Làm dâu nhà phú ông

LAN RÙA

BẢN QUYỀN ẢNH THUỘC VỀ HỘI NHIỀU CHỮ

Mục lục

Chương 1+1: Vì Vợ Là Vợ Anh - Làm Dâu Nhà Phú Ông
Chương 1+2
Chương 2
Chương 3
Chương 4
Chương 5
Chương 6
Chương 7
Chương 8
Chương 9
Chương 10
Chương 11
Chương 12
Chương 13
Chương 14
Chương 15
Chương 16
Chương 17
Chương 18
Chương 19
Chương 20
Chương 21
Chương 22
Chương 23
Chương 24
Chương 25
Chương 26
Chương 27
Chương 28
Chương 29
Chương 30
Chương 31
Chương 32
Chương 33
Chương 34
Chương 35
Chương 36
Chương 37
Chương 38
Chương 39
Chương 40
Chương 41
Chương 42

Chương 43
Chương 44
Chương 45
Chương 46
Chương 47
Chương 48
Chương 49
Chương 50
Chương 51
Chương 52
Chương 53
Chương 54
Chương 55
Chương 56
Chương 57
Chương 58
Chương 59
Chương 60
Chương 61
Chương 62
Chương 63
Chương 64
Chương 65
Chương 66
Chương 67
Chương 68
Chương 69
Chương 70
Chương 71
Chương 72
Chương 73
Chương 74
Chương 75
Chương 76
Chương 77
Chương 78
Chương 79
Chương 80
Chương 81
Chương 82
Chương 83
Chương 84
Chương 85
Chương 86
Chương 87
Chương 88
Chương 89
Chương 90

Chương 91
Chương 92
Chương 93
Chương 94
Chương 95: Kết
Chương 96: Ngoại Truyện

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 1+1: Vì Vợ Là Vợ Anh - Làm Dâu Nhà Phú Ông

Chào cả nhà,

Nhím thối đây. Vậy là sau bao nhiêu tháng ngày cũng kết thúc bộ truyện dài Vì Vợ Là Vợ Anh. Lúc đăng cái kết mình cực kỳ hồi hộp luôn. Gu truyện mỗi người mỗi khác, vì vậy mình cũng chưa bao giờ đặt mục tiêu là viết ra được một bộ truyện mà tất cả mọi người đều hài lòng. Tuy nhiên, mình luôn cố gắng dành toàn bộ tâm huyết, chau chuốt từng câu từng từ, cẩn thận chỉnh chu từng chút một, mong sao có thể giúp những người luôn đồng hành cùng mình, những người mình yêu thương có được những giây phút vui vẻ.

Hầu hết mọi người đều hài lòng với bộ truyện, mình thấy thật may mắn. May mắn vì những gì mình viết ra, luôn được đồng cảm. May mắn vì nhân vật, luôn được mọi người thương yêu.

Rất nhiều bạn nhắn Nhím cho mình gửi lời chúc phúc đến chị Hà. Rất nhiều bạn lo cho số phận chị Hà, lo cho gia đình Hậu Hà Hến Sò bé nhỏ. Đó là niềm hạnh phúc cực kỳ lớn đối với một người viết, khi mà độc giả coi nhân vật của mình, xót xa cho nhân vật của mình, như người bạn thực ngoài đời của họ.

Mình, gửi lời cảm ơn chân thành tới cả nhà. Cảm ơn nhiều nhiều lắm, vì đã luôn bên mình. Nếu không có tình yêu thương lớn lao đến như vậy, e rằng một mình mình, chẳng thể hoàn thiện nổi bộ truyện nào cả. Cảm ơn, rất rất rất nhiều!!!

...

Tiếp theo là về bộ truyện chính của mình sau truyện Vì Vợ Là Vợ Anh. Tên truyện cũng nói lên một phần nào đó nội dung, phú ông cần kén dâu

cho con trai.

Đây là một câu truyện thời xưa, vì vậy tính hư cấu là rất cao. V`ê cách xưng hô, nội dung truyện cũng như những tình tiết liên quan, toàn bộ là HƯ CẤU.

Vì vậy, mình xếp nó vào nhóm truyện chỉ mang tính chất GIẢI TRÍ. Nó không phù hợp với những người nghiêm túc, những người không thể chấp nhận được tính hư cấu trong một câu truyện. Những người yêu thích gu truyện chân thật, không hợp với những thể loại ảo ảo tùng chảo.

Truyện ONGOING, không có thời gian ra chap cụ thể, có thể một tháng, có khi mấy tháng một chap. Hi vọng mọi người cân nhắc trước khi nhảy hố nhé, dặn trước r`ồi đấy!!!

Dự kiến thời gian ra chap đ`ầu tiên: Tối nay.

...

Bây giờ có lẽ t`ầm bốn rưỡi sáng ở mình, chúc cả nhà một ngày mới vui vẻ và tràn đ`ầy năng lượng nhé.

...

Nhím.

Nơi có nắng, có gió và yêu thương đong đ`ầy.

P/S: Lan Rua"s story ~ Porcupine & Duck Family

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 1+2

Ngày xửa ngày xưa,

Xưa xưa lắm rồi...

Nghe đồn ở thôn Kim Giang, xã Đại Cường có phú ông Phạm Kim giàu nứt đố đổ vách, vàng bạc chất đống, đất đai bành trướng. Thôn nhỏ tổng cộng ba trăm hộ dân thì có tới hai trăm hộ làm mướn cho nhà phú ông.

Tính cả tuổi mụ thì năm nay phú ông bước sang tuổi ba tám, phú ông có hai vợ, bà cả tên Đinh Phi Yến, ba mươi ba xuân xanh. Bà hai, Lê Hồng Phúc, hơn bà cả sáu tuổi. Bà cả, cậu cả với phú ông ở dinh thự phía trên, bà hai cùng cậu hai ở túp lều tranh phía dưới.

Nói là trên dưới nhưng cơ ngơi của phú ông rộng rãi khang trang, nhà phân gian lớn gian nhỏ nên cũng cách xa xa lắm. Một tháng may ra bà hai được chạm mặt chồng dăm bảy lần thôi. Có đợt này bà ốm liệt giường nên đây là lần thứ ba trong tuần phú ông ghé qua thăm hỏi.

Bà hai vốn là con gái của kẻ sát nhân, theo lệ thôn tất nhiên không được ở nhà ngói. Đã thế mỗi tháng còn chỉ được bà cả phát cho có năm quan tiền nên cuộc sống khó khăn chật vật lắm.

Lẽ ra lão Tám quản gia mới là người phụ trách chi tiêu sổ sách trong nhà, nhưng mà ý bà cả là ý trời, lão nào dám cãi. Phú ông lại chẳng để tâm tới mấy chuyện nhỏ nhặt nên không hề hay biết, chỉ là, nay ngẩng đầu lên quan sát kĩ càng mới thấy bà cả nói đúng, bà hai ăn tiêu hoang quá.

Một tháng năm chục quan tiền mà không biết cân đối chi tiêu. Cái lều rách ngoài chum nước, chiếc chạn bát bằng tre cũ mèm với hai tấm phản mối mọt đục khoét gần hết thì chẳng còn gì đáng giá cả.

Cậu hai có người mẹ như vậy, quả thật tội nghiệp.

Bà hai nửa lời cũng không dám tố cáo, thành ra bà cả ngày càng giương oai tác quái. Phú ông mới xuống với bà hai có nửa canh giờ thôi mà bà cả đã điên l`ông điên lộn, bà đi ra đi vào, bà bực bà bội, bà lên giọng bà gọi đ`ầy tớ.

-"Bưởi...Bưởi đâu...Bưởi đâu lên đây bà biểu..."

-"Dạ, có con ạ."

Con Bưởi tới tấp chạy lên, cái giọng dạ dạ vâng vâng của nó ngọt xơn xớt luôn.

-"Bẩm bà, con đây ạ, bà có gì sai bảo ạ?"

-"Đi gọi ông v`êcho bà, bảo bà ngã, mời ông v`êgấp."

-"Nhưng bà đâu có ngã đâu ạ?"

Bưởi ngây thơ thắc mắc, bà cả điên quá hoá h`ồđ`ồ, suýt thì quên con này nó bị thiểu năng. Nhưng mà thiểu năng cũng có cái giá trị của thiểu năng, nó không bao giờ biết nói dối cả, ngược lại còn rất nhẹ dạ cả tin, đặc biệt cực kỳ ngoan ngoãn biết đi`âu. Bà là bà vô cùng hài lòng khi có nó ở bên, bà e hèm hắng giọng.

-"Con này, cãi bà à? Bà sắp ngã r`ồi, gọi ông v`ênhanh lên không không kịp."

-"Sắp là bao giờ ạ?"

-"Bây giờ."

Dứt lời bà làm bộ sảy chân đâm s`âm xuống đất, bà kêu bà khóc, nước mắt giàn giụa. Bưởi sợ run c`âm cập. Bưởi thương bà ứa nước mắt, Bưởi co giò chạy một mạch, vừa chạy vừa hớt hải gọi ông.

-"Ới ông ơi...ới ông ơi bà ngã dập mặt bố nó rồi...ới ông ơi mau về đi ông ơi..."

Phú ông nghe tin dữ xót quặn cả ruột, mặc cho bà hai còn đang sốt sình sịch, ông quay sang sai thằng Quất đi mời thầy lang giỏi nhất thôn tới nhà rồi ngay lập tức quay về cùng con Bưởi.

Yến của ông, Đinh Phi Yến của ông, có mệnh hệ gì ông sống sao nổi?

Cũng may thầy lang nói không sao cả, chắc bà cả bị choáng chút thôi. Bà tủi thân bà nức nở, ông ôm bà vào trong lòng, lựa lời dỗ dành.

-"Ôi ôi bu nó nín đi...nín đi nào...tôi xin...tôi xin...tôi thương bu nó mà..."

-"Thầy nó có thèm quan tâm tới em đâu mà. Tưởng thầy nó bận hí húi với ai kia?"

Bà dỗi dỗi hờn hờn, ông ra sức vỗ về an ủi, ông bảo ông nào có muốn, nhưng người ta ốm chả nhẽ mình không đến thăm, dù sao cũng là tình chồng nghĩa vợ, đâu có lạnh nhạt được. Bà nghe không xuôi tai chút nào sất, bà xị mặt, bà giận.

Người đâu mà, giận cũng đẹp quá thể đáng.

Chả trách ông mê bà từ thuở bà còn nằm nôi. Hồi ấy ông năm tuổi, được thầy ông dắt lên phố huyện chơi nhà quan lớn. Ông đổ bà từ lúc bà khóc oe oe luôn đó, bà là con gái nhà quan nên hay nhõng nhẹo, đôi lúc cũng ương bướng khó chiều, nhưng kệ, ông thích thì ông nhích thôi.

Ông quanh quẩn bên bà cả buổi, nịnh nọt tỉ tê đủ thứ chuyện bà mới nguôi nguôi, lúc con Bưởi cùng đám đầy tớ trong nhà dọn cơm lên ông nghiêm giọng hỏi.

-"Cậu cả đi đâu rồi?"

-"Dạ, bẩm ông, cậu đang ở gánh bún ngoài chợ, nhưng không phải cậu tới ăn đâu ông ạ...cậu...cậu đi cua gái á."

Bà chưa kịp ngăn cản thì con ranh nó đã ton hót mất rồi. Ông cười khà khà, ông quay sang bảo bà.

-"Cậu năm nay cũng mười ba rồi còn gì, đến tuổi gả vợ rồi, nếu cậu thích thì sang tháng tôi với bu nó đem trầu cau xuống cuối thôn hỏi con gái cô bán bún cho cậu."

Bà cả nghe mà hết cả hồn, con trai bà anh tuấn ngời ngời, con gái nhà bán bún, làm gì có cửa?

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 2

Nghèo đã là một cái tội rồi, lại còn già khắm già khú ý, hơn cậu Hưng hai tuổi lận. Vì sao bà biết nó ấy à? Cái thói ăn cắp vặt, nổi tiếng thôn này có ai chưa nghe danh cơ chứ?

Bà là bà nhất định không đồng ý đâu.

Mặt sưng mày sỉa, bà sụt sịt tựa vai ông làm nũng. Bà lý giải nọ kia, phân tích đủ điều mà ông chẳng hề xi nhê gì sất, ông vuốt tóc bà động viên.

-"Cậu lấy vợ chứ có phải bu nó lấy đâu? Bu nó thương cậu thì phải để cậu rước người cậu thương về ở cùng chứ?"

-"Nhưng không xứng với cậu, em ứ chịu đâu, nghèo kiết xác à, xấu tính nữa."

-"Ôi dào, nghe đồn thế chứ chắc gì đã phải? Vàng bạc dưới kho chất đống, bu nó ăn cả đời cũng không hết, lo gì nhà người ta nghèo? Xấu thì về làm dâu mình dạy bảo dần dần. Quan trọng là cậu hạnh phúc, cậu thích. Thích là nhích, bu nó hiểu không?"

Bà bĩu môi cái rõ dài, vừa hay nghe tiếng cậu huýt sáo vang vang ngoài cổng. Cậu về rồi đó, người làm trên nhà dưới bếp kính cẩn nghiêng mình chào cậu. Hôm nay cậu rất là vui nha, hình như Trâm thích cậu rồi á.

Không phải hình như đâu, chắc chắn luôn.

Nếu chẳng có cảm tình thì làm gì có chuyện lần nào ăn bún Trâm cũng cho cậu nhiều riêu cua ơi là nhiều ý. Trâm đẹp lắm, đẹp nhất thôn, tính tình lại phóng khoáng hào sảng, cậu mê Trâm tít thò lò luôn.

Ông chắp tay sau lưng, điềm đạm bước ra sân, dõng dạc hỏi han trai trưởng.

Cậu hứng khởi lắm, mà chưa kịp đáp lời thì mẹ cả đã chặn họng.

-"Cậu thích tiểu thư Cẩm Chi, con gái quan tam phẩm trên phố huyện cơ, cậu nhỉ?"

Cái từ "nhỉ" của bà kéo rõ là dài, giọng bà cũng uy nghiêm doạ cậu sợ suýt són ra quần. Cậu thương Trâm là thương thật lòng đó, nhưng cậu cũng thừa hiểu thế nào là môn đăng hậu đối. Mẹ cậu ưng Cẩm Chi, mẹ bảo lấy Chi rồi sau này tương lai cậu sẽ rộng mở, muốn làm quan là điều dễ như trở bàn tay thôi.

-"Bu nó để cậu tự phát biểu. Cậu thích Cẩm Chi thật hả?"

Ông lớn giọng, cậu ngậm ngùi gật đầu. Ông lại thắc mắc.

-"Không lẽ cậu thích ăn bún đến vậy sao?"

-"Đâu có...là thằng hai...thằng hai thích Trâm thầy ạ...con...con chỉ tới đưa thư tình cho tụi nó thui..."

Giọng cậu run rẩy, ông hỏi gấp quá làm cậu chẳng kịp suy nghĩ nhiều. Từ nhỏ cậu đã thế, có tội danh gì đổ hết cho thằng hai là xong. Cậu hai tính lầm lì, bà hai lại dặn cậu nhịn cậu cả nên lần nào được thầy triệu tập cậu cũng im im chịu trận. Lần này cũng không ngoại lệ, thầy tưởng cậu thích con gái hàng bún thật nên mở lời.

-"Thầy sắm lễ cho cậu hai đi hỏi vợ nhé, cậu thấy thế nào?"

Cậu hai mãi chẳng có phản ứng gì, vú Năm bên cạnh ghé tai cậu thì thầm khuyên cậu.

-"Cậu tạ ông đi cậu, cô Trâm nhanh nhẹn tháo vát, rước về coi như có thêm người làm miễn phí, mỗi lần bà hai ốm cậu đỡ vất vả. Sau này cậu

thích ai thì cưới tiếp, cậu cho ai làm vợ cả chả được. Nhà cô Trâm nghèo, cô ấy cũng không dám đòi hỏi đâu."

Vú Năm thương cậu hai vô cùng, cùng là con phú ông nhưng cậu cả ăn sung mặc sướng, ngược lại cậu hai tội nghiệp lắm. Bà hai hay ốm, thân phận lại thấp hèn nên không có người hầu kẻ hạ, ngay cả vú Năm muốn giúp gì đều phải lén lút sợ tai mắt của bà cả.

Giờ thì tốt rồi, có vợ là có thêm chỗ dựa.

Cậu hai hình như cũng hiểu ý vú Năm, cậu đồng ý với thầy rồi dập đầu ba cái tạ ơn. Cậu cả ngược lại sốc nghẹn, Trâm là của cậu, trước sau gì cậu cũng rước Trâm về thôi, sao cậu có thể dễ dàng để kẻ khác nẫng mất như vậy.

Cậu đợi thầy bu đi nghỉ, cậu liền lẻn ra ngoài, lén lút tới gặp Trâm. Trâm đang xắt hoa chuối cho khách ăn kèm với bún riêu, cậu vội vã ghé vào, vừa thở hồng hộc vừa thổ lộ.

-"Trâm à, thằng hai nhà tui sắp mang lễ sang hỏi cưới Trâm đó, nhưng Trâm đừng nhận lời nha. Trâm đợi tui, lấy Cẩm Chi xong rồi tui sẽ tới rước Trâm, đợi khi nào tui làm quan lớn tui sẽ cho Trâm làm vợ cả. Trâm đồng ý với tui nha Trâm. Tui biết thừa rùi ý, tui biết Trâm cũng thương tui, nên Trâm gật đầu một cái cho tui yên tâm nha...nha...nha...nha Trâm..."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 3

Cậu cả nhì nha nhì nheo, Trâm chẳng để tâm tới lời thình cầu của cậu gì cả, Trâm còn đang mải ngó cậu hai. Cậu hai năm nay cũng mười ba, cũng kém Trâm hai tuổi, nhưng cậu cao hơn Trâm một cái đầu, ngược lại cậu cả hơi thấp, chỉ đứng tới vai Trâm.

Cậu hai có nước da rám nắng, tuy hơi gầy nhưng cơ thể rắn rỏi lắm. Cậu cũng hay ra chợ bán cài này cái kia, hôm nay cậu bán chổi rơm tự bện thì phải. Cậu kiệm lời, ít khi mời hàng, cũng không dẻo miệng như Trâm, nhưng vì cậu khéo tay, đồ của cậu vừa tốt vừa đẹp, giá cả lại phải chăng nên đông khách kinh khủng.

Ban nãy cậu Hưng bảo cậu sắp mang lễ sang hỏi cưới Trâm rồi đó, tự dưng hai má Trâm ửng hồng luôn à, cả ngày chẳng nói chẳng rằng như cậu không hiểu đi rước vợ kiểu gì đây?

-"Trâm...Trâm..."

Cậu cả quát hại Trâm giật bắn, đoạn cậu cũng nhìn về phía cậu hai bĩu môi.

-"Trâm thấy chưa? Thằng hai đen sì đi à, tởm chết. Trâm mà lấy nó sống Trâm mai sau cũng chỉ đi bán chổi rơm như thế thôi, còn Trâm lấy tui á, cả đời ăn sung mặc sướng nha."

-"Ôi chao ôi cậu ơi, bà Đinh Yến chắc chắn không đồng ý đâu. Bà mà biết bà phá tan cái gánh bún nhà tui mất, cậu mau về đi cho tui nhờ."

Trâm rối rít khuyên nhủ, cậu vẫn cứng đầu cứng cổ ghê gớm.

-"Nhưng Trâm thích tui mà, tui cũng thích Trâm, thích thì nhích thui, thầy tui bảo thế đó."

-"Xin cậu, tui đâu có thích cậu đâu. Tui nói tui thích cậu khi nào chứ?"

-"Thôi đi, Trâm đừng ngại ngùng nữa đi. Trâm toàn lén lút cho tui bao nhiêu riêu cua ý, tưởng tui ngốc lắm à?"

-"Là do cậu trả tui nhiều tiền mà."

Có người thành thật giải thích, có người vẫn chẳng chịu tin. Cậu bám dai như đỉa ấy, chẳng còn cách nào khác, Trâm đành nhỏ nhẹ ghé tai cậu bảo chuyện dựng vợ gả chồng là chuyện hệ trọng, cô không dám làm trái ý người lớn đâu.

Cậu nghe xong tự dưng phởn dễ sợ, cậu dặn dò Trâm không phải lo rồi chạy vụt mất. Cậu cả đi khuất rồi, Trâm mới phủi phủi tay lao vào gian trong rửa qua cái mặt, lén lút lấy ra một tiền rồi bẽn lẽn sang chỗ bán chổi.

-"Cậu hai bán tui một chiếc nha."

Cậu gật đầu rồi lầm lũi đưa chổi cho Trâm. Một quan tiền bằng mười tiền, một tiền bằng sáu mươi đồng, nhưng giá chổi có mười chín đồng một chiếc thôi, Trâm đưa tiền chẵn quá hại cậu phải đổ cả đống tiền lẻ trong ống ra đếm đếm hối lại cho cô.

Là Trâm cố ý đấy, cố ý để được lảng vảng quanh cậu nhiều hơn.

-"Tui thông minh lắm cậu ạ, tui học cái gì cũng nhanh hết, ai mà rước tui về dạy tui bện chổi là tui bện được luôn đó, còn rất năng suất nữa."

Con gái cô bán bún thẹn thùng tỉ tê, con trai phú ông chẳng có phản ứng gì sất. Lẽ ra cậu phải chớp luôn thời cơ vàng rồi kéo Trâm vào bụi chuối hớn hở thủ thỉ về kế hoạch sắp tới của cậu chứ. Cậu sắp hỏi Trâm cơ mà? Cũng không biết mồi chài người ta một chút, cậu thua xa thằng em trai tám tuổi của Trâm.

Trâm mà là đứa con gái khác Trâm ứ thèm gả cho cậu luôn đó, nhưng tiếc rằng không phải, Trâm đơn giản chỉ là Trâm thôi, cả buổi đầu óc cứ lơ lửng như treo ngược trên chín tầng mây ấy.

Thầy Trâm mất sớm, nhà Trâm chỉ có ba chị em và mẹ, đứa em gái kém Trâm hai tuổi rưỡi đã đi lấy chồng thôn bên từ tháng giêng rồi. Không phải Trâm không có người hỏi mà do Trâm thương bu nên cứ chần chừ mãi, còn một năm nữa là mười sáu rồi, già lắm rồi.

-"Cậu cả vừa hứa sẽ đặt một trăm quan tiền để lúc nào cậu làm quan lớn cậu sang rước mi đó. Bu đồng ý rồi."

Bà Trinh vừa cọ nồi nấu riêu cua vừa nói vọng vào, Trâm nghe mà giật thót cả người, Trâm tính kiểu gì bà cả cũng không đồng ý, hồi nãy nói vậy là để cậu bỏ cuộc thôi, ai dè cậu lại chơi trò hối lộ bu như vậy.

-"Bao giờ cho cậu làm được quan lớn hả bu? Đợi tới lúc đó có khi ế già ý bu ạ. Nghe bảo cậu hai sắp sang hỏi đó u."

-"Điên à mà lấy cậu hai con? Cậu hai là cháu trai của tội phạm sát nhân đó, cả đời cậu ấy e rằng cũng không ngóc đầu lên được, so sánh với tầng lớp dân thường như chúng ta đã chẳng bằng, huống chi cao sang vọng trọng như cậu cả. Bu thấy cậu cả đẹp hơn mà, trắng mập xinh trai lại thương Trâm, chịu khó đợi cậu, dù làm vợ hai vợ ba hay vợ bảy cũng vẫn có kẻ hầu người hạ đàng hoàng, sau này Trâm giàu rồi Trâm gửi tiền về cho cu Trí để bu mời thầy về dạy em, rồi em làm quan Trâm cũng được thơm lây, nha Trâm..."

Bu phân tích một thôi một hồi, phận làm con, lẽ đời làm gì có cái thói cãi lời bu đâu? Trâm buồn buồn nhảy xuống ao. Bu trên bờ hỏi tự dưng lao xuống đấy làm gì, Trâm ứa nước mắt, mãi một lúc sao mới bình tĩnh được, nghẹn ngào đáp u.

-"Con vớt bèo cho lợn."

-"Ừ xong nấu cám luôn nha con, Trâm chịu thương chịu khó kiểu gì bà cả cũng thích Trâm thôi."

Bu Trâm vui vẻ dặn dò, cứ nghĩ tới việc sắp được thông gia với nhà phú ông bà lại cười không khép được miệng, ôi chao ôi, phúc đ ầu mà nhi ều thế chứ nị, chắc th ầy nó trên trời phù hộ cho Trâm r ồi.

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 4

Trâm tủi thân lắm, đêm ấy sụt sà sụt sịt chẳng chợp mắt nổi, tới canh năm nghe tiếng gà gáy vang vang liền bật dậy quét dọn sân sướng rồi phụ bu nấu nồi riêu. Lúc cho mấy con lợn nái ăn Trâm tự nhủ lấy cậu cả cũng tốt, lấy cậu cả rồi hàng tuần chẳng phải tắm cho lợn nữa, được ngồi mát ăn bát vàng, còn có thể lén mang đồ ngon về cho bu cho cu Trí nữa, sướng quá còn gì?

Trâm tự an ủi, tự động viên bản thân nhiều lắm. Sáng ra chợ trời man mát, khách đông nườm nượp làm tâm trạng nó cũng khá khá lên một chút, chỉ là, ngoảnh đi ngoảnh lại mắt đã dán chặt vào gian hàng của cậu hai rồi.

Hôm nay cậu bán hoa.

Từ hồng tỷ muội, cẩm chướng, bách hợp đến hải đường đỏ, loại nào cậu cũng bán cả. Cậu khéo tay cực kỳ, cậu bó hoa rất đẹp, giá cả dễ chịu nên rất nhiều bà lớn ghé mua, loáng cái đã thấy cậu dọn hàng rồi. Cậu cầm theo nhành lan hồ điệp đi thẳng sang gánh bún nhà Trâm.

Cậu định hỏi vợ sao cậu?

Hỏi Trâm á?

Bằng mỗi nhành lan đó thôi ư? Thôi thế cũng được, nếu cậu mở lời thì Trâm đâu nỡ từ chối? Trâm sẽ giúp cậu thuyết phục bu Trâm, biết đâu bu thương Trâm, thương cậu, bu gật đầu thì sao?

Tim Trâm đập rối rắm loạn xạ, khoảnh khắc cậu đứng sừng sững trước mặt, Trâm tưởng như nó nhảy vọt ra ngoài mất ý. Hồi hộp muốn xỉu, vậy mà cậu chỉ bảo bán cho cậu ba mươi đồng bún, cậu làm Trâm khóc không ra nước mắt mất.

Bà hai thích ăn bún hàng nhà Trâm nên thỉnh thoảng cậu cũng ghé qua mua đem về. Cậu chỉ mua đủ cho bà hai ăn thôi, còn Trâm thì toàn nhân lúc bu đang tiếp khách lấm lét gắp cho cậu gấp đôi số bún, múc gấp đôi số riêu và cắt thêm đậu phụ với chả lá lốt nhét đầy ắp cái âu.

Chẳng biết tâm ý của Trâm cậu có cảm nhận được chút nào không mà đến một nụ cười cũng chẳng khuyến mại. Cậu keo kiệt quá trời luôn, hôm nay còn để quên nhành lan rừng ở quán Trâm nữa chứ.

Nhành lan này hoa nở rộ, đẹp như vậy chắc mọc ở trên vách núi, muốn hái được nhất định mất cực kỳ nhiều công sức. Nhưng bù lại giá của nó phải từ hai tiền trở lên, ban nãy cậu không bán chắc có khách đặt cao rồi, Trâm thương cậu nên cẩn thận xách nhành hoa chạy vụt về phía túp lều tranh đầu thôn.

Nhà Trâm đã thuộc hộ nghèo rồi, nhà cậu còn tả tơi hơn rất nhiều.

Cậu với bà hai đang dùng bữa trưa, bà hai chễm chệ trên giường húp sùm sụp hết âu bún, cậu thì lủi thủi dưới đất gặm mấy củ khoai lang. Trong thôn có lời đồn bà hai nhà phú ông tham ăn lắm, một buổi ra chợ chén hết ba bát bún, sáu cái bánh rán, hai bánh đa kê, năm cốc chè sen là chuyện bình thường, Trâm nghe còn tưởng các bô lão chém gió, giờ được chứng kiến mới tường tận.

Trâm ức ghê gớm, là Trâm cho cậu hai đó, rốt cuộc cậu chẳng được miếng nào sất. Trâm biết bà hai đang ốm, nhưng tội cậu, Trâm đứng ngoài bụi chuối mà ứa cả nước mắt.

Một lát sau cậu ra, cậu ngạc nhiên nhìn Trâm, Trâm cũng nhìn cậu. Đoạn Trâm ấp úng đưa cậu nhành hoa.

-"Cậu...cậu...để quên này."

Cậu lắc đầu.

Không quên? Nghĩa là tặng Trâm sao? Cậu hiếm khi tặng hoa cho con gái lắm, có mỗi hôm rằm tháng trước mua đậu phụ con Quýt nó không lấy

tiền nên cậu đành để lại mấy khóm thược dược thôi. Lẽ nào cậu phát hiện ra Trâm lén cho nhiều bún hơn rồi? Cậu cũng tinh với sòng phẳng quá đi.

Cậu với mấy cái giỏ chuẩn bị lên núi hái nấm, Trâm cũng với một chiếc, lẽo đẽo theo sau cậu.

-"Giỏ cậu tự đan à? Đẹp quá đi. Cho tui theo với nhé, bu tui với em tui cũng thích ăn nấm xào hành khô lắm, eo ui thơm phưng phức à."

-"Nhà cậu hai có hành khô không? Nhà tui trồng đó, cả gầm giường luôn, lát về tui mang sang cho cậu nha."

-"Chầm chậm thui cậu...đợi tui với..."

Trâm cứ nói, cậu cứ đi. Lúc giỏ nấm của cậu đầy, giỏ nấm của Trâm cũng đầy. Trâm nhanh nhẹn lắm, nhặt được rất nhiều nha, nấm vàng nấm đỏ sặc sỡ đẹp mê hồn, tối nay được bữa ngon phải biết.

Cậu tiến tới gần Trâm, gần lắm, cậu bốc nấm của Trâm quăng hết đi. Trâm xị mặt mè nheo cậu, cậu không nói gì cả, cậu đền cho Trâm một nửa giỏ của cậu rồi lại quay người nhặt tiếp.

Trâm cũng nhặt, mà Trâm lượm được cái nào đẹp đẹp cậu đều thó lấy rồi vứt hết à. Bực cậu ghê, hay cậu thích Trâm nên muốn gây sự chú ý? Cậu thương thầm Trâm từ bao giờ không biết?

Cậu chỉ cần nói thẳng toẹt ra là được mà, việc gì phải ngại ngùng dùng khổ nhục kế như vậy? Trâm nén cười ngắt bông hoa lan to nhất rồi e thẹn níu ống tay áo cậu thỏ thẻ.

-"Gài cho tui."

Cậu ngẩn ngơ không hiểu gì, Trâm đành phải gợi ý thêm.

-"Gài lên tóc ý, rồi cậu sẽ thấy tui rất là đẹp luôn."

Cậu hai hơi đưa tay ra, Trâm khấp khởi mừng thầm, nhưng cậu không cầm hoa mà bốc cho Trâm mấy cái nấm to to, đoạn cậu lại tiếp tục công

việc. Trâm bị quê ghê đó, bu ồn thỉu bu ồn thiu bảo.

-"Cậu không gài thì tui tự gài vậy."

-"Để đó, để đó, để tui gài cho Trâm."

Cậu cả từ đâu xông tới, Trâm theo phản xạ né cậu. Cậu có vẻ giận, cậu chỉ thẳng vào mặt cậu hai quát tháo ầm ĩ.

-"Thằng ranh con, ai cho phép mày cua Trâm của tao?"

Cậu hai cao quá thành ra cậu cả phải kiễng hết cỡ mới vả được cho cậu hai vài phát. Cậu hai chẳng có phản ứng gì sất, cứ lẳng lặng để cho cậu tẩn. Trâm há hốc, cậu cả tưởng Trâm hâm mộ vẻ oai phong của mình nên vênh váo lắm, vừa đạp cậu hai vừa cao giọng.

-"Thằng mất nết này...thằng cháu tội phạm này...bu cậu cho mày sống...cậu cho mày sống...dân làng cho mày sống đã là phúc phận của mày rồi...mày còn muốn gì nữa, HẢ? Nói cậu nghe...mau...không dám nói à...hèn thế...vậy quỳ xuống...quỳ xuống liếm chân cho cậu...liếm sạch sạch rồi cậu tha..."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 5

Cậu hai gan lắm, bị đánh bao nhiêu cũng mặc kệ, đứng yên như khúc gỗ vậy. Trâm xót cậu, Trâm xông vào chắn đằng trước cậu. Nắm đấm của cậu cả vung ra, chẳng kịp dừng lại, nện một quát trúng giữa trán Trâm.

Sức cậu Hưng tuy chẳng đáng là bao, nhưng vì cậu tức giận, lực đạo dồn nén nhiều, thành ra có người bị bầm tím cả một mảng. Cậu cả rối rít xin lỗi Trâm, cậu luống cuống xoa xoa thổi thổi. Trong khi đó cậu hai đến một câu an ủi cũng chẳng có, cậu hai rút ba cây nấm nhìn hơi lạ lạ từ trong túi áo ra đặt vào giỏ của Trâm rồi cứ thế bỏ đi.

Mắt Trâm rơm rớm, biết tính cậu cả thế rồi nên không bực lắm, chỉ giận thái độ của cậu hai thôi. Trâm thương cậu nhiều như vậy, lâu như vậy, mà cậu chẳng hề để tâm. Cậu cả đề nghị Trâm lên cậu cõng, nhưng người cậu có một mẩu à, Trâm chẳng cần, Trâm cầm giỏ nấm của mình chạy một mạch về nhà, ấm ức ôm bu kể lể sự tình.

Bu vỗ vai gái yêu dỗ dành.

-"Trâm thấy chưa? Lấy cậu hai cả đời bị ăn hiếp luôn, về với cậu cả, làm vợ nhỏ cũng sướng Trâm à. Tội nghiệp cậu hai, cậu hai khổ là số cậu hai nhọ, nhưng Trâm khác, Trâm có quyền lựa chọn mà."

Trâm khóc nấc, khóc từ lúc băm bèo tới lúc giặt đồ. Cu Trí chơi bịt mắt bắt dê với lũ bạn ngoài ngõ, phát hiện cái giỏ hay hay trước cổng liền đem vào đưa bu. Bu Trâm đang ở ngoài vườn vun lại đống rơm, thấy của quý bèn mừng rỡ reo lên.

-"Trâm của bu nhặt được hẳn nấm linh chi cơ đấy. Nấm này bán được giá lắm nha."

Bà Trinh còn chưa kịp mừng thì Trâm đã phi ra giật lấy ba cây nấm từ tay bà, lí nhí bảo của cậu hai để quên đó. Bà nghĩ cũng có lý, Trâm sao giỏi như vậy được, hồi lâu rồi theo bà vào rừng con bé còn chẳng phân biệt được nấm độc và nấm ăn được cơ mà.

-"Thế con đem cái giỏ này sang trả cậu hai đi."

-"Không cần đâu bu...giỏ này...chỗ này...là cậu hai đền con...cậu vứt mấy cây nấm đẹp của con đi...xong cậu đền con đó bu...nhưng ba cây nấm linh chi này...là của cậu..."

Sự thật đúng là của cậu mà, nhưng bởi vì có giá trị nên Trâm không nỡ cuỗm mất. Bu Trâm nghe con gái phân trần cười lăn cười bò, rốt cuộc lại phải giảng giải một lần nữa về các loại nấm, loại nào ăn được loại nào không.

Trâm nhớ tới cậu hai, tự dưng hai má hồng hồng, cười ngây ngốc luôn. Thì ra là vậy, cậu cũng quý quý Trâm nha, Trâm hồi hộp lắm, chỉ mong gà mau gáy để được gặp cậu. Không ngoài dự đoán, mặt hàng của cậu bữa nay là nấm, được cậu phân loại rất kỹ càng, giá cả để từ thấp tới cao nhìn bắt mắt lắm.

Trâm bỏ lại ba cái nấm linh chi vào giỏ cuối cùng, vậy là bây giờ đã có bảy cái tất cả. Nhìn bọn chúng thật đẹp, Trâm vô tư ngồi xuống cùng cậu, ghé tai cậu thủ thỉ.

-"Cậu hai quan tâm tới tui nha, cậu hai không muốn tui chết ý."

-"Cậu thương tui rùi phải không? Cậu thương tui từ bao giờ thế?"

-"Mặt tui tím bầm ra đây nè, cậu hai nhìn có xót không?"

-"Cậu cả nói sẽ rước tui về làm vợ ý. Cậu hai không nhanh là tui lấy người khác xừ nó mất đó. Cậu đã nghe các bô lão kể chuyện chưa? Năm ngoái thi gieo mạ tui về nhất đó, được cai tổng thưởng cho hai quan tiền lận."

-"Tuy tui hơi già nhưng gái thôn này chẳng ai được hoàn hảo như tui cậu ạ...cậu không tin cậu nhìn trước mặt mà xem...đó...đó...cậu thấy con áo vàng đó không? Mông nhỏ xíu ý à...háng hẹp nữa...dạng như thế khó đẻ lắm...cậu nhìn sang con yếm xanh đi...con đó ngực lép như con tép...mai sau lấy đâu ra sữa cho con tu ti..."

-"Ây da, cái con váy đỏ đang ăn bún riêu nhà tui mông phình ngực nở quá cỡ, mình lấy về để mà bọn hàng xóm nó suốt ngày sang nhòm vợ mình à? Ai lại ngốc thế, cậu nhỉ? Ngay cả con gái trưởng thôn đằng kia kìa...con gái trưởng thôn ấy à...gì nhỉ...ừm...ôi dào...chắc ông trưởng thôn ông ý không gả con gái cho cậu đâu..."

Trâm mải tỉ ta tỉ tê, lúc quay lại đã thấy cậu bán hết nấm từ đời thuở nào rồi. Cậu chắc chẳng nghe gì đâu nhỉ? Trâm dỗi, lủi thủi bỏ về quán thái hoa chuối. Cậu hai bên kia đang sắp xếp lại mấy cái giỏ thì dì Năm hớt hải chạy qua kêu cậu về nhà gấp.

Bu cậu đang quỳ dưới đất, bà cả thì giường bẩn quá bà không ngồi được, con Bưởi phải bê riêng cho bà một cái ghế từ dinh thự phía trên đem xuống. Bà cao giọng chất vấn bu cậu.

-"Chị Lê Phúc này, nghe nói thằng Lâm nhà chị cướp đồ chơi của cậu Hưng phải không? Phận làm mẹ mà không dạy được con thì nên phạt như nào ý Phúc nhỉ?"

-"Tiểu thư...tiểu thư tha cho em...em cắn rơm cắn cỏ em lạy cô..."

Bà hai van nài khẩn thiết, bà cả ngược lại ngoa ngoắt đay nghiến.

-"Tiểu thư? Lúc trèo lên giường với phú ông hai từ "tiểu thư" nó rơi vãi chỗ nào rồi? Cái giá của một con chó phản chủ, đáng mấy đồng đây? Cả cái thằng nghiệt chủng kia nữa..."

Phải, cái thằng nghiệt chủng, mỗi lần nhìn thấy nó là một lần bà điên. Nó cao quá, cao hơn con bà, bà điên. Nó chăm chỉ, nó tháo vát, nó được phú ông khen, bà cũng điên. Bà hai sợ bà cả lên cơn nên nháy mắt ra hiệu bảo cậu hai tự vả miệng tạ tội.

Cậu xuống tay với chính mình, cái trò này làm nhiều thành nhàm, riết cũng chẳng thấy đau nữa. Nhưng chí ít, lần nào cũng có tác dụng. Bà cả đỏng đảnh bỏ về, mắt bà hai vừa mới đó đã ráo hoảnh, đoạn bà trầm ngâm dõi theo hai mẹ con bà cả, khẽ nhếch mép cười nhạt.

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 6

<pre>Bà cả bà còn õng ẹo chán ra, ghé qua gian này giám sát gian kia, hạch sách đủ kiểu mới tha cho lũ người làm. Phú ông dễ tính nên ngày trước bọn này bát nháo lắm, không có bà thì làm sao mà đi vào quy củ được.

Bà ngúng nguẩy cả buổi trời yên biển lặng, ấy thế nào mà vừa mới bước vào sân chính thì từ đâu có con chim sẻ ghé qua, nó đập cánh, phẹt một phát rồi bay biến đi mất.

Xanh xanh vàng vàng, nhơn nhớt tởm tởm, bà điên. Bà vác gậy bà đuổi, bà nghiến răng bà gào. Khổ nỗi, bà đuổi, Bưởi đuổi, Quất đuổi, cũng không nhanh bằng tốc độ chim bay. Đen ghê đen gớm, cứ lần nào đi gặp bà hai về cũng đen hết trơn. Phúc với chả Phúc, hoạ thì có, mụ chính là khắc tinh đời bà.

Gột đi gột lại bằng cả chục xoong nước lá sả vỏ bưởi mà vẫn cứ thấy thum thủm mới oái oăm chứ. Vốn là cành vàng lá ngọc từ thuở lọt lòng nên cái nỗi nhục này, bà chịu không có nổi. Bà ức, bà sụt sịt khóc, bà bỏ cơm. Phú ông xót vợ, phú ông rúc vào lòng bà, ra sức hít hà dỗ dành.

-"Ôi chao ôi, bu nó thơm quá đi mất. Ai đời lại có người vừa đẹp vừa thơm thế này cơ chứ, không biết còn tưởng tiên nữ giáng trần ấy."

Bà cả trong bụng sướng như mở cờ nhưng ngoài mặt vẫn cứ phụng phịu làm màu thầy nó cứ nói quá. Phú ông thấy nét mặt bà giãn giãn ra rồi thì ngọt giọng nịnh nọt.

-"Ăn cơm nha, bu nó không ăn vì bu nó thì bu nó ăn vì tôi vậy...nha...nha..."

-"Được rồi...em ăn vì thầy nó..."

Phú ông mừng rỡ sai Bưởi dọn mâm, phú ông tự tay bón cho bà cả, mấy chục năm trước, từ thuở bà nhỏ xíu đã chiều chuộng như vậy, mấy chục năm sau, cũng chẳng hề thay đổi.

Bà hai đứng ngoài rình trộm mặt tím mày tái, suýt nữa thì bóp chết con sẻ nhỏ. Bà cố kiềm nén, dịu dàng xoa xoa bộ lông mềm mượt như tơ rồi thả nó đi. Đoạn bà chạy một mạch về túp lều tranh của mình. Cậu hai thấy bu tâm trạng không tốt liền tìm hai chiếc bánh rán đặt lên cái bàn gỗ cậu mới đóng. Bà hai vội vàng giật lấy, ăn ngấu ăn nghiến. Bà tủi thân, mắt mũi tèm nhem hết cả.

-"Tại bu mà cậu hai khổ. Cậu hai tốt với bu quá, bu cảm ơn cậu hai."

Cậu với chiếc khăn tay đưa bà. Bà lau qua mặt mũi rồi lật đật tìm lọ cao thoa má sưng cho con trai, bà hỏi cậu có đau không, cậu lắc đầu. Bà hỏi cậu cả thích Trâm à, lần này thì cậu gật đầu. Bà suy nghĩ một lúc liền quả quyết.

-"Vậy cậu hai nhất định phải rước được Trâm về cho bu."

Cậu hai không nói gì cả, biết tính cậu lù đù khó tán gái nên bà đành ra ngoài vườn cắt mấy khóm hồng. Bà lệnh cậu hai mang sang tặng Trâm. Bà đã lệnh, thì cậu làm sao dám cãi lời?

Chẳng biết hôm nay Trâm đi đâu nữa, trên chợ không có ở nhà cũng không. Mà chưa hoàn thành nhiệm vụ bu giao cậu đâu có dám về, cậu cứ đứng bần thần ngoài cổng mãi. Bé Dung nhà hàng xóm lững chững đi qua, thấy cậu hai liền nhoẻn miệng cười rẽ vào.

-"Con chào cậu hai ạ. Cậu hai đem hoa đi cua gái à?"

Cậu hai cười, cậu bồng Dung lên. Dung năm tuổi nhưng biếng ăn nên nhỏ xíu à, được cái lanh thôi. Bé Dung quý cậu hai lắm nha, cậu hai cho

Dung kẹo kéo này, cho Dung lạc rang này, còn làm chong chóng cho Dung nữa.

-"Cậu đưa con hoa đi, lát con tặng cô Trâm giùm cậu."

Cậu hai chiều lòng con bé. Đằng xa xa cô Trâm sang thăm em gái ở thôn bên về, chứng kiến một màn ruột gan cứ phải gọi là sôi sùng sục. Trâm cua cậu bao nhiêu lâu cậu cũng không hề lay chuyển, còn tưởng cậu cứng rắn như nào, hoá ra là có người thương rồi.

Tặng hoa cho nhau à? Tíu tít tỉ tê với nhau à? Ve vãn nhau trước cổng nhà Trâm à? Chênh nhau tám cái xuân lận, trâu già gặm cỏ non cơ đấy! Con ranh con mất nết, mới tý tuổi đầu đã dám qua mặt Trâm, cục tức này Trâm nuốt không có trôi.

Trâm điên.

Trâm hùng hùng hổ hổ lao tới xỉa xói.

-"Yêu nghiệt kia, sang đây làm gì? Nghe bu mi bảo đêm qua mi tè dầm ướt hết cả chăn đấy."

-"Ơ ơ...đâu có đâu...không phải đâu...cô Trâm nghe nhầm rồi...cậu hai...cậu Lâm đừng tin nha...Dung ngoan mà..."

Bé Dung hốt hoảng phân bua, cậu hai vỗ về con bé an ủi, Trâm ghen phát nghẹn. Trâm càng bực thì lý luận của Trâm càng sắc bén, bé Dung không sao cãi nổi, rốt cuộc đành nghệt mặt bao biện.

-"Thế chắc do con ngủ say quá ý, cô Trâm ơi hoa cậu hai tặng cô nè. Cô nhận nha cô Trâm, tội cậu đứng đợi cô mãi."

Cái giọng ngọt xơn xớt à, Trâm run run đỡ lấy bó hồng đỏ rực rỡ, tim tưởng nhảy ra ngoài lồng ngực ấy chứ. Trâm thơm hai má bé Dung rồi lí nhí khen ngợi.

-"Eo ui Dung xinh gái với cả đáng yêu quá cơ."

Dung thích chí cười hề hề. Phú ông đứng ngay bên cạnh trìu mến nhìn cậu hai và mợ hai tương lai. Nhà phú ông cho người ta thuê đất, cứ đến quý phú ông với thằng Quất lại đi thu tiền, hôm nay qua tới đây vừa vặn thế nào lại bắt gặp đôi trẻ.

-"Trâm mê cậu hai nhà ông không Trâm?"

Phú ông hỏi, Trâm thẹn, ấp a ấp úng.

-"Bẩm ông...con...bẩm ông..."

Phú ông bảo không phải ngại, nam nữ đến tuổi rung động là chuyện bình thường, cứ thành thật trình bày rồi ông khắc thành toàn. Trâm nghe mà sương sướng, hít một hơi thật sâu, đoạn dõng dạc trả lời.

-"Có ông ạ. Con mê cậu hai lắm luôn."

-"Sao mê cậu?"

-"Ơ...ơ...mê thì mê thôi chứ biết sao được ông? Biết đã không mê!"

Trâm hồn nhiên đáp, phú ông bật cười. Cậu hai đỏ bừng cả mặt rồi, trong khi đó Trâm vẫn vô tư lắm, thấy phú ông hiền hiền nên mạnh dạn níu tay áo ông ngỏ lời.

-"Con đẹp nhất cái thôn này đó ông, là người ta khen chứ không phải con tự nhận đâu. Con cũng chăm chỉ chịu khó nữa, ông xem xét gả cậu hai cho con nha ông!"</pre>

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 7

Trâm bá đạo quá, Trâm cứ như bản sao mười lăm tuổi của bà Đinh Phi Yến ấy. Chỉ tiếc cậu hai lại chẳng được chất chơi bằng ông, thôi thì ông ra mặt giúp cậu vậy.

-"Bảy quan tiền."

Phú ông trêu, Trâm há hốc vì sốc. Những bảy quan lận? Tiền bán bún bu cho mỗi ngày có tích cả năm cũng chẳng nổi ba quan ý. Phải làm sao đây? Chắc từ giờ chiều chiều chịu khó ra ruộng mò cua bắt ốc may ra mới đủ, hơi vất vả chút nhưng kệ đi, mò thì mò, sợ quái gì?

Ai bảo cậu hai đáng giá ngàn vàng? Không, cậu hai vô giá ấy chứ.

Bảy quan tiền hả? Muỗi!!!

-"Được, ông nhớ nói lời giữ lời đấy nhá. Hai năm sau con sẽ mang đủ tiền sang rước cậu, khuyến mại cho nhà ông thêm cả buồng cau luôn."

Trâm khẳng định đầy quả quyết, thằng Quất ôm bụng cười lăn lóc, phú ông cũng suýt sặc, phú ông bấy giờ mới lấy ra bảy quan tiền dúi cho Trâm, dặn dò đi mua váy yếm đẹp rồi đợi ngày lành tháng tốt cậu hai sang đón. Phú ông sau đó bảo con trai đi thu tiền cùng, cơ ngơi tất nhiên ông sẽ để lại cho cậu cả, tuy nhiên cậu hai biết việc cũng tốt, có thể đỡ đần được cậu cả chút nào hay chút ấy.

Trâm nhìn theo ông, theo cậu, rồi lại nhìn đống tiền trong tay mà hoa cả mắt. Là mơ hay là thật vậy trời? Trâm đứng ngây ngốc như người mất hồn, bé Dung phải bấu mãi cô Trâm mới bừng tỉnh, cô cho Dung năm đồng mua bánh rán, Dung mừng huýnh cảm ơn cô rồi chân sáo chạy ra chợ.

Riêng cô Trâm thì từ đó ăn diện hẳn.

Và cô cũng mặc định, cậu hai là của cô. Ngày qua ngày, trông hàng thì ít mà ngó sang bên cậu hai hóng hớt thì nhiều. Đừng có con nào dại léng phéng quanh cậu nha, Trâm nhảy qua Trâm dằn mặt ngay.

Kể cả con gái trưởng thôn Trâm cũng không tha đâu. Hoàng Anh cơ à? Tên thì rõ đẹp mà cái tính nhây thế? Mua có mỗi mấy đoá hoa thôi mà hỏi hết cái này tới cái kia. Nào là cậu hai tối qua ngủ ngon không, cậu hai cuối tuần rảnh không qua nhà phụ tui đóng bàn, nào là cậu hai thu xếp tui sẽ trả cậu giá cao. Đỏng đa đỏng đảnh à, Trâm phát bực luôn. Thế rồi, chẳng nể nang gì sất, Trâm xông ra phán câu xanh rờn.

-"Không rảnh, cuối tuần cậu hai bận đi câu cá với tui rùi."

-"Thật không cậu hai?"

Có người dịu dàng hỏi lại, có người bận xếp hoa không đáp, Trâm được thể càng lên mặt.

-"Thật chứ đùa à? Cô Hoàng Anh nè, cô mua hàng xong không về đi cứ lảng vảng quanh đây hoài vậy? Hay cô tính cua cậu hai? Cô tính cua thiệt thì cô bảo tui một câu, để tui qua tui méc ông trưởng thôn giúp cô."

Cái giọng oang oang hại con gái trưởng thôn sợ tái mặt luôn, vội vàng lủi đi không lời từ biệt. Trâm sướng, cười híp cả mắt, đoạn quay sang cậu hai thủ thỉ.

-"Thực ra cô Hoàng Anh xấu hoắc cậu à, chẳng qua là có ông bác dưới phố huyện gửi son phấn cho mà trát thui. Tui mà có son tui còn đẹp gấp tỷ lần ý."

Cậu hai phì cười. Lần đầu tiên cậu cười với Trâm, tim Trâm đập thình thịch ý, chân tay rụng rời luôn. Trâm chớp thời cơ vàng, hớn hở xin cậu chủ nhật cho đi câu cùng. Nài nỉ mãi mấy hôm mà cậu chẳng đồng ý gì cả, ghét cậu ghê đó, làm Trâm lại phải mặt dày bám theo.

Cậu hai cũng biết chọn nơi nha, hồ nước rộng thênh thang, rừng xanh bạt ngàn, gió thổi vi vu mát mẻ dễ chịu lắm. Trâm rón ra rón rén, tính bịt mắt hù cậu hai, mà chưa kịp chạm vào cậu thì cậu cả từ phía sau hổng hộc chạy vụt lên. Mắt cậu long sòng sọc, cậu nghiến răng nghiến lợi cậu đẩy cậu hai.

Cậu hai bị bất ngờ nên không phản ứng kịp, cứ thế rơi xuống hồ. Cậu cả thích chí phủi tay châm chọc.

-"Thằng ôn nghiệt, dám dụ Trâm của tao hả? Mày chết đi, xuống mà làm mồi cho cá đi."

Đoạn cậu quay sang ba hoa với Trâm, mà Trâm không nghe, Trâm lao bùm xuống hồ với thằng hai luôn. Cậu sốc, cậu sợ Trâm làm sao, cậu cũng liều mình nhảy xuống cứu Trâm.

Hồ sâu, nước chảy xiết, rốt cuộc cậu hai lại phải lôi lần lượt cả Trâm lẫn cậu cả lên. Trâm vốn dễ sống nên lau mặt vẩy tóc xong rồi lại tươi cười roi rói, trong khi đó cậu cả bị sặc nước thành ra hoảng loạn, cậu kêu cậu khóc, ba chân bốn cẳng cậu chạy thục mạng về nhà, vừa gặp bu một cái cậu đã mếu ma mếu máo.

-"Bu Yến ơi bu Yến, thằng hai nó đẩy cậu xuống nước bu ạ. Suýt chút nữa cậu đã phải đi chầu Diêm Vương rồi, bu lấy lại công bằng cho cậu với bu ơi."

Người cậu ướt như chuột lột, bà cả xót cậu quặn thắt cả ruột, bà ngọt nhạt dỗ dành an ủi cậu, bà sai con Bưởi lấy khăn lau tóc cho cậu, sai cu Mít hầu cậu thay áo quần. Cái thằng quỷ con trời đánh ấy, lần này không xử nó ra bã thì bà không còn là Đinh Phi Yến, con gái rượu của quan nhất phẩm nữa.

Bà đập tan bộ ấm chén mới tậu, đoạn bà ngã lăn ra đất, trước khi bất tỉnh chỉ kịp thoi thóp dặn dò con Bưởi.

-"Mau...mau...đi gọi ông...nói bà ức quá ngất rồi..."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 8

Con Bưởi rất đụt nên nó không biết bà đang giả bộ, nó lo són vó, hoảng hốt chạy cuống lên tìm ông. Bu nó mất sớm, bu giao nó cho bà cả, bà hay mắng nhưng bà cưng nó lắm, lần nào đi chợ nó xin xỏ mua bánh rán bà cũng trêu ăn nhiều không sợ béo à, nhưng xong bà vẫn mua cả túi lận.

Hàng tháng bà còn may đồ đẹp cho nó nữa, thỉnh thoảng rảnh rỗi bà lại lôi nó ra dạy vấn tóc xinh thật xinh. Nó hay ôm bà cười tớn cả lên, nó thương bà nhất trên đời.

Nó khóc, mắt sưng húp. Phú ông đang ngồi nhâm nhi chén trà nóng với trưởng thôn thấy con bé nức nở cũng giật thót cả tim, vội vã lao về nhà. Cậu cả bị ngấm nước lạnh sốt sình sịch, bà cả sốc còn chưa tỉnh. Phú ông thương con, xót vợ, phú ông giận đùng đùng, lớn giọng sai người làm gọi cậu hai.

Cậu hai không dám biện minh nửa lời, cậu làm phú ông quá thất vọng. Đúng là cháu của kẻ sát nhân, cùng một ruộc cả. Nam nhi lẽ ra chí hướng bốn phương, đằng này cậu hai lại suốt ngày toan tính nhỏ nhặt đàn bà, giở đủ trò để hãm hại anh trai, quá khen cho cậu.

-"Nhốt cậu hai vào buồng tối, phạt nhịn đói hai ngày."

Phú ông chán nản ra lệnh. Nếu là kẻ hầu người hạ thì đuổi đi là xong, nhưng cậu hai là con ruột, ông không thể không dạy bảo. Bà hai khóc ngất, chẳng biết bà ngất thật hay ngất giả, chỉ biết phú ông một cái liếc mắt cũng không thèm. Vú Năm sợ tái mét mặt mày, vú dập đầu liên tục nài nỉ ông tha cho cậu, vú van tới khản cả cổ ông mới thở dài xua tay.

-"Thôi...thôi được rồi...nhức đầu...phạt cậu ra ngoài đình quỳ tới canh hai."

Cậu hai tạ ơn phú ông rồi lầm lũi quay người. Trâm đứng nghe lén ngoài cổng mà ức muốn tăng xông, cậu hai ấy à, người thì cao ráo khoẻ mạnh như vậy mà yếu bóng vía, chẳng dám tố cáo kẻ xấu. Giá kể cậu không gật đầu nhận tội có khi Trâm cũng xông vào làm chứng giùm đấy, bực ghê.

Giờ chưa danh chính ngôn thuận nên vẫn phải nhịn, chứ cứ đợi đến ngày Trâm về làm vợ cậu xem, ai bắt nạt cậu Trâm xé xác luôn. Trâm gạt nước mắt lẽo đẽo theo cậu ra ngoài đình, cậu thật ngốc, chỗ râm không quỳ lại quỳ chỗ mặt trời chiếu rọi. Trâm rút khăn tay, rụt rè định lau mồ hôi cho cậu. Cậu hơi tránh đi, Trâm rầu rĩ khuyên nhủ.

-"Nắng...cậu xê xê vào chỗ gốc đa ý..."

-"Tại tui...cái tại thứ nhất là do tui đi theo cậu...giá như tui không đi theo cậu thì cậu cả cũng không theo tui, cậu cả không theo tui thì cậu cả không phát hiện ra cậu, cậu cả không phát hiện ra cậu thì cậu cả không đẩy cậu xuống hồ. Cái tại thứ hai là tại tui nhảy xuống hồ..giá như tui không nhảy xuống hồ.."

Trâm ngồi xổm bên cậu hai, nghĩ gì nói nấy, liên tha liên thiên hết chuyện này tới chuyện khác. Trâm thích thì Trâm tâm sự thôi, cậu nghe hay không là việc của cậu. Mãi tới xế chiều tự dưng Trâm nghe cậu gọi.

-"Chị Trâm này..."

Chỉ ba từ, chỉ ba từ thôi nhưng cũng đủ khiến đầu óc Trâm quay cuồng. Trời đất ơi cái cảm giác đó, cái cảm giác lần đầu tiên cậu chịu gọi tên Trâm, sướng muốn xỉu luôn à.

-"Bán chịu cho tui ba mươi đồng bún riêu, mang về cho bu giúp tui với."

Cậu hai nhờ vả, cái mặt Trâm vừa mới phởn được một tý đã xị ra rồi. Hoá ra là cậu lo cho bu ý, Trâm còn đang tưởng cậu thích thích Trâm rồi cơ.

-"Cầm tay tui một cái thì tui giúp."

Trâm vênh mặt làm kiêu, cậu Lâm bu ồn bu ồn lặng thinh. Trâm thua cậu, Trâm chạy v ềnhà bảo cu Trí giao bún cho bà hai r ồi múc thêm một âu nữa chạy h ồng hộc ra đặt trước mặt cậu dỗ ngọt.

-"Cậu mau ăn trước đi đã."

Trâm sắp đũa đưa cậu. Cậu không dám nhận, Trâm tức mình doạ dẫm.

-"Cậu không thương bu à? Bà hai ban nãy ngất như vậy chỉ sợ lúc tỉnh lại người yếu không tự nấu cơm được đâu. Cậu mà không chịu ăn là tui sẽ không mang bún sang cho bu cậu, là đêm nay bu cậu phải nhịn đói..."

Cậu hai đúng là đứa con có hiếu, rốt cuộc cậu cũng chịu húp hết âu bún. Trâm cười tít mắt, Trâm ghé tai cậu thủ thỉ.

-"Nói thiệt tui sai em tui mang v ềcho bu cậu từ lâu rùi, đừng lo nha. Bún ngon không? Sáng nào tui cũng dậy sớm giã cua đó!"

Thực tình là rất ngon, cộng thêm cảm kích Trâm nên cậu hai rụt rè đáp.

-"Ngon lắm chị ạ."

Nghe như vừa đấm vừa xoa ý, phởn vì cậu đã bắt đ ầu thân thiết hơn với Trâm, ức vì cậu cứ mở miệng ra là gọi chị, cậu lễ phép quá chị đây chẳng thích gì sất. Nhưng Trâm chưa dám nhắc nhở, tại Trâm sợ l ần sau cậu không thèm nói chuyện nữa thì toi.

-"Lúc nào v ềở với nhau tui nấu bún riêu cho cậu hai ăn nhé, ăn thoả thích cả ngày mà không phải trả ti ền luôn. Tui biết may áo qu ần đó, xong tui may áo qu ần đẹp cho cậu hai mặc nha, cậu hai mặc vào rạng ngời gấp tỷ l ần cậu cả luôn..."

Trâm vạch ra tương lai rõ tươi sáng mà chả thấy cậu hai hào hứng lắm, cậu bảo chị Trâm v ềđi không có tối. Trâm lưu luyến một h ồi mới đứng dậy được, bước đi xa xa r ồi còn cứ ngoái người lại ngó cậu, chỉ mong canh

hai mau mau tới cho cậu hết bị phạt. Trâm nghĩ tới cậu nhiều lắm luôn, thành ra lúc về tới nhà bị ai đó ú oà giật bắn.

-"Trâm, tui đợi Trâm hoài luôn à. Trâm đi đâu đấy?"

-"Cậu Hưng...tui...tui tưởng cậu sốt..."

-"Đâu có...tui giả bộ đó...cho thầy tui phạt thằng hai thật nặng...Trâm thấy tui sáng dạ không?"

Không, Trâm chỉ uất nghẹn thôi. Trâm rất muốn cầm gậy phang nát mông cậu cả, nhưng Trâm sợ gánh bún nhà mình cũng nát theo nên Trâm đành nén, Trâm giả bộ ỏn ẻn mời chài cậu.

-"Cậu đi chơi với tui không?"

Cậu cả sướng phát hờn, cậu gật đầu lia lịa. Trâm đi đằng trước, cậu tung tăng bám theo sau, bản tính tò mò hiếu động nên lát lát cậu lại thắc mắc mình đi đâu đấy. Trâm chẳng cho cậu biết đáp án, Trâm chỉ cười ngọt ngào cũng đủ làm con tim cậu xốn xang rồi. Đoạn, Trâm chạy vụt lên trước, vừa chạy vừa ngoảnh lại vẫy vẫy tay gọi cậu.

-"Cậu Hưng...nhanh tới đây...có cái này hay lắm...nhanh nhanh lên cậu..."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 9

Trâm lao vun vút như một cơn gió, cậu cả són vó hùng hục đuổi theo. Cứ nhìn thấy mái tóc dài đen mượt thướt tha của Trâm là chân cẳng cậu lại tớn hết cả lên. Cậu chạy rồi cậu thở, cậu thở rồi cậu lại chạy.

Mải miết, mải miết.

Trâm đẹp quá, cái mặt đã đẹp rồi cái mông cũng tròn trịa chẳng kém. Dáng chuẩn nét duyên, mỗi lần cậu ngắm Trâm là một lần cậu ngẩn ngơ, nó thích, nó đã cái con mắt lắm. Thái độ Trâm như này rõ mười mươi là ưng cậu rồi. Cũng phải, cậu trắng trẻo đẹp giai nhất thôn còn gì, cộng thêm nhà giàu nứt đố đổ vách, cô nào mà không mê?

Trâm của cậu, chỉ còn một chút nữa là cậu sẽ bắt được Trâm, xong cậu sẽ cầm tay Trâm, dắt Trâm vào bụi chuối, hun Trâm, mần Trâm. Càng nghĩ người cậu càng nóng ran, cậu vui đáo để luôn.

Cậu hớn ha hớn hở, đầu óc cậu quay cuồng. Cậu sướng như mở cờ trong bụng, mắt cậu trớn cả lên, và rồi, cậu ngã. Ngã có một phát, mà sấp mặt thẳng xuống hố phân tươi.

Trong khi đó Trâm đã nhởn nhơ nhảy qua từ lúc nào. Hố phân này là tài sản chung của thôn, nhà nhà người người thi nhau tích trữ để bón ruộng, cậu hôm nay, quả thật phúc khí quá lớn. Trâm cố nín cười, cậu la hét, cậu gào khóc, thành ra Trâm cũng phải sụt sùi theo.

-"Ôi chao ôi, khổ thân cậu quá, mặt dính toàn ấy thế kia thì biết làm dư thế lào bây giờ? Sao chân cậu lại ngắn thế hả cậu?"

Cậu thấy Trâm thương mình nên cũng được an ủi phần nào, cậu nôn nôn oẹ oẹ, mếu mảo bảo Trâm về gọi người làm kéo cậu lên đi, chứ thúi

quá cậu chịu không nổi đâu, cậu xỉu mất. Trâm vâng vâng dạ dạ, chạy biến về nhà chơi bời chán chê mãi tới lúc trăng lên cao mới lén trốn bu ra đồng, thở hổn ha hổn hển thưa chuyện.

-"Tui chạy khắp thôn tìm người mà chẳng có ai cả, chán quá đi mất. Thôi hay để tui thử xem có kéo được cậu không."

Làm màu vậy thôi, chứ tất nhiên là kéo được. Sức Trâm cũng dẻo dai lắm chứ bộ, cậu cả lên tới bờ rồi nước mắt giàn giụa, cậu toan về mè nheo với bu thì nghe Trâm bên cạnh nức nở đến tội nghiệp.

-"Chắc quả này bà giết tui á...thui...tại tui mà cậu cả bị ngã...dù gì cũng là lỗi của tui...tui chết cũng không tiếc..."

Chết là chết thế nào? Trâm đẹp thế này chết uổng lắm ấy, cậu nghĩ ngợi một hồi, rốt cuộc cậu quyết định không méc bu nữa. Cậu lén lút về nhà lấy áo quần rồi đem ra suối tắm, xong xuôi cậu chạy sang nhà Trâm, nũng nịu bắt Trâm phải lau tóc cho cậu. Trâm sợ tâm trạng cậu không vui cậu méc bà thì Trâm toi, nên miễn cưỡng vẫn phải nghe lời.

Cậu Hưng sướng, cười không khép được miệng. Trâm thơm gì mà thơm dữ dội, ở cạnh Trâm thích ơi là thích ấy, cậu kiềm không nổi, cậu ôm chầm lấy Trâm. Trâm đẩy cậu ra luôn à, chắc Trâm mê cậu nhưng còn ngại đó, thôi không sao cả, bao giờ rước Trâm về cậu ôm Trâm cả ngày luôn.

Cậu cả lèo nhèo mãi mới chịu về. Cậu vừa về, thì cậu hai cũng sang, sang để trả âu bún của bu, trả tiền nữa. Trâm cũng không biết cậu hai tới từ lúc nào, chỉ biết khi Trâm vừa quay người đã thấy bóng cậu đứng lặng lẽ ở bụi tre gần đó, sợ cậu tới sớm rồi chứng kiến mấy cái cảnh vừa rồi xong cậu nghĩ Trâm lăng nhăng thì toi mất.

-"Cậu hết bị phạt rồi à? Cũng phải, canh ba rồi mà, cậu đau chân không?"

Trâm rụt rè hỏi han, cậu chẳng nói gì cả. Vừa mới hồi nãy chị Trâm ngọt ngào lắm cơ mà, giờ đã lạnh tanh như băng như đá vậy, buồn quá thể. Trâm lo lắng trình bày.

-"Những gì cậu thấy nó không phải là như thế đâu...tui...tui không thương cậu cả đâu...không có một chút cảm tình nào luôn ý..."

Cậu quay người. Cậu cao, bước dài, cậu đi nhanh quá. Trâm đuổi theo cậu mệt lắm luôn, vừa đuổi vừa rối rít giải thích phân bua. Có công mài sắt có ngày nên kim, rốt cuộc cậu dừng chân, cậu chậm rãi bảo.

-"Tui không trông thấy gì cả."

Bị hớ, chị Trâm thẹn muốn độn thổ luôn. Chị bẽn lẽn bỏ về, về gần tới cổng mới phát hiện có người đi theo mình, chị mừng rỡ lao tới mồm năm miệng mười.

-"Cậu hai đưa tui về à? Cậu hai sợ tui con gái đi đêm nguy hiểm nên đưa tui về à? Tui cảm động muốn xỉu luôn...trời đất ơi sợ đêm nay xao xuyến không ngủ được mất ý...mơ hay thật đó? Hay cậu nắm tay tui một cái cho tui biết mình không mơ đi...nha...nha...nha..."

Trâm nịnh nọt năn nỉ, cậu Lâm chẳng có cảm xúc gì cả, cậu chìa tay đưa ba mươi đồng, nói ban nãy quên trả tiền âu bún của cậu. Mặt Trâm đen kìn kịt, bĩu môi một cái rõ dài rồi nhận tiền chạy một mạch vào trong nhà, không thèm chào cậu luôn.

Người đâu mà, cưa hoài cưa mãi chẳng có tiến triển gì hết, ức, ức lắm ý! Khổ nỗi ức được mỗi một đêm thôi, sáng ra gặp cậu tim lại nhảy tưng tưng ấy, lại mặt dày mò sang hàng cậu mua măng rừng.

Bà Trinh biết thừa con gái thích cậu hai, nhưng cũng chỉ cười cười mặc kệ nó chứ chẳng mắng mỏ gì. Căn bản bé Trâm ngoan lắm, bữa trước phú ông cho bảy quan tiền mà nó chỉ giữ có hai quan thôi, ba quan gửi bu, hai quan còn lại bà thấy nó lén mang sang thôn bên cho cái Trang. Từ ngày thằng mất việc nặng nhọc đều đến tay con nhóc, buôn bán khá khẩm một phần là nhờ nó lanh lợi khéo ăn khéo nói.

Kể ra cũng tội Trâm, bao nhiêu người hỏi đấy chứ, nhưng nửa thích cậu hai, nửa thương bu nên chẳng nỡ đi lấy chồng. Bu cũng thương Trâm, cho nên bu mong Trâm được gả vào nhà tử tế. Bởi vậy, lúc cậu cả ghé qua đặt

một trăm quan tiền bu nhận luôn, Trâm được làm dâu quý của phú ông, Trâm đổi đời thì bu mừng cho Trâm.

Cậu cả tất nhiên phấn khởi lắm, cậu lao vụt sang hàng cậu hai nắm tay Trâm, dõng dạc tuyên bố với cả chợ.

-"Tất cả nghe đây, từ giờ Trâm là vợ chưa cưới của tui rùi đó. Đợi khi nào tui cưới Cẩm Chi, được làm quan lớn xong tui sẽ rước Trâm về. Thanh niên cái thôn này không ai được cua Trâm của tui, nghe rõ chưa? Tui nói không nghe tui đánh cho toè mỏ đấy!"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 10

Cậu cả ti ta ti toe, cậu hai chẳng nói gì cả, vẫn điềm tĩnh bán hàng cho khách. Trâm thì điên khỏi nói, cậu quá đáng ghê nha, cậu phát ngôn thế khác nào Trâm đã có nơi có chốn, giờ đến con trai trưởng thôn cũng chẳng sang dám hỏi Trâm nữa là cậu hai.

Trâm giận run cả người, hầm hầm đứng lên cãi lại.

-"Cậu uống lộn thuốc hả? Cậu nói linh tinh cái quái gì vậy?"

-"Tui không nói linh tinh. Bu Trâm nhận tiền của tui rùi mà, giờ Trâm là người của tui rùi ý. Tối tui gọi xong Trâm cho tui ôm một cái, nha!"

Cậu cả dẻo miệng năn nỉ, Trâm ngoái đầu nhìn sang gian hàng nhà mình, thấy bu khẽ gật, mặt Trâm nghệt ra luôn, mắt một bọng nước. Bu ồn thiu à, tủi thân nữa, Trâm chạy một mạch vào rừng, trèo lên vách núi cao nhất, ngồi chênh vênh trên mỏm đá sụt sà sụt sịt.

Thế là phải sắp đi lấy chồng rồi, phải lấy cậu cả ý. Cậu cả nhỏ xíu à, thấp hơn cả Trâm nữa, lại hay nhõng nhẽo trẻ con, Trâm không thích gì hết. Trâm thương cậu hai cơ, cậu hai đẹp giai, cậu hai cao lớn, cậu hai cái gì cũng biết làm, cậu hai rất là tài giỏi nha. Tính cua cậu hai đến bao giờ cậu đổ thì thôi, ấy vậy mà giờ chẳng còn cơ hội nữa rồi.

Giá kể ông ngoại cậu hai không phải tội phạm sát nhân nhỉ? Như thế thì cậu sẽ không phải ở nhà tranh, không bị phân biệt đối xử, bu Trâm có khi lại đồng ý ấy chứ. Không biết tương lai cậu hai lấy con nào đây?

Là con nào thì Trâm cũng ganh tỵ với nó chết mất thôi.

Cái con khốn nạn đó, nó có chỗ nào tốt hơn Trâm mà ông Tơ bà Nguyệt se duyên cho nó với cậu hai chứ? Thật chẳng công bằng chút nào cả. Trâm càng nghĩ càng hận, ấm ức nức nở. Khóc mãi, khóc hoài, khóc tới khản cả cổ, lúc ngẩng mặt lên tự dưng thấy cậu hai đang đốn củi ở mạn rừng bên kia, Trâm ngỡ mình đang mơ cơ.

-"Cậu hai...cậu hai ơi...cậu hai...sang đây với tui đi..."

-"Đi mà...năn nỉ đấy..."

-"Tui trèo lên cao quá rùi...giờ tui xuống không có được nữa....cậu không sang tui nhảy luôn đó...cho cậu vác xác tui về trả bu tui..."

Trâm vênh mặt doạ dẫm, buồn quá hoá chập mạch, bất cần luôn rồi, cũng không nghĩ cậu lại trèo lên mỏm đá. Cậu lặng lẽ ngồi xuống cạnh Trâm, bốc một vốc hạt dẻ chìa ra cho Trâm.

-"Cậu hai bóc ra cho tui đi, nha. Một lần thui mà, một lần thui tui cũng mãn nguyện lắm rồi."

Trâm năn nỉ ỉ ôi mãi mà cậu hai không chịu, Trâm lại phải tự bóc đó, vừa ăn vừa ứa nước mắt. Ấy thế mà vẫn nhâm nhi hết vốc này đến vốc khác, chẳng mấy chốc đã chén sạch cả túi hạt dẻ của cậu, ai bảo nó thơm thơm với bùi bùi ý, ăn giòn giòn sướng ơi là sướng. Giá kể có thể ăn cả đời thì tốt, Trâm buồn lòng lắm, Trâm chẳng kiềm được, vụng trộm siết tay cậu hai một cái.

Mặt cậu hai đỏ bừng, má Trâm cũng nóng hầm hập theo. May mà cậu không mắng mỏ gì cả, Trâm rụt rè chào tạm biệt cậu hai rồi trèo xuống bên dưới. Núi đá cheo leo quá, Trâm bị gai mấy cây dại cứa xước cả da, đau thì không đau, nhưng cơ hội vàng thì vẫn cứ thích làm màu thôi.

-"Tui chảy máu rùi cậu hai ơi, tui kiệt sức chẳng đi về được nữa ý. Mà đêm ở đây thì thú rừng nó ăn thịt mất thui, hay là cậu bồng tui nha cậu!"

-"Nha cậu hai...đi mà...nha...không bồng cũng được...không bồng thì cõng vậy...nha...nha cậu..."

Mắt long la long lanh xin xỏ mãi cậu mới mủi lòng, cậu bồng Trâm thật. Trống ngực Trâm đánh rộn ràng luôn ý, thôi, suy cho cùng cái cuộc đời này cũng chẳng còn gì phải hối tiếc nữa. Trâm vòng tay qua ôm cổ cậu, vừa định nép vào người cậu thì đã bị thả xuống cái xe thồ gần đó rồi.

Xung quanh chất rất nhiều củi, Trâm ngồi giữa đống củi, tội nghiệp như một con cún ấy. Cậu kéo Trâm về, Trâm giận muốn lao lên cào cấu cắn xé cậu, nhưng lại chẳng nỡ, thương cậu quá mà. Đi được nửa đường cậu dừng lại chọc cho Trâm một trái dừa uống phòng khát, Trâm dỗi cậu, Trâm ném thẳng tay. Cậu kệ Trâm càu nhàu, cậu với chiếc nón lá úp lên đầu Trâm.

Ra khỏi rừng trời bắt đầu đổ nắng, nắng gắt chói chang, Trâm thấy cậu mồ hôi nhễ nhại nên xót xa nhảy khỏi xe củi, chạy lên đội nón cho cậu rồi lao xuống đẩy xe từ phía sau. Ngỡ cậu phải cảm động lắm cơ, ai ngờ cậu quay lại nhàn nhạt đuổi Trâm về trước đi, Trâm ở đây chỉ làm vướng tay vướng chân cậu thêm thôi.

Trâm tủi thân lao thẳng về nhà, cu Trí ngồi run rẩy ngoài cổng, đồ đạc từng cái một bị đập nát rồi quăng ra không thương tiếc. Trâm ôm em trai nhét nó trốn vào đống rơm, dặn dò có chuyện gì cũng phải ngồi ngoan trong đây rồi vội vã chạy vào trong bu ồng. Bà cả cương quyết đòi lại một trăm quan tiền, bu Trâm thì cứ khư khư không chịu nhả, một mực ôm chân bà nài nỉ.

-"Van bà...bà làm ơn làm phước...cậu cả thương Trâm như vậy...thôi thì coi như bà nghĩ cho cậu đi...với lại Trâm nhà tui ngoan mà...bà cứ coi như có thêm một người làm sai vặt đi bà... con bé làm vợ năm vợ bảy cũng được..."

-"Vớ vẩn, năm bảy là thế quái nào? Nói chị nghe, cậu cả chỉ được phép có một vợ thôi, duy nhất một vợ. Bây giờ chị nhè tiền hay để tôi cho người đốt nhà đây?"

Giọng bà không quá to, nhưng cũng đủ doạ người ta sợ chết khiếp, bu Trâm chẳng còn cách nào, tiếc đứt ruột nhưng vẫn phải trình ra đủ trăm quan không thiếu một xu. Bà cười khẩy, bà có liếc qua Trâm, nhưng bà

khinh nên cũng lười mở miệng mắng nhiếc. Bà đỏng đảnh bà về, một bên Quất bê hòm tiền, một bên Bưởi nhí nhảnh chân sáo chạy theo.

Phú ông nghe chuyện, phú ông gõ cửa phòng cậu cả hỏi han. Cậu hèn, ngay lập tức cậu đổ luôn cho cậu hai.

-"Không...không phải con đâu thầy...thằng hai đó...thằng hai nó lén lấy tiền trong phòng thầy đó...tại nó muốn rước Trâm quá mà..."

Bà cả biết thừa cậu điêu toa phét lác rồi, nhưng cậu là cục vàng của bà, bà kệ cậu thôi. Phú ông buồn buồn thở dài. Đêm đó phú ông trằn trọc nhiều lắm, bực bực cậu hai nhưng dẫu sao vẫn là máu mủ của mình, cậu thích người ta nhiều đến vậy, phú ông cũng sốt ruột thay cậu.

-"Thầy nó nhọc à? Em bóp vai cho nhé!"

-"Thôi, bu nó ngủ sớm đi cho đẹp da. Tôi bảo này, cho cậu hai một ngàn quan tiền hỏi cưới Trâm được không?"

Thực tình như các nhà chẳng bao giờ có chuyện đàn bà được quyền can dự đâu, nhưng phú ông thì khác, bà cả là tim là gan của ông, bà không thích thì ông cũng nhất định không nhích.

-"Tuỳ thầy nó."

-"Ừ, bu nó ba mươi ba xuân xanh rồi mà vẫn đẹp, còn tôi, tôi sắp già rồi, có tóc bạc rồi, tôi tự ti quá."

Bà cả cười cười, bà sai con Bưởi dậy châm đèn dầu, bà lúi húi nhổ tóc bạc cho phú ông. Hai cái lúm đồng tiền của bà duyên quá thể, phú ông nằm trong lòng bà mà sướng tê người, bà cả là con nhà quan lớn, khi xưa để rước được bà về đâu có dễ, đấu tranh giành giật khốc liệt lắm.

Ngày đó Kim hứa với Yến, cả đời Kim chỉ lấy mình Yến thôi.

Yến sẽ là bà cả, nhất định sẽ không có bà hai, bà ba hay bà tư. Vậy mà rốt cuộc, lại thất lời, đợt ấy Yến tuyệt thực gần một tuần, hại Kim sống dở

chết dở. Ôi mà cũng hơn chục năm rồi, chuyện cũ thì thôi, cho qua đi.

Rạng sáng hôm sau phú ông sang nhà Trâm từ sớm, nhấp chén trà nóng, phú ông nghiêm túc bàn chuyện với bu Trâm.

-"Tôi tới hỏi Trâm cho cậu hai, tiền đặt ở lễ hỏi sẽ là một ngàn quan, ý chị ra sao?"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 11

Một ngàn quan!!!

Là một ngàn quan lận cơ đấy, con trai nhà bình thường hỏi cưới chắc gì đã được năm chục quan? Những tưởng cậu hai bị ghẻ lạnh mà hoá ra phú ông vẫn thương cậu ra phết. Tình hình bà cả cương quyết như vậy e rằng kiếp này Trâm với cậu cả không có duyên.

Bà Trinh đắn đo nhiều lắm, số tiền lớn quá, nếu gật đầu coi như tương lai cu Trí chẳng phải lo gì nữa, từ chuyện lấy vợ tới chuyện thuê thầy đồ về dạy học, tất cả đều rất thuận lợi. Thằng bé là cháu đích tôn nối dõi tông đường, bà mong nó công thành danh toại, nếu không mai sau đi gặp thầy nó chẳng biết ăn nói sao cho phải nữa.

Nhưng còn Trâm?

Gả cho cậu hai rồi, ở cái đáy của xã hội, tới bao giờ cho ngóc đầu lên được?

Trâm nhanh nhẹn, tháo vát, hiểu chuyện, Trâm xứng đáng có được tấm chồng tốt. Bà Trinh phân va phân vân mãi, phú ông mệt mệt chốt luôn câu xanh rờn.

-"Tình hình nghe có vẻ chị không ưng rồi, để tôi qua hỏi bé Dung cho cậu hai vậy. Đất canh tác chị mướn của nhà tôi thì tháng sau chuyển sang bên đó cho thầy bu cái Dung. Thế nhé, thôi chào chị tôi về."

Ông thong dong đứng dậy, bu Trâm mặt tái mét, vội vã níu ông lại, cuống cuồng đồng ý. Phú ông khẽ cười thầm, tới gái rượu nhà quan lớn ông còn hỏi được nữa là con nhà chị bán bún.

Không đánh nhanh thắng nhanh thì chẳng phải là ông.

Phú ông và bu Trâm tiếp tục bàn bạc về lễ hỏi, Trâm trong buồng nghe như muốn nuốt từng câu từng chữ, tim đập thình thà thình thịch, chạy tíu tít đi tìm cậu hai. Bà hai bảo cậu đi đập đá rồi, Trâm lại hớn hở lao lên núi.

Triều đình đang có lệnh khai thác đá để chuyển tới kinh thành đấy, các trai tráng trong thôn đều tham gia rất nhiệt tình, tại quan trả lương một ngày công cao lắm. Cậu hai có lẽ là người nhỏ tuổi nhất, nhưng lại cao lớn chẳng thua kém ai cả, nhìn dáng cậu làm việc Trâm mê tít thò lò luôn à.

Chồng tương lai của Trâm đó nha!

Tự hào muốn xỉu mất!!!

-"Cậu hai...cậu hai ơi...báo cho cậu tin mừng nè...cực kỳ...cực kỳ mừng luôn ấy...thầy cậu sang nhà tui thưa chuyện rùi đó...tui sắp làm vợ cậu hai rùi...tui sướng điên mất..."

Trâm hét oang oang cả lên. Mọi người ai nấy cũng quay lại nhìn Trâm, nhất là cậu cả, ánh mắt của cậu bi thương vô cùng. Trâm phởn quá quên khuấy mất cậu là cháu ngoại của quan, được quan giao cho nhiệm vụ giám sát tiến độ công việc. Cậu giận lắm, hiếm khi Trâm thấy mắt cậu đỏ lừ lên như vậy, cậu bốc ngay tảng đá to to phía dưới, toan ném cậu hai.

Trâm sợ thất kinh, vội lao tới chắn cho người thương. May sao cậu hai phản ứng nhanh, vừa hay quay ra thì bắt được tảng đá đó. Cậu hai cũng bực hay sao ý, Trâm thấy cậu hơi chau mày, ngay lập tức quăng trả về phía cậu cả. Tảng đá bay sượt qua thái dương cậu Hưng, đoạn đập vào vách núi, rơi xuống, vỡ vụn.

Thực ra cậu cả không hề xây xước một chút nào cả, nhưng chân tay cậu run cầm cập, đũng quần ướt sũng một mảng. Cậu oà khóc rồi chạy thẳng về nhà. Cậu hai quay sang đuổi Trâm về, nhưng Trâm chỉ xị mặt thôi chứ không nghe lời đâu, một mình lủi tha lủi thủi dưới gốc xà cừ ngồi đợi cậu.

Lát sau bé Dung cũng chạy qua chơi, hai cô cháu tám chuyện rôm rả. Trâm thấy Dung dễ thương lắm ý, cho tới khi cậu Lâm qua bồng con bé.

Sợ thật, thiên vị chết mất.

Một bên đòi cầm tay cũng không cho, một bên chưa cần nói đã lao vào ôm ấp. Vừa mới hí hửng được lấy cậu hai không lâu thì lại nhận ra một sự thật vô cùng đau đớn, ấy là cậu thích bé Dung xừ nó mất rồi, cậu hai thích gái non ý.

Đời về cơ bản là buồn!!!

-"Dung biết gieo mạ chưa?"

-"Con chưa cô Trâm ạ."

-"Thế vớt bèo, thổi cơm, giặt áo quần, nấu cám, tắm cho lợn, đi gặt lúa...trong số đó Dung biết những việc gì rồi?"

-"Con chưa biết làm cái gì hết ạ."

-"Eo, thế Dung chỉ ở nhà ăn hại thôi à?"

Trâm cố ý hỏi đểu, Dung nhỏ quá chưa hiểu, ôm cổ cậu hai ngây thơ thắc mắc.

-"Ăn hại là ăn gì hả cậu hai? Có ngon không cậu hai?"

Cậu hai xoa đầu con bé, thủ thỉ bảo không ngon bằng bánh đa kê đâu. Dung ngoan ngoãn nghe lời rồi mè nheo xin cậu mua bánh đa. Cậu gật đầu, cậu đưa Dung ra chợ, Trâm lẽo đẽo đi theo họ, lặng lẽ như một cái bóng.

Tới nơi đông quá nên Trâm với Dung đứng ngoài, mình cậu hai vào chen thôi. Trâm cũng thích ăn bánh đa kê lắm ý, nhưng Trâm ghen, nên cố tình dặn cậu mua bánh tẻ cho mình. Khổ nỗi cậu vô tình, lúc ra chỉ cầm theo bánh đa thôi.

Dung sướng cười tít cả mắt, liến thoắng cảm ơn cậu rồi cúi người chào cô chào cậu, hí hửng cầm bánh chạy về chia cho anh Trí. Ngược lại Trâm buồn nẫu cả ruột, nước mắt chực ứa ra rồi.

Con bé Dung ấy, nó trẻ quá, xinh xắn trắng trẻo nữa, đối thủ đáng gờm. Trâm sợ Trâm đấu không nổi, sợ sau này lấy cậu không lâu cậu rước nó về hí húi cả ngày thì Trâm trốn trong buồng khóc mất.

-"Mua cho nó cả hai cái bánh đa ý, vậy mà có mỗi một cái bánh tẻ cũng không mua cho tui."

Có đứa ức, gào ầm ĩ. Đúng lúc đó con bé Tuyền cầm xâu bánh tẻ lao tới, mồm năm miệng mười phân bua.

-"Xin lỗi cậu hai nha, cậu hai đừng giận, đông khách quá nên phải luộc thêm mẻ khác, bánh giờ mới chín, cậu hai ăn nhanh cho nóng nha cậu hai. Lần sau cậu hai lại qua ủng hộ hàng của nhà em nhé."

Cậu hai trả nó tiền rồi nhận xâu bánh mười chiếc đưa cho ai đó đang cáu gắt nóng nảy. Người ấy hai má hây hây, ngượng chín đỏ chín hồng, chẳng biết nên chui vào đâu cho bớt ngại nữa.

-"Cậu hai...đừng ghét Trâm nha...tại tui thương cậu hai nhiều nhiều...xong lúc đó tui ghen quá...tui lên cơn điên ý...chứ bình thường tui cũng nết na hiền dịu lắm chứ bộ..."

Trâm bóc bánh, vừa tỏm tẻm ăn vừa chớp chớp mắt nịnh nọt cậu.

-"Ngon ghê người luôn...cuối tháng cậu vẫn đem trầu cau sang hỏi tui nhé...tui ý...tui hứa tui rộng lượng, cậu nạp bao nhiêu bà cũng được, nhưng nhớ mỗi tháng sang phòng tui mười đêm nha cậu, được không?"

-"..."

-"Không được à? Vậy năm đêm?"

-"..."

-"Vẫn không chịu á, thế ba đêm vậy? Ba đêm là ít ỏi lắm rồi ấy, tội nghiệp tui."

Trâm tỏ vẻ đáng thương như cún con, cậu hai phì cười. Sau đó cậu lại bận lên núi làm tiếp, cậu không đáp không hứa gì cả, nhưng Trâm kệ thôi, không nói là coi như đồng ý rồi.

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 12

Trong khi đó cậu cả cõi lòng tan nát khỏi nói, cậu chạy về méc bu, bu ôm cậu nịnh nọt tiểu thư Cẩm Chi vừa xinh vừa nhẹ nhàng thanh thoát, tốt gấp vạn lần Trâm ý, rồi cậu sẽ mê Cẩm Chi như điếu đổ cho mà xem. Cái loại con gái nhà nghèo chẳng có chút phép tắc nào như Trâm cứ để cho thằng Lâm hốt là được rồi, cậu không cùng đẳng cấp với hai đứa đó.

Bu phân tích rất nhiều, rất hay, tuy nhiên, cậu thì vẫn rất buồn.

Cậu khóc cạn nước mắt.

Cứ tưởng tượng ra cái nụ cười rạng rỡ của Trâm là cậu lại não nề ghê gớm. Cậu sụt sịt thay cái quần khác, mặc luôn cả chiếc áo lụa bu mới cắt cho hồi đầu tháng.

Cậu đẹp trai mà, ai cũng khen cậu trắng trẻo mập mạp, bu cưng cậu không để đâu cho hết. Làm gì có chuyện Trâm lại không nhận ra nét đẹp của cậu cơ chứ? Cậu hậm hực tìm Trâm mè nheo.

-"Trâm, lấy thằng hai thật hả? Trâm thương tui hơn nó phải không? Thương tui nhưng vì sợ bu tui nên bất đắc dĩ mới phải lấy nó chứ gì?"

Trâm sợ cậu phật lòng nên chẳng nói gì. Cậu hí hửng nắm tay Trâm thủ thỉ kế hoạch bỏ trốn. Trâm vội vàng rút tay ra, dõng dạc hỏi.

-"Thế làm sao để sống qua ngày? Cậu cả biết câu cá không? Biết đốn củi, biết đập đá, biết hái nấm không?"

-"Tui...tui không biết...nhưng tui...tui biết chỗ để chìa khoá nhà kho...hàng tháng tui lại lén về lấy tiền của thầy bu..."

Trâm bĩu môi nhìn cậu cả, người béo mập trắng trắng trông như cái cục bột đã đành, tính lại còn hèn, ý chí thì không có. Mẫu đàn ông như thế làm gì có cửa làm chồng tương lai của Trâm? Mơ đi nhé!

-"Tui trốn đi với cậu để bu cậu đốt nhà tui à? Cu Trí với bu tui biết sống ra sao? Cậu thương tui thật không? Cậu thương tui thì phải chúc phúc cho tui, nha cậu!"

-"Nhưng Trâm lấy nó thì nó được thơm Trâm mất à...tui không chịu đâu..."

Cậu cả lăn ra đất giãy đành đạch, ngược lại hai má Trâm ửng hồng, eo ui sắp được cậu hai thơm á? Ư đúng rồi, làm vợ cậu mà, mấy hôm phởn quá quên xừ mất cái chuyện này đó, mới nghĩ thôi tim đã muốn nổ tung rồi. Đầu óc mông lung mộng mị, Trâm mặc xác cậu cả luôn, hí hửng chạy ra chợ, định bụng múc âu bún riêu đem lên cho chồng tương lai.

Bà Trinh thấy bộ dạng hấp tấp con gái chợt phì cười, bà gọi với dặn Trâm thôi chiều ở trên núi luôn cũng được, tiện thể lượm ít hạt dẻ, hạt điều, hướng dương và hạnh nhân đem vềphơi khô rồi rang, đợi cuối tháng nhà cậu hai sang hỏi còn có thứ mời khách.

Trâm vâng vâng dạ dạ rõ ngoan, ba chân bốn cẳng lao lên chỗ cậu hai, đang nghỉ giữa giờ hay sao ý, thấy thanh niên trai tráng túm năm tụm ba chỗ gốc xoan đào chơi tổ tôm, riêng cậu hai thì ngồi ôm Dung ở mạn xa xa. Dung nhỏ xíu, cứ cuộn tròn trong lòng cậu hai hại Trâm điên máu dễ sợ.

Bé Dung ngoảnh đi ngoảnh lại thấy cô Trâm liền vẫy tay tíu tít gọi, cậu hai thì chẳng thèm ngẩng đầu lên, cậu vẫn đang mải bắt chấy cho con nhóc. Trâm bị phân biệt đối xử, nẫu nèhỏi thẳng.

-"Cậu hai thương Dung phải không?"

Dung không hiểu ý từ "thương" mà Trâm nói, vì vậy cũng ôm cậu nũng nịu.

-"Cô Trâm hỏi cậu đó cậu hai, cậu hai có thương con không?"

Cậu hai bẹo má con bé rồi gật đầu. Dung cười tít mắt, cô Trâm thì sững người, tim gan như bị ai đó cào cấu cắn xé. Cô vội để âu bún ở lại rồi quay người chạy một mạch lên thác nước đang chảy xiết. Tiếng nước róc rách, tiếng chim rừng hót líu la líu lo, còn tiếng lòng Trâm thì buồn thỉu buồn thiu.

Cậu có thể nạp nhiều bà, mỗi bà vài đêm, Trâm chấp nhận. Nhưng cậu thương nhiều người, nhất là thương người ta hơn Trâm, Trâm căn bản chẳng thể nguôi ngoai. Trâm phải làm sao để cậu thương Trâm đây? Dù chỉ một chút thôi cũng được?

Trâm nghĩ, nghĩ mãi, nghĩ từ lúc nắng gắt chiếu rọi tới lúc trăng treo lủng lẳng trên ngọn tre mà chẳng ra đáp án. Bấy giờ đứng dậy mới nhớ lời bu dặn, cái giỏ mà trống trơn chỉ sợ về bu đánh đòn Trâm mất. Có đứa tủi thân suýt ứa nước mắt, may sao quay sang thấy giỏ không trống, rất đầy là đằng khác.

Các loại hạt được ngăn cách cẩn thận bằng lá chuối.

Bên cạnh giỏ của Trâm cũng có một cái giỏ khác bày biện y hệt, giỏ của cậu hai. Cậu ngồi sau lưng Trâm từ lúc nào mà Trâm chẳng hề hay biết, tự dưng bao nhiêu buồn bực tan biến à, Trâm nhoẻn miệng cười cười với cậu rồi bẽn lẽn hỏi.

-"Bà hai cũng sai cậu lượm hạt à...cậu...cậu lượm cả cho tui sao?"

Cậu không trả lời, chỉ thản nhiên bảo.

-"Tui về đây."

-"Ớ, cho tui về cùng với...muộn thế này đi một mình sợ thú dữ lắm..."

-"Yên tâm đi, thú nó không sợ chị thì thôi chứ, chị sợ gì nó?"

Bị trêu nhưng vẫn sướng ý. Lần đầu tiên cậu trêu Trâm nhé, vành tai Trâm đỏ ửng, vừa lẽo đẽo theo cậu vừa ngọt giọng chuyện trò.

-"Tui đâu có phải con út như bé Dung đâu, tui là cả, thầy tui mất sớm, tui phải thay thầy chăm sóc bu và hai đứa em nữa. Tui mà nhu mì quá người ta bắt nạt ấy...nhưng tui được cái biết việc với cả tháo vát ý...cậu lấy tui coi như có thêm người làm miễn phí mà..."

Cậu bảo cậu đâu có cần người làm, Trâm não nề thắc mắc.

-"Vậy cậu không muốn rước tui nữa hả?"

-"..."

-"Sao cậu không trả lời...hả cậu? Hay thế này đi...cậu không thích nói thì dùng hành động chứng minh vậy...nếu cậu không muốn tui làm vợ cậu thì cậu thơm tui một cái coi?"

Cậu cười, cậu gõ đầu Trâm. Trâm nheo mắt trìu mến nhìn cậu, cậu không thơm nghĩa là cậu muốn Trâm rồi còn gì nữa, lòng Trâm như có trăm đoá hoa đua nở ấy, rồi sẽ có một ngày Trâm làm cho cậu thương Trâm hơn hẳn Dung luôn nhé!

Từ đó cứ rảnh rảnh Trâm lại lên núi, gặp Dung là Trâm cho con bé vài đồng đi mua bánh rán. Nó cảm ơn Trâm rối rít rồi tung tăng xuống chợ, thật ngốc mà.

Thấm thoát cũng tới cuối tháng, phú ông xuất kho cho các cậu tiền hỏi vợ. Bà hai nghe tin từ thằng Quất mừng lắm, bà chải kiểu đầu đẹp nhất, chiếc yếm tím mộng mơ giữ gìn cả năm hôm nay mới dám lôi ra mặc. Bà thoa son đỏ, đánh má hồng, chuẩn bị kĩ càng đâu ra đấy, tiếc rằng lúc xuống nhà kho thì lại chẳng thấy tăm hơi phú ông đâu.

Chỉ có bà cả thôi, một ngàn quan mà bà ta không cho xuất tiền giấy hay bạc nén. Một ngàn quan, toàn những đồng xu mệnh giá nhỏ, đựng trong chiếc thùng lớn, bà hai phải khổ sở kéo rê từng chút, từng chút một. Sức bà yếu, lại cộng thêm chốt không chặt, ra đến bậc thêm một cái chiếc thùng lăn lông lốc xuống dưới sân, cả một ngàn quan bắn ra tung toé.

Bà hai điên lắm, nhưng vẫn phải ngậm ngùi nhặt nhạnh từng đồng. Bà cả õng ẹo đi qua, bước chân thế nào vừa vặn giẫm lên tay bà hai. Bà đay bà nghiến, bà dồn lực xuống gót giày, bà hai đau đến ứa cả nước mắt. Bà cố nhẫn nhịn mong đợi phú ông đi qua để được thương xót, ai ngờ phú ông vừa tới, thái độ bà cả đã quay ngoắt một trăm tám mươi độ, ngọt nhạt chị chị em em, cúi xuống nhặt tiền hộ bà hai.

-"Thằng Quất đâu...ông cho mày ăn mày uống đang hoàng mà mày ngu thế hả con? Một ngàn quan cậu đi hỏi vợ mà mày xuất tiền lẻ thế này thì mặt mũi ông để vào đâu?"

Phú ông cáu gắt, Quất chẳng dám biện minh nửa lời. Lão Tám quản gia vội dúi cho bà hai một ngàn quan tiền mặt rồi gọi mấy đứa ra nhặt xu lẻ dưới sân vào thùng. Cả hai bà cùng ngồi đó, nhưng phú ông lại chỉ đỡ mỗi bà cả, đã thế trước mặt bao nhiêu người làm trong nhà cũng chẳng nể nang gì sất, ôm ôm chọc chọc rõ tình cảm.

Bà hai ức nổ bong bóng mắt.

Là bà thích phú ông trước mà, từ ngày xưa xửa xừa xưa phú ông xuống nhà quan lớn chơi, bà đã phải lòng phú ông rồi. Bà coi tiểu thư như em gái, bà chăm bẵm bà hầu hạ nó, từ cái tã cũng là bà thay cho nó. Vậy mà nó lớn rồi, nó đẹp, nó lại quyến rũ phú ông của bà!

Bà hai căm hận lẻn vào bụi chuối gần phòng bà cả, lấy ra một chiếc hình nộm có viết tên Đinh Phi Yến cùng ngày tháng năm sinh, đoạn bà đâm vài cái kim lên đó rồi lén lút vùi xuống đất.

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 13

Số bà kể cũng nhọ, chưa kịp phủi tay đã bị cậu cả bắt quả tang. Cậu hung hăng đấm cho bà vài quả rồi ra sức đào đào bới bới. Bà ngó trộm cậu, bụ bẫm trắng trẻo, xinh trai quá đi mất.

Cái mũi này, khuôn miệng này, là của phú ông chứ ai? Cứ như đúc khuôn ra vậy, thảo nào phú ông cưng cậu đến thế! Cậu ở nhà trên chắc được ăn sung mặc sướng lắm. Xem kìa, mới tý tuổi đầu đã ra dáng cậu chủ, oai quá, bà mừng cho cậu quá, bao nhiêu muộn phiền của bà bỗng chốc tan biến. Bà rụt rè toan chạm vào má cậu, mà cậu lại cáu kỉnh hất tay bà ra rồi bực bội quát.

-"Á à...hình nộm à...bà định trù ẻo bu tui chết sớm nhá...cái loại đàn bà độc ác...bu tui nói không sai mà..."

Bà định tiến lại gần cậu mà cậu trốn bà như trốn hủi, tim bà như có lưỡi dao sắc cứa dần cứa mòn. Cậu doạ cậu sẽ méc bu để bu trị tội bà, bà vội vàng bào chữa bu cậu mới là kẻ tiểu nhân. Có lẽ bà nóng giận quá nên nghĩ chưa thấu, bu cậu, dù gì cũng là bu cậu, bu Đinh Phi Yến của cậu, đẹp như hoa như ngọc, sao cậu có thể tin lời một con quỷ xấu xấu bẩn bẩn bôi nhọ bu mình.

Cậu tát bà.

Không phải lần đầu tiên cậu đánh bà, sức cậu cũng chẳng đáng là bao, nhưng bà thấy đau ghê lắm. Cảm giác ấy, nó tê nó buốt tới từng lớp da thịt. Bà gạt nước mắt kéo cậu lại, hai tay cậu bị bà kiềm chặt. Ban đầu cậu còn vùng vằng nhưng một lúc nghe được mấy lời đường mật thủ thỉ của bà bỗng dưng hai mắt sáng rực, cậu quên khuấy luôn chuyện vừa xảy ra, vui vẻ nhảy chân sáo về phòng.

Tâm trạng cậu phấn chấn lắm, sáng hôm sau xuống phố huyện hỏi tiểu thư Cẩm Chi miệng vẫn cứ cười ngẩn ngơ. Phú ông phú bà nhìn con trai hớn hở trong lòng cũng rộn ràng theo. Cậu cả là trưởng nam, lại là cháu đích tôn họ Phạm nên mới đám hỏi thôi nhưng cũng hoành tráng lắm rồi. Phía trước ngựa xe tấp nập, phía sau gần năm mươi trai tráng theo sau, nào là trầu cau nào là lợn mán, chưa kể năm hòm vàng lớn, mười thùng bạc nén cộng vô số trang sức đá quý đi kèm.

Quan tam phẩm đón con rể tương lai từ đầu ngõ, tiếng trống, tiếng kèn í a í ới, tiếng pháo hoa nổ lộp bộp nghe đến vui tai. Từ ông ngoại cậu là quan nhất phẩm tới các quan lớn có máu mặt trong huyện đều tụ họp đầy đủ, không khí tất bật rôm rả lắm.

Trong khi đó cũng là đi hỏi vợ nhưng nhà cậu hai chỉ có ba người, cậu, bu và vú Năm. Lẽ đời mà, cháu của tội phạm sát nhân thì đâu thể bì được với người bình thường, huống chi so với con cháu nhà quan.

Trầu cau của nhà trồng, nhành phong lan lớn do cậu hái được ở trên núi về. Lợn mán, đôi gà rừng cũng là cậu bắt được chiều qua, ngoài một ngàn quan được phú ông cho thì lễ vật còn lại do cậu tự kiếm hết.

Bà Yến ban sáng còn bận lo cho cậu cả nên không có thời gian quán xuyến hết mọi việc, vú Năm nhân cơ hội canh ba đã thức giấc chạy xuống nhà bà Phúc giúp cậu hai chuẩn bị các thứ. Cậu ngoan lắm, nhân lúc vú vo gạo cậu cũng giúp vú làm gà, mổ lợn. Cậu còn đục sẵn trái dừa để vú đồ xôi cho thơm, cậu ít nói nhưng vú lại cứ thích tâm sự chuyện trò với cậu, tại vú cảm thấy cậu là người biết lắng nghe.

-"Ăn hỏi xong tháng sau rước cô Trâm về là có người bầu bạn rồi, cậu hai nhỉ? Cô Trâm không được nhu mì như những đứa con gái khác trong thôn nhưng tháo vát nhanh nhẹn, cô ấy sẽ lo được cho cậu hai và bu cậu, cậu cũng đỡ vất vả."

-"..."

-"Chẳng ai hoàn hảo cả đâu cậu ạ, cậu hai đã nghe các cụ có câu "thân em như hạt mưa sa, hạt rơi đài các hạt ra ruộng cày" chưa? Ý chỉ phận đàn

bà nhỏ bé của chúng tôi đó, tội lắm, cậu nhớ đối xử tốt với cô ấy nhé. Mai sau có nạp bà hai bà ba thì cũng đừng lơ là bà cả, nha cậu..."

Vú dặn đi dặn lại, cậu hai chỉ cười thôi. Lúc mọi thứ gần xong xuôi bà hai mới vươn mình tỉnh giấc, bà chải tóc trang điểm rồi đủng đỉnh đi đằng trước, vú Năm với cậu hai bê đồ theo sau. Phấn son bà hai dùng toàn là gửi người mua dưới phố huyện đó, nhà thì nghèo rớt mùng tơi mà bà tiêu hoang kinh lên được. Tội nghiệp cậu hai làm quần quật cả ngày cũng không đủ tiêu, vú nghĩ mà ức thay, nhưng phận tôi tớ đâu có dám ý kiến.

Xa xa cu Trí ngồi vắt vẻo trên ngọn dừa nhòm thấy cậu Lâm sắp sang nhà mình liền hò hét rõ to. Dung cũng hớn hở vỗ vỗ tay gọi vọng xuống. Hai đứa trẻ con lít nhít, chẳng hiểu làm cách nào mà chúng nó đưa nhau được lên đó nữa. Trâm ở trong buồng nghe tin hồi hộp muốn ngạt thở, không vì cái tục lệ chết dẫm chắc mợ hai tương lai lao vọt ra ngoài ngõ đón chồng rồi cũng nên.

Cậu Lâm đem phong bao mới phát cho cu Trí và Dung, bọn trẻ con sướng reo lên ầm ĩ. Cái Trang đang chửa nhưng vợ chồng nó vẫn từ thôn bên về chia vui với chị Trâm, bà Trinh lao ra ngõ hồ hởi đón khách, bà Phúc nhìn cánh cổng ọp ẹp chợt bĩu môi cái rõ dài.

Bà cũng kiệm lời y như cậu hai vậy, thủ tục từ đầu tới cuối đều là vú Năm trình bày thương lượng. Nhà cậu hai nghèo nhưng lễ vật cậu kiếm đủ cả, lại toàn đồ tốt nên bu Trâm khá hài lòng, khổ nỗi, cái hộp đựng tiền đó, khi mở ra lại chỉ có một trăm quan.

-"Chị Phúc...chị nhầm à...phú ông đã hứa một ngàn quan tiền..."

-"Thì một ngàn quan đó còn gì?"

Bà hai ngơ ngác hỏi lại, bà Trinh lắc đầu bảo đâu có, bà hai bực bội xỉa đểu.

-"Có khi ban nãy mang vào trong buồng chị biển thủ rồi ấy chứ, định lấy thêm chín trăm quan nữa cơ à? Khôn như chị bao giờ cho chết?"

Vú Năm biết bu Trâm không phải loại người như vậy, vú vội nháy cậu hai chạy về tìm lại, có khi lúc sáng bận bịu nhiều việc lại đánh rơi ở chỗ nào rồi. Trâm bên trong lo lắng ngó ra, mặc dù vú với vợ chồng cái Trang ra sức khuyên giải mà bu Trâm với bà hai vẫn chửi nhau ghê quá. Đỉnh điểm là bu chỉ thẳng vào mặt bà hai quát lớn.

-"Này nhé, đây ít nhiều cũng không phải cái loại chó phản chủ nhé! Trâm nhà tôi thiếu quái gì giai hỏi, nhà bà nuốt lời trước tôi đây cũng không thèm nữa. Mang hết đồ về rồi mau CÚT cho tôi."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 14

Dung Trí nghe người lớn quát sợ run cầm cập, hai đứa lấm lét dắt tay nhau trốn sau đống rơm, mắt tròn xoe nhìn nhau, im thin thít luôn. Cậu hai kiếm một hồi không thấy chín trăm quan tiền liền chạy sang nhà Trâm báo cho vú Năm. Bu Trâm càng làm dữ, Trâm ở trong bu ồng hoảng quá lao ra năn nỉ bu chấp nhận trăm quan mà bu nhất định không chịu.

-"Trăm là trăm thế nào? Mi ngốc lắm, chưa về làm dâu đã bị chèn ép thế này, thử hỏi mấy bận nữa bị người ta bắt nạt, là con nhà người ta rồi thì bu can thiệp được cho mi hả?"

Trâm ứa nước mắt, chẳng dám cãi. Bu Trâm quay sang chỉ trích cậu hai.

-"Có mấy đồng tiền ăn hỏi mà nhà cậu cũng chơi bẩn thế hả? Cậu đừng tưởng cậu được nhiều gái thôn để ý mà làm cao nhé! Tụi nó ghẹo cậu thôi chứ chẳng ai dám lấy cậu như Trâm nhà tui đâu. Cậu thử nghĩ xem, lấy cậu rồi mấy đời mấy kiếp sau mới ngóc đầu lên được, hả cậu?"

Cậu hai lặng thinh, vú Năm xót thay cho cậu. Bà hai liếc con trai bất chợt thấy thương thương. Con mụ bán bún này cũng ghê gớm thật, cứ tưởng có thể cả vú lấp miệng em dồn ép để mụ ta câm nín mà nhận trăm quan, ai ngờ sự việc lại ầm ầm lên như vậy. Cậu Lâm không rước được Trâm thì cậu Hưng còn tư tưởng, còn vấn vương, tương lai cậu còn gặp bất trắc, bà hai thở dài, vì cậu cả, vì cậu hai, bà đành nhỏ nhẹ xuống nước trước.

-"Ấy ấy bu Trâm bình tĩnh. Tụi nhỏ thương nhau mình người lớn ai lại làm khó, tiền chị không lấy, tôi không lấy thì chắc chắn có kẻ thứ ba giở trò mèo rồi. Thôi thì tôi xin khất chị, nội trong một tuần tôi sẽ tìm được đủ một ngàn quan giao cho nhà chị, chị thấy thế nào?"

Vú Năm, Trâm, vợ chồng Trang Toàn hùa vào lựa lời ngon ngọt, bu Trâm nghe cũng xuôi xuôi, ngẫm nghĩ một hồi liền chịu gật đầu thoả thuận. Tuy rằng hôm nay chưa đâu vào đâu nhưng lễ trót mang sang rồi nên bà mời khách ở lại dùng bữa, coi như làm thân đi, dù sao sau này Trâm cũng về nhà người ta, quan hệ căng thẳng quá cũng chẳng hay.

Chị Trang anh Toàn hô hởi gọi các em, Trí Dung bên ngoài nhảy vào phụ bu dọn mâm dọn bát. Chị Trang bẹo má trêu Dung sang ăn trực nhá, Dung mặt dày thỏ thẻ bảo.

-"Em xin anh Trí rùi mà."

-"Đúng vậy, em cho Dung ăn ở nhà mình đó, chị không được đuổi Dung về đâu. Em là trưởng nam em có quyền á, chị Trang đi lấy chồng rùi, bu bảo chị là dân thôn bên rùi ý!"

-"Dạ, thưa cậu Trí."

Anh Toàn đáp, chị Trang vừa múc canh vừa cười ngất. Chị Trâm thì không biết từ lúc nào đã lôi được cậu Lâm ra ngoài bụi chuối rồi, hai má chị hồng hồng, ngượng ngịu mãi mới dúi được cho cậu chiếc khăn tay thêu đôi uyên ương. Từ thuở bé tới giờ chị chứng kiến không biết bao nhiêu đám hỏi ấy chứ, cái khúc hai bên trai gái trao lễ vật cho nhau luôn là cái khúc chị ngưỡng mộ nhất. Rồi cũng tới lượt mình, chị háo hức mất mấy ngày liền, cứ trông mong giây phút này mãi thôi.

Khổ nỗi, hi vọng càng nhiều, thất vọng càng lớn.

Cậu hai chẳng chuẩn bị gì cho chị cả. Chả nhẽ cậu suốt ngày lo làm ăn nên chưa bao giờ nghe tục lệ truyền tai trong thôn? Chị giận lắm, chị mè nheo một thôi một hồi, mặt xị như cái bị đòi công bằng.

-"Tủi thân tui chết mất, cậu hai thơm tui đền bù đi! Thơm vào má cũng được, nha!"

Ngọt như mía lùi vậy mà cậu không hề động tâm, đấm cậu cậu mặc kệ, đá cậu cậu không tránh, cậu chỉ trầm ngâm bảo cho cậu xin lỗi, hôm khác

cậu đền. Trâm hơi nguôi nguôi, lẽo đẽo đi theo cậu vào trong nhà. Bữa đó Trâm gắp thức ăn cho cậu nhiều tới mức bị bu và các em chọc hoài luôn, chọc Trâm thiên vị cậu, chọc Trâm chưa về với cậu mà đã quên nhà mẹ đẻ rồi.

Vú Năm quan sát mợ hai tương lai thấy ấm lòng lắm, giờ vú chỉ mong sao phú ông nhanh về để bắt được kẻ trộm tiền thôi, sớm thành toàn cho cậu mợ. Vú trông mãi, đợi mãi, rốt cuộc ba ngày sau cũng đợi được. Đám ăn hỏi của cậu cả rất thuận lợi, phú ông còn chưa mừng được lâu đã phải nghe chuyện không vui của cậu hai.

Những chín trăm quan tiền lận, ai mà lại dám to gan như vậy? Phú ông giận lắm, sai mấy đứa thân tín lục soát nhà trên nhà dưới. Gan lớn thật, giấu kỹ thật, cả mấy canh giờ rồi mà vẫn chưa tìm được.

-"Khôn hồn thì khai ra ông còn khoan hồng, chứ đừng để đến lúc ông bắt được."

Người làm xếp kín cả một sân, ai nấy đều toát mồ hôi hột. Phú ông nghiêm lắm, chuyện trong nhà e rằng trưởng thôn cũng chẳng quản được. Vú Năm lấy hết sức can đảm lí nhí thưa gửi.

-"Bẩm ông...bẩm ông...còn chưa tìm ở chỗ bà cả..."

Bà hai mắng vú nhỏ lời thôi, nhưng giọng bà thì lại rất to.

-"Vú bu còn cười nhỉ? Tiểu thư là con nhà quan, làm gì có chuyện tiểu thư làm cái việc hèn mọn như thế, nào đâu có chuyện chị ấy so đo với tụi tôi. Thầy nó à...thôi không cần soát đâu...em tin chị Yến trong sạch..."

Phúc đúng là Phúc, mặc dù thỉnh thoảng Yến có đanh đá, có đành hanh chảnh choẹ nhưng Phúc lúc nào cũng nghĩ cho Yến đầu tiên. Phúc làm Kim cảm động quá, ngược lại Yến ngồi bên cạnh mặt đã tím tái rồi. Miệng thì nói tin tưởng nhưng giờ lục cả nhà không thấy, lại chưa lục phòng bà, khác nào ngầm mỉa mai bà lấy tiền của bu con nhà nó.

Con Bưởi bên cạnh ra sức quạt, mà bà vẫn điên, bà sai con Thuận cứ việc vào phòng bà soát. Bà có mơ cũng không ngờ, nó lại kiếm được cái hộp lạ hoắc từ gầm giường của bà, bên trên xếp chín trăm quan tiền, bên dưới là hình nộm châm kim có đề tên tuổi và ngày sinh tháng đẻ của bà hai.

Ánh mắt phú ông nhìn bà, chưa bao giờ thất vọng đến vậy. Vú Năm liếc qua chiếc hộp mà lạnh toát cả người, bà cả, nhìn thì xinh đẹp mà tâm độc địa thật đó, lần này thì tới ông trời cũng không giúp được bà ấy rồi, đáng đời. Bà hai nước mắt ùa vềnhư nước lũ, khóc tức khóc tưởi.

-"Chị Yến ơi là chị Yến ơi, chị có thù có oán em thì em cũng xin chịu. Em chết em cũng can tâm, nhưng sao chị lại nỡ phá cậu thế hả chị? Dù gì cậu cũng là cốt nhục của phú ông, xét cho cùng chị cũng là mẹ cả của cậu mà. Sao chị nỡ?"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 15

Phải kẻ khác rơi vào cảnh này chắc bị đánh cho nhừ tử rồi, nhưng bà cả, khúc xương khúc thịt của phú ông, mọi việc đâu có êm xuôi như vậy. Phú ông cố nén giận, chậm rãi hỏi lại một lần nữa, cho bà cơ hội giải thích.

Bà cũng muốn thanh minh lắm, tiếc rằng liếc qua thấy con trai cưng đang run cầm cập lại không đành lòng. Bà thở dài, gật đầu thừa nhận.

Là bà.

Chính bà lấy chín trăm quan tiền đó. Chính bà làm hình nộm hại bu cậu Lâm.

Người hầu kẻ hạ được một phen bàn tán xôn xao, thằng Quất ấp úng hỏi ông có phải mang roi lên theo gia pháp không? Roi mây, cứng nhưng dẻo lắm, vụt một phát nghe tiếng vut vút, tội của bà cả phải chịu năm chục roi là ít, chịu xong chẳng biết thành người hay thành ngợm đây?

Mặt cậu Hưng tái xanh tái tím, cậu toan mở miệng thú tội mà bị bu cậu ngăn lại. Bu thương cậu còn nhỏ, bu sợ lộ chuyện nên bu một mực bảo do bu ngứa mắt với bà hai thành ra một phút bốc đồng. Thầy cậu thấy bu cậu khóc lóc tự dưng ruột gan quặn thắt, bà hai sợ xôi hỏng bỏng không nên cũng nức nức nở nở.

-"Thầy nó ạ, thầy nó có thể phạt bất cứ ai trên đời này, nhưng xin thầy nó đừng ra tay với tiểu thư. Tiểu thư là lá ngọc cành vàng, chỉ sợ không chịu nổi, thôi thì em xin nhận roi thay cho tiểu thư."

Một câu phát biểu của bà hai, nếu như phú ông không phạt bà cả thì khác nào tự nhận mình thiên vị, ngày mai mặt mũi đâu mà ra đường?

Một câu phát biểu của bà hai, cũng khiến già trẻ gái trai đều tấm tắc khen ngợi. Phải người bình thường chắc xông lên cào cấu cắn xé bà cả rồi ấy chứ, đằng này tấm lòng của bà hai lại từ bi đến như vậy, thật đáng để người ta ngưỡng mộ.

Chỉ có bà cả không nghĩ thế.

Cách đây mấy chục năm, có khi bà cũng ngây thơ như vậy. Nhưng bà của ngày hôm nay, thà để tụi nó đánh chết còn hơn ngậm ngùi cúi đầu xin lỗi cái loại chó phản chủ đó. Bà cả ngang bướng hại phú ông phát điên, tuy nhiên ông cũng chẳng nỡ dùng roi quất bà, suy cho cùng đành bực bội sai người làm giam lỏng bà trong từ đường, phạt quỳ ba canh giờ.

Cả nhà giải tán dần, đứa ghét bà thì hả hê sung sướng, người thương bà thật lòng tính ra cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay, gan dạ nhất chắc là con Bưởi. Chỉ có nó mới dám bò qua giậu mùng tơi chui vào với bà. Thời khắc nhìn thấy nó, bà ứa cả nước mắt.

-"Bà ăn bánh không bà? Con mang bánh rán vào cho bà nè!"

Bà chán nản lắc đầu. Con Bưởi buồn thiu cất bánh vào túi, cặm cụi lôi ra chiếc gối bông mềm mại đặt xuống đất rồi ngọt giọng dỗ dành bà quỳ lên đó cho đỡ đau chân. Bà chẳng hề nhúc nhích, bà sụt sịt hỏi nó.

-"Ông...ông xuống chỗ bà hai rồi à?"

-"Không ạ, nhưng đêm nay bà hai ở trên nhà lớn hầu ông."

Bưởi thành thật trả lời, thực ra cả bánh lẫn gối đều là ông xui nó mang vào cho bà đó. Nó muốn kể bà nghe lắm, nhưng nó sợ bị ông đuổi đi nên không dám hé răng, dù sao cái nhà này ông cũng là to nhất mà. Nó quan sát thái độ bà cả một hồi rồi lại lật đật chui ra chạy qua chỗ phú ông báo cáo tình hình.

Bà hai đang xoa bóp chân cho chồng đột nhiên bị đuổi ra ngoài như người lạ. Bên trong Bưởi với phú ông thì thà thì thụt, Bưởi trình bày tới đâu, phú ông não nề rầu rĩ tới đấy. Cái người đâu mà dỗi dai, sắp làm mẹ

chồng rồi, cứ thế này mai sau con dâu nó cười cho thối mặt. Yến ơi là Yến, phải chăng lỗi là do xưa nay Kim cưng Yến quá nhiều?

Thôi thì rèn rũa một chút cũng tốt, cho cái tính nó mềm đi. Phú ông thở dài, lần này ông quyết không đi thăm bà cả mà chỉ tìm lọ cao đưa cho con Bưởi, bảo nó giữ cẩn thận nhỡ đêm bà bị đau chân thì xoa bóp cho bà.

Con Bưởi vâng vâng dạ dạ chào ông, lúc nó ra ngoài bà hai có giữ lại hỏi chuyện nhưng con bé nhất định không khai nửa lời. Nó khiến bà hai tức lộn ruột, cái con thiểu năng này chứ, còn ở cái nhà này ngày nào bà thấy chướng tai gai mắt ngày ấy, cứ đợi đấy, sau này có cơ hội bà cho ra đê ở hết cả lũ.

Đợt ấy phú ông triệu bà hầu chín ngày liên tiếp, phía bà cả cũng không có động tĩnh xuống nước trước nên mâu thuẫn giữa phú ông với bà cả ngày một lớn. Phú ông hàng đêm nghe bà hai ngọt nhạt tâm tình cũng thương bu con bà hơn, đỉnh điểm là phú ông quyết định đích thân ra mặt hỏi vợ cho cậu hai.

Đám hỏi đã có phú ông thì tất nhiên nó phải long trọng rồi. Cậu hai cưỡi ngựa đằng trước, kiệu đỏ rước phú ông bà hai theo sau, vàng bạc châu báu tuy thua xa hôm cậu cả xuống phố huyện nhưng so với phong tục trong thôn cũng là hoành tráng lắm rồi. Già trẻ gái trai nô nức ùa ra hai bên đường vừa ngó nghiêng vừa vỗ tay chung vui, riêng bu Trâm ruột gan cứ phải gọi là mát rười rượi.

Trâm thì sướng khỏi nói rồi. Nhất là cái lúc trà nước xong xuôi cậu hai níu áo Trâm rủ ra ngoài bụi chuối, tim Trâm tưởng nhảy ra ngoài lồng ngực ấy chứ.

Đêm hôm kia vừa nghe cái Dung ba hoa cậu hai mới kiếm được viên đá quý trên núi thuộc loại hiếm lắm, màu đỏ rực rỡ rất đẹp. Dung phấn khởi ti toe rằng cậu mà bán đi thì được ối tiền, rồi cậu sẽ mua bánh đa kê cho nó. Trâm cũng phấn khởi theo, hi vọng cậu mua bánh đa kê thừa tiền cậu sẽ mua lễ vật trao cho Trâm.

Đúng như Trâm dự đoán, cậu hai thực sự giữ lời hứa. Bữa trước cậu khất, bữa nay cậu đền thật. Chỉ là không ngờ được, thứ cậu đền, lại mỹ miều ngoài sức tưởng tượng của Trâm. Cầm trên tay chiếc vòng lấp lánh ánh đỏ được mài giũa cẩn thận, hai má Trâm ửng hồng, làm được thứ đồ tuyệt mỹ như này chắc mất công lắm đấy, thảo nào tay cậu hai bị trầy mấy chỗ liền.

Nhưng quan trọng không phải thế, quan trọng là vật quý giá như vậy, nếu đem xuống phố huyện bán nhất định kiếm được năm sáu trăm quan là ít, vậy mà cậu lại tặng Trâm. Vật quý giá như vậy, đến con gái trưởng thôn còn chẳng có, thế mà Trâm lại có. Trâm run lắm, giọng cũng lạc hẳn đi.

-"Cậu hai...cậu...đeo...đeo...cho tui với..."

Cậu ngại hay sao ấy, tai cậu đỏ rực, cậu ấp úng bảo chị tự đeo đi, thích tay nào đeo tay đó. Trâm bĩu môi nhưng chẳng thèm chấp cậu luôn, Trâm tự đeo vào cổ tay phải của mình. Đeo xong lâu rồi mà cứ ngẩn ngơ ngắm mãi, đẹp quá là đẹp luôn.

Cậu cũng cười, cậu nói màu đỏ rất hợp với Trâm, Trâm đáp thực ra tui thích màu đỏ nhất đấy, đoạn thẹn thùng chạy xuống bếp khoe khoang với các em. Trang Dung được một phen ghen tỵ nổ đom đóm mắt, cu Trí có vẻ không hài lòng, ba chân bốn cẳng chạy lên nhà tìm cậu hai hỏi thăm chỗ khai thác đá.

Cậu cả trốn sau bụi rơm suốt từ sáng tới trưa, thấy cậu hai và Trâm cứ chốc chốc lại lấm lét liếc nhau lòng đau như cắt từng khúc ruột.

Cậu khóc.

Từ khi sinh ra chưa bao giờ cậu khổ sở đến như thế. Cậu chạy về nhà ôm bu Yến nức na nức nở.

-"Bu ơi bu ơi là bu...tình hình này tháng sau Trâm của cậu thực sự là của người ta rồi. Nó được ôm Trâm của cậu đó bu, làm thế nào bây giờ? Phải làm sao bây giờ? Bu giúp cậu với bu ơi, cậu không chịu đâu, cậu chết mất đó bu. Trâm không là của cậu thì cũng không được là của ai hết. Hay

bu nghĩ cách đuổi bu con thằng hai đi biệt xứ đi bu...bu cũng không thích bu thằng hai mà...đi bu...van bu đó..."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 16

Bu xót cậu quặn cả ruột, bu ôm cậu vào lòng dỗ dành an ủi. Bu thở dài bảo rằng đuổi được thì bu đã tống cổ tụi nó ra khỏi nhà từ lâu rồi ấy chứ. Sống chung với rắn, một bước cũng phải tính toán cẩn thận, xểnh một li là đi một dặm cậu à.

-"Cậu hiểu rồi bu...bây giờ thì cậu đã hiểu, thực ra bu thằng Lâm xúi cậu giấu chín trăm quan tiền đó bu, nhưng cậu không biết bên dưới có hình nộm đâu, cậu bị con cáo già đó lừa bu ạ. Tội nghiệp bu Yến phải chịu tội thay cậu...cậu thương bu lắm...hay cậu méc thầy nhé...đòi lại công bằng cho bu...bu nhé..."

Bà cả tức tím mặt tím mày, dám lợi dụng cả một đứa nhóc, bà hai lần này quả thật đi quá xa rồi. Bà cố nén giận giữ cậu cả ở lại, khuyên nhủ cậu không có chứng cứ thì không được làm liều, bà dịu dàng chải tóc cho cậu rồi nịnh ngọt.

-"Cậu Hưng của bu đẹp trai quá nha, cậu nghe bu, cậu lấy cô Cẩm Chi, lại cộng thêm có ông ngoại hỗ trợ, rồi tương lai cậu sẽ rộng mở. Cậu chịu khó học thành tài, vài năm nữa đỗ đạt cao được làm quan to, được phân đất, tới lúc đó cậu đón cả nhà xuống phố huyện, bỏ mặc bu con nhà thằng hai ở xó này thôi."

-"Cậu muốn đón cả Trâm nữa, được không bu?"

-"Được, cậu có quyền có thế, cậu đón ai cũng được."

Bà cả đáp qua loa lấy lệ chứ bà thích cậu chỉ lấy một vợ thôi. Cậu còn nhỏ, tính tình còn trẻ con, mấy bữa nữa rước tiểu thư Cẩm Chi về bà tin cậu sẽ chóng quên Trâm thôi. Đến phú ông nói thương bà, yêu sống yêu chết, vậy mà vẫn có thể thu nạp thêm bà hai đó.

Đàn ông ấy à, trái tim họ, nhiều ngăn lắm.

Cậu cả nguôi nguôi liền huýt sáo vang rồi hớn hở chạy ra ngoài đồng chơi, con Bưởi từ đâu lao tới ôm bà nịnh nọt rủ rê bà ra ngoài vườn hóng mát. Bà chán nản bảo bà mệt, Bưởi đi một mình đi, Bưởi vẫn không chịu bỏ cuộc, cái miệng chu choa rõ dẻo.

-"Hoa mận nở trắng cả một góc trời rồi đó bà à, gió thổi thơm nức luôn ý, bà thích hoa mận lắm mà, bà ra đó rồi con đẩy xích đu cho bà nha."

Bà mỉm cười véo má nó, nó giúp bà vấn tóc rồi dắt bà ra vườn. Cái con lật lọng dễ sợ, nó bảo nó giúp bà đẩy xích đu, mà bà vừa mới ngồi xuống nó đã kêu đau bụng rồi chạy biến. Cả thằng Quất phía xa xa cũng cong mong lủi mất, hai đứa dắt tay nhau trốn sau hòn non bộ rình rập phú ông phú bà.

Phú ông đang ngồi viết chữ ở cái bàn phía Nam, thằng Quất nó rõ hơn ai hết, cả chục hôm rồi phú ông cứ ra đây chẳng phải để luyện chữ gì đâu, mà ra đợi bà cả thôi. Cái vườn này là ông xây cho bà, cất công sưu tập đủ các giống mận từ khắp nơi khắp chốn về, tự tay ông vun bón chăm sóc kỳ công lắm.

Mùa hoa nào bà cả cũng ở miết trong vườn từ chiều tới tối, chỉ có mùa hoa này bà còn giận, nên mãi hôm nay bà mới thèm ra. Chắc bà giận vì ông gọi bà hai lên hầu, nhưng chắc bà cũng không biết, bà hai chỉ được bóp chân và trò chuyện với ông thôi chứ không mần chi cả.

Phú ông nhớ bà cả lắm rồi đó, lo đám hỏi cho cậu hai xong xuôi ông cũng không hề ở lại đánh chè chén mà đã vội vã về. Chỉ cần bà cả chịu nhún mình một chút, nhất định mọi việc sẽ đâu vào đấy thôi. Khổ nỗi bà cứng đầu lắm, con Bưởi thằng Quất mong mãi mà bà không hề nhúc nhích, bà chỉ ngồi lặng lẽ ở cái xích đu, thẩn thơ ngắm những đoá mận nở bung rực rỡ.

Những cánh hoa mận mong manh dập dềnh theo gió, vẻ trắng muốt tinh khiết ấy khiến bà say mê. Vẻ xuân sắc rực rỡ của bà lại khiến ông điêu đứng. Bà mặc chiếc yếm màu xanh lá cây, để lộ tấm lưng ong ngọc ngà

thiêu cháy tim gan ông. Rõ là ông ngắm bà ngây ngốc, nhưng mỗi lần bà ngẩng đầu lên ông lại cúi xuống mài mực tỏ vẻ bận rộn lắm.

Thằng Quất ghé tai con Bưởi thì thầm, nó bảo ông là nền ông, ông có sĩ diện của nền ông, bà không nên quá bướng kẻo thua bà hai. Con Bưởi bĩu môi bênh vực bà cả của nó. Thằng Quất cười hì hì, nó lén lút nhặt đoá hoa rụng gài lên mái tóc đen nhánh của con Bưởi, nó nhìn con Bưởi hồi lâu rồi buột miệng rủ rê.

-"Bưởi xinh quá đi mất thôi, hay là anh tích đủ ba chục quan tiền rồi anh xin bà cả ban Bưởi cho anh nhé!"

-"Quên đi, cả đời em chỉ ở với bà cả thui."

-"Ơ nhưng Bưởi phải lấy chồng chứ, không thì thành gái già đó!"

Quất trêu, Bưởi đỏ bừng kêu em chả thèm. Hai đứa hí ha hí húi chọc nhau inh ỏi, phú ông phú bà thì vẫn mỗi người một nơi chẳng ai thèm để ý tới ai. Chỉ biết, tối đó lúc Quất dọn đồ cho ông chẳng thấy chữ nghĩa gì cả, toàn hình vẽ bà cả không à. Trong khi đó Bưởi ở buồng bên dưới lại nghe bà thở dài thườn thượt, bà tủi thân bảo ông chán bà thật rồi, bà hở hang như vậy mà cũng chẳng quyến rũ được ông.

Lẽ nào bà già rồi?

Bà trằn trọc mãi chẳng ngủ được nên dậy đi dạo linh tinh. Bà cứ lang thang men theo ánh trăng, hết vào vườn hoa lại ra suối tản bộ, mãi tới canh tư về tới sân nhà thì nghe con Thuận đập cửa rầm rầm, giọng nó như sắp khóc tới nơi rồi ấy.

-"Bà ơi...bà cả ơi bà mau dậy đi...có chuyện không hay rồi...ban tối cậu cả và cậu hai rủ nhau lên núi song đấu..."

Phú bà giật bắn cả người, bà vội vàng gọi nó tới hỏi han tình hình cậu Hưng. Cũng may các cụ phù hộ, cậu bình an vô sự, bà vừa thở phào nhẹ nhõm thì lại nghe con bé nghẹn ngào.

-"Nhưng mà...nhưng mà cậu hai hình như bị rơi xuống vách núi, bao nhiêu người đi tìm mà giờ vẫn chưa thấy xác...bà hai đang làm um lên rồi bà ạ...bà hai nói sức cậu cả yếu ớt chẳng thể đẩy được cậu hai...chỉ e có người đứng sau toàn bộ chuyện này...phú ông đang cho điều tra xem đêm nay những ai không có ở trong phòng...phen này lành ít dữ nhiều rồi bà ơi...sợ...sợ...cậu hai mệnh hệ gì...thì bà...bà..."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 17

Bà cả còn chưa hết sốc thì thằng Mía ở đâu thở hồng hộc lao tới bẩm bà phú ông cho mời. Bà tất tả chạy theo nó, trời vẫn còn nhá nhem tối nhưng cả đại gia đình từ phú ông, bà hai, cậu cả tới kẻ hầu người hạ đã tập trung hết ở đại sảnh lớn rồi.

Mọi nghi vấn đều tập trung vào cậu cả, cậu ôm chân thầy mếu máo xin được minh xét, cậu không hề hẹn cậu hai song đấu gì hết, ban tối cậu đi đánh khăng cùng thằng Quất, thằng Lộc và mấy đứa xóm trên, rất nhiều người có thể làm chứng.

Quả thực khi phú ông cho gọi thì bọn nhóc đều gật đầu thừa nhận đúng là cậu ở chỗ tụi nó. Lòng bà cả như trút được tảng đá nặng, trong khi đó bà hai tiếp tục khóc lóc inh ỏi.

-"Sao có thể? Rõ ràng lúc xế chiều cậu hai nhận được thư của cậu cả xong mới lên núi mà...cậu hai ơi...cậu ở đâu? Cậu sống khôn chết thiêng cậu phù trợ cho bu tìm ra người hại cậu với cậu ơi..."

Bà kêu la thống khiết, phú ông bực bội giật lấy mẩu giấy từ tay bà hai, nét chữ đẹp như này, thanh thoát uyển chuyển, trình độ cậu cả đã làm sao đạt tới? Ngay cả phú ông cũng chẳng thể viết được như thế. Cả cái nhà này, trừ bu cậu Hưng, nào còn ai có thể tài hoa như vậy?

-"Bưởi, đêm nay bà cả có trong phòng không?"

Ông gằn giọng hỏi, Bưởi giật bắn cả mình, Bưởi ngốc nên không ý thức được sự việc rất quan trọng, nó thật thà đáp bà không ngủ được nên đi dạo ông ạ. Bà hai ngã vật ra đất rên rỉ, bà cả giận tím mặt mày, cơn tức bà hai dồn nén bao nhiêu ngày qua bỗng dưng bộc phát, bà không kiềm được lao xuống giật tóc rồi thẳng tay tát bà hai ba cái liên tiếp.

-"Chị đánh hay lắm, chị đánh nữa đi, chị đánh chết em luôn đi, cậu Lâm đi rồi, em cũng chẳng thiết sống nữa."

Một bà ngậm ngùi cam chịu số phận, một bà đang điên máu nên ra tay càng ngoan độc. Phú ông bực bội nhảy vào lôi bà cả ra răn đe.

-"Bu cậu Hưng có thôi ngay đi không? Lần này bu nó quá trớn rồi đó, bu nó xót con bu nó thôi à? Con của người khác bu nó không xót sao? Rừng núi hiểm trở lại nhiều thú dữ bu nó đẩy cậu như thế giờ biết tìm cậu ở đâu? Có phải bao nhiêu năm qua tôi nuông quá nên bu nó nhờn phải không?"

-"Thầy nó nghe em...em không hại ai cả...đêm nay em chỉ đi dạo thôi...em không lên núi...là nó...là con yêu nghiệt đó...nó bắt chước chữ em...chỉ có thể là nó...ngày xưa chính em là người dạy nó viết chữ...thầy nó tin em đi..."

Một bà uất ức giải thích, một bà sụt sịt phủ định.

-"Sao tiểu thư lại nỡ nói vậy? Em thân phận thấp hèn đến đọc còn bập bõm chữ được chữ mất nữa là viết, nét chữ rồng bay phượng múa như thế đâu đến lượt em? Mà cứ coi như là em đi, thì con là do em dứt ruột đẻ ra, em hại cậu thì em được gì?"

Chẳng những phú ông thấy có lý mà đến bà cả cũng bị lung lay. Đúng, đợt đó phú ông bắt buộc phải nạp thêm vợ là vì công bà hai sinh cậu Lâm. Tuy bà ghét thằng bé, ghét cay ghét đắng nhưng nói công tâm thì nó tài giỏi, nó toàn hưởng gen của phú ông hay sao ấy, thông minh tháo vát hơn người, có nó đời bu nó mới bớt nhọ, tính ra nó mà mệnh hệ gì thì người khổ nhất chẳng phải bà hai hay sao?

Có lẽ già trẻ lớn bé cũng cùng suy nghĩ, tất cả đều nhìn về phía bà Đinh Phi Yến bằng ánh mắt ái ngại. Việc nội bộ trong nhà nhưng không hiểu sao kinh động tới hẳn cai tổng, ông ta dắt theo năm sáu tên lính đòi tới bắt nghi phạm, lệnh rằng qua một tuần nếu không tìm được cậu Lâm sẽ đem xuống phố huyện cho quan lớn xét xử.

Bà cả nghe thất kinh, bà thà chết chứ không đi theo tên cai tổng đó. Đến bước đường cùng e rằng chỉ có thể đánh liều, bà rấm rứt kêu oan rồi đập đầu vào trụ nhà ngất lịm. Bà hai nghiến răng ken két, đập nhẹ thế thì ăn thua quái gì, có mỗi cái trò giả ngất lần nào cũng dùng, ấy vậy mà lần nào phú ông cũng mắc mưu.

-"Mời cai tổng về cho, là chuyện nhà tôi, tôi tự xử được. Nếu thực sự không tìm thấy cậu Lâm, tôi sẽ đích thân mang bà cả xuống huyện, không cần nhờ cha con thằng nào hết."

Năm xưa cai tổng, phú ông và bao nhiêu trai tráng cơm nắm xôi nắm xếp hàng dài ở ngoài cổng nhà quan nhất phẩm, chỉ mong được lọt vào mắt xanh của tiểu thư Đinh Phi Yến, chuyện này ai mà không biết? Tình địch gặp nhau, bao nhiêu năm vẫn cay cú như vậy. Cai tổng điên lắm nhưng phú ông có máu mặt trong khu nên chẳng làm gì được, phú ông thì đã vội bồng bà cả về phòng mình, một sợi tóc của Yến nhà ông, ông cũng không muốn cho tên mặt dày đó được chiêm ngưỡng.

Phú bà nằm gọn trong lòng phú ông mới biết đã nhớ ông đến nhường nào. Phú ông cũng siết chặt bà, trìu mến gạt mớ tóc mái bết mồ hôi rồi nhẹ nhàng day day chỗ trán sưng, giọng ông buồn buồn.

-"Ba mươi ba xuân xanh rồi mà sao vẫn ngang ngạnh thế? Bu nó bảo tôi phải làm sao đây? Đến một ngày tôi không thể bênh vực được bu nó nữa, thì phải làm thế nào? Sẽ phải xa nhau đó, bu nó biết không? Bu nó nỡ xa tôi à? Bu nó không thể sống an phận hơn được hay sao?"

Phú ông ôm vợ cả một lát thì đặt bà nằm xuống chiếc võng cạnh cửa sổ, cẩn thận đắp chiếc mền mỏng rồi ra ngoài sai thằng Quất gọi thêm chục đứa nữa theo ông lên núi tiếp tục kiếm cậu hai. Phú bà ở bên trong đưa mắt nhìn theo bóng phú ông khuất dần, bỗng dưng khoé mắt nhoà đi.

Ngẫm lại thấy chính mình dại, khi xưa bồng bột không nghe lời thầy bu. Hồi đó thầy bảo để thầy tìm một mối tốt tốt rồi gả Phúc cho nhà người ta, nhưng Phúc cứ khóc mãi, Phúc kêu nhớ tiểu thư, không có tiểu thư không sống được, sống chết đòi đi theo tiểu thư.

Từ lâu Yến đã thân với Phúc lắm, tình như tỷ muội, cho nên dễ bị mủi lòng, đồng ý với Phúc ngay tức khắc à. Trộm nghĩ thôi thì về làng Kim Giang rồi, nhắm trúng anh trai nào khoẻ mạnh gia đình khấm khá thì gả về đó cũng được, sau này mỗi khi khó khăn buồn tủi có chị có em nương tựa nhau.

Sự đời trớ trêu, nào ai ngờ cả làng trên xóm dưới, Phúc trèo lên giường ai không trèo, lại trèo đúng lên giường phú ông. Cả làng dưới xóm trên, phú ông rước ai làm vợ hai không rước, lại rước đúng hầu gái của phú bà.

Từ đó cứ hễ có chuyện gì phú ông lại hỏi, bu nó không thể sống an phận hơn được hay sao? Sống an phận? Đanh đá ghê gớm thế nó còn tính bài lật bà, nhu mì hiền thục để nó trèo lên đầu bà ngồi hả?

Cứ nghĩ tới bu con nhà nó máu nóng của bà lại xộc thẳng lên đại não, bà đập chén, bà quăng ấm mà cũng không sao hạ hoả nổi. Đã điên rồi thì chớ, lại thêm đứa con gái nhà bán bún dám hùng hổ cầm dao phay xông vào tìm bà tính chuyện. Cái con cũng khoẻ, cả con Bưởi con Thuận cũng không giữ nổi nó.

-"Bà cả đâu...bà ra ngay đây cho tui...bà đẩy cậu hai của tui ở núi nào bà mau khai ra...hôm nay bà mà không khai tui thề tui sẽ băm bà nát tương như băm bèo..."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 18

Cả cái làng này, dám thách thức bà e rằng chỉ có mình Trâm. Con gái con lứa gì mà cứ sồn sồn phát ghê, láo nháo thật. Cũng may khi xưa bà cương quyết đòi lại trăm quan tiền của cậu Hưng chứ không rước con này về làm dâu để mà thờ nó hả?

Bực nỗi kẻ hầu người hạ trong nhà theo ông lên núi hết nên bà đành phải đích thân dạy dỗ. Bà lệnh con Bưởi con Thuận buông cô Trâm ra, đoạn nhàn nhạt bảo.

-"Bà đây...có giỏi vào đây băm, mày thử động vào một sợi lông của bà xem tối nay ông có sang lột da bu con nhà mày không?"

Giọng bà đầy thách thức, vẻ mặt bà cũng kiêu hãnh chẳng kém. Ấy vậy mà lại chọc đúng điểm yếu của đối phương, ban nãy nghe bà hai kêu khóc Trâm lộn hết cả tiết, chọn con dao sắc nhất rồi phi ngay sang chứ nào đã kịp nghĩ gì.

-"Tự vả miệng ba cái rồi biến cho khuất mắt bà."

Bà quát, Trâm quỳ xuống ngoan ngoãn làm theo lệnh rồi gạt nước mắt lặng lẽ ra ngoài. Bà hai đứng đợi Trâm ở bụi trúc đầu đình, hồ hởi hỏi Trâm đã trả thù cho cậu hai chưa? Trâm buồn buồn lắc đầu, bà bĩu môi dè bỉu tưởng Trâm thương cậu như nào, hoá ra chỉ là chót lưỡi đầu môi, đoạn bà bực bội bỏ về, để lại Trâm ở lại oà khóc nức nở.

Trâm có thể liều với bà cả, nhưng cu Trí thì sao? Cu Trí còn nhỏ quá, lại là cháu đích tôn của cả gia tộc. Cái Trang thì đang mang bầu, nhất là bu Trâm, bu Trâm cả đời lam lũ vất vả đã đủ tội nghiệp rồi, Trâm đâu còn lựa chọn nào khác?

Cậu cả rình rập ở phía xa xa thấy Trâm tủi thân mà xót hết cả ruột cả gan. Cậu chạy qua chợ mua năm mươi đồng bánh đúc cho Trâm mà Trâm cũng chẳng thèm ăn, Trâm lạnh nhạt làm cậu buồn thỉu buồn thiu à.

-"Trâm thương thằng hai rồi à? Tui trắng trẻo đẹp trai thế này sao Trâm không thương mà lại đi thương cái thằng cao to đen hôi như thế?"

-"Cậu hai không hôi. Cậu hai rất thơm. Cậu hai cũng không đen, da cậu ấy màu đồng rất khoẻ mạnh."

Trâm gào ầm cả lên, cậu cả nhún nhường vỗ vai Trâm an ủi. Cậu ngồi với Trâm mãi đến lúc thằng Quất đi núi với thầy cậu về, nó báo cáo tình hình rằng vẫn chưa tìm được cậu hai. Trâm chán đời quá, nhảy bùm xuống ao, cậu ngồi ngẩn ngơ nhìn Trâm quăng từng cụm bèo lên bờ tự dưng rầu rĩ dễ sợ, cậu rủ thằng hai lên núi song đấu hồi nào chứ? Cái thằng, hay nó mộng du? Lại còn có thư của bu Yến viết, buồn cười thật đấy!

Mà từ đã...thư của bu cậu...song đấu...hình như cậu nhớ ra cái gì đó thì phải? A đúng rồi, đúng chuyện đó rồi, sao cậu có thể quên? Mắt cậu sáng rực, ba chân bốn cẳng cậu lao về nhà, về tới cổng đã nghe thầy bu cãi nhau chí choé.

-"Thôi thôi bu nó đừng ngang nữa, bu nó đẩy cậu Lâm ở núi nào thì bu nó nói ra giùm tôi với, chứ rừng núi mênh mông tìm cả ngày vẫn không thấy tung tích cậu."

-"Em đã bảo em không đẩy cậu mà, thầy nó không tin thì thầy nó giải em lên quan huyện luôn đi, khỏi nhiều lời."

-"Bu nó cấm cãi nhé, nét chữ của bu nó tôi chỉ cần liếc qua là biết. Cũng như bu nó ấy, năm đó đi trẩy hội xuân trong hàng vạn người tôi nhìn thoáng qua cũng biết bu nó đứng ở chỗ nào rồi."

Phú ông vừa dứt lời thì cậu Hưng lao vào ngập ngừng trình bày.

-"Đúng rồi bu Yến ơi...bức thư đó là bu viết đó...chắc bu quên rồi...hai năm trước ý...đúng dịp Tết Nguyên Đán cậu nhờ bu viết thư rủ thằng hai

lên núi song đấu...nhưng không phải đánh nhau đâu...cậu chỉ định rủ nó thi xem ai chặt được cây nêu cao hơn thôi...nhưng mãi không thấy nó tới...mà cậu đói bụng quá nên đợi được nửa canh giờ cậu liền chạy về nhà ăn bánh chưng...xong cậu cũng quên khuấy đi mất..."

Phú bà ngây cả người, có chuyện đó thật hả? Sao bà chẳng có ấn tượng gì nhỉ? Căn bản cứ thỉnh thoảng cậu lại chạy tới nũng nịu nhờ bà viết cái này cái kia, bao nhiêu thứ trên đời nhớ sao nổi? Bà cẩn thận xem lại bức thư một lần nữa, phú ông đúng, cậu cả cũng đúng, đúng là chữ bà thật. Nhưng thế thì càng tốt chứ sao, chẳng phải mọi chuyện rõ rồi còn gì?

-"Đấy nhá, giờ thì thấy nó sáng mắt ra chưa? Thư này cậu gửi từ hai năm trước cơ mà, liên quan gì tới việc mất tích của cậu hai?"

-"Thế đêm qua bu nó đi đâu? Nửa đêm nửa hôm đàn bà con gái dạo dạo cái gì?"

Phú ông gằn giọng, phú bà cũng hét to không kém.

-"Em đi đâu kệ em, thấy nó có người làm ấm giường rồi thì hiểu làm sao được cảm giác của em? Vậy mà khi xưa hứa này hứa nọ, toàn hứa xuông. Biết thế lúc đó em gả xừ cho con trai quan thái phó còn hơn."

-"Á à...tôi bắt quả tang bu nó còn thương thầm thằng cha đó nhé...không ra cái thể thống phép tắc gì cả..."

-"Ừ...thương đấy...còn thương đấy thì sao nào?"

Bà cả giận lẫy bỏ vào trong buồng, phú ông mặt đen kìn kịt bám theo, đóng cửa đánh sầm một cái rồi ôm bà quẳng lên chiếc chõng tre, ra sức thổi thổi vào tai. Phú bà ban đầu vẫn còn mạnh miệng đuổi chồng ra ngoài nhưng sau dần ông càng thổi thì bà càng run, cộng thêm cái tay hư hỗn lách trên luồn dưới hại bà cả người mềm nhũn vô lực.

-"Ghét thấy nó!"

-"Bu nó tưởng tôi quý bu nó chắc? Cái loại yêu nghiệt...ăn gì mà lúc nào cũng thơm nức luôn à..."

Có người thật lòng mắng yêu, có người bẽn lẽn thẹn thùng, khẽ thơm lên chóp mũi ai đó. Người được thơm sướng râm ran cả lòng, hành động càng thêm mãnh liệt, hại người bên dưới tim gan tan chảy.

Ôm nhau cả chiều, quấn nhau cả tối, con Bưởi mời ra ăn cơm mà ông bà cũng chẳng thèm, bỏ bữa luôn. Mãi tới rạng sáng ông mới chịu chỉnh đốn áo quần để sai người gọi bà hai lên hỏi chuyện. Bà hai lúc tới thấy cảnh bà cả e ấp trong lòng phú ông đã sôi hết cả máu rồi, lại nghe phú ông tra khảo đến lạnh lùng.

-"Thư hẹn song đấu viết từ hai năm trước, loại giấy này giờ cũng không còn bán nữa. Sao bu cậu Lâm lại đem ra để đổ tội cho bu cậu Hưng? Rốt cuộc là cậu Lâm đang ở đâu?"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 19

Bà hai thoáng giật mình, nhưng chỉ rất nhanh thôi, bà mau chóng lấy lại được phong độ. Bà khóc lóc thống khổ, bà gào thét kêu oan, bà bảo rằng nào bà có biết, tự dưng cậu hai mất tích, bà kiếm hoài kiếm chán không thấy, thấy mỗi mẩu giấy này thì tưởng cậu cả rủ cậu hai lên núi song đấu, bà lo lắng quá nên chạy tới bẩm báo phú ông.

Thì ra chỉ là chút bồng bột nhất thời, phú ông nghe bà hai vật vã thảm thương nửa canh giờ thì cũng xuôi xuôi. Dẫu sao cậu Lâm cũng do bà mang nặng đẻ đau chín tháng mười ngày, bà không xót cậu thì ai xót cậu nữa?

Có lẽ lúc đó rối quá thành ra hiểu nhầm bà cả, thôi giờ mọi chuyện đâu ra đấy thì cho qua vậy. Bà cả nhếch mép cười khẩy, ôi chao ôi, người tính nào đã bao giờ bằng trời tính? Mặc bà hai đang quỳ dưới đất, bà chu môi phụng phịu làm nũng, tay còn không ngừng cù cù chọc chồng.

Phú ông bị nhột cười phá lên, miệng mắng bu nó hư đốn nhưng ánh mắt trìu mến lắm. Việc không liên quan tới bà cả nữa nên ông cũng chẳng mặn mà đi tìm con như trước. Cậu hai là cốt nhục của ông thì ông phải có trách nhiệm với cậu, sai vài người tiếp tục lên núi tìm cậu. Tuy nhiên ông là người phàm, tình cảm phân định, yêu mẹ như nào cưng con đó, cậu cả mới là trưởng nam của nhà họ Phạm, mới là cục vàng cục ngọc của ông.

Cậu hai, suy cho cùng cũng chỉ là con của bà hai.

Bà hai, suy cho cùng cũng chỉ là một đêm quá chén.

Bà hai cay đắng lủi thủi về túp lều tranh. Xưa kia là bà nhắm trúng phú ông trước mà, phú ông từ đầu cũng có tình ý với bà. Còn tiểu thư, chẳng phải tiểu thư thích con trai quan thái phó hay sao? Vì đâu lại đổi ý nhanh

đến thế? Chẳng phải do ghen ăn tức ở, kèn cựa với bà sao? Coi tiểu thư như chị em tốt, vậy mà tiểu thư nỡ lòng nào dội cho bà cả gáo nước lạnh?

Mấy chục năm trời, bà ôm mối hận trong lòng, ăn không ngon ngủ chẳng yên. Đêm nào bà cũng mơ thấy phú ông nói thương bà, say đắm bà, để đến lúc tỉnh giấc, nhìn căn phòng lụp xụp bà chỉ còn biết ôm gối khóc.

Bà tủi, con dâu tương lai của bà cũng tủi không kém. Ra ngõ bị chửi đằng ngõ, xuống chợ bị đuổi đằng chợ, họ thì thụt dè bỉu Trâm sát khí cao, cậu hai bao nhiêu năm tuấn tú khoẻ mạnh, ấy vậy mà vừa mới ăn hỏi Trâm đã bị vận xui. Họ ngoa độc rủa Trâm là đồ gái sát phu, bu Trâm thương con quặn thắt ruột gan, vừa nấu cám vừa gạt nước mắt.

-"Bu sao vậy?"

-"Bu không sao, do khói bếp cay quá đấy thôi."

-"Con vừa sang đem tô bún riêu cho bà hai, bà bảo bà mơ thấy các cụ báo mộng cho bà chỗ cậu hai bị rơi xuống, ở cách rừng nấm đúng một trăm bước chân về phía Nam bu ạ...hay là con thử đi tìm cậu thêm một lần nữa nha bu!"

Trâm hồn nhiên xin phép, bu gật đầu đại, bu gói cho Trâm một giỏ bánh lá, dặn dò Trâm đi cẩn thận, nhớ về trước lúc mặt trời lặn kẻo bị thú dữ tấn công. Trâm vâng vâng dạ dạ, đoạn hớn hở chạy lên núi.

Trâm đi đúng theo lời bà hai dặn, nhưng đến đúng chỗ đó thì chỉ thấy một bụi hoa cúc, lòng vòng loanh quanh, ngó nghiêng quay trái quay phải cũng chẳng thấy gì cả. Lẽ nào bà hai mơ linh tinh chứ không phải do các cụ báo mộng?

Lẽ nào cậu hai chết thật rồi, bị thú rừng ăn thịt ý, xong nó nhai gọn cả xương luôn, thế cho nên tìm mãi cũng không thấy xác. Lũ hung ác, cậu đẹp như vậy mà chúng nó cũng nỡ ăn ư? Trâm thương cậu đến nhói lòng, Trâm cũng thương cả Trâm nữa.

Còn chưa được làm vợ cậu, còn chưa được cậu ôm, còn chưa kịp đẻ cho cậu thằng cu tí bi bô. Gi gỉ gì gi cái gì cũng chưa hết, Trâm bu`ồn thối ruột thối gan, ng`ồi thụp xuống khóc lóc sướt mướt. Khóc mãi đến khi trời xế chi`ều mới phủi váy đứng dậy, định bụng nhổ khóm cúc v`ề tr`ồng, mấy hôm nữa nhà phú ông có phát tang cậu thì còn đem sang viếng.

Cúc mọc trên núi mà bu`ồn cười quá, lôi nhẹ cái đã lòi cả gốc lẫn rễ. Hình như không phải cúc tự mọc, là có người cố tình tr`ồng ở đây hay sao ấy? Chắc mới tr`ồng thôi, phía dưới lớp đất là tấm gỗ rất to. Trâm thoáng giật mình, h`ồi hộp lật nó lên, khoảnh khắc nhìn thấy bóng dáng quen thuộc ng`ồi dưới hang đá, Trâm sướng đến run người, hò hét toán loạn.

-"Cậu hai...cậu hai ơi...tui nè...Trâm nè...cậu ơi...cậu...cậu có sao không?"

Trâm nhớ cậu ứa nước mắt. Tội nghiệp cậu một thân một mình ở chỗ tối tăm ẩm ướt bao nhiêu ngày trời, nhưng không sao, Trâm sẽ xuống đó với cậu. Mỗi tội hang đá sâu ghê gớm, Trâm lo số nhọ nên cẩn thận dặn dò.

-"Tui mà chết nhớ ghi trên mộ tui là mợ hai đó nha!"

Đoạn, chưa kịp nghe cậu quát không được nhảy Trâm đã li`ều mình phi xuống. Cao lắm, cũng sợ lắm chứ, nhắm mắt nhắm mũi mà lao thôi à, mặc kệ ngã trúng chỗ nào thì ngã, đâu dám ngờ lại "ngã" ngay vào vòng tay cậu như này đâu.

Nằm gọn trong lòng cậu luôn.

Là cậu cố ý đỡ Trâm đó, là cậu đang b`ồng Trâm nữa, b`ồng kiểu công chúa nhé. Khoảnh khắc ấy, đ`ầu óc Trâm quay cu`ồng, tim tưởng như ngừng đập, cả người có bao nhiêu máu chắc d`ồn hết lên mặt, một màu đỏ lừ luôn.

-"Ngốc."

Cậu khẽ mắng, bị cậu mắng mà lòng Trâm cứ sướng râm ran mới lạ chứ. R`ồi tay cậu hơi buông lỏng, Trâm tiếng tiếc nhưng cũng biết ý nhoài xuống. Trán cậu nhi`ều m`ồ hôi lắm, môi cũng trắng bệch lạ thường, cậu

lắng lặng ngồi xuống chỗ lúc nãy, mi mắt nhắm hờ. Trâm quan sát một hồi mới phát hiện ra cậu bị thương ở chân, vết thương sâu lắm, xung quanh toàn máu khô, cũng may mà cậu biết đắp lá thuốc nên cầm được máu.

Tuy trong hang có nhiều lỗ, ánh sáng mặt trời có thể rọi xuống được nhưng ngoài cái lỗ Trâm vừa nhảy xuống thì các lỗ khác quá nhỏ, căn bản cậu không thể thoát thân từ đấy được. Rốt cuộc là ai đẩy cậu? Còn độc ác tới mức lấp ván trồng hoa để che mắt thiên hạ? Ai đẩy cậu rồi còn xếp sẵn cho cậu mấy rổ khoai lang sống, rồi cả một gùi đầy ắp nước nữa?

Lẽ nào người đó chỉ muốn dằn mặt cậu chứ không thực sự muốn hại cậu? Là cậu cả sao? Hay bà cả? Trong đầu Trâm có nhiều nghi vấn, nhiều thắc mắc lắm, muốn hỏi cậu bằng sạch, chỉ tiếc quay sang cậu đã lịm mất. Người cậu lạnh toát, hình như cậu cảm rồi. Thường ngày cậu vạm vỡ khoẻ mạnh, giờ cậu như này, Trâm chẳng quen chút nào. Sống mũi cay xè, Trâm buồn buồn ngồi bệt xuống đối diện với cậu, hai tay bao trọn hai tay cậu, ra sức hà hơi thổi thổi.

Tay cậu ấm lên thì Trâm lại xoa má, xoa chân cho cậu. Trâm cứ thế kiên trì tới tờ mờ sáng hôm sau thì sắc mặt cậu bớt xanh xao. Cậu đỡ rồi, Trâm cũng yên lòng, mà cả một đêm thức trắng nên người ngợm mỏi nhừ, hai mí mắt ríu lại, gà gà gật gật. Lúc Trâm bừng tỉnh đã thấy đầu mình dựa vào vai cậu rồi, hai tay cũng ôm siết cậu không rời, Trâm ngước lên nhìn cậu, cũng vừa hay bắt gặp ánh mắt cậu đang nhìn Trâm.

Trâm xấu hổ quá đỗi, lí nhí giải thích.

-"Cậu hai đừng có hiểu lầm nghen, tui không phải loại con gái dễ dãi đâu, tại mỗi khi ngủ tui hay có thói quen quấn chặt chăn ý, ban nãy chắc tui tưởng cậu hai là cái chăn của tui đó..."

-"Ừ."

-"Cũng tại cậu hai nữa mà, cậu hai cứ đẩy tui ra là xong mà."

Cậu chẳng nói gì cả, Trâm nghĩ nghĩ một hồi, đoạn siết cậu chặt hơn, khẽ ghé tai cậu bẽn lẽn thủ thỉ.

-"Từ giờ tui chính thức là người của cậu hai rùi phải không? Chứ cả đêm qua tui ở với cậu, tin này đồn ra thì sau này ai dám lấy tui nữa?"

-"Ai đồn?"

Cậu hỏi, Trâm vênh mặt rõ oai.

-"Tui đồn. Sau khi ra được hang đá tui sẽ thông báo cho cả làng biết, à không, cả thôn luôn. Với cả cậu hỏi tui rùi mà, đằng nào sang tháng tui chả là của cậu?"

-"Ừ."

-"Vậy nếu đằng nào cũng thế, thì cậu ôm tui trước đi, được không?"

Trâm thẹn thùng mở lời, nhưng cậu là giống động vật máu lạnh, thấy gái đẹp mà chẳng thèm động tâm. Cậu với túi của cậu, lấy ra vài cái lá thuốc vò vò rồi bôi vào chỗ mu bàn tay bị trầy của Trâm.

-"Tui đi tìm cậu từ sáng qua, xong bị gai đâm vào đấy, thương tui không?"

-"Không thương."

Cậu đáp, cậu hơi cười cười nữa, ghét cậu ghê. Ghét nhưng không dám nói, nói sợ cậu đẩy ra không cho dựa vai nữa. Trâm cũng với vài cái lá, cho vào miệng nhá nhá rồi cẩn thận bóc lớp lá thuốc ở chân cậu ra thay lớp mới. Lúc mò lá trong túi Trâm phát hiện cậu mang theo chiếc khăn tay đính ước Trâm tặng, lòng Trâm như có dòng nước mát chạy qua, ngượng ngượng hỏi cậu.

-"Có khăn sao cậu không dùng? Cậu nói thật đi, cậu sợ khăn bẩn chứ gì?"

Vành tai cậu hơi đỏ, nhưng cậu cương quyết lắc đầu. Trâm láu cá trêu rằng nếu không sợ bẩn thì để Trâm băng vết thương ở chân cho cậu luôn

bây giờ. Cậu hai khẽ chau mày, ngay lập tức giật lại chiếc khăn thêu đôi uyên ương từ tay Trâm, giấu nhẹm vào túi áo.

Trâm bị cậu cốc đầu một cái rõ đau, mà Trâm lại cười, cười ngây ngốc luôn.

-"Tui thương cậu hai, cả đời chỉ muốn làm vợ cậu thui."

Trâm thổ lộ rõ tình cảm, hồi hộp mong chờ phản ứng của cậu, thế nào cậu lại chỉ chậm rãi bảo đến lúc phải lên rồi. Ư nhỉ? Phải lên chứ, phải về nhà báo tin mừng cho bu, cho bà hai, cho thôn xóm, để mọi người không chửi Trâm là loại gái khắc chồng nữa. Trâm đi cả đêm thế chắc bu lo lắm, nhưng vách đá cheo leo quá, chỉ e Trâm trèo không nổi. Có vẻ như cậu hai nhìn ra mối lo ngại của Trâm, cậu nhẹ giọng.

-"Đừng sợ, tui đưa chị lên."

-"Nhưng chân cậu hai bị đau mà."

-"Không sao."

Cậu điềm tĩnh trấn an, nhưng Trâm một mực không chịu.

-"Thui cậu lên trước đi, rồi chạy về nhờ trai làng lên đây cứu tui, nha!"

Lần này người không chịu là cậu, Trâm lại đưa ra phương án khác, bảo cậu ngại nhờ vả thì chỉ cần qua nhà tui nói với bu tui một tiếng, bu Trinh sẽ tìm được người, nếu không tìm được thì bu sang thôn bên gọi thằng Toàn, em rể Trâm tới giúp. Hợp lý như vậy rồi mà cậu vẫn không tán thành, Trâm đưa ra một loạt các phương án khả thi khác, cậu lắc đầu hết, rốt cuộc cậu chỉ kết luận đúng một câu.

-"Chị nặng lắm, chẳng ai cõng nổi đâu."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 20

Trâm đen mặt, con gái ai mà thích bị chê nặng chứ, chê nặng nghĩa là béo đó. Trâm cũng từng rất tự ti rằng mình không thon thả mảnh khảnh bằng các cô nương trong thôn, nhưng bu Trinh giải thích rằng Trâm không phải ngượng, Trâm không béo một chút nào cả, là Trâm đầy đặn hơn người ta thôi. Thế cho nên Trâm mới được nhiều nơi mang trầu cau tới hỏi.

-"Tui nặng nhưng mà nặng mông nặng ngực ý, chứ eo tui cũng nhỏ mà, không tin cậu hai ôm thử mà xem? Ôm thử là biết liền!"

Trâm sợ cậu hai còn chưa hiểu ra vấn đề nên nghiêm túc trình bày, ai chê Trâm xấu thì chê, nhưng trong mắt cậu hai nhất định Trâm phải đẹp. Trai trong thôn vớ được cơ hội này chắc lao tới ôm Trâm tới tấp, chỉ có cậu hai là khác người thôi, cậu mặc kệ Trâm, cậu đeo lại túi lá thuốc chuẩn bị leo lên.

-"Ơ, xong cậu có gọi người tới đây cứu tui không thế?"

-"Không."

Cậu lạnh lùng đáp, Trâm giật thon thót, hoảng hốt hỏi.

-"Cậu nỡ để tui chết trong hang này à?"

-"Ừ."

-"Tui còn trẻ còn đẹp vậy mà...tui còn là vợ sắp cưới của cậu nữa...cậu không tiếc chút nào sao?"

-"Không."

-"Chứ cậu định về xong rước con khác chứ gì? Con Dung phải không? Tui biết thừa cậu thích nó."

-"Ừ."

Cậu khẳng định chắc nịch, cõi lòng Trâm tan nát. Nước mắt trào ra như mưa, Trâm tủi thân thì tủi thân thật, nhưng Trâm quyết không cam chịu số phận như vậy đâu, Trâm lao tới phía cậu hai, vội vàng nhảy lên lưng cậu, vòng tay qua ôm cổ cậu thì thầm.

-"Tui đổi ý rùi, cho tui lên với cậu."

Cậu hơi cười, tất nhiên là Trâm không nhìn thấy vẻ mặt của cậu rồi. Trâm chỉ đang rất tức cậu thôi, tức cậu vô tình với Trâm, tức cậu bất công, rõ ràng gặp Trâm trước mà lại thương Dung hơn. Tức tức tức, tức vô cùng nhiều thứ, nhưng cái cảm giác được cậu cõng, nó lại cứ ngọt ngọt sao sao ấy.

Trâm dụi mặt vào tấm lưng rộng lớn của cậu, ưu tư dặn dò cậu mai sau có rước bà hai bà ba về thì cũng đừng bỏ rơi Trâm, một tháng nhất định phải qua phòng Trâm ba đêm. Nói rồi Trâm thẹn thùng chạm nhẹ môi mình lên gáy cậu, hơi sợ cậu quát, nhưng rốt cuộc cậu chẳng mắng mỏ gì cả, cậu chỉ hơi khựng lại, mãi sau mới tiếp tục leo.

Lúc lên tới nơi vết thương ở chân cậu ứa máu đỏ rực, mặt cậu xanh xao hại Trâm hết bực cậu luôn, xót xa dìu cậu ra suối rửa ráy với đắp thuốc lại. Từ đây xuống tới chân núi chắc phải một canh giờ, Trâm với cậu đều vừa đói vừa mệt nên khó xuất phát luôn được, Trâm để cậu ngồi nghỉ dưới gốc thông gần đó rồi một mình chạy đi tìm đồ ăn.

Chỗ bánh lá hôm qua u gói bị thịu rồi, Trâm đi lang thang hồi lâu mới lượm được ổ sáu quả trứng gà rừng, hớn ha hớn hở đem về định nướng mà xong mãi chẳng mồi được lửa. Trâm ngoảnh lại nhìn cậu hai, tiu nghỉu phân bua.

-"Không phải tại tui vụng, tui không vụng, tại mấy cái lá khó bén lửa."

Cậu hai ngồi phía xa xa nheo mắt nhìn khuôn mặt lấm lém của Trâm, đoạn cậu chậm rãi đứng dậy đi ra mạn xa xa gom ít lá khô và cỏ cây đem về. Trâm không biết cây đó là cây gì, chỉ biết vừa quẳng vào nó đã cháy bùng lên rồi, còn đượm hơn cả rơm nữa. Chẳng mấy chốc trứng đã chín, Trâm hí hửng định nhón một quả thì bị cậu cản.

-"Nóng."

Cậu nhắc, rồi cậu tự mình khều ra bóc cho Trâm. Trâm nhận quả trứng mà cay cay nơi sống mũi, cậu không biết chứ da tay Trâm đã đạt tới trình độ bắc nồi cám lợn mà không cần giẻ lót rồi. Ở nhà thi thoảng đợt gà mái ấp Trâm cũng thó mấy quả rồi nướng trứng cho các em, tụi thằng Trí con Trang, kể cả thằng Toàn em rể cứ ngồi xếp hàng đợi Trâm bóc cho tụi nó.

Trâm là chị cả, chăm sóc lũ nhóc là chuyện hiển nhiên. Nhìn tụi nó ăn ngon miệng, khi ấy Trâm hạnh phúc, nhưng ngày hôm nay, Trâm còn hạnh phúc gấp trăm gấn vạn, lần đầu tiên kể từ khi thầy mất, có người bóc trứng cho Trâm.

Ngon lắm.

Thơm lắm, ngọt ngọt nữa. Gió thổi hương hoa rừng ngào ngạt, chim chóc ríu rít ngân vang, lòng Trâm cũng rạo rực rộn ràng chẳng kém, Trâm thích cậu hai nhiều nhiều, mỗi ngày lại thích cậu thêm một chút. Trâm dụ cậu nói cho Trâm biết người hại cậu, để Trâm trả thù hộ, cậu thật thà đáp khi đó cậu đi hái lá thuốc về thì trời nhá nhem tối rồi, cậu lại bị đẩy từ đằng sau nên không nhìn rõ mặt kẻ gian.

-"Tui khóc đó, khóc sưng húp cả mắt luôn, tui lo cho cậu."

-"Ừ."

-"Mai sau tui bị mất tích cậu có khóc không? Có đi tìm tui không?"

-"Không."

-"Nhưng nhỡ tui đẻ cu tí cho cậu xong nó nhớ bu thì sao? Cậu không thương tui thì cũng phải thương con chứ! Cậu nhớ đi tìm tui đấy nha, vì con ý!"

-"Để xem xét."

Cậu với Trâm cứ người mè nheo đủ kiểu, người đáp cộc lốc, lững tha lững thững cũng về tới thôn. Bé Dung phát hiện ra đầu tiên, Dung chỉ cho Trí, hai đứa ngồi trên cây dừa í a í ới xuống bên dưới. Bu Trâm thở phào nhẹ nhõm, còn đang định sắp đồ đi tìm Trâm, giờ thì may quá rồi. Cậu cả hay tin cũng lôi người làm háo hức ba chân bốn cẳng chạy tới nhào vào lòng Trâm sụt sà sụt sịt.

-"Trâm về rồi à...tốt quá...tốt quá rồi...tui lo muốn xỉu mất..."

Trâm hoảng hốt đẩy cậu ra, nép sau lưng cậu hai phân trần.

-"Cậu đừng thế, tui...tui là người của cậu hai rùi...đêm qua tui và cậu hai..."

Lời Trâm như chiếc búa nặng giáng mạnh xuống đầu cậu, tim cậu buốt, cậu giận dữ sai chục đứa lao vào tóm sống cậu hai. Thằng nhãi nhép, đen hôi xấu xí mà dám chài Trâm của cậu, cậu hận. Hôm nay cậu phải chứng minh cho Trâm thấy nó cũng chẳng tốt đẹp gì cả.

-"Để cậu ôm Trâm một cái, cậu cho mày một trăm quan tiền."

Một trăm quan, thằng hai có bán nấm cả năm e rằng cũng chẳng dành dụm được ngần ấy, vậy mà mặt nó không biến sắc. Cậu điên, cậu lựa viên đá sắc nhọn ven đường, cậu quay lại nạt Trâm.

-"Giờ Trâm ôm tui hay để tui đập vỡ đầu thằng này?"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 21

Cậu cả như điên ấy, tính tình trẻ con bốc đồng suốt ngày thích gây chuyện, Trâm ghét cậu cả, cậu hai chịu khuất phục cậu thì chịu chứ Trâm còn lâu nhé. Trâm nhấc một viên đá khác, to gấp đôi viên cậu cầm, vênh mặt thách thức.

-"Cậu đập cậu hai một phát, tui tự đập tui hai phát."

Con trai cưng của phú ông, Trâm đâu dám làm gì cậu, nhưng Trâm kiên quyết không nhượng bộ, cùng lắm thì hôm nay Trâm với cậu hai cùng sứt đầu mẻ trán chứ gì. Biết đâu hành động của Trâm lại khiến cậu hai cảm động, rồi cậu thương Trâm hơn, xong cậu ôm Trâm, cậu đắp lá thuốc cho Trâm.

Ôi trời đất tình cảm quá nha, Trâm cứ tưởng tượng lại hí hửng hết cả người. Trong khi đó cậu cả ruột gan não nề, cậu căm phẫn quẳng viên đá vào bụi rậm, ủ rũ quay người chạy, cậu không rõ cậu cần chạy đi đâu nữa, chỉ biết về tới đầu đình đã đâm sầm vào bà hai.

Bà Phúc nghe tin cậu hai thoát nạn thì mừng lắm, dù để sẵn khoai và nước rồi nhưng mấy ngày hôm nay bà vẫn lo ngay ngáy. Sợ tai mắt của bà cả nên bà chẳng dám khinh xuất, đành phải dụ Trâm là bà được báo mộng, may sao con này nó cũng không đần như bà tưởng, cũng tìm được cậu.

Lần này kể cũng thiệt thòi cho cậu, tội nghiệp cậu. Bà tự hứa với lòng mình từ giờ sẽ không làm điều gì có lỗi với cậu nữa, chỉ là, không ngờ gặp cậu cả rầu rĩ lòng bà lại tê tái.

-"Tránh đường...bà tránh ra...bà và thằng hai...một lũ súc sinh khốn nạn...cút cho khuất mắt cậu..."

-"Cậu bình tĩnh, chỉ là một con nhỏ thôi mà? Cậu thích ôm nó tới vậy tôi sẽ giúp."

Bà Phúc nhỏ nhẹ mở lời, cậu Hưng đạp bà mấy phát liền, cậu kêu không tin bà, bà đừng hòng lừa cậu rồi đổ tội cho bu cậu như lần trước. Lời cậu sắc bén quá, tim bà nhói. Bà gạt nước mắt, cố gắng giữ vai cậu giải thích về kế hoạch sắp tới. Cậu kiên nhẫn nghe bà, có chút hứng khởi, có chút ngập ngừng run rẩy.

-"Nhưng...như thế là xấu...bu Yến bảo nam nhân đại trượng phu không được làm trò mèo...tui...tui sợ..."

-"Cậu không phải sợ gì cả. Cậu là con phú ông, là cháu ngoại quan lớn, cả cái thôn này cậu là to nhất, cậu nói một là một, cậu nói hai cũng không ai dám cãi một."

-"Thật...thật...vậy sao?"

-"Thật. Sau này cậu đỗ bảng vàng, cậu hô mưa gọi gió, quyền sinh quyền sát nằm cả trong tay cậu, chút chuyện nhỏ này có đáng gì đâu?"

Bà hai thủ thỉ ngọt ngào, cậu Hưng nghe mát ruột rười rượi. Cậu nhoẻn miệng cười với bà, lòng bà cũng như có dòng nước suối róc rách chảy qua. Cậu càng lớn càng trắng trẻo xinh trai, bụng phệ tướng làm quan đó, tướng phú quý, chẳng như cậu hai, thân hình lực lưỡng vạm vỡ khó coi lắm, tướng cậu Lâm chắc tướng bốc than cả đời mất. Không sao cả, sau này cậu cả công thành danh toại, bà sẽ bảo cậu chiếu cố cho cậu Lâm chức thị vệ để đời cậu bớt khổ, bà cũng đỡ áy náy với cậu.

Tất nhiên đó là chuyện của tương lai, theo dự tính của bà. Còn hiện tại, cậu hai bị mợ hai tương lai bám dai như đỉa. Cứ hễ hàng bún vắng khách là mợ lại nhảy phắt sang hàng cậu hóng hớt. Gái cái thôn này ai cũng phải nể mợ, chỉ có gái cưng nhà trưởng thôn là mặt dày thôi, Trâm ngứa mắt với con này dễ sợ.

-"Cô Hoàng Anh mua lá thuốc xong rồi thì về đi chớ?"

Trâm hỏi, tiểu thư Hoàng Anh làm như không nghe thấy, thẹn thùng đề nghị.

-"Tui...tui vụng lắm...hay cậu hai theo tui về nhà bôi thuốc giùm tui...tui trả gấp mười luôn..."

Có người hồi hộp đợi câu trả lời, có người ức muốn hộc máu, hầm hầm đứng dậy quát lớn.

-"Này nhá, đừng có mà quá đáng nhá. Nói Hoàng Anh nghe tui với cậu hai qua đêm với nhau rồi, ở dưới hang đá hẳn hoi, không tin hỏi cậu hai mà xem...nhỉ...cậu nhỉ..."

Giọng Trâm oang oang, bà con cô bác trong chợ ngó lại tủm tỉm cười, bu Trâm ngượng chín cả người. Con gái nhà người ta giấu đi còn chẳng được, con gái nhà mình bô bô đến dại.

Cậu hai thở dài kéo Trâm ngồi xuống, một tay cậu bịt miệng Trâm một tay khoá chặt hai tay Trâm đang giãy giụa. Trâm điên ghê gớm, nhưng thấy đứa nào đó giận dỗi bỏ về thì lòng cũng nguôi nguôi đi nhiều, tiện thể thơm trộm lên tay cậu hai luôn. Cậu bóp má Trâm một cái hơi đau rồi buông Trâm ra, đuổi về cho cậu còn bán hàng.

-"Xi, tui về để gái nó lại tới cua cậu à? Cậu khai thật đi, cậu cũng thích cô Hoàng Anh chứ gì, lúc nãy tui thấy mắt cậu hơi sang sáng đấy!"

-"Ừ."

Cậu đáp, Trâm tức, người đâu mà đào hoa ghê gớm.

-"Tui với cô Hoàng Anh ai đẹp hơn?"

-"..."

-"Cậu trả lời đi, cậu trả lời thì tui về, không phiền cậu nữa."

Cậu mải tính tiền cho khách, chẳng thèm đoái hoài tới Trâm luôn. Trâm cố nhịn tới lúc tan chợ mới nhảy ra chắn trước mặt cậu tra khảo.

-"Cậu thấy cô Hoàng Anh đẹp hơn hả? Nhưng cậu không nói vì sợ tui buồn chứ gì? Ư...công nhận cô ấy đẹp hơn tui thật...nhưng một phần cũng vì cô ấy có nhiều váy áo đẹp hơn tui đó...có son phấn mua dưới huyện nữa..."

Cậu kệ Trâm lảm nhảm, cậu dọn hàng xong thì lấy ra cái lọ nhỏ nhỏ, là thuốc mỡ cậu tự chế từ dầu dừa, sáp ong và bột thảo dược, mùi dịu nhẹ dễ chịu lắm luôn. Cậu khẽ quệt một lớp lên vết trầy ở tay Trâm, đoạn cậu bảo.

-"Tạm thời đừng nhảy xuống ao vớt bèo nữa."

-"Tui không vớt thì ai vớt? Bu tui bận lắm, cu Trí thì nhỏ xíu, mấy con ủn ỉn chết đói mất."

Trâm hồn nhiên đáp, lúc đó cậu chẳng nói gì cả nên tới xế chiều ra ngõ thấy năm rổ bèo đầy ắp Trâm bất ngờ lắm, nhảy chân sáo hí hửng sang tìm cậu. Khổ nỗi cậu đi hái nấm rồi, ở nhà chỉ có bà hai đang tỉa hoa thôi, nhà bà có rất nhiều hoa lạ, bà cho Trâm một bó màu vàng rực rỡ, Trâm sung sướng tạ ơn bà rồi tung tăng chạy lên núi tìm cậu.

Bó hoa trong lòng Trâm toả hương thơm ngát, bước chân Trâm cứ chậm dần, chậm dần, đầu óc Trâm choáng váng mụ mị, rồi Trâm cảm giác cả người mình nhẽ bẫng, trong mơ hồ Trâm thấy cậu cả, cậu kéo Trâm tới căn nhà hoang ven suối. Sao cậu lại đưa Trâm tới đây, Trâm thực sự không rõ nữa?

Sao cậu rụt rè tháo khuy áo của Trâm, Trâm càng không hiểu?

Cậu dịu dàng ôm lấy Trâm, vỗ về Trâm, an ủi Trâm đau một chút thôi, rồi sẽ qua. Cậu siết chặt Trâm hơn, chân tay Trâm bủn rủn, chưa bao giờ Trâm thấy sợ đến vậy, nhưng cả người Trâm mềm nhũn vô lực, sức chống đối cậu, đạp cậu, đẩy cậu, căn bản Trâm không có.

Trâm căm hận cậu, nước mắt Trâm chảy ngày một nhiều. Cậu nhìn Trâm khóc, lòng cậu nhói, cậu do dự. Tuy nhiên nhớ tới lời bà hai dặn, cậu là con trai phú ông, là cháu quan, chuyện đâu có gì to tát, cậu hít một hơi thật sâu rồi trìu mến hôn miết lên bả vai Trâm.

Cậu thoả thích làm những gì cậu muốn, còn Trâm, lại chẳng thể làm những gì Trâm muốn. Cậu nói đúng, đau, cũng chẳng đáng gì. Vết thương da thịt, một tuần không lành, thì một tháng sẽ lành. Nhưng vết thương lòng, biết bao giờ cho nguôi ngoai?

Một canh giờ qua đi, nụ cười của cậu chưa bao giờ rạng rỡ đến thế. Trâm đau tới ngất lịm, cậu sợ Trâm tỉnh lại sẽ nhớ ra mình, hận mình, nên ba chân bốn cẳng chuồn vội. Hoàng hôn dần buông ánh nét hồng trên giương mặt trắng trẻo tinh khôi, cuộc đời cậu, đến bây giờ mới được trải nghiệm, thế nào là hạnh phúc!

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 22

Bà hai thấp thỏm đợi cậu Hưng ở bụi chuối đầu ao, thấy cậu hớn hở lòng bà cũng rộn rạo theo. Cậu giơ ra bộ kim mười hai chiếc, cười toe toét khoe bà.

-"Thành công rùi, tui đã xăm cái mặt đẹp trai của tui lên bả vai Trâm rùi, sau này thằng hai lấy Trâm, ôm Trâm thì ngày nào nó cũng phải nhìn mặt tui."

-"Hả? Cậu đùa à? Xăm?"

-"Ừ, mấy hôm nữa lên màu rõ nét phải biết, mực này xịn lắm, thầy tui gửi người mua tận trên kinh thành, thầy tui cũng xăm tên bu Yến trên vai mà."

Cậu cả huyênh hoang, bà hai ức nghẹn. Phần vì lời cậu kể khiến bà phát ghen, phần vì bực bà cả, tối ngày đú đởn với phú ông chẳng chịu dạy con gì cả, trai làng mười ba tuổi lấy vợ đĩnh đạc lắm rồi, đằng này cậu Hưng mười ba tuổi vẫn ngây thơ như con nai tơ. Cậu đưa cho bà một quan tiền, cẩn thận dặn dò.

-"Bà mua ít bánh khúc rồi đem cho Trâm hộ tui với, tội nghiệp Trâm chắc còn đau lắm."

Bà vâng dạ cho cậu yên tâm, bà cũng ra chợ mua bánh khúc thật, nhưng là mua cho bà ăn thôi. Trâm bị vứt bỏ một mình trên núi, lại trúng mê độc của hoa lạ cộng thêm tay nghề của cậu cả còn non kém nên vai ứa máu rất nhiều, cũng rất đau nữa. Trời nhá nhem tối, xung quanh chỉ có tiếng suối chảy róc rách, Trâm lặng lẽ lau nước mắt, đoạn gắng hết sức lê từng bước xuống núi.

Càng về khuya nhiệt độ càng thấp, chiếc yếm đào mỏng manh không đủ giữ ấm, môi Trâm tái nhợt, gió rít từng cơn ê da buốt thịt. Tiếng gió gào thét, tiếng thú rừng rùng rợn, Trâm bất giác run rẩy, người ngã sầm về phía trước. Trâm tự dặn mình phải kiên cường, không đi được thì bò, nhưng trớ trêu thay, ngay cả bò, cũng chẳng còn sức.

Mi mắt Trâm trĩu nặng, thời khắc Trâm tuyệt vọng nhất, hình như Trâm mơ thấy cậu hai. Cậu quỳ xuống cạnh Trâm, cậu xốc Trâm dậy khẽ ôm vào lòng, ở bên cậu, thực sự rất ấm áp. Rồi cậu bồng Trâm men theo bìa rừng ra tới con suối gần nhất, cậu rửa đi vết máu khô trên vai Trâm, cẩn thận rắc ít thảo dược tán nhuyễn.

Trâm bị xót, nước mắt ứa, môi Trâm mấp máy.

-"Tui...tui...tui bị thú rừng tấn công..."

Ngay cả trong mơ, Trâm cũng không đủ can đảm để nói ra sự thật. Trâm sợ cậu sẽ ghét Trâm, bỏ mặc Trâm. Chi bằng để cậu hiểu nhầm, chí ít cậu còn thương, chí ít cậu còn lau mồ hôi cho Trâm, khoác cho Trâm áo của cậu.

Có cậu rồi, Trâm không phải gồng mình gắng sức gì nữa.

Có cậu rồi, Trâm cảm giác an tâm lắm, cứ thế thiêm thiếp. Cậu bọc Trâm trong lòng, mãi nửa canh giờ sau mới ôm Trâm về. Khi Trâm tỉnh giấc đã thấy nắng rọi chói chang vào phòng, bu hình như ra chợ, cu Trí ở bên ríu rít chuyện trò. Trâm cứ mong mọi chuyện đêm qua chỉ là giấc mơ, mà lời cu Trí, cứ như lưỡi dao nhọn khoét dần khoét mòn tim gan Trâm.

-"Hôm qua Trí chơi đuổi bắt với lũ bạn gặp cậu hai và cậu cả gây nhau, cậu cả khiêu khích cậu hai cái gì mà cả đời sẽ phải nhìn mặt cậu cả, nhưng em cũng không rõ nữa, chỉ nghe loáng thoáng vậy. Xong cậu hai điên, một tay cậu hai tóm gọn cậu cả nhấc lên, tụi em sợ té khói, tưởng đâu cậu định ném cậu cả qua bờ rào, nhưng bà hai xông ra can, mãi cậu hai mới chịu thả cậu cả xuống, rồi cậu lên núi. Xong tối muộn thấy cậu bồng chị về, bu hỏi thì cậu bảo chị bị ngã."

Lòng Trâm nghẹn đắng, có vẻ cậu hai biết mọi chuyện rồi, biết từ trước khi gặp Trâm cơ. Nhớ con Xuân vợ thằng Lô đó, tháng trước con Xuân bị thằng xóm trên thơm nhẹ một cái vào má mà thằng Lô đã đánh vợ rồi đuổi nó về nhà mẹ đẻ rồi. Đằng này cậu cả không những ôm, còn hôn Trâm nữa, Trâm làm gì còn mặt mũi nào để đối diện với cậu hai đây?

Chắc cậu kinh tởm Trâm lắm!

Cũng phải, Trâm cũng thấy ghê tởm chính mình. Trâm ra chợ phụ bu, mà chẳng dám bám cậu như trước nữa. Thỉnh thoảng Trâm thấy bọn gái thôn lảng vảng cua cậu, trêu chọc cậu, nhưng Trâm không xông ra đành hanh đanh đá, chỉ biết tủi thân quay vào trong bếp khóc rấm rứt.

Trưa nắng, bu kêu chóng mặt bu về trước với cu Trí, dặn Trâm trông quán nốt tới lúc nào chợ vãn vãn người hãng dọn hàng. Trâm ngoan ngoãn vâng lời, thi thoảng múc riêu cho khách lại ngó sang hàng đối diện. Cậu hai hôm nay bán tinh dầu các loại hoa, ban sáng thấy mấy giỏ mà giờ đã hết sạch rồi, cậu giỏi thật đó.

-"Bán tui ba mươi đồng bún."

Trâm mải buồn, chẳng để ý cậu đứng sừng sững trước mặt từ bao giờ. Trâm vẫn thế, toàn lén cho cậu gấp đôi riêu cua với chả lá lốt. Cậu tinh ý đưa sáu mươi đồng nhưng Trâm không nhận, Trâm bao biện hàng ế nên bán rẻ.

-"Chị Trâm..."

Cậu gọi, Trâm giật bắn.

-"Dạ...cậu..."

-"Xế chiều ra bụi chuối đợi tui."

-"Bụi...bụi chuối nào hả cậu? Chỗ cuối vườn hồng nhà tui ạ?"

Trâm run run hỏi, cậu ừ rồi xách âu bún về, bỏ lại Trâm lo sốt hết cả ruột. Trai gái ra bụi chuối là chỉ có mần nhau thôi. Nhưng cậu hai thì không thế đâu, vậy đang yên đang lành cậu hai rủ ra bụi chuối làm gì chứ? Chả nhẽ...cậu định từ hôn?

Cũng có lý, nếu Trâm là cậu, Trâm cũng chẳng thèm đứa con gái như Trâm. Lòng Trâm trĩu nặng, dọn hàng xong cũng chẳng về mà trốn sau gánh bún nức nở nghẹn ngào, mãi tới khi hai mắt sưng đỏ mới phủi váy đi gặp cậu hai. Dẫu sao Trâm cũng nghĩ thông rồi, Trâm thương cậu là thật lòng, Trâm mong cho cậu những điều tốt đẹp nhất.

Trước đây Trâm cứ tự tin rằng Trâm là đứa nhanh nhẹn tháo vát, rước Trâm về cậu hai sẽ nhẹ gánh, nhưng giờ sự việc khác rồi, Trâm tháo vòng tay nhét vào túi áo cậu, giọng buồn buồn.

-"Chiếc vòng này đắt giá, tui không dám đeo nữa, cậu giữ lại để trao cho mợ hai tương lai. Cậu không cần áy náy với tui làm gì, là tại tui không xứng với cậu nữa."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 23

Trâm tủi thân lắm, cảm giác như có chiếc gai nhọn chắn ngang họng, phải lấy hết dũng khí mới thốt ra được ngần ấy từ. Cậu hai cầm tay Trâm, không phải do Trâm yêu cầu hay mè nheo gì cả, là cậu cứ thế chủ động thôi. Cậu thương Trâm sao? Thương hại ý?

Tay cậu to gần gấp rưỡi tay Trâm, thô ráp nhưng ấm áp vô cùng. Tay cậu đặt bên dưới, đỡ tay Trâm bên trên, ngón cái của Trâm và cậu chạm vào nhau, xúc cảm ngọt ngào cứ len lỏi mãi trong tim. Má Trâm ửng hồng, cậu đặt vào lòng bàn tay Trâm lọ thuốc nho nhỏ, đoạn cậu bảo.

-"Nhớ thoa đầy đủ."

-"Dạ."

-"Hết lại sang tui đưa cho."

Cậu cẩn thận dặn dò, rồi cậu quay người, để lại Trâm thẫn thờ hồi lâu, mãi mới hoàn hồn chạy về nhà. Cu Trí đang ngồi ở cái chõng tre ngoài sân chơi, bu Trâm thì vừa hay bưng nồi ngô luộc ra, Trâm nhanh nhẹn đỡ cho bu, bu mặt mày rạng rỡ phấn khởi lắm.

-"Ôi chao ôi vừa qua nhà con Trang thằng Toàn, năm nay thôn bên đó được mùa lắm nha, ông bà thông gia cho bao nhiêu ngô là ngô. Trước khi về bu dúi cho con Trang ba quan tiền, nhưng nói nhỏ cho mấy chị em mi nghe thôi chớ ai mà dám bô bô ra, để thằng Toàn nó trấn nó đi uống rượu à? Bu không có dại đâu nghe."

-"Dạ bu nghĩ phải."

Trâm đáp, cu Trí nhoẻn miệng cười, nó bê cái rổ gắp chục bắp nhảy chân sáo đem sang cho bé Dung. Bà Trinh trìu mến nhìn con trai, chẹp miệng tâm sự.

-"Bu nhờ người gửi năm chục quan tiền xuống phố huyện mời thầy về dạy cu Trí rồi. Xong bu tính sang năm cất nhà mới, chắc nhà mình đóng nhà gỗ thôi, chứ tiền đâu mà lên kinh thành mua gạch mua ngói như nhà phú ông. Nhưng thế là bu cũng nở mày nở mặt lắm rồi, bu tốt phúc mới sinh được đứa con gái như Trâm đó..."

Bu hồ hởi tâm sự, Trâm cắn bắp ngô mà suýt nghẹn. Từ khi thầy mất mấy khi tâm trạng bu được tốt như này đâu, tiền ăn hỏi cũng tiêu rồi, giờ bu mà biết cậu hai chuẩn bị từ hôn chắc bu sốc chết mất. Trâm lo đến nẫu cả ruột, đêm hôm thấy bu buông màn liền lẻn sang nhà phú ông tìm cậu.

Gần rằm nên trăng to tròn lắm, cậu hai vẫn chưa ngủ, cậu còn đang bận với đống gỗ ngoài vườn. Gỗ ngọc am, Trâm nhận ra vì mùi hương thơm mát của nó, gỗ này cực quý, mọc cách thôn xa lắm, cái nơi đó lại nhiều thú dữ nên ít ai dám bén mảng tới, cậu hai thồ được ngần ấy gỗ về Trâm nể cậu quá. Cậu bán gỗ thô thôi cũng phát tài rồi, mà chẳng biết cậu định làm gì nữa?

-"Cậu hai..."

Trâm rụt rè gọi, đợi cậu ngẩng đầu lên mới hít hơi thật sâu, nói một tràng.

-"Tui...tui tự biết thân tui ngọc nát hoa tàn...tui chẳng đáng, nhưng mà...cậu...cậu cứ coi tui như cậu mua người hầu về thui ý. Tôi hứa sẽ chăm chỉ làm việc, tui sẽ ăn ít ít cho đỡ tốn gạo, với cậu thích rước mấy bà thì rước, tui sẽ không mặc cả mỗi tháng cậu phải sang phòng tui mấy đêm nữa đâu, cậu không sang cũng được...chỉ là...chỉ là...cậu đừng từ hôn có được không?"

Trâm run run, trình bày phân tích rõ dài dòng, cứ ngỡ phải thuyết phục cậu hết nước hết cái, ai ngờ cậu chỉ ừ một câu rất đơn giản. Lẽ nào cậu đã tính toán hết rồi? Cũng đúng, tiền ăn hỏi là của phú ông cho, cậu thì được

thêm một người đỡ đần việc nhà, cũng có mất gì đâu. Trâm thở phào nhẹ nhõm, đi về tới cổng quay người tự dưng thấy cậu.

Cậu hai đi theo Trâm sao? Là cậu tiện đường hay cậu sợ con gái đi đêm nguy hiểm? Trâm ngây ngô nhìn cậu, cậu ngập ngừng hồi lâu mới hỏi.

-"Vai...đỡ rát chưa?"

Chưa đỡ đâu, nhưng có câu quan tâm này của cậu, rát mấy cũng bằng không. Trâm thẹn thẹn bảo đỡ rồi, cậu bước nhanh về phía Trâm, tay cậu cầm chiếc vòng Trâm trả, cậu bảo.

-"Đem vứt hộ tui."

-"Sao...sao lại thế? Cậu không giữ cho người cậu thương à?"

-"Không."

Cậu trả lời chắc nịch, Trâm hoang mang hỏi.

-"Nhưng bán đi cũng được ối tiền mà, vứt thật à cậu?"

-"Ừ."

-"Nếu cậu không cần nữa...vậy...vậy...quẳng lại vào tay tui...được không cậu?"

-"Tuỳ chị."

Cậu đáp, Trâm mừng muốn nổ tim, vội vàng đeo lại. Nói thật Trâm thích chiếc vòng này lắm, màu đỏ rất hợp với Trâm, lại còn do cậu hai tự tay mài, từ hồi được tặng tới nay đêm nào Trâm cũng ngắm, lúc chiều bỏ ra có một lát thôi mà thấy thiếu thiếu.

-"Vậy tui...tui chào cậu tui vào nhà..."

-"Ừ..."

-"Tui vào thật đây!"

-"Vào đi."

-"Thôi...hay cậu về trước đi...cậu về rồi tui vào..."

-"Ừ."

Rõ là cậu ừ, mà chân cậu lại chẳng nhúc nhích. Trâm cũng bối rối khó tả, hai vành tai đỏ lựng. Trâm với cậu cứ thế đứng ngoài cổng nhìn nhau nửa canh giờ, thế rồi, cậu chạm vào mu bàn tay Trâm, mân mê chiếc vòng đá lấp lánh, khẽ bảo.

-"Đừng tháo ra nữa."

Lòng Trâm mềm nhũn, Trâm nghe trống ngực mình đánh thảng thốt, Trâm gật gật gật đầu, xong ngượng quá, chào cậu rồi chạy vội vào buồng. Đêm ấy Trâm đâu có ngủ được đâu, đành chồm dậy châm nến may đồ cưới. Trâm tự may cho mình yếm đỏ, áo ngoài hồng phấn Trâm thêu đoá mẫu đơn rực rỡ, hì hục tận chín đêm mới hoàn tất.

Rạng sáng ngày thứ mười con Trang thằng Toàn cũng về sớm phụ bu Trinh bắc rạp để sớm mai cậu hai sang rước Trâm. Rước về làm mợ hai, hay làm người hầu Trâm cũng chẳng quan tâm nữa, chỉ cần bu có một ngàn quan tiền lo cho các em, còn Trâm được ở cạnh cậu là Trâm mừng rồi.

Nhà Trâm mổ hẳn một con lợn đãi họ hàng gần xa. Nghe đồn cậu cả đi rước cô Cẩm Chi từ chiều hôm kia rồi, hai cậu có thể ăn hỏi có thể cùng ngày nhưng mợ Chi dẫu sao cũng là mợ cả, theo lệ thì mợ sẽ bước chân vào nhà phú ông trước Trâm.

Mợ Chi mê cậu Hưng lắm, cậu trắng trẻo bụ bẫm, bụng tròn tròn phê phê, mợ say mợ đắm cậu từ cái nhìn đầu tiên. Mợ nhỏ người xinh xinh, cũng nhiều đám hỏi nên mợ khá tự tin về mình. Chỉ là, mợ không ngờ, đêm tân hôn của mợ, cậu cả uống say bí tỉ, rồi cậu ôm mợ, cậu ngọt ngào gọi.

-"Trâm...Trâm cởi áo đi...cởi áo rùi quay lưng ra đâycho tui xem cái mặt đẹp trai của tui...Trâm đẹp quá...tui nhớ Trâm ghê..."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 24

Mặt mợ nóng hầm hập, phải kẻ khác chắc mợ cho vài chưởng rồi, nhưng cậu cả dẫu sao cũng là cục cưng của mợ, mợ chẳng nỡ đạp cậu, mợ chỉ đạp cửa cái rầm, nửa đêm, giọng mợ cao vun vút.

-"Chanh đâu! Chanh! Con Chanh qua đây mợ biểu!!!"

Con Chanh còn đang ăn vụng xôi dưới bếp với con Bưởi, nó nghe tiếng mợ lanh lảnh giật mình thon thót, lén lút chùi mép rồi cun cút chạy lên trình mợ.

-"Dạ, mợ gọi em ạ? Có em đây!"

-"Con Trâm là con nào? Nhà ở đâu? Hú hí vụng trộm với cậu từ bao giờ?"

-"Mợ...mợ...mợ bớt giận...em...em cũng mới về nhà phú ông cùng mợ mà..."

Bé Chanh khép nép đáp lời, mợ Chi sai nó đi điều tra ngay lập tức. Con này được cái nhanh nhẹn được việc, đêm đó ngủ cùng con Bưởi nó đã moi được hết tin rồi. Thì ra là mợ Trâm, vợ của cậu Lâm. Kể cũng tội, mang tiếng là con trai phú ông nhưng hai mẹ con bà hai sống ở túp lều lụp xụp hơn cả bọn người làm như Chanh Bưởi.

-"Sao cậu không cóp tiền rồi dựng nhà gỗ cho khang trang nhỉ? Như tui nè, mợ Chi cho bao nhiêu tiền tiêu vặt tui gửi hết về biếu thầy bu, nhà tui cất nhà từ năm ngoái rồi."

-"Ôi chao ôi, Chanh tưởng mọi chuyện đơn giản thế á? Lệ thôn không cho phép ý, tại cậu là cháu trai của tội phạm sát nhân mà. Đợt vừa rồi tui

thấy anh Quất lén trốn xuống giúp cậu dọn cái phòng chứa củi đó, để đón mợ Trâm về. Cậu mới đóng thêm hai chiếc giường nữa, một giường lớn to, một giường đơn nhỏ nhỏ thôi, nghe đâu cậu lên núi kiếm được gỗ quý lắm."

-"Ơ thế cậu hai không có phòng riêng như phú ông và cậu cả hử?"

-"Có chớ, cái phòng củi dọn sạch sẽ rồi ngăn đôi bằng vách tre kéo ra kéo vào, một gian rộng tui đoán của cậu, còn gian của mợ Trâm hẹp hơn, chỉ kê đủ mỗi chiếc giường đơn be bé thui."

-"Mợ Trâm đẹp không?"

-"Đẹp, trên đời này chỉ đẹp thua bà cả thui."

Bưởi thành thật đáp, Chanh gật gà gật gù, hai đứa ríu ra ríu rít tới tận canh ba. Vú Năm lén lút trốn xuống nhà phụ cậu hai. Trời vẫn chưa sáng hẳn, gà còn chưa gáy, chỉ có bà hai gáy như sấm trong phòng thôi. Phú ông cho đủ vốn làm ba chục mâm cỗ thịnh soạn, bà hai là mẹ chẳng cho thêm cậu được đồng nào còn trấn của cậu tiền mười chín mâm, vú ngẫm vẫn còn ức thay.

Còn lại mỗi chút tiền ít ỏi, cậu nhờ vú mua gạo đồ xôi với ít rau dưa nấu canh thôi, đêm qua cậu lại lên núi bắt lợn về. Lợn rừng được cái thịt chắc chắc thơm thơm, nhưng chúng ranh hơn nên rất khó bắt, tất nhiên rồi, nếu dễ thì dân trong thôn việc gì phải ngày ngày băm bèo nấu cám. Ngay tới cậu hai nhanh trí với vạm vỡ thế mà lần nào đi về tay chân cũng bị bầm tím hết cả kia kìa, vú xót cậu lắm. Chuẩn bị mọi thứ gần xong xuôi vú dúi cậu cái túi vải, thủ thỉ bảo.

-"Là áo quần vú may cho cậu, cậu hai đừng chê nha. Cậu hai tắm gội rồi thử đi."

Cậu hiền hiền gật đầu nghe lời vú. Vú ngồi ngoài cứ thấp tha thấp thỏm đợi, đúng như vú tưởng tượng, cậu hai mặc áo quần mới nhìn phong độ quá, nói sợ bị phạt chứ vú thấy cậu nam tính hơn cả phú ông đó. Mợ

Trâm cũng nhận ra sự khác biệt hay sao ấy, vú để ý lúc cậu sang đón mợ, mợ cứ lén nhìn cậu mãi thôi.

Mợ hôm nay xinh đáo để, hai má chúm chím ửng hồng, mặt mợ tròn đầy phúc hậu, mợ chỉ cần cười một cái là cả khoảng trời như bừng sáng, cậu rước được mợ về, vú mừng thay cho cậu.

Bà hai nhíu mày đánh giá một hồi, gớm nhìn tướng lẳng lơ phát ớn, y hệt bà cả, phải nhỏ nhỏ đoan trang như mợ Chi mới là quý phái. Bà Trinh xúc động nắm tay con gái, bùi ngùi trao Trâm cho cậu hai, dặn dò tụi nhỏ đôi ba câu. Theo lệ thôn bà nào có được đi đưa dâu, hôm đó đoàn người đi xa xa lắm rồi, bà vẫn cứ đứng trân trân ngoài cổng, mắt mũi tèm nhem hết cả.

Vậy là Trâm đi lấy chồng rồi. Từ nay, Trâm là con nhà người ta rồi, Trâm nhớ hạnh phúc nha Trâm. Trâm hạnh phúc, bu cũng hạnh phúc! Trâm cũng lát lát lại ngoái đầu nhìn bu, mọi khi chạy sang nhà cậu hai chẳng sao, tự dưng hôm nay trong lòng nghẹn ngào khó tả, nước mắt cứ đua nhau chảy hoài.

Bu phải giữ gìn sức khoẻ nha bu, từ giờ Trâm chẳng phụ bu băm bèo nấu cám hay ra chợ bán bún được nữa đâu, mong sao cu Trí ngoan, mau lớn, mau đỡ đần bu. Trâm được về với cậu hai, Trâm mãn nguyện lắm, mà cứ nghĩ tới bu, Trâm xót bu, người Trâm lại run lên. Cậu hai bên cạnh lẳng lặng không nói gì, chỉ là, cậu siết tay Trâm chặt hơn.

Cái nắm tay đó, thực sự rất ấm áp. Ánh mắt cậu nhìn Trâm, ngập tràn bao dung. Thậm chí về tới nhà rồi, cậu còn dặn Trâm cứ nằm nghỉ trong buồng cũng được. Trâm lắc đầu, khẽ túm vạt áo cậu lau nước mắt rồi nhoẻn miệng cười, chạy ra phụ vú Năm. Nhà cậu có mỗi bà hai, cậu và vú, còn lại toàn khách khứa bên đằng nhà Trâm.

Cỗ bàn bên cậu chuẩn bị chu đáo thịnh soạn, bà con cô bác khen nức khen nở, Trâm phổng mũi thay. Tới xế chiều theo lệ cậu phải tiễn khách về bên bu Trinh, còn Trâm thì ở lại rửa mấy mâm bát cùng vú Năm. Mợ Trâm tính tình xởi lởi lắm, thấy vú già bị đau lưng mợ còn xung phong đem bát lên bếp nhà trên cất hộ vú.

Là bát đũa vú lén mượn xuống nên mợ úp hết sức cẩn thận. Mợ vừa cất dọn xong thì có đứa tên Chanh chạy qua đưa mợ đĩa chả phượng, nói phú ông ban thưởng cho nhà dưới ăn cơm chiều. Mợ Trâm rối rít gửi lời cảm ơn phú ông, mợ đem đĩa chả về đặt trên bàn phần cậu, đoạn mợ hí hửng chạy qua chỗ giếng nước khoe với vú Năm.

Sắc mặt vú tái mét, vú bảo cả bếp mỗi ba đĩa chả phượng, là phú ông đặt mua tận trên kinh thành để tiếp đãi khách quý, nào có chuyện đem thưởng cho cậu hai một đĩa, chỉ sợ quả này mợ bị đứa nào chơi khăm rồi. Mợ Trâm bất chợt nổi da gà, mợ hoảng hốt chạy lên định bụng đem đồ đi trả, khổ nỗi mợ vừa bước tới bậc thềm đã thấy bà hai ngồm ngoàm ăn gần hết nửa đĩa.

Xa xa đã nghe tiếng bà cả và người của bà. Bà kêu bà la nhà có trộm, chả phượng đã quý, chiếc đĩa ngọc cũng đáng giá cả trăm quan, bà chửi rủa ầm ĩ cả lên, bà đe bà doạ, bà mà bắt được đứa nào thì bà dần cho như tử.

Ăn thì cũng ăn rồi, sự việc âu cũng đã muộn màng, vú Năm nhanh trí vùi cái đĩa xuống vại, xúc mấy đấu gạo đổ lên cho lấp. Mợ hai là bị oan, nhưng nhân chứng chẳng có, vật chứng tố mợ thì rõ ràng rành rành, đã thế cái tội ăn trộm ăn cắp bị phạt nặng lắm, đánh chục trượng, thân gái như mợ sợ chịu không nổi. Vú lo tới ngộp thở, mợ Trâm cũng run cầm cập, tiếng chân của bà cả thì ngày một tới gần, giọng bà cũng oai nghiêm doạ người ta toát mồ hôi hột.

-"Soát! Soát thật kỹ cho bà!!!"

Thằng Quất, thằng Quýt, con Chanh con Thuận hì hục tuân lệnh. Soát tới soát lui chẳng soát được cái gì sất, mợ Trâm vú Năm vừa thở phào nhẹ nhõm thì nghe tiếng con Bưởi lanh lảnh.

-"Ô ô bà ơi, ô ô kìa, mép bà hai còn dính chả."

Bà cả tủm tỉm cười khẩy, Phúc à, Phúc ơi, đã tới lúc rồi Phúc ạ! Bà hai thế nhưng không hề sợ hãi, bà thản nhiên bảo, chả là bà ăn, nhưng người trộm không phải bà, bà vô tội. Ánh mắt bà đảo qua con dâu, Trâm ấm ức

vạch tội cái Chanh, khổ nỗi nó chối bay chối biến, ngay cả bà hai cũng đứng ra trì chiết Trâm.

-"Cái con nặc nô này...cái loại ăn cắp vặt dân làng đồn không sai mà, vừa mới bước chân vào nhà đã làm ảnh hưởng tới danh dự của cậu. Còn không mau khai ra? Định để phú ông tới xử lý, lúc đó liên luỵ tới cậu chị mới hài lòng hay sao?"

Cổ họng Trâm đắng nghẹn, Trâm bị người ta lừa, là Trâm ngu, lỗi của Trâm. Trâm không thể nào để cậu gánh thay Trâm được. Trâm đành ngậm ngùi nhận. Không xử được bà hai khiến bà cả hơi bực, nhưng cái tội câu dẫn con trai bà, bà cũng ngứa mắt với Trâm lâu lắm rồi. Bà sai người lôi Trâm xuống nhà kho xử phạt. Bà hai nháy mắt ý bảo vú Năm đi tìm cậu hai, vợ cậu bị phạt, cậu chịu phạt thay vợ được thì tốt.

Kể ra bà cũng thương cậu đấy, nhưng sức cậu khoẻ, mấy trượng cũng chẳng là gì. Thêm nữa, chễm chệ nhìn bà cả đánh cậu hai, chẳng phải rất vui hay sao? Khổ nỗi cậu hai lúc qua nhà bu Trâm nhận lời sang chỗ Trang Toàn lợp lại cho chúng nó cái mái chuồng lợn, vú Năm lại phải hớt hải chạy sang thôn bên, cậu vội vã vềtheo vú, nhưng lúc cậu vềtới nơi, Trâm đã chịu đòn xong rồi.

Tội ăn cắp vặt, tội dối trá vu oan cho con Chanh, tổng cộng mười sáu trượng. Gậy làm bằng cây song lớn lắm, dài tẫn ba thước rưỡi lận, từng cái gậy đập xuống Trâm đau muốn lịm đi. Cứ đánh được hai gậy bà lại lệnh người làm tạt cho Trâm một gáo nước lạnh, đánh đủ mười sáu trượng thì bà tặng Trâm cả xô nước đầy.

Cả người Trâm ướt sũng, bộ váy yếm này, Trâm phải may chín đêm mới xong, còn chưa mặc được tròn một ngày. Một ngày, cũng ngày đầu tiên làm dâu nhà phú ông, cớ sao thê thảm? Nước lạnh thấm vào, buốt da buốt thịt, từng chỗ bị đánh, xót tới quặn người.

Họ đi rồi, đánh Trâm xong đi hết cả rồi. Còn lại mình Trâm trong nhà kho trống vắng, Trâm đau tới mức chẳng thể nhích nổi, Trâm hé mắt nhìn xung quanh, Trâm lại thấy cậu hai.

Cậu đi tới ngồi bên Trâm, nhưng cậu ngoảnh mặt đi chỗ khác. Mãi nửa canh giờ sau cậu mới quay lại nhìn Trâm, cậu trầm lặng tới đáng sợ, rõ lúc sáng cậu còn quan tâm Trâm lắm cơ mà, sao giờ đã thế?

Trâm sợ cậu giận Trâm, gắng hết sức vươn tay chạm tay cậu, lí nhí mở lời.

-"Tui...tui...xin lỗi..."

Trâm chuẩn bị tâm lý rồi, mà cậu không hề quát Trâm như Trâm tưởng, cậu chỉ hỏi đau không? Trâm cười gượng, ra sức lắc đầu kêu không sao, không đau chút nào hết. Cậu làm bộ tin tưởng Trâm lắm, cậu bảo.

-"Vậy tự đứng dậy đi về tui xem."

Mặt Trâm nghệt ra, cố tìm cớ lấp liếm.

-"Cậu về trước đi, lát tui về sau."

-"Được."

Cậu lạnh lùng đứng dậy bỏ về, để lại Trâm dở khóc dở mếu. Trâm cũng không dám gọi cậu quay lại, đành xoa xoa qua chỗ đau rồi hít thở thật sâu, đoạn khổ sở nhích từng chút một. Trâm nhích được ra tới cửa thì bắt gặp cậu đứng đó, cậu lườm Trâm, nhưng xong lại đưa tay bồng Trâm vào lòng, mắng nhỏ.

-"Ngốc."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 25

Ờ thì Trâm cũng công nhận Trâm ngốc thật nên mới bị con Chanh nó lừa, nhưng nghe cậu trách lại cứ hơi hơi tủi thân kiểu gì ý, xị mặt nép vào người cậu luôn, chẳng dám nhìn thẳng vào mắt cậu nữa. Cậu đưa Trâm về, bà hai đã moi đĩa chả phượng từ vại gạo ra từ lúc nào, bà đang ngồi nhai tỏm tẻm rất ngon lành.

Phòng của Trâm và cậu ở cách phòng bà hai một vườn hoa. Phòng nhỏ thôi nhưng cậu cũng chia được làm hai gian, cách nhau có cái vách tre, thì ra mấy đêm Trâm may đồ cưới thì cậu ở nhà đóng giường đó. Giường gỗ ngọc am hẳn hỏi, gỗ hiếm nên đâu phải nhiều tiền là mua được đâu, đến mợ cả cũng chẳng có mà Trâm lại có nhé. Đã thế trên vách còn treo rất nhiều lan rừng toả hương thoang thoảng, vừa vào phòng một cái Trâm thấy người mình nhẹ nhõm đi nhiều lắm.

Ai cũng tội nghiệp Trâm lấy cậu hai nghèo rớt mùng tơi, nhưng Trâm khẳng định trừ mái lều hơi lụp xụp thôi chứ trong thôn này chưa cái phòng tân hôn nào đẹp như của Trâm đâu. Bên cạnh còn có một gian nhỏ lợp lá dừa, hình như là gian tắm gội. Gian tắm nhà Trâm ở cạnh giếng cơ, mỗi mùa đông chạy từ đó vào buồng rét run đi ấy, ở đây thì khác, hai chum nước đầy ắp ở ngay phía tay trái, tiện quá thể.

Váy áo ướt sũng, Trâm bẽn lẽn xin phép cậu đi thay đồ. Cậu khẽ gật đầu, lúc Trâm xong xuôi thì không thấy cậu đâu cả, Trâm quan sát một hồi, đoán giường mình là giường nhỏ nên rón rén đi về phía đó, kéo vách ngăn lại rồi lấy thuốc cậu cho cẩn thận bôi lên những chỗ bị đau.

Vết kim xăm của cậu Hưng chưa hết, vừa tê vừa ngứa, thỉnh thoảng Trâm gãi hay bị ứa máu. Nay lại thêm vết đánh nữa, Trâm chẳng nhìn thấy lưng mình nhưng Trâm đoán chắc bầm tím ghê lắm, vì Trâm đau mà. Trâm

đi chăn trâu cắt cỏ từ nhỏ, đã quen với những việc nặng nhọc rồi, nếu là trầy da nhẹ thì không nhức cái xương tới như này đâu.

Mợ Trâm còn đang mải xoa chỗ này nắn chỗ kia thì cậu Lâm đột ngột mở vách ngăn. Cậu cũng không lường trước được nửa người trên mợ lại mặc có mỗi cái yếm nhỏ mỏng tang hay sao ấy, tay cậu vứt cho mợ lọ thuốc mới, còn mặt cậu thì đỏ lựng quay đi hướng khác.

Mợ cũng hồng hồng hai bên má, mợ biết đợt trước cậu đưa mợ về nhà có lẽ cậu thấy hết rồi. Nhưng hôm đó khác, hôm đó mợ thiêm thiếp mất, còn hôm nay, mợ hoàn toàn tỉnh táo. Đêm qua ngủ với cái Trang nó còn thủ thỉ thằng Toàn dê lắm, mới về tới nhà đã hùng hục như trâu đực kéo cày, Trâm biết rõ mình bị cậu cả động chạm, thân vấy bẩn chẳng còn như xưa nhưng nghe em gái kể chuyện vẫn ngượng chín mặt chín mày. Trâm của trước kia chắc nhân cơ hội tỉ tê cậu thoa thuốc hộ rồi đấy, nhưng Trâm của bây giờ, chẳng có đủ tự tin để mở lời.

Lòng Trâm não nề lắm, buồn buồn nằm gọn vào góc tường, đôi mắt rớm lệ lơ đễnh nhìn nhành lan hồ điệp treo lủng lẳng trên bậu cửa sổ. Những đoá hoa màu tím trắng rực rỡ thật đấy, chả bù cho Trâm, giờ chỉ là một cánh hoa tả tơi héo úa.

-"Canh hai rồi, ăn gì không?"

Giọng cậu trầm ấm, cậu vẫn ngồi rất gần Trâm. Thế mà đã canh hai rồi, nhanh quá, người Trâm ê buốt, chân tay rã rời, Trâm nhỏ nhẹ trả lời cậu.

-"Tui không, cậu về giường nghỉ ngơi đi cậu."

Cậu không đáp, một lát thấy hơi thở của Trâm đều đều cậu với lọ lá thuốc tán nhuyễn, cẩn thận rắc lên lưng Trâm. Trâm chẳng biết là lá gì nhưng Trâm tin cậu hai, chỉ là nó xót, nó rát đến run người. Trâm khẽ rùng mình, cậu hai hình như biết, cậu áp chặt lòng bàn tay của cậu vào chỗ đau, Trâm thấy dễ chịu hơn nhiều.

Cậu cứ quan tâm Trâm một chút là tim Trâm lại mềm đi một chút, Trâm lấy hết can đảm quay người ra, mạnh dạn ghé đầu tựa lên đùi cậu, hai tay vòng qua ôm cậu oà khóc nức nở.

-"Tui...tui...mai sau lấy bà hai bà ba về thì đừng bỏ mặc tui nha...không sang phòng tui cũng được, nhưng không được bỏ mặc tui...nhớ ngày ngày nói chuyện với tui đôi ba câu nha..."

Mợ nghẹn ngào, còn cậu thì cười. Nhưng mợ mải nấc, mợ đâu có thấy vẻ mặt của cậu đâu, mợ khóc chán thì ngủ mất, miên man mãi tới tận giữa trưa hôm sau. Ở nhà với bu Trinh mợ cũng toàn dậy băm bèo từ canh năm mà, ngày đầu tiên về nhà chồng lại hư hỗn như này bị đồn ra chắc dân làng chê cười mợ chết. Mợ lo nơm nớp, vội vã vấn tóc rồi khoác cái áo chạy lên chào bu Phúc.

Cậu hai chắc ra chợ rồi, bu thấy mợ bĩu môi rõ dài.

-"Gớm đâu, chị về làm dâu hay về làm tướng hả?"

-"Con...con sai rồi bu...tại hôm qua...người còn hơi nhức bu à...chứ thường ngày..."

-"Im! Người lớn nói mà cứ cãi leo lẻo leo lẻo thế? Bu chị không dạy chị đạo làm dâu hả?"

Bà quát, mợ không dám hé răng thêm nửa lời. Bà phân tích giáo huấn một hồi thì sai mợ chuẩn bị nước ngâm chân cho bà. Nước phải được đun từ củi nhãn, là sự kết hợp của mười loại lá thơm và thêm chút hương hoa nhài, bà dặn tới đâu mợ làm chu đáo tới đấy, được cái con này nhanh nhẹn tháo vát, bà cũng khá hài lòng.

-"Này, bu cho."

Bà hai xởi lởi chia cho con dâu phần tư miếng bánh rán bà đang gặm dở. Mợ Trâm ở nhà tuy có nghèo thật nhưng chưa bao giờ bu mợ bắt mợ phải ăn đồ thừa, mợ có chút bất ngờ, bà thấy mợ ngỡ ngàng thì bỏ nốt vào miệng, vừa nhai nhồm nhoàm vừa xỉa để.

-"Gớm thôi, cái đồ nhà chị, đã quê còn kiêu. Thôi, xuống bếp thổi cơm đi rồi ra chợ đón cậu hai về, tiện thể mua cho bu ba mươi đồng bún riêu. Bảo bu chị giờ thông gia rồi thì bán nó rẻ rẻ tý, lấy cho bu nhiều chả lá lốt vào."

Mợ dường như chỉ đợi có thế, cơm nước dọn dẹp xong xuôi liền hớn hở chạy ra chợ, cậu cũng vừa hay dọn hàng, mợ ríu rít hỏi han cậu bán được nhiều không, có mệt lắm không, uống chút nước đi, sao sáng dậy sớm không gọi mợ dậy cùng? Bà Trinh ở gian bên nghe con gái líu la líu lo mà bật cười, đó, đẻ con gái đó, lớn lên là của nhà người ta rồi. Nói thì nói thế thôi chứ nhìn mặt Trâm tươi roi rói thế kia bà cũng mừng.

Cậu hai ít nói hơn thằng Toàn, nhưng mặt cậu lạnh chứ tâm cậu không lạnh. Trâm chạy vội quá thở hồng hộc, bà để ý thấy cậu với cái nón đội lên cho Trâm, sang bên này cậu còn lễ phép cúi đầu chào bu nữa. Bà múc bún cho con gái con rể, một mực không lấy tiền, Trâm ngố nên bu cho thì nhận thôi, có cậu hai nhỏ tuổi hơn nhưng được cái chính chắn, cậu để lại một giỏ nấm tươi biếu bu.

-"Nấm này xào hành khô với tóp mỡ ăn ngậy ngậy ngon lắm đó bu."

Trâm hồn nhiên dặn bu. Bu lắc đầu cười Trâm, bu có định lấy của cậu đâu, Trâm ngốc quá à. Bu hỏi Trâm mọi chuyện tốt cả chứ, đêm qua có bị lạ nhà mất ngủ không, Trâm sợ bu lo nên chẳng dám nói mình bị đánh, nhoẻn miệng cười kêu tốt cả. Cũng muộn rồi nên Trâm tạm biệt bu Trâm về, được nửa đường thì gặp cậu cả.

Cậu vẫn vậy.

Lấy vợ rồi mà vẫn chẳng hề thay đổi gì hết.

-"Trâm ơi còn đau không Trâm? Trâm đừng giận bu Yến nha Trâm, bu Yến tuy hơi đanh đá nhưng bu được cái đẹp, thơm mới cả thương tui lắm. Tui lo sốt hết cả ruột Trâm biết không, cả đêm hôm qua tui trằn trọc mãi...đây...tui...tui mang cho Trâm ít thuốc quý này...Trâm tự thoa được không hay để tui thoa hộ Trâm..."

Cậu cả hết lời hỏi han, Trâm lén nhìn cậu hai. Cậu chưa có động tĩnh gì sất, chỉ là sắc mặt cậu hình như hơi nghiêm nghiêm rồi, Trâm vội trốn sau lưng cậu hai, cậu cả được thể cũng nhảy ra đằng sau để nhìn rõ cái mặt Trâm hơn. Cậu nhớ Trâm quá mà, bao nhiêu ngày bận chuyện đám cưới, chẳng được gặp Trâm ấy.

-"Trâm gầy đi đó Trâm, thằng hai chẳng chịu chăm sóc Trâm gì cả. Trâm chịu khó ở với nó một thời gian, đợi sau này tui làm quan rùi tui ra đón Trâm..."

-"Cậu. Đón. Ai?"

Mợ cả lửa giận đùng đùng, mợ gằn từng từ. Tay mợ cầm cái gậy rõ dài, rõ nhọn, mợ điên máu lao tới phía này. Chính ra mợ cả nhỏ người hơn Trâm đấy, nhưng nghe đâu mợ là con nhà quan võ, được cha đào tạo từ nhỏ, với lại mợ là mợ cả, Trâm nào dám dây. Trâm có bất cần thì Trâm cũng còn bu Trinh, còn các em, còn cậu hai, Trâm liều sao được?

Mợ càng tiến tới gần, Trâm càng căng thẳng, mồhôi ứa ra nhễ nhại. Cậu cả xót Trâm, cậu định lau trán cho Trâm, mà chưa kịp đưa tay, đã bị cậu hai chặn lại. Cậu cả ức nhưng không làm được gì, trong khi đó mợ Chi đã hầm hầm đứng trước mặt cậu, cái gậy của mợ chỉ thẳng vào mặt Trâm, dõng dạc hỏi.

-"Cậu nói tui nghe, cậu định đón con này hả? Phải không?"

Khí thế của mợ phừng phừng hại cậu sợ són cả vó, cậu lí nhí mợ chẳng nghe rõ, mợ trừng mắt lườm cậu, oai nghiêm doạ dẫm.

-"Có nói không thì bảo?"

Sĩ diện của cậu Hưng bị xỉ nhục ghê gớm, mặc cậu hai cao to vạm vỡ trước mặt, mặc mợ cả hầm hầm sát khí, cậu hít một hơi thật sâu, dũng cảm lắp ba lắp bắp.

-"Phải...phải...thì sao? Tui...đón Trâm của tui...thì sao nào?"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 26

Thì sao nào? Còn sao được nữa? Mợ xiên mợ mần thịt mợ quay mợ nướng chớ sao? Có chồng hẳn hoi rồi còn dám câu dẫn chồng của mợ, láo nháo thật đó. Cục hận này, mợ nuốt đâu có trôi, mợ phẫn nộ chĩa mũi gậy nhọn hoắt về hướng con yêu nghiệt đó, mặt mợ đỏ ngầu một màu máu.

Cậu cả sợ suýt tè ra quần, cậu hai ngay lập tức giật lấy chiếc gậy của mợ. Mợ được cha truyền cho nhiều bí kíp võ nghệ, mợ có thể một mình đánh bật mấy thằng lính quèn, mợ chưa từng nghĩ, có ngày lại phải chịu uỷ khuất như vậy. Cậu hai quá mạnh, mợ mà không biết điều buông gậy thì chắc mợ theo nó lao xuống mương rồi. Mợ căn bản không phải là đối thủ của cậu, đàn ông đàn ang gì mà cao quá, cơ bắp vạm vỡ trông phát ghê. Bụng đã không trắng trắng tròn tròn được như cậu cả đã đành, đằng này lại hằn lên mấy cái múi tởm chết đi được.

Mợ hai thì mợ công nhận đẹp thật, con Bưởi nó bảo bà cả đẹp hơn chắc do nó thiên vị thôi chứ so sánh cũng một chín một mười, mợ nhìn còn suýt mê nữa là. Sắc nước nghiêng thành như vậy, lại lấy phải thằng chồng xấu như hủi á, cho đáng đời cái tội lẳng lơ.

Mợ cả bĩu môi khinh bỉ, đoạn mợ véo tai cậu cả, lôi về nhà dạy bảo. Cậu muốn chạy đi méc bu Yến, mỗi tội, sức cậu thoát làm sao được mợ, cậu ấm ức sụt sịt rõ khổ. Trâm cũng lẽo đẽo về với cậu hai, mãi mới dám lí nhí thưa chuyện.

-"Tui ý...tui giờ tuy không phải băng thanh ngọc khiết...nhưng tui...tui không phải là của cậu cả đâu...chưa phải...và cũng không bao giờ phải..."

-"Tui biết."

Trâm cứ nghĩ cậu sẽ lặng thinh như mọi khi, ai ngờ cậu đáp làm Trâm há hốc, chẳng biết nên nói gì tiếp theo. Cậu quay lại, thản nhiên bảo tiếp.

-"Vì giờ chị là của tui."

Trâm cảm thấy hồn mình bay lơ lửng phương trời nào rồi ấy, lẩn tha lẩn thẩn chẳng để ý ngọn tre nhỏ chắn trước mặt, cũng may cậu đã đứng lại nâng nó lên cao hơn. Trâm ngẩn ngơ lắm, bước qua mấy bước rồi mới giật mình để ý, tủm tỉm cười chạy về phía cậu, đợi cậu đi trước mới thẹn thùng bám theo đằng sau. Ngoại trừ bún riêu ra thì hôm nay cũng coi như lần đầu tiên cậu được ăn đồ Trâm nấu nhé, Trâm háo hức ghê lắm.

Ban sáng trước khi đi làm Trâm đã rán sơ sơ hai con cá rô phi rồi, giờ về chỉ cần châm bếp đun lại cho giòn tan với pha nước mắm chanh tỏi ớt thì tuyệt vời luôn. Phần bu một con, phần cậu hai một con, còn Trâm ăn cơm với lạc rang muối cũng được, Trâm tính hết rồi đấy chứ, mà đâu có ngờ rằng lúc về lạc hết đằng lạc, cá thì đến xương cũng chẳng còn.

Bu đang nằm vắt vẻo trên chiếc chõng tre, thấy cậu hai về bu liền lột hết tiền bán hàng của cậu, cướp luôn cả âu bún riêu cậu đang cầm, bu sai Trâm lấy đũa lấy thìa cho bu, đoạn tình cảm quan tâm.

-"Trời nắng chang chang ấy, thương tụi con quá cơ. Mau rửa mặt mũi chân tay rồi xuống ăn cơm đi. Nóng bức như này ăn cơm chan nước rau muống luộc là nhất đấy, nhớ vắt thêm quả chanh vào cho mát."

Cậu hai dường như đã quen với cảnh đó, cậu lễ phép chào bu rồi xuống bếp. Riêng Trâm nghẹn tới mức không nuốt nổi, Trâm mặc kệ cậu, chạy một mạch lên phòng, đóng cái vách tre đánh cạch, ngồi thu lu một xó nhìn xa xăm ra vườn hồng trước mặt. Phận làm con phải kính hiếu thầy bu, Trâm biết chứ, chỉ là Trâm thương cậu hai, rất thương.

Trâm nghe tiếng cậu gõ vách, có vẻ rút kinh nghiệm nên lần này cậu không mở đột ngột nữa. Trâm đưa tay mở vách ngăn, bu ồn bu ồn hỏi han cậu.

-"Sao cậu lại lên đây? Hay cậu ngồi đợi tui tạm một chút nhé, tui chạy vù ra mương xem có mót được con tôm con tép nào không tui mang về rang cho cậu!"

Trâm sửa sang lại mái tóc, toan lao đi thì bị cậu giữ lại. Cậu cẩn thận lôi ra cái bọc lá chuối, trong đó có một chiếc bánh dày cỡ nhỡ và khoanh giò bò thơm lừng. Trâm vui vẻ hẳn lên, sợ bu biết nên rón rén ra khép cửa rồi vòng lại nhắc cậu mau ăn đi. Thế nhưng cậu một mực lắc đầu, cậu giúi vào tay Trâm. Mợ không chịu, mợ bỏ lại vào tay cậu, cậu cậu mợ mợ đẩy qua đẩy lại một hồi thì mợ mệt quá, mợ thương lượng.

-"Mỗi người một nửa, nha!"

Cậu gật đầu. Mợ cười. Cậu cầm bánh dày mợ cầm miếng giò, cứ người này cắn một miếng lại đến người kia. Cả đêm qua mợ có ăn gì đâu, đây chắc là miếng giò tuyệt nhất trong cuộc đời mợ. Mọi khi mợ cũng chẳng thích nhân đậu xanh lắm, mà hôm nay ăn lại ngon thấy lạ.

Xong cậu còn dắt mợ xuống bếp, xào dưa chua với tóp mỡ cho mợ ăn cơm nữa, mợ húp nốt bát nước rau muống luộc, nhìn xuống cái bụng tròn vo luôn. Nhìn lên cậu, mợ cười. Bu Phúc đi qua trông thấy có vẻ không hài lòng, bu thở dài.

-"Con gái con lứa cái nỗi gì, ăn như lợn."

-"Bu...bu cũng ăn nhiều mà..."

Trâm buột miệng phản pháo, bu giận thâm tím mặt mày, bu quát.

-"Cái chị này hay nhỉ? Tôi đâu còn con gái nữa, tôi giờ là đàn bà rồi, nó khác."

-"Thì con cũng lấy chồng rồi mà, con cũng là đàn bà rồi ý."

Trâm nhỏ lời giải thích, nhưng bu lại cho là Trâm đang cãi bu, bu la làng la nước.

-"Ôi chao ôi, cậu hai cậu dạy vợ cậu thế hả? Có cái lọ tóp mỡ của bu cũng đem ra ăn mất, lại còn bốp chát với bu như quân đầu đường xó chợ. Ôi chao ôi thử hỏi xem thế gian này có loại con dâu nào mất nết như cái con Trâm này không? Cậu hai cậu xem xem, cậu xem thế mà được à?"

Cậu hai nói cậu sẽ đền lọ tóp mỡ cho bu, đoạn cậu giấu Trâm sau lưng hại bu ức nghẹn. Tiền bu tịch thu hết rồi, Trâm sợ cậu lại tính lên rừng bắt lợn, nghe vú Năm kể mấy lần cậu đi bắt đều bị thương cả, Trâm xót lắm, Trâm nhất định không đồng ý đâu.

-"Đúng, là con thèm quá con đem ra xào dưa đó. Con ăn con chịu, cậu không phải đền gì bu hết."

Bà Phúc cười khẩy, ranh con già mồm, cái ngữ nó lấy tiền đâu ra mà mua? Lấy của cậu hai chứ gì? Của cậu hai thì không phải là của bà hả? Bà mắng xối xả một thôi một hồi, Trâm ức chế lôi túi vải ra đưa bà hai tiền. Chỗ túi của Trâm có tất cả ba quan, tức ba mươi tiền, là bu Trâm cho trước khi đi về nhà cậu hai, không ngờ vừa mới định cất lại đã bị bà Phúc tịch thu mất.

Bà ngúng nguẩy lên nhà, cậu hai giữ không cho Trâm cãi cọ với bu nữa, cậu không mắng Trâm, nhưng cậu nhắc Trâm, là bu cậu. Trâm tủi thân không sao nói được, lao thẳng xuống ao vớt bèo. Vớt đầy cả rổ nhưng nhà có lợn đâu, Trâm đành mang sang cho bu Trinh, bà Phúc nằm trên chõng tre với giọng gọi theo.

-"Bảo bu mi trả ba đồng một rổ."

-"Bu nói phải, ba quan tiền bu trấn là của bu con đó, tính ra phải sáu trăm rổ mới đủ."

Trâm cũng bỏ lại có câu đó rồi đi thẳng. Cậu hai thì rời nhà từ ban nãy rồi, cậu sang giao gỗ cho ông Tứ, ông trả cậu bảy tiền. Lúc về gặp Trâm, cậu dúi cho Trâm toàn bộ, đoạn bảo.

-"Cất đi, còn hai mươi ba tiền nữa. Đêm nay tui sang nhà lão Bảy lợp lại mái bếp tui sẽ đưa chị sau."

Lợp mái bếp mà được nhiều tiền vậy ư? Hay cậu lại định lên rừng tìm đồ hiếm? Trâm lo cho cậu, bán tín bán nghi bám theo, nhưng đúng là cậu nói thật. Thực sự là lợp mái bếp, trả giá cao thế, chẳng qua là con Huyền nhà lão Bảy có tình ý với cậu. Nghe đồn mai nó về nhà trai rồi đó, vậy mà còn õng a õng ẹo, khăn tay uyên ương nó chẳng trao cho chồng tương lai của nó thì thôi, mắc mớ gì lại giao cho cậu chứ.

Cậu hai kể cũng tộ, người ta cho liền nhận luôn lau mồ hôi. Người ta đưa nước cậu cũng uống, lòng Trâm nhức nhối dễ sợ, cả đêm trằn qua trọc lại, đến khuya cậu hai về, cậu vỗ vỗ vai Trâm rồi mà Trâm vẫn cứ bứt rứt không nguôi. Biết thân biết phận chẳng dám mè nheo cậu, chỉ rơm rớm sụt sịt.

-"Tui đau."

Trâm khóc, cậu bỏ đồ nghề, vội vã tìm thuốc định xoa bả vai cho Trâm, mà Trâm càng khóc tợn, nức na nức nở.

-"Tui không đau vai. Tui đau tim."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 27

Phải trai làng chắc lao vào nịnh nọt dỗ vợ rồi đấy, mà riêng cậu hai nhà Trâm thì khác. Cậu đi thẳng, một lời hỏi han cũng không có, bỏ lại Trâm thao thức khổ sở. Mãi tới canh ba nghe tiếng gà gáy sớm Trâm mới thấy bóng cậu, trán cậu nhễ nhại mồ hôi, cậu đưa Trâm lọ thuốc nhỏ.

Trâm sốc, vội vã bật dậy thắc mắc.

-"Không lẽ cả đêm cậu đi kiếm thuốc xoa tim cho tui hả?"

Cậu hai lắc đầu, cậu vừa rót nước vào chén vừa bảo thuốc này không phải thuốc bôi, là thuốc uống. Trâm nhận chén nước từ tay cậu, suýt nữa thì khóc tu tu. Mặc dù chẳng có bệnh tật gì đâu, nhưng thương công cậu chạy mãi sang nhà thầy lang thôn bên, cậu lấy cho Trâm bao nhiêu viên Trâm đều cố gắng nuốt bằng sạch.

Trâm ngồi thu lu một góc giường, tự thấy xấu hổ về hành động trẻ con của mình nên chẳng dám ngẩng mặt lên nhìn cậu. Cậu thì lại tưởng Trâm còn đau, cậu ngồi xuống cạnh Trâm, nhè nhẹ xoa lưng. Tay cậu có chút thô ráp, nhưng Trâm lại thích, Trâm bẽn lẽn ngả đầu vào vai cậu, thủ thỉ nhận lỗi.

-"Tui thấy cậu lau mồ hôi bằng khăn cái Huyền đưa ý, còn khăn tui tặng cậu không bao giờ dùng cả. Nhưng cậu đừng hiểu lầm, tui không có ý bắt cậu phải như này như kia đâu, tui biết sau này cậu còn nạp thêm bà mà, là tại tui ý, kiểu tui ghen ghen, xong tui buồn thiu à, xong tui bảo tui bị đau tim...là đau lòng đó cậu...chớ không phải bị lên cơn đau tim như người ta đâu...tại tui mà cậu hai vất vả...cậu giận tui lắm phải không?"

-"Không."

-"Sao cậu không giận? Hay cậu chán tui quá rùi à, chán tới mức không buồn giận nữa?"

-"Ừ."

Cậu đáp lạnh lùng quá, đoạn cậu đứng dậy vào gian tắm thay áo quần chuẩn bị lên núi. Trâm bên ngoài mặt xị như cái bị, nhưng Trâm xót cậu, nên mặc kệ, cứ thế đứng chắn ở trước cửa ra vào, đợi cậu ra thì một mực không cho cậu đi làm. Cả đêm qua cậu thức rồi, sáng nay ít nhiều cũng phải chợp mắt chút chứ, nếu không thì hại sức khoẻ lắm, Trâm không chịu đâu.

Cậu kể cũng chiều Trâm, cậu không cáu mà kiên nhẫn nhẹ lời khuyên bảo. Chỉ có bà hai đang cắt hoa hồng ngoài vườn cao giọng vọng vào.

-"Ôi chao ôi, không đi làm thì móc họng ra mà ăn à? Huống chi nhà lại vừa nuôi thêm một con lợn."

Trâm nghe chạnh lòng lắm nhưng vẫn cố cắn môi kiềm nén. Cậu đưa tay áp vào má Trâm, ngón cái của cậu xoa nhẹ cánh môi Trâm, an ủi không sao đâu, đêm nay cậu ngủ bù. Trâm nguôi nguôi, nhỏ lời thỉnh cầu cậu.

-"Nếu trời nắng quá thì lấy khăn của tui lau mồhôi nha."

Cậu lắc đầu, Trâm tiu nghỉu bảo trong lòng cậu vị trí của Trâm còn chẳng được bằng cái Huyền. Cậu cười, cậu khẽ cúi xuống ghé tai Trâm thì thầm, rằng bằng làm sao được mà bằng? Trâm rầu rĩ chạy xuống bếp, lúc gặp vú Năm bao ấm ức tuôn ra sạch, vú cứ tủm tỉm hoài, vú bảo cậu trân trọng cái khăn Trâm tặng, cậu sợ dơ nên không dám dùng đó, vú chê Trâm ngốc mãi.

Trâm lúc bấy giờ mới ớ người, tâm trạng vui vẻ hẳn lên. Hôm nay bu Phúc đi vắng nên cũng chẳng có mấy việc để làm, Trâm chạy sang bu Trinh xin ít hạt giống trồng rau với bắt hai con gà con về nhà nuôi thôi. Kể nhà cậu rộng thêm chút thì chắc nuôi được mấy con lợn nữa đó, mà khổ, gian ở cho người còn nhỏ xíu huống chi cho gia súc.

Bà Phúc ăn mặc tươm tất đi ra chợ từ sớm, tháng trước bà đặt hai chục quan tiền mua tấm lụa thượng hạng dưới phố huyện, nay đã có hàng về rồi. Bà phấn khởi ghê lắm, vội vã đem lên nhà trên dúi cho cậu cả. Cậu trắng trẻo đẹp trai lại có tướng làm quan, chỉ những đồ cực phẩm mới xứng với cậu thôi.

Tiếc rằng, đối với bà là cả gia tài, là bao nhiêu ngày tháng tích cóp. Nhưng đối với cậu, lại chỉ là thứ rẻ mạt tầm thường. Đợi bà đi rồi, cậu bĩu môi liệng thẳng xuống ao.

Vì sao cậu không quăng khi bà ở đó ấy à? Bởi vì cậu còn có việc cần nhờ bà, cậu muốn được sắp xếp một buổi gặp Trâm. Từ ngày Trâm về với cậu hai, cậu nhớ Trâm cồn cào ruột gan, cũng may hôm nay mọi việc thuận buồn xuôi gió, thấy bóng Trâm một cái, cậu lao ra ôm Trâm liền.

Trâm hoảng quá, đánh rơi cả rổ hồng xiêm. Trâm cố đẩy cậu, khổ nỗi, cậu bám dai như đỉa. Càng khổ hơn, mợ Chi từ đâu xông tới, người của mợ cứ thế hầm hầm lôi Trâm ra đầu đình, trước mặt toàn dân thiên hạ, mợ phừng phừng tuyên bố vạch tội Trâm.

-"Bớ bà con, bớ làng nước, tới đây mà xem...mau mau...mau tới đây mà xem cái loại đàn bà lẳng lơ nè...có cậu hai rồi nhưng hàng ngày vẫn thích câu dẫn cậu cả á..."

-"Tui không...tui không mà...là bu Phúc sai tui mang hồng xiêm cho mợ Bảy mà...xin mợ đừng nói linh tinh..."

-"Im miệng. Lý do lý trấu vớ vẩn, ban ngày ban mặt đường chính không đi lại đi đường tắt? Không lén lút hẹn hò nhau thì là cái gì? Chị tưởng mợ là con ngốc à mà qua mặt?"

Mợ bực bội quát, cũng may mợ theo dõi cậu sát sao, không thì quả này vào tay con yêu nghiệt, trinh nguyên của cậu sợ khó bảo toàn. Mợ con nhà quan, sướng từ trong kén nên mợ đâu có hiểu, đường chính tuy sạch đẹp nhưng bao giờ cũng xa hơn rất nhiều, thường chỉ tiểu thư như mợ, có người khiêng kiệu mới đi, chứ dân đen như Trâm, toàn chạy tắt qua cánh đồng thôi.

Tình ngay lý gian, Trâm có giải thích thế nào cũng không ăn thua. Mợ còn vu cho Trâm cái tội mất nết, dám xăm hình mặt cậu cả lên bả vai. Có biến nên dân làng kéo tới ngày một đông, cậu cả, bà cả, bà hai cùng người làm trong nhà phú ông cũng lần lượt chạy đến. Cậu cả hèn thì Trâm biết từ lâu rồi, nhưng Trâm thực sự vẫn mang chút hi vọng mong manh.

-"Cậu Hưng...là cậu hại tui mà...xin cậu minh oan cho tui với..."

Trâm nhìn cậu khẩn khoản, cậu thương Trâm xót hết cả ruột, cậu vừa định đứng ra nhận tội thì bị bà cả kéo lại bịt miệng. Bà hai lo cho cậu nên cũng xông vào tát Trâm một cái đau điếng, đánh chưa đã, bà còn chửi rất ngoa.

-"Ôi chao ôi, đúng là nhà vô phúc mà. Vô phúc nên mới rước chị về làm con dâu, một ngàn quan chứ đâu có ít? Đã đổ đốn đĩ thoã thì chớ, lại còn tính vu khống cậu cả hả? Cái ngữ chị chắc phải cạo đầu bôi vôi thả trôi sông mới làm gương được cho kẻ khác."

Bà bù lu bù loa ầm ĩ inh ỏi, bu Trinh đang bán bún ở chợ thấy xôn xao liền chạy ra. Trâm bị người ta bu lại, trứng thối, cà thối, vỏ dưa vỏ chuối, có cái gì họ ném vào Trâm cái đó. Họ kỳ thị Trâm, họ đòi Trâm lột áo chứng minh sự trong sạch, nếu không sẽ xử Trâm theo lệ làng. Trong sạch? Trên vai Trâm căn bản là có hình xăm đó, mà kể cả không có, thì giữa thanh thiên bạch nhật, lột áo giữa đình, Trâm còn có thể trong sạch được hay sao?

Bị cậu cả hại, Trâm nghĩ đó là nỗi nhục nhã lớn nhất Trâm có thể chịu đựng rồi. Có mặt dày thế nào Trâm cũng chẳng thể trơ trẽn thêm được nữa, Trâm nhất định không cởi áo đâu. Trâm ngồi thu thu một xó, tay ôm đầu gối không nói không rằng, cũng chẳng nói được, thời khắc này, càng nói càng sai.

Bu Trinh tin con gái bu không bao giờ làm cái trò mèo mả gà đồng. Nhưng biết tính sao? Bu thấp cổ bé họng bu chẳng giúp gì cho Trâm được, nhìn Trâm bị xã hội đàm tiếu, bị người đời lên án dè bỉu mà tim bu quặn thắt, ruột gan bu như bị ai đó đem dao xẻo từng khúc, từng khúc một.

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 28

Mợ cả ngày một hung hãn, đám người của mợ, đám bà tám rảnh rỗi được thể mua vui, cả những đứa trước kia hỏi Trâm không được cũng nhân cơ hội trả thù. Dân bu đông quá, chưa gì ông trưởng thôn cùng con gái đã tới rồi, bu Trâm lo toát mồ hôi hột, chỉ sợ người ta lôi Trâm đi cạo đầu bôi vôi.

Cũng may trời thương đất xót, cô Hoàng Anh len vào giữa, dõng dạc đề nghị.

-"Kính hưa các vị bô lão cùng toàn thể bà con cô bác, tui xin mọi người hết sức bình tĩnh. Bà con nghĩ thử xem, Trâm đã là gái có chồng, giờ bà con lại đòi lột áo người ta giữa ban ngày ban mặt cho cả thôn nhìn, thử hỏi còn ra thể thống gì nữa? Trâm bị oan hay không thì sau này chị ấy cũng làm gì có mặt mũi mà ra đường?"

Cả thôn bắt đầu hoang mang, ông Hoàng trưởng thôn thấy thái độ mọi người bắt đầu lung lay liền nhân cơ hội tiếp lời.

-"Giờ sự thể ra nông nỗi này, tôi đề nghị cháu Hoàng Anh, cháu Dung, cháu Bưởi và cháu Mõ đưa Trâm vào trong lán kiểm tra, tình hình ra sao sẽ nghiêm túc trình báo với bà con."

Một đứa con gái trưởng thôn, một đứa nhỏ xíu, một đứa thiểu năng, một đứa là loa phát thanh chuyên hóng hớt gần xa, ai lươn lẹo đặt điều thì đặt chứ riêng bốn đứa đó trước giờ đều nổi tiếng trung thực. Để công tâm nhất, ông Hoàng còn cho từng cháu thẩm định một, kết quả lúc bước ra, cháu nào cũng lắc đầu, riêng cháu Bưởi còn chu môi nhận xét thêm.

-"Đâu có gì đâu, da mợ hai trắng mịn luôn á."

Cháu Dung gật gù tỏ vẻ đồng tình, già trẻ gái trai lại được dịp quay sang chỉ trích mợ cả, mợ cả hoang mang quá, vội bào chữa mợ không phải là hạng điêu ngoa, chính đêm tân hôn cậu cả uống say, cậu buột miệng nói ra. Cậu cả sợ tai tiếng, mang tội phủi sạch sẽ sang cho bà hai, căn bản vụ này cũng có phần đóng góp của bà.

Bà cả chẳng cần biết cậu thật hay phét, bà chỉ biết đây là cơ hội ngàn năm có một, bà la bà gào, bà tổng sỉ vả bà hai là cái loại phụ nữ mất nết, tung tin vớ vẩn gây mâu thuẫn nội bộ, đem chuyện nhà ra cho thiên hạ cười chê. Ông trưởng thôn quay sang hỏi chuyện bu cậu Lâm, ông bảo bà có oan khuất gì cứ thong thả trình bày, ông sẽ đứng ra bảo vệ lẽ phép.

-"Chị dám! Thách mười đời nhà chị dám vu khống cậu, tôi là tôi cho đốt luôn cái lều rách!"

Bà cả xót con trai, giận dữ doạ nạt. Bà hai một lời cũng không nói, dân làng người tin bà vô tội người nghi bà bị thế lực của bà cả làm cho khiếp sợ nên đành phải ngậm miệng làm thinh. Nhưng dù như nào đi nữa thì hôm nay bà vẫn phải chịu phạt, bà thế mà không hề nao núng, chỉ thỏ thẻ xin xỏ.

-"Chuyện này không liên quan tới cậu cả, là mắt tôi kém, tôi nhìn nhầm. Nhưng mong các bô lão và bà con cô bác thông cảm cái thân tôi già rồi, xin để cậu Lâm chịu đòn thay cho tôi."

Con cái kính hiếu với thầy bu là chuyện thường tình, hơn nữa cậu Lâm vạm vỡ lực lưỡng vài trượng cũng chẳng đáng. Chỉ là, cô Hoàng Anh cô ấy không thích thế, mà cô ấy không thích, thì ông trưởng thôn ông cũng không thích. Ông nghe theo lời khuyên của con gái, phạt bà hai gánh đủ mười tạ phân từ các nhà xí công cộng chuyển tới hố phân của thôn, tích làm tài sản chung.

Cô Hoàng Anh đưa ra phương án ấy âu cũng vì cô thương bà hai, trộm nghĩ bà xuất thân thấp hèn, việc này khi xưa làm quen rồi nên chắc không thiệt thòi gì cả. Khổ nỗi, cô biết một mà không biết hai, bà Phúc đúng là đi ở nhà quan từ nhỏ, nhưng được tiểu thư thương, suốt ngày chỉ chạy lặt vặt quanh tiểu thư chứ đâu phải ra đồng đâu. Từ ngày lấy phú ông thì nào có

được phân đất làm ruộng, tính ra chuyện gánh phân, đây là lần đầu tiên của bà.

Vú Năm chắc mẩm bà hai bị bu con cậu Hưng hại nên vú thương bà lắm. Vú vội vã lẻn về méc phú ông, vú không dám ton hót vạch tội bà cả nhưng vú vẫn mong ông đánh tiếng với ông Hoàng, mong ông ấy cho vú gánh giúp bà hai một nửa. Vú năn nỉ ỉ ôi, cứ nghĩ phú ông sẽ sốt sắng lo toan, ai ngờ rít điếu thuốc lào xong, ông chỉ nhếch mép bảo.

-"Kệ bà, để bà gánh tý cho nó khoẻ người."

Khoẻ người? Chẳng qua là bà hai thôi, chứ rơi vào Đinh Phi Yến của ông xem, ông chả lo sốt vó lên rồi ý chứ. Vú tiu ngỉu ra về, trông bà hai lay lắt đôi quang gánh trên vai tội nghiệp kinh khủng khiếp. Gánh phân khô còn đỡ, phân tươi thì ôi thôi, nó thúi, thúi muốn xỉu. Lưng bà đau vai bà nhức, mũi bà cũng sắp điếc tới nơi rồi, chưa khi nào bà nhớ cậu Lâm da diết như lúc này.

Cậu ở đâu vậy cậu?

Cả ngày hôm nay cậu chạy xó nào mà mất tăm mất tích?

Bà than thân bà trách phận. Con dâu bà cũng tủi hổ chẳng kém, lủi thủi cắm đầu cắm cổ chạy một mạch về nhà. Ban nãy Trâm thấy cậu hai với cô Hoàng Anh thì thụt với nhau ở bụi chuối gần ao cá trắm, đại loại là cậu cảm ơn cô đã giúp đỡ, còn cô thì nhõng nhẽo đòi cậu giữ lời hứa, sang đóng lại cho cô cái chân giường.

Cậu gật đầu, lòng Trâm ngổn ngang một bề. Trâm muốn lắm, lao vào đó giành cậu, tuyên bố cậu là của Trâm, mà rốt cuộc, lại không đủ tự tin. Người ta xinh đẹp rạng ngời, còn Trâm, Trâm của bây giờ nhếch nhác thê lương, so với ăn mày có lẽ chẳng khá hơn.

Trâm lớn rồi, Trâm cũng hiểu chuyện chứ. Đàn bà xưa nay rơi vào cảnh này, chẳng cần biết là đúng hay sai, chỉ có nước ôm áo quần về nhà mẹ đẻ thôi. May mà Trâm được dì Hồng mách nhỏ, Trâm ngoan ngoãn làm theo

lời dì dặn, đặt một cái roi, một cái kéo và lọ vôi lên bàn rồi quỳ xuống đợi cậu.

Dì bảo mình phận nàn bà, mình biết nhận lỗi thì nàn ông họ sẽ nhanh nguôi giận, khi xưa chú cũng đánh dì vài roi thôi chứ không đuổi. Còn cậu, kể cả lát nữa cậu có cạo đầu Trâm cũng chịu, chỉ mong cậu không đuổi Trâm, làm dơ mặt bu Trâm thôi.

Trâm đợi tới khi trăng treo lủng lẳng trên ngọn tre cậu mới về. Cậu châm thêm ngọn đèn dầu rồi ngồi bệt xuống đất, ngay đằng sau Trâm. Không thấy cậu cầm roi, cũng chẳng thấy cậu với kéo, chỉ thấy cậu gỡ ra mảnh gỗ nhỏ từ mái tóc dài đen nhánh của Trâm.

Rồi cậu lại lôi ra vài chiếc lá rau cần, ít hạt cà chua, ít hạt ổi rồi vỏ trứng vỏ dưa vỏ đậu, người ta ném Trâm cái gì, cậu ngồi tỉ mẩn gỡ bằng sạch. Bóng cậu chải tóc cho Trâm thấp thoáng trên vách tre, chắc cậu không định cắt tóc của Trâm đâu, tại nếu cắt thì cắt luôn chứ đâu phải mất công làm gì? Trâm cảm động, nghẹn giọng hỏi cậu.

-"Cậu hai không đánh tui à?"

-"Không."

-"Sao không? Tui ngu ngốc đi đường tắt rồi bị cậu cả tóm được, tại tui không trốn nhanh...tui làm cậu mất mặt...tui hại cậu phải sang nhờ vả người ta, rồi đóng giường cho người ta...tại tui mà đêm qua cậu cũng chưa được ngủ...tui có bao nhiêu cái tội ý...tui biết tui sai rồi..."

Trâm đột ngột quay người, trán vô tình đụng ngay vào môi cậu. Cảm giác nó cứ mềm mại ngọt ngào sao sao ấy, tim Trâm đập thổn thức từng hồi, cả người cũng nóng ran khó tả. Rồi ngượng quá, Trâm cúi gằm mặt xuống đất, lí nhí bảo cậu.

-"Cậu giận tui thì cậu cứ đánh đi cho hả lòng hả dạ, tui khoẻ lắm, tui không thấy đau đâu."

Hình như cậu nhích vào gần Trâm hơn, Trâm cảm nhận được cả hơi thở ấm áp của cậu phả lên cổ. Hai má Trâm đỏ ửng, lí nhí khẳng định thêm lần nữa, tui không đau thật đó, cậu cứ yên tâm đi. Cậu lắc đầu tỏ vẻ không đồng tình, cậu ghé tai Trâm phân trần.

-"Nhưng...tui đau."

Đầu óc Trâm mụ mị một hồi, máu lên não chẳng kịp, ngây ngô thắc mắc.

-"Ủa kì vậy? Cậu đánh tui sao cậu đau?"

Cậu cúi đầu, trán cậu đụng nhẹ vào trán Trâm, cậu khẽ bảo.

-"Đau tim."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 29

Tim cậu đau, tim Trâm loạn. Trâm chỉ lén đưa mắt lên đã chạm ngay ánh mắt cậu, Trâm ngây ngốc nhìn cậu, cậu cũng lặng lẽ nhìn Trâm. Ngọn đèn dầu le lắt trong đêm, cậu và Trâm xích gần nhau hơn, sống mũi cậu chạm sống mũi Trâm, hơi thở của hai người như hoà quyện làm một. Trâm vô thức vòng tay qua cổ cậu, cậu cũng ôm lấy eo Trâm, kéo Trâm vào lòng.

Một khoảnh khắc nào đó, cánh môi của cậu và Trâm, khẽ đan xen.

Cũng đúng khoảnh khắc ấy, phía nhà trên vang vang tiếng gào ầm ĩ.

-"Cậu Lâm đâu, mợ Trâm đâu...đâu hết rồi...mau...mau dậy đi...dậy bóp vai cho bu...bu mệt quá đi thôi..."

Mợ Trâm giật nảy, tim mợ tưởng rớt ra ngoài. Mợ thẹn thùng vỗ vỗ cho hai má bớt đỏ rồi vội vã lên nghe bu sai bảo. Bu Phúc không thấy cậu Lâm thì hơi hoảng, căn bản mọi khi bu về, chưa cần bu gọi cậu đã lên hầu bu rồi.

Bu lật đật xuống phòng tìm cậu, vừa đi bu vừa sụt sịt phân bua. Bu kêu cậu đừng có hiểu lầm, bu không làm gì hại Trâm cả, bu sợ bà cả đốt nhà nên bu đành phải nhận bừa thôi. Bu hỏi cậu có thương bu không? Bu mang cậu chín tháng mười ngày, lúc đẻ ra bị người ta thù ghét, cậu thì được ăn sữa của bu, còn bu phải ôm cậu đi mò đồ thừa ở sọt rác ngoài chợ. Bu rấn rĩ thảm thương mà cậu không có trong phòng, bu lại vòng xuống bếp kêu than.

-"Bu chỉ có mỗi đứa con là cậu thôi, cậu là khúc ruột khúc gan của bu, cậu lạnh nhạt với bu thế này bu sống sao nổi?"

Bu tính lăn ra đất ăn vạ nhưng Trâm đã kịp đỡ bu lên rồi. Nhìn bu cũng tội, già ngần này tuổi đầu gánh mười tạ phân đâu có đơn giản. Trâm biết bu bị oan chứ, cả cái làng này ngoại trừ phú ông ra thì ai chả biết bà cả ghê gớm, cậu Lâm cũng không giận bu đâu, cậu đang đun nước ngâm chân cho bu mà.

Cậu thực sự là một đứa con có hiếu, điểm này Trâm còn phải học hỏi cậu nhiều nhiều. Trâm và cậu mỗi người xoa bóp một bên chân cho bu, bu Phúc ngả người vào ghế gà gà gật gật. Thế mà lại hay, bà cả có người hầu thì bà cũng đâu kém cạnh. Giả như một ngày nào đó, bà cả biết chuyện này thì sao nhỉ? Cứ ngẫm tới cái vẻ mặt của tiểu thư lúc ấy bà hai thích chí vô cùng, bà cười khẩy, lim dim chìm vào giấc ngủ.

Trâm thấy bu gáy khò khò rồi thì bảo cậu đi nghỉ trước, Trâm ở bên trên đỡ bu vào giường, mắc màn xong xuôi mới về phòng mình. Cậu thế mà chưa ngủ, chắc cậu đang tắm đó, cũng đúng, cậu hai ưa sạch sẽ lắm. Trâm ngồi xuống một góc giường, đợi cậu ra mới tò mò hỏi.

-"Vai tui...hết hình xăm tui đoán là nhờ thuốc của cậu hai, phải không?"

-"Ừ."

-"Eo, tui thông minh quá cơ, tui đoán trúng phóc luôn. Nếu có lần sau cậu lại chế cho tui một ít nha."

Trâm hồn nhiên xin xỏ, cậu mặc xong cái áo mới quay lại siết chặt cổ tay Trâm, sắc mặt cậu khó coi hẳn. Ít khi Trâm thấy cậu giận như vậy, cậu doạ Trâm sợ chết khiếp luôn.

-"Không có lần sau."

Cậu cảnh cáo. Trâm bủn rủn cả người, vô thức gật đầu lia lịa. Đêm ấy cậu bảo Trâm may một cái túi vải to cỡ bàn tay, còn cậu thì hì hụi đập chỗ ớt hiểm khô làm bột ớt đổ đầy túi, cậu dặn Trâm phải mang theo bên mình phòng thân. Trâm hiểu ý cậu, nhưng vẫn rụt dè hỏi.

-"Nhỡ làm thương người ta, rồi bu người ta tới tìm tui tính sổ thì biết sao?"

-"Thì bước qua xác tui trước."

Cậu thản nhiên đáp, lòng Trâm rộn rạo lắm. Có cậu hai rồi, Trâm chẳng thấy sợ sệt gì hết. Từ đó cứ thấy cậu cả có ý định mom mem tới gần là Trâm nhanh tay tung bụi ớt mù mịt rồi chạy thẳng. Cậu cả thương Trâm nhiều lắm nên có hôm dù bị cay chảy nước mắt cậu cũng không hề méc bu.

Cứ như thế dần dần cậu chỉ dám đứng nhìn lén Trâm từ xa. Cứ như thế, Trâm với cậu hai sống bình yên, cho tới một ngày Trâm bước sang tuổi mười sáu trăng tròn, làng trên xóm dưới bắt đầu lan truyền tin đồn Trâm chơi bời lẳng lơ quá nên bị hiếm muộn. Gái cái thôn này lấy chồng nửa năm đã có tin mừng rồi, ngay tới mợ cả nhà cậu Hưng, nhỏ xíu mà đã nghén từ tháng trước, đằng này Trâm già khắm già khú rồi mà vẫn chưa có xi nhê gì sất.

Bu Trâm lo ăn không ngon ngủ không yên, cuối tháng đó bu quyết định thịt hai con gà, rủ vợ chồng Lâm Trâm với vợ chồng Toàn Trang về chơi. Bu có tuổi rồi, nói mấy vấn đề này với Trâm e rằng không hợp, nên có gì bu giao hết cho con Trang. Con này được cái to mồm, chưa thấy người đã thấy giọng, nó để thằng Toàn bế cu Thóc, mình thì õng ẹo chào u, chào anh rể rồi nhảy vào trong bu ồng.

Gớm số Trâm kể có phúc ghê, lâu lâu không gặp lại thấy cậu hai cao hơn một chút, vạm vỡ hơn một chút. Ôi chao ôi nhìn cậu bổ củi ngoài vườn giúp bu thôi mà nó muốn lòi hai con mắt. Nó rón rén mở cửa sổ, vừa ngắm anh rể vừa thì thụt với chị gái.

-"Sức cậu hai ý...chắc được lâu lắm nhỉ?"

Trâm ngẩn ngơ nhìn cậu, trộm nghĩ gỗ quý cậu còn xử lý được nữa là đống củi mùn nhà mình, nên thật thà đáp.

-"Ừ, từ sáng sớm tới chiều tối luôn, có hôm còn chẳng thèm ăn cơm."

-"Eo, khủng vậy á?"

Chị Trâm gật đầu, cái Trang sửng sốt thán phục. Nó hết nhìn cậu hai, mợ hai rồi lại nhìn ba thằng Thóc, nó tự thương thay cho thân phận hẩm hiu, nó tiu nghỉu than thở.

-"Chẳng bù lão Toàn nhà em, nhiệt tình thì thừa nhưng năng lực lại thiếu."

-"Thôi đi, nhà mi có ruộng sướng bỏ xừ đi được, mi tưởng đi bổ củi thuê sướng lắm chắc? Cả ngày hùi hụi mà có khi người ta chỉ trả cho năm tiền thôi."

Trâm càng kể lể thì cái Trang càng điên, vậy là rốt cuộc từ nãy tới giờ hai chị em nó đâu có nói cùng chủ đề đâu. Nó vò đầu bứt tai lôi Trâm vào một góc giảng giải, Trâm ngồi nghe hết nhưng chỉ ậm ừ cho qua thôi, chứ mấy chuyện đó thi thoảng nghe gái trong thôn thì thụt Trâm cũng hơi hơi biết mà.

Chỉ là, cậu hai với Trâm vẫn ngủ riêng giường, có lẽ từ đợt Trâm bị cậu cả xăm lên vai, cậu thấy Trâm là hoa tàn ngọc nát nên không động tới, Trâm đoán vậy, nhưng Trâm chẳng dám tiết lộ với ai cả.

-"Trâm với cậu hai lấy nhau cũng qua một cái Tết rồi còn gì, qua cái Tết năm sau mà không có tin mừng chắc bà hai dắt Trâm về trả bu mất. Cậu hai khoẻ mạnh thế có khi lỗi ở Trâm rồi, hay là bu đi cắt thuốc cho Trâm nha Trâm."

Bu Trâm ở ngoài cũng sốt sắng chạy vào hỏi han. Trâm gượng cười dối bu rằng không cần đâu, Trâm đang uống thuốc rồi. Nhưng bu và cái Trang nói nhiều quá, Trâm cũng bắt đầu căng thẳng, giả như cậu với bu Phúc tốt, không đuổi Trâm về thì cũng sẽ rước bà hai cho cậu mà thôi.

Xong rồi, nhà tranh nhỏ xíu, Trâm biết ở đâu? Ngủ dưới bếp chăng? Mà xong cậu quấn quít với bà hai thì lúc đó Trâm cô đơn lắm. Có một đứa nhỏ cũng hay nhỉ? Nhìn cu Thóc kìa, hai má hồng hồng phúng phính mùi sữa, Trâm ôm nó mà thèm ghê cơ.

Tất cả con gái trong thôn đến tuổi này nếu không đi ở đợ thì hầu hết đều được làm mẹ rồi, chỉ trừ Trâm. Bất chợt Trâm thấy tủi thân quá, cả ngày cứ như người mất hồn luôn. Cậu hai hình như nhận ra sự thay đổi của Trâm, lúc chiều gánh xong cho bu mấy lu nước lớn, cậu qua cái võng Trâm ngồi, vỗ nhè nhẹ vào vai.

Trâm đưa cu Thóc cho cậu bồng, cu Thóc mập lắm, Trâm chật vật với nó vô cùng, nhưng nó ở bên cậu thì gọn lỏn nhỏ xíu luôn. Đôi mắt nó tròn xoe long lanh nhìn cậu mãi, cái miệng nhỏ chúm chím ghét ghê cơ.

Cậu kiệu nó, cho nó với quả hồng bì trên cao. Nó sướng, cười khanh khách. Trâm ngước lên mà ứa nước mắt, Trâm băn khoăn do dự rất lâu mới dám đứng dậy, níu níu áo cậu, cố gắng hít thở thật sâu rồi căng thẳng đề nghị.

-"Cậu hai...cho tui...cho tui...xin thằng cu tí."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 30

Cậu đang đùa với cu Thóc bông sững lại, nghiêm túc nhìn Trâm. Trâm lo cậu hiểu lầm nên dù má nóng hôi hổi vẫn cố giữ bình tĩnh giải thích cậu nghe.

-"Không...không phải cu Thóc đâu nha...tui...tui là xin thằng cu tí của tui ý...cậu cho tui..."

Cậu không phản đối cũng chẳng đồng tình, cậu kiệu thằng nhỏ đi loanh quanh một lát thì đem trả cái Trang. Thằng này ranh đáo để, gặp mẹ nó một cái nó dụi đầu nó mếu máo dỗi hờn, Trâm ngồi ngắm thằng nhỏ mà tim mềm như nước. Cái Trang cười, nó nắm tay thằng bé, vỗ vỗ vào má Trâm trêu chọc.

-"Cho bác Trâm ngửi hơi cháu một chút lấy may nhá...cho bác sớm sinh anh cu tí chơi với cháu nhá...tổ sư bố cái thằng cha cháu...bảo đóng cho cháu cái cũi từ Tết mà lười chảy thây..."

Ăn với chả nói, phải đứa khác có mà nó chả tát cho con Trang sái quai hàm rồi ấy chứ. Cũng may được thằng Toàn hiền, nó cười hềnh hệch, nó gãi đầu phân bua nào có phải lười, là do không biết đóng thôi. Tiện thể cậu hai ở đây, nó nhờ cậu luôn, nó ngồi bên cạnh phụ lặt vặt.

Cậu làm cho Thóc cái nôi to quá, cha thằng Thóc chịu không khiêng nổi về thôn bên, thế là cậu lại vác hộ vợ chồng nhà nó. Trâm lủi thủi theo cậu mà hồi hộp ghê lắm, lấy cậu cả năm trời, cậu đối với Trâm không tệ, Trâm biết mà. Cậu không dễ tính như thằng Toàn, cậu hơi nghiêm mặt là Trâm sợ rồi, nhưng có đôi lúc Trâm còn thấy mình được chiều hơn cái Trang. Nhà có công to việc lớn gì cậu lo hết mà, đến củ khoai nướng nóng hổi cậu cũng không cho Trâm tự bóc cơ mà, lần này, chỉ mong cậu thương tình.

Trâm hi vọng lắm lắm, rồi Trâm thất vọng nhiều nhiều.

Đêm đó, cậu vẫn chủ ý ngủ riêng. Cậu toàn nằm cái giường nhỏ thôi, chừa cho Trâm giường lớn. Cậu kéo vách rồi Trâm cũng chẳng đủ tự tin mò tới làm phiền cậu nữa. Đến cả tuần sau tình hình vẫn thế, Trâm buồn nhiều lắm, thân Trâm vấy bẩn Trâm biết, Trâm nào có dám oán trách nửa lời.

Đã nhiều lần Trâm cố gắng tự động viên mình, khổ nỗi, Trâm nghĩ tích cực bao nhiêu thì mỗi lần bước ra khỏi cổng tinh thần lại xuống dốc bấy nhiêu, làng trên xóm dưới họ xì xào thì thụt, họ nói số cậu vô phúc, sinh ra đã gánh thân tội của ông ngoại, giờ lại chẳng có nổi mụn con nối dõi. Có người còn độc địa tung tin đồn cậu bị bóng, Trâm nghe đủ cả, Trâm xót cậu lắm, một tối trăng rằm, nhân lúc cậu vừa mới đi nằm, Trâm rụt rè ngồi dưới chân giường cậu nhỏ lời.

-"Nghe đồn cô Hoàng Anh từ chối hết đám này tới đám khác, tui đoán là do cô ấy thương cậu nhiều nên không nỡ đi lấy chồng. Cô Hoàng Anh con nhà danh giá, cậu với cô ấy tuy hơi khó nhưng không phải là không có cách, cứ dắt nhau vào bụi chuối ý, xong cậu cho người ta thằng cu tí, gạo nấu thành cơm rồi thì ông trưởng thôn cũng chẳng làm gì được..."

Trâm thật thà bày cách, cậu bật dậy trừng mắt nhìn Trâm, Trâm sợ run cầm cập, nước mắt rơi lã chã. Lúc này thái độ cậu mới dịu đi một chút, cậu bảo Trâm ngồi dậy nói chuyện với cậu một lát. Trâm ngoan ngoãn vâng lời, cậu đợi khi Trâm ngồi đối diện mình rồi mới thở dài hỏi, chị có muốn con vừa sinh ra đã mang tội không?

Trâm suy nghĩ hồi lâu, buồn buồn lắc đầu. Cậu xích lại gần, lau nước mắt cho Trâm, chậm rãi đề nghị.

-"Vậy cố gắng đợi thêm một thời gian nữa."

-"Nhưng...gái trong thôn kiếm được người đẹp như cô Hoàng Anh khó lắm. Đợi thêm một thời gian nữa, chỉ sợ tới lúc đó cô ấy bị người khác rước mất..."

Trâm lo lắng không nguôi, cậu ngược lại bình thản hỏi.

-"Liên quan gì?"

-"Ơ hay? Thế cậu không định rước bà hai à? Không định cho cô Hoàng Anh thằng cu tí à? Hay cậu nhắm được mối nào khác rồi? Gái thôn mình hay thôn bên? Cậu định cho ai cậu nói đi tui sẽ tính cách giúp."

Trâm hồn nhiên hỏi một thôi một hồi, cậu nhích lại gần Trâm, ghé tai Trâm thầm thì.

-"Tui định...cho chị."

Cậu hơi cười, hai tai Trâm đỏ rực, cậu lấy tay xoa xoa, tay cậu mát lạnh, tai Trâm bớt nóng nhưng lòng Trâm vẫn chấn động ghê lắm. Cậu lại tiếp tục hỏi.

-"Được không? Chị có giúp không?"

Từng câu từng từ của cậu như mật ngọt rót thẳng vào tim Trâm, không gian bí bách tới ngột ngạt, hồn Trâm lơ lửng tận đẩu tận đâu. Trước giờ Trâm cứ tưởng cậu hai ghét Trâm, chê Trâm cơ, mà hoá ra không phải. Là cậu chính chắn hơn Trâm, cậu lo cho tương lai thôi. Trâm chẳng biết chờ thêm một thời gian nữa của cậu là ý gì, nhưng Trâm tin cậu lắm. Trâm cũng tự tin về chính mình hơn, lần đầu tiên, từ rất lâu rồi, Trâm mới dám giở giọng mè nheo.

-"Tui giúp được...nhưng đổi lại cậu cho tui ôm một cái nha."

Sợ cậu từ chối nên Trâm chủ động luôn. Rất nhanh thôi, Trâm nép vào ngực cậu rồi vòng tay qua, trộm siết một cái, sau đó thẹn thùng chạy về giường. Có một chút, mà cảm giác như được ăn kẹo ý, ngọt mãi tới tận sớm hôm sau. Lúc Trâm thức giấc thì cậu đã lên núi, cậu chẳng bao giờ gọi Trâm dậy cả, Trâm cũng quen với điều đó rồi.

Chỉ là, lâu lắm rồi mới thấy bu Phúc dậy trước Trâm. Bu đang vặt lông gà. Trông thấy Trâm bu liền tươi cười giao phó nốt việc còn lại cho con

dâu, Trâm mới đầu mắt mũi còn tèm nhem, càng lúc sau mặt mày càng tái mét.

Là con gà mái đang ấp trứng của Trâm mà.

Thảo nào bu lại lén thịt trước chứ không đợi Trâm dậy, vì bu biết chắc chắn nếu sai Trâm sẽ không làm. Đôi gà của Trâm nuôi từ thuở nhỏ bằng nắm tay, một trống một mái quấn quít bên nhau, đẻ được mấy lứa trứng rồi chứ, mà bu chôm gần hết, lứa này Trâm phải lén làm ổ rơm ngoài gốc nhãn, xa ơi là xa mà bu vẫn lần mò được.

Bu giỏi thật! Nấm cậu hai hong khô để tối giao cho khách bu cũng lựa những cái to nhất, bổ nhất, bu sai Trâm mau mau rửa rồi hầm gà cho mợ cả. Mợ cả mang bầu đã có bà cả chăm rồi, mắc mớ gì bu phải sốt sắng như thế? Tiền cậu hai làm ra bu thu bằng sạch, thú rừng thỉnh thoảng bắt được bu cũng ép đem bán hoặc sai mang lên nhà trên, người ta chèn ép bu, khinh bạc bu, vì sao bu phải sống nhu nhược như vậy?

Gà hầm, nào cậu có mấy khi được ăn? Thi thoảng có gì ngon cậu toàn dành cho Trâm trước, Trâm thì tính ấp xong lứa này để bồi bổ cho cậu dần, thật không ngờ, bu ra tay quá nhanh lẹ. Con gà mái chết rồi, trứng chưa kịp nở, con gà trống cứ loanh quanh trong sân. Cậu hai về, cậu thấy nó chạy túi bụi mất kiểm soát, cậu thịt nó luôn.

Trâm ứa nước mắt, Trâm trách cậu sao vội vàng, con gà đó vẫn khoẻ mạnh, vẫn đạp mái được, đợi dành tiền rước con gà mái khác về cho nó là được mà. Cậu quay lại, thản nhiên bảo.

-"Nó sống cũng chẳng vui vẻ gì."

Trâm chợt hiểu ra, ừ thì cho chúng nó cùng đầu thai vậy. Cậu đem chỗ trứng sang nhà bu Trinh ấp nhờ rồi lại xuống chợ. Trâm thì ở nhà hầm gà, Trâm nghe cậu không cãi bu, hầm canh xong ngoan ngoãn mang con gà mái lên cho mợ cả. Tuy nhiên con gà trống Trâm nhất quyết phần cậu, bu có nói thế nào Trâm cũng không giao ra.

Bu điên lắm, nhân lúc Trâm không có nhà liền hùng hục lao đi tìm. Mũi bu kể cũng thính, Trâm đã múc vào cái niêu đất, vùi sâu dưới đống tro bếp mà bu vẫn bới lên được. Bu ngồi ăn ngấu nghiến, gà hấm nấm ngon quá thể đáng, nhất là hai quả kê ý, ngọt ơi là ngọt, phê hết cả người.

Trâm về tới nơi thì bu đã chén non nửa con rồi, máu nóng nó bốc lên tới tận đỉnh đầu, Trâm không còn giữ được bình tĩnh nữa, vội vàng xông vào giật niêu. Bu Phúc cũng không phải dạng vừa, hai bu con giằng qua giằng lại một hồi, cái niêu rơi xuống đất, vỡ tung toé.

Trâm ngồi thụp xuống, ôm mặt khóc nức nở. Bu Phúc bị nước canh bắn ra chân, bỏng rát. Bu ấm ức lê từng bước ra ngoài đầu đình, nhân có hội bô lão đang đánh cờ, hội bà thím đang buôn dưa, bu được thể ca thán.

-"Bà con cô bác nhìn xem, xem có ai vô phúc như tôi không? Cái thằng hai ngoan ngoãn là thế mà lấy phải con vợ vừa lăng loàn, vừa hiếm muộn lại vừa mất nết. Đời thuở đâu có loại con dâu hầm gà ăn vụng, bị bắt quả tang không biết lỗi thì thôi lại còn hất thẳng canh vào người mẹ chồng dằn mặt. Ôi chao ôi hôm nay cậu hai không tống cổ nó ra khỏi nhà thì tôi thề với ông trời tôi thà chết ở đây chứ không về."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 31

Nói chung trước giờ Trâm chẳng nhu mì hiền thục cho lắm, lại không khéo ăn khéo nói nên ít được lòng người. Cu Trí biết thừa đám đông đang đàm tiếu về chị nó, họ nói trăm thứ bà giằn, chốc chốc lại có người mang cái tội ăn cắp vặt ra đay nghiến.

Họ chỉ nhớ mỗi chị nó từng ăn cắp, nhưng họ lại chẳng nhớ được mùa đông năm ấy nhà nó khốn khó như nào. Thầy vừa mất người ta đã đến siết nợ, bu nằm liệt giường cả tháng trời không đi chợ được, gạo trong lu hết sạch, tiền cũng chẳng còn một xu, nếu Trâm không bì bõm lội bùn, lang thang từ cánh đồng này qua cánh đồng khác, gắng hết sức mót lúa hoang, lúa rài thì cả nhà đã sớm chết đói rồi.

Chỉ là những bông lúa ít ỏi còn sót lại, thế nhưng khi bị phát hiện, Trâm vẫn bị lôi ra đầu đình bêu riếu. Mụ vợ ông Tứ mụ làm ầm lên, mụ kêu rằng nhà mụ còn nửa sào ruộng chưa gặt, tội vạ đâu mụ vu hết cho Trâm. Mụ làm thế, chẳng qua là trả thù Trâm thôi, vì Trâm không chịu lấy con trai mụ.

Chuyện cũ qua rồi, nhưng những vết roi người ta quật Trâm giữa trời đông buốt giá năm ấy, cu Trí không bao giờ quên. Tương lai nếu có ngày nó làm quan, việc đầu tiên của nó, nhất định là giải oan cho Trâm.

Nó vừa nghĩ linh tinh vừa chạy, chẳng mấy chốc đã tới nhà cậu hai, nó vội thuật lại mọi chuyện cho chị nó nghe. Trâm cố làm ra vẻ bình thản bảo cu Trí bà hai đùa thôi, đừng có lo. Em trai về được một lát thì Trâm thấy bóng cậu hai, cậu kêu Trâm đi cùng cậu.

Trâm nặng nề bước từng bước theo sau, khó khăn lắm mới dám mở lời.

-"Cậu hai...có định trả tui về cho bu tui không?"

-"Không trả."

Cậu đáp, Trâm bớt căng thẳng hẳn. Cậu dắt Trâm tới khu rừng nhỏ phía Bắc, bình thường không bao giờ Trâm dám bén mảng tới đây, dân làng cùng chẳng ai dám, tại nghe đồn chỗ này nhiều ma lắm quỷ. Hôm nay có cậu Trâm mới can đảm vậy đó, theo cậu đi tít vào tận sâu bên trong luôn.

Cũng giống các khu rừng khác thôi, có chim chóc líu lo, có hoa cỏ xanh tốt ngào ngạt. Phía cuối khu rừng, nhìn qua tưởng chỉ có thác nước chảy róc rách, nhưng nếu đi xuyên qua đó, sẽ tới một khu đất trống, ở giữa là cây sồi già đại thụ, dưới gốc sồi có một ngôi nhà nhỏ bằng gỗ. Nhỏ lắm ý, nhỉnh hơn cái giường đơn có xíu à, thấp nữa, muốn đi vào là phải cúi người đó, chứ không sẽ bị cụng đầu mất.

-"Á à tui bắt quả tang cậu hai lén đóng nhà gỗ nhá, tay nghề của cậu tui nhìn qua là biết mà. Sau này cậu hai đừng hòng bỏ tui, không chừng tui đi báo quan đó."

-"Ừ."

-"Mà cách trang trí y hệt ở nhà luôn, bậu cửa sổ treo vài giỏ phong lan nè, phía góc tường còn đặt sẵn ít hoa khô nữa. Cậu thích hoa lắm hả cậu?"

Trâm ngây ngô thắc mắc, mặt cậu đen kìn kịt, cậu búng trán Trâm một cái rõ đau. Rồi cậu đưa cho Trâm xâu bánh tẻ, cậu dặn chịu khó ở đây ít bữa. Trâm hiểu ý cậu liền, nhà gỗ vừa vững chãi vừa nhỏ xinh, Trâm thích mê luôn. Tuy nhiên lời nguyền về chốn rừng thiêng nước độc nó cứ văng vẳng trong đầu, Trâm lo nơm nớp, lí nhí xin xỏ cậu.

-"Đêm cậu qua với tui được không? Nghe đồn rừng này nhiều ma lắm quỷ, tui sợ nó bắt tui đi mất ý."

-"Đừng sợ, là tui đồn."

Cậu chỉ bảo vậy chứ chẳng hứa là đêm cậu qua đâu, Trâm cũng đâu dám mong, mà không ngờ canh hai cựa mình đã thấy cậu nằm bên cạnh rồi.

Trăng rót ánh vàng qua khung cửa sổ, cậu hai đẹp quá, cậu ở g`ần Trâm quá, Trâm không ki`êm được đưa tay mân mê sống mũi thẳng tắp của cậu.

Trâm ngắm cậu chẳng bao giờ thấy chán cả. R`ồi cậu chợt hé mắt, tay cậu đột ngột giữ chặt tay Trâm, Trâm rút thế nào cũng không được. Đang yên đang lành bị bắt quả tang làm việc xấu, Trâm thẹn muốn độn thổ, lắp ba lắp bắp chữa cháy.

-"Tui...tui...đuổi muỗi cho cậu ý..."

Cậu nghiêng người v`ê phía mợ, nhà nhỏ nên cậu mợ nằm sát nhau lắm, cậu vẫn nắm tay mợ không buông. R`ồi đ`âu cậu gục nơi bả vai mợ, mợ cảm nhận được hơi ấm từ cánh môi cậu, mợ không biết cậu vô ý hay cố tình, mợ chỉ biết đ`âu óc mợ rối rắm, h`ồn mợ lơ lửng theo mây theo gió. Đêm khuya âm u tĩnh mịch, mợ nghe nhịp thở của cậu đ`âu đ`âu, mợ b`ần th`ần hỏi cậu.

-"Cậu hai thương tui chưa cậu?"

-"Chưa."

Cậu đáp gọn ghẽ, Trâm ấm ức lý luận.

-"Chưa thương sao ban sáng cậu không đuổi tui v`ê nhà bu tui? Còn nữa, mắc mớ gì đêm hôm khuya khoắt cậu phải mò lên đây với tui, cậu ngủ ở nhà có phải sướng hơn không?"

-"Ở nhà nóng."

Ra thế, chứ ở nhà mát chắc cậu chẳng lên đâu. Cậu đi như vậy mà bu cậu cũng không mảy may để ý, sáng bu thức giấc không thấy cậu bu lại tưởng cậu lên núi sớm. Bu nhọc quá bu la inh ỏi, bu mắng con Trâm chui ở xó chết tiệt nào r`ồi, mau mau vác cái mặt ra đây bóp chân bóp vai cho bu.

Bu gọi khản cả cổ mà chẳng thấy bóng dáng Trâm đâu. Mãi một lúc sau định th`ần lại bu mới nhớ ra hôm qua bu ép cậu hai tống cổ Trâm r`ồi mà. Đấy, đến khổ! Đời thuở đâu có loại con dâu, đuổi đi là đi thật luôn, cũng

không biết điều ra đầu đình khóc lóc xin xỏ bu. Mồm mép để trưng bày hả? Chỉ có ăn là giỏi thôi!

Bu ở nhà một mình bu chán quá, bát ăn xong vẫn chất đầy cạnh giếng, gió thổi lá vàng rơi đầy sân, bu ngại quét, ngại rửa. Quan trọng nhất là không có người nghe bu lảm nhảm linh tinh, con Trâm tuy đổ đốn nhưng được cái tháo vát, làm cái gì cũng gọn gàng sạch sẽ, con nhà bán bún nên nấu nướng cũng được, cùng là con cá rô phi đó, vào tay cậu hai là chỉ có hấp hoặc luộc, ít ra nó còn biết chiên giòn rụm ngon lắm.

Bu nằm vắt vẻo trên cái võng ngoài vườn, nghĩ ngợi mới hôm kia Trâm trèo lên cây hái hồng xiêm rồi gọt cho bu ăn mà, tự dưng bu nhớ Trâm quá đi mất. Cậu hai còn chưa bao giờ dám giành giật với bu, Trâm như thế là láo toét, nhưng thôi thì con nhóc mới mười sáu, còn trẻ người non dạ, bu lớn rồi, bu cũng chẳng chấp nó nữa. Trưa hôm đó đợi cậu hai về, bu hiền dịu dặn dò.

-"Cậu đi đón con Trâm, bảo nó xin lỗi bu rồi bu tha thứ cho."

Cậu hai lễ phép vâng lời, Trâm hay tin bu hết giận rồi thì mừng lắm. Ai mà ở trên rừng mãi được đâu, đẹp thì đẹp chứ cô độc bỏ xừ đi được, còn thương cậu hàng ngày cứ vất vả lên lên xuống xuống nữa chứ. Trâm hớn hở nhảy chân sáo theo cậu, thế nào mà vừa bước chân tới cổng ngõ đã thấy vú Năm chạy hớt hơ hớt hải tới tìm.

-"Cậu hai...mợ hai...chuyện lớn rồi...nguy rồi...mợ cả...con Chanh nó đang làm ầm lên kia kìa, nó biểu mợ cả bị động thai là do ăn canh gà hầm nấm của mợ hai đó. Bữa nay mợ cả có mệnh hệ gì chỉ sợ bà cả bà đốt cái nhà này mất..."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 32

Chưa cần tới bà cả nổi khùng thì bà hai giận tím tái mặt mày với cái roi mây xông tới đòi lột da mợ Trâm. Mợ hoảng hồn trốn sau lưng cậu, có cậu che chắn, bu dù có điên cỡ nào cũng không làm gì được mợ. Hai con ngươi bu long sòng sọc lườm Trâm, dằn mặt Trâm đôi ba câu rồi vội chạy lên nhà trên xem tình hình mợ cả.

Phú ông phú bà cũng tức tốc từ trên phố huyện về, không kiệu rước, không người khiêng, chỉ đơn giản một con ngựa vằn to khoẻ, bà õng ẹo nép trong lòng ngực ông. Tới cổng một cái ông bệ vệ nhảy xuống trước, hơi khom người trêu bà.

-"Bu nó lấy lưng tôi làm đệm, cứ thế dẫm lên mà bước xuống."

Bà cả hai má ửng hồng, thẹn thùng kêu thầy nó hâm à? Phú ông cười sằng sặc, vừa lẩm bẩm thì ra bu nó không nỡ vừa đưa tay bồng vợ. Bà hai ở xa xa tim gan quặn thắt, lẽ thường thôi mà, thế gian này được mấy người bình tĩnh khi chứng kiến chồng mình tình tứ với con yêu nghiệt khác?

Năm xưa tiểu thư bị rắn cắn, chính bà đã không màng tính mạng hút máu độc ra cho tiểu thư, chính bà đã cứu tiểu thư một mạng. Khi đó tiểu thư còn cùng bà thề nguyền đời này sẽ mãi là chị em tốt, bà thích cái gì, tiểu thư nhất định sẽ cho bà cái ấy. Lời nói gió bay, tiểu thư quên rồi.

Rõ ràng phú ông thương bà trước, có vú Bảy chứng kiến, hai người viết thư qua lại cũng non nửa năm. Phú ông khen bà thật thà chất phác, ông bảo ông say ông đắm bà ngay từ cái nhìn đầu tiên, ông hứa qua Tết sẽ đem trầu cau tới rước bà. Vậy mà đùng một cái, người phú ông rước, lại là tiểu thư.

Bà của ngày hôm đó, đau như muốn chết đi sống lại. Lá thư cuối cùng, phú ông viết rất dài, phú ông bảo vì gia đình lâm vào cảnh khốn cùng, tình

thế bắt buộc nên mới phải lấy con quan để trả nợ cho cha, ông mong bà nể tình ông, đừng bao giờ tìm người vợ mới của ông kể lể chuyện thư từ xưa cũ, gây khó dễ cho ông.

Ông mong bà hãy quên đi!

Thật hay, nói quên, là quên được sao? Bà tôn trọng ông, tôn trọng ký ức của hai người, bà chưa từng nhắc tới để ăn vạ ông, nhưng kiếp này bà đã trót phải lòng ông rồi, bằng mọi giá, bà sẽ chỉ là người của ông thôi.

Và rồi bà cũng toại nguyện, nghiễm nhiên trở thành bà hai của ông. Mặc dù bề ngoài ông lạnh nhạt với bà, nhưng ẩn sâu trong tim, bà biết ông còn thương bà nhiều lắm, ông chẳng dám thể hiện chẳng qua là do thế lực nhà bà cả quá lớn, cha bà làm quan to thôi. Bà sẽ nhịn, bà sẽ gắng nhịn tới ngày cậu cả đỗ Trạng nguyên. Tới ngày đó rồi, phượng hoàng sẽ cất cánh bay xa, mọi thứ, sẽ về với đúng trật tự vốn có của nó.

Bà hai hít một hơi thật sâu lén theo bà cả và phú ông tới chỗ mợ cả, thầy lang bảo mợ không có thai, mấy ngày qua khó ở chắc do nắng nóng quá thôi. Còn canh gà ăn cả con thì nó đầy bụng là chuyện hiển nhiên, bà cả sau đó có gọi riêng cậu cả ra hỏi chuyện, cậu xác nhận xong bà cũng an tâm phần nào, đủng đỉnh trở về phòng đùa giỡn cùng phú ông.

Bà hai thở phào, người làm ai nấy cũng nhẹ cả lòng. Riêng chỉ có mợ cả là vẫn chưa tin vào sự thật. Sao có thể cơ chứ? Rõ ràng tháng trước lúc cậu cả ngủ say mợ đã hôn trộm cậu rồi cơ mà? Hôn sâu lắm ý, mợ chắc chắn là trúng luôn ý, mấy hôm nay mợ còn cảm thấy em bé đạp đạp cựa quậy trong bụng mợ cơ mà, chắc chắn mọi người lo mợ buồn nên nói dối để mợ yên lòng thôi.

Là nó, là con Trâm cóc ghẻ đó ghen ăn tức ở với mợ. Là nó hại chết con của mợ, nhất định mợ phải đòi lại công bằng cho bé con của mợ. Nhân lúc người hầu mệt quá ngủ gà ngủ gật mợ liền lẻn ra ngoài, mợ xuống căn nhà tranh toan tìm mợ hai trả thù, mà khổ, trông thấy bóng dáng cậu Lâm khiến mợ hơi run run.

Cậu kéo xe đằng trước, mợ Trâm và đống củi ngồi vắt vẻo đằng sau. Bữa nay vì sợ bà cả xuống trách phạt nên cậu cho mợ lên núi cùng, tới lúc về mợ sẩy chân ngã sưng đầu gối nên cậu không cho mợ đi bộ nữa.

-"Cậu mệt không cậu? Chân tui hết đau rùi đó, cho tui xuống chỗ này thui nhá, tui sợ cậu mệt ý."

Giọng mợ mè nheo xin xỏ, giọng cậu đều đều.

-"Chị nói nhiều mới khiến tui mệt đó."

Mợ xị mặt không dám phát biểu thêm câu nào nữa, về tới nơi cậu xếp củi gọn ghẽ, phủ lá chuối khô rồi bồng mợ vào nhà. Cậu giã lá đắp lên đầu gối cho mợ, mợ nhìn cậu trìu mến lắm, đoạn mợ tra khảo.

-"Khai thật đi, cậu hai thương tui rùi phải không? Rõ là thương nhiều nhiều rùi ý, thương thì nói là thương, có sao đâu? Như tui nè, tui thương cậu nhất trên đời luôn đó, cậu cũng nói thương tui đi, cho tui sướng, việc gì phải ngại hả cậu?"

-"Tui không biết nói dối."

Cậu đáp, vô cùng lãnh đạm. Mợ tức, mợ gẩy hết lá thuốc ra, mợ bảo cậu không thương thì mặc kệ nó chảy máu đi, mắc mớ gì cậu phải lo. Mợ giận mợ dỗi, mợ chui vào giường nhỏ, mợ kéo vách ngăn đến rầm một cái, lạnh lùng không hề kém cạnh cậu.

Mợ kéo vào thì cậu kéo ra, cậu giữ tay mợ, cậu bực bội quát.

-"Hỗn."

-"Kệ tui, tui cứ hỗn đó, hỗn thì làm sao?"

-"Thì tui vứt xuống ao cho cá rỉa thịt."

Cậu đe, mợ bướng bỉnh bĩu môi, ngồi bật dậy huyênh hoang.

-"Còn lâu mới rỉa thịt được tui nhá, tui biết bơi đó, tui toàn nhảy xuống ao vớt bèo mừ, tui không bắt bọn chúng chiên giòn thì thôi."

-"Được, chị giỏi."

Cậu đứng dậy, định bỏ ra ngoài. Mợ phụng phịu hỏi cậu đi đâu đó, cậu quay lại, chậm rãi bảo.

-"Đi rước bà hai về."

Lần này thì mợ sợ thật, mợ sợ tái mặt luôn. Sáng nghe tin mợ cả động thai, bà cả chuẩn bị xuống xử tội mợ cũng không hoảng như này, mợ vội vã chạy theo ôm vai bá cổ cậu, ra sức nịnh nọt, mợ bảo mợ biết lỗi rồi ý, mợ xin cậu thư thư năm sau hãng rước được không? Mợ lý sự nhà bé xíu thế này rước về thì mợ ở đâu?

Cậu mặc kệ mợ lủng lẳng bám trên lưng mình, việc cậu chọc mận bán cho người ta thì cậu cứ chọc thôi, thỉnh thoảng được quả chín đỏ cậu cố ý đưa ra đằng sau cho mợ, mợ cắn một miếng rồi lại đưa cậu một miếng. Cậu ăn ngon lành luôn à, cậu đâu có biết thế này là hôn gián tiếp đâu, cậu thật ngốc, mợ sướng, cười híp hết cả mắt.

Trong khi đó mợ cả đứng rình trộm ruột gan cứ phải gọi là sôi sùng sục. Chồng mợ thương nó mợ đã điên lắm rồi, giờ ngay cả chồng nó cũng thương nó, ôi cái cuộc đời mợ nó thảm. Mợ hóng hớt được xế chiều mợ Trâm sẽ đi giao mận cho nhà thím Vân chú Trần, mợ uất hận bốc cả túi đá dăm, mợ trèo lên ngọn nhãn nhà chú thím ngồi rình, mợ tính đợi mợ hai qua sẽ ném cho sứt đầu mẻ trán luôn.

Khổ nỗi, người tính chẳng bằng trời tính.

Đi rình mợ hai, ngoài mợ ra, không ngờ còn có thêm cả cậu. Cậu Hưng nghe tin mật từ thằng Quất, tới từ sớm nép sau gốc nhãn, mợ Chi ở trên cao tức run người, mợ mất kiểm soát ngã lộn cổ xuống. Cậu cả yếu lắm, cậu đâu có đỡ được mợ đâu, cậu bị mợ đè bẹp dí.

Rồi tổ ong trên cao bị động, tíu tít bay vù vù xuống. Mợ xót cậu quá, mợ vòng tay qua ôm cậu, che chở cho cậu. Cậu sợ run cầm cập, cậu rúc đầu thật sâu trong lòng mợ. Mợ bị ong đốt sưng húp cả hai bên má, nhưng mợ kiên cường lắm, mợ không khóc đâu, mợ chỉ bảo.

-"Kiếp này là cậu Hưng nợ tui, trù cho kiếp sau cậu Hưng thương Cẩm Chi điên cuồng nhưng tui lại thương người khác. Cậu phải đeo đuổi tui nhiều thật nhiều, cậu phải tỏ tình với tui tới lần thứ một trăm tui mới nhận lời theo cậu về nhà."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 33

Mặt mũi mợ đỏ rừng rực, những vết chích chỗ ngứa chỗ buốt, mợ trụ được một lát thì da dẻ tái nhợt, mợ xỉu mất. Cậu trốn trong lòng mợ mãi tới khi đám ong bay hết rồi mới dám thò đầu ra, là thằng hai đuổi cho cậu, nó đi giao mận cho nhà người ta với Trâm. Thằng hai ghét cậu sao lại đuổi ong cho cậu? Hay do Trâm xúi? Trâm xót cậu quá nên Trâm xúi đó, lòng cậu rộn ràng như có cả rừng hoa nở bung rực rỡ.

Cậu sai cậu hai cõng mợ Cẩm Chi về, còn cậu thì bẽn lẽn chân sáo bám theo Trâm. Trâm thi thoảng lại lén liếc cậu Lâm mợ Chi, trong lòng cứ gai gai kiểu gì ý, khó chịu kinh khủng khiếp.

Trâm ghen đấy, ghen lắm lắm.

Cậu tuy hơi nghiêm nhưng cậu đối xử với Trâm tốt vô cùng, càng được chiều thì lá gan của Trâm càng lớn, tính ích kỉ muốn độc chiếm cậu ngày một cao, cứ thấy đứa con gái nào lảng vảng quanh cậu Trâm bực bực ghê cơ.

Vẫn biết mợ cả chả thèm cậu đâu, vẫn biết mai sau cậu còn rước bà hai nữa, vẫn biết nhỏ nhen thế này không phải phép một chút nào. Mà khổ, biết là biết thế thôi, còn cái cảm xúc, nó khó khống chế lắm chứ bộ.

Cậu cả thấy Trâm cau có lại tưởng Trâm lo lắng cho mình nên tâm trạng phấn khởi lắm. Cậu giơ mu bàn tay có vết ong chích nhỏ xíu ra hươ hươ trước mặt Trâm nũng nịu.

-"Tui đau quá à, tê tê buốt buốt ý, Trâm thổi cho tui một cái đi, thổi phù một cái là hết đau liền ý...nha...nha..."

Cậu năn nỉ nhì nhèo mãi, cậu hai đột ngột quay sang nhìn Trâm. Trâm thấy mợ Cẩm Chi nằm gọn ghẽ trên lưng cậu, máu nóng lại xộc lên tới tận đỉnh đầu, giận giận thổi phù một cái vào tay cậu cả. Chỉ có vậy thôi mà cậu Hưng sướng ngây ngất, cậu Lâm không nói gì cả, cậu thờ ơ quay mặt bước tiếp.

May có cậu kịp thời tới nên mợ Chi cậu Hưng chỉ bị sốt chứ không nhiễm độc. Phú ông có lời khen ngợi cậu, còn thưởng cho hẳn mười quan tiền. Bà hai cũng rơm rớm sụt sùi, ngày nào bà chả sa sả dặn dò cậu Lâm, Trâm nghe tới nhàm tai rồi ý chứ, bà bảo, trong bất cứ hoàn cảnh nào cậu Hưng gặp nguy hiểm, cậu Lâm cũng phải dốc hết sức mình cứu giúp, đặc biệt không được phép tố giác thói hư tật xấu của cậu cả trước mặt phú ông.

Trâm nghe vô lý lắm, Trâm thắc mắc lý luận như thế là bất công với cậu hai, nhưng bu lại khuyên rằng, tình máu mủ sao mà dứt? Đến anh ruột của mình còn không đối xử tốt để người đời họ cười chê cho à? Sống lâu với bu, nhiều điều Trâm không phục, không dám phản biện, chỉ riêng điều này là nể thôi. Đàn bà thương con riêng của chồng hơn cả con ruột mình, trên đời này quả thật hiếm hoi.

Có lẽ vì bu rộng lượng như thế nên mới sinh ra được cậu hai giỏi giang ngoan ngoãn, chẳng mấy khi cãi bu cả. Trâm sẽ cố gắng noi gương bu, tương lai nếu cậu có nhiều bà nhiều con, dù xích mích bất đồng với các bà Trâm cũng sẽ cố thương yêu chăm sóc cho các con như nhau.

Bà Phúc sốt ruột cậu Hưng, bu hối hả chạy lên thăm cậu mợ. Đi được gần tới sảnh bà gặp con Bưởi hớt ha hớt hải như đứa mất hồn, con này bà ngứa mắt với nó lâu lắm rồi, tuy nhiên bà cũng chẳng làm gì quá đáng đâu, chỉ khẽ giơ chân sang bên phải thôi mà, nó ngã sấp mặt là tại nó mắt để lên trời đó chứ.

Bà thấy nó bất động liền lôi nó vứt vào chuồng bò, trải rơm phủ kín mít. Đoạn bà phủi tay, đủng đỉnh rẽ vào vườn mận, lén lút ngó cậu Hưng từ phía cửa sổ. Tội cậu, tội mợ, da dẻ trắng nõn mịn màng thế kia bị ong nó chích cho sưng phồng hết cả, bà hai xót cậu mợ đến nao lòng. Bà cả ngày

hôm ấy cũng chẳng vui vẻ gì, vừa thở phào vì cậu Hưng đỡ đỡ sốt thì lại không thấy con Bưởi đâu, bà gần như phát điên.

Bà gào, bà thét, bà lệnh phải tìm nó bằng được cho bà, không tìm được thì lũ chúng bay nghỉ cơm đi. Cả nhà nháo nhác toán loạn, ngay đến phú ông cũng sốt ruột chẳng yên, chỉ có bà hai ngồi núp một xó cười khẩy thôi. Tiểu thư tính nóng như lửa, đợt này không dần con Bưởi ra bã thì bà bé bằng con kiến. Bà đây cũng chỉ là muốn mượn dao chém người chút cho khuây khoả. Bà men theo bờ rào tới gần phòng của phú ông phú bà, im thin thít chuẩn bị chứng kiến cảnh vui.

Đúng như dự đoán, con Bưởi ngu ghê lắm, thằng Quất tìm thấy nó, cõng nó về, bị bà cả quát cho một trận nhưng nó chả nhớ vì sao bị ngã nữa. Nó chỉ thút thít ôm chân bà, ấm ức nghẹn ngào.

-"Tại anh Quất ý...lúc con mang cháo xuống cho cậu mợ xong đi ra anh Quất cầm trộm tay con...xong con tủi thân quá, xong chắc do con chạy vội nên con bị ngã xừ nó vào chuồng bò...nhưng con bị hại mà...bà làm chủ cho con với...là con bị anh Quất hại đó...bà đừng đánh con nha bà..."

Nó gào to không kém bà, cả nhà được dịp phì cười. Bà cả cũng cười, bà không nỡ ra roi với nó, thậm chí bà còn bảo thằng Quất cố kiếm một trăm quan tiền rồi đợi hai năm nữa bà bán nó cho. Thằng Quất mừng như mở cờ trong bụng, bà cả thực ra đâu có cần tiền, bà là bà muốn thử thách nó thôi, xem nó có thương con Bưởi thật lòng không.

Con Bưởi nức na nức nở, nó ôm bà bảo không gả đâu, đòi cả đời ở với bà cơ. Bà trìu mến nhìn, bà cho nó ngồi trong lòng bà, bà tết tóc viền hai bên mái cho nó xinh thật xinh.

-"Mày đang chiếm chỗ của ông đấy!"

Phú ông nghiêm giọng mắng mỏ, bà cả nguýt ông, chê ông trai già sắp có cháu còn giở thói trẻ con. Phú ông lắc đầu thở dài, chắc phải xúc tiến tạo điều kiện cho Quất Bưởi thôi, tống khứ được con Bưởi xuống gian dưới lúc nào hay lúc đó, để xem tới lúc nó chửa tướng ra, nó đẻ con thì nó ôm con nó hay ôm vợ ông?

Bà hai rập rình phía cửa sổ được phen sốc khỏi nói, khi xưa bà đi chơi về muộn thôi mà nửa đêm tiểu thư còn sai người đánh bà chục trượng liền, vậy mà giờ đây, con Bưởi lại nhơn nhơn dễ sợ. Tiểu thư thay đổi rồi, hoặc ngày xưa tiểu thư cũng chẳng thương bà nhiều như cái mồm tiểu thư cứ xoen xoét suốt ngày.

Có lẽ, chỉ có bà đã từng thật lòng thương tiểu thư thôi. Cái giá sau này tiểu thư phải trả, âu cũng là do tự chuốc lấy, bà chẳng áy náy làm chi nữa. Lòng bà nhẹ tênh, bà đủng đỉnh bước từng bước về căn nhà tranh, bà bảo bà nhọc nên dặn mợ Trâm dọn cơm riêng.

Như thường lệ, mợ bê lên hai cái khay cho bà chọn. Mỗi khay một đĩa rau muống luộc cùng bát nước canh dầm sấu giống nhau, ngoài ra có một khay để chiếc bát con múc vài miếng thịt kho tương, khay còn lại là chiếc bát nhỉnh hơn, mợ cũng gắp rất nhiều thịt bên dưới, nhưng lại chan nước tương thừa trong nồi lên che lấp, làm như nó đơn thuần chỉ là bát nước tương không thôi.

Đúng như mợ dự đoán, bà toàn chọn khay cơm thịt. Mợ nén cười bê khay cơm về phòng, mợ sắp đũa gắp thức ăn cho cậu. Cậu hai bữa nay lạ lắm, mợ gắp thịt cậu chẳng thèm ăn, mợ gắp rau cậu cũng gạt ra. Cậu chan có tý nước canh, ăn qua loa thôi.

Cậu bực cái gì không biết? Mợ linh cảm cậu giận mợ, nhưng mợ hỏi mãi cậu chẳng chịu mở miệng. Đến tối cậu không nghe mợ nói chuyện như mọi khi, cậu lạnh nhạt châm đèn dầu ngồi đan rổ. Tại lúc trước mợ hay có thói quen ngồi bệt xuống đất nên sàn nhà cậu ốp gỗ luôn cho mợ rồi, quan chỉ cấm xây nhà gỗ thôi chứ đâu có cấm lát sàn, cậu hai cũng giỏi lách luật ghê.

Với lại chỉ là những miếng gỗ mài nhẵn bóng mịn xếp xen kẽ với nhau thôi mà, tháo ra tháo vào dễ không. Giàu như nhà phú ông mới được đi chân đất trong nhà, nghe đâu ông mua được gạch đá hoa từ trên kinh thành đắt lắm. Chắc chẳng ai ngờ nghèo rớt mùng tơi như nhà Trâm cũng có cái phúc đó nha.

Cậu hai thật sáng dạ quá đi mất, lấy được cậu thật may. Mợ len lén ngồi xuống bên cạnh níu ống tay áo cậu. Cậu thở dài quay mặt sang chỗ khác, cậu chán mợ rồi sao? Chả nhẽ hôm nay cũng mợ Chi xong cậu trúng tiếng sét ái tình với mợ ấy rồi, cho nên về thái độ của cậu mới như băng như đá vậy. Cậu thương cậu nhớ người ta tới mức lơ đễnh bị dao cứa trúng tay, cậu ít khi bất cẩn như thế lắm.

Mợ tủi, nhưng lòng mợ vẫn thương cậu nhiều nhiều, mợ vội kéo tay cậu, ra sức thổi phù phù. Mợ mong cậu bớt đau, nhưng cậu lại chẳng đoái hoài tới sự quan tâm của mợ, mặc cho mợ lo lắng, cậu khăng khăng giật ra, giọng cậu nhàn nhạt.

-"Để hơi mà thổi cho ai đó."

Mợ há hốc, ai đó là ai cơ? Cậu cả á? Cậu để tâm sao? Mợ hỏi dồn, nhưng cậu không chịu nói thêm gì cả, cậu tiếp tục chẻ nứa để đan thêm cái thúng. Mợ sợ cậu hiểu nhầm nên cuống quít giải thích.

-"Đời này tui chẳng thương ai hết ý, cậu cả lại càng không, thương mỗi cậu hai thui à. Thương cậu hai nhất luôn, nếu cậu hai không chê tui nguyện làm vợ cậu hai kiếp này, kiếp sau, kiếp sau nữa nha."

Giọng Trâm ngọt ngọt lắm, mặt cậu hơi giãn giãn ra rồi, Trâm để ý cậu bớt khó thì xích xích gần cậu hơn, len lén nằm xuống sàn rồi gối đầu lên đùi cậu. Cậu không có đẩy ra nữa, cậu tập trung làm việc mặc kệ mợ, mợ cười cười vòng tay qua ôm eo cậu, lim da lim dim ngủ mất.

Mợ mơ màng tới canh tư, thấy mặt hơi nhột nhột thì chợt tỉnh giấc, mợ thấy tay cậu mân mê nơi gò má mợ, rồi mặt cậu với mợ sát ơi là sát, trán mợ cụng trán cậu, môi mợ hơi chạm môi cậu. Tim mợ thảng thốt như muốn nhảy ra ngoài, mợ vô thức gọi tên cậu, rồi mợ ấp úng buột miệng hỏi.

-"Cậu...cậu...làm gì đó?"

Cậu thoáng giật mình, tai cậu đỏ lựng. Rõ ràng đã có khoảnh khắc mợ thấy cậu hơi bối rối, nhưng chỉ chốc lát cậu đã lấy lại được vẻ điềm tĩnh.

Môi cậu khẽ sượt qua môi mợ, rất nhanh, rồi cậu thản nhiên bảo.

-"Tui...đuổi muỗi."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 34

Đầu óc mợ mông lung trống rỗng, mợ ngây ngốc một hồi, rồi mợ ấm ức kinh khủng. Cậu đểu ghê lắm, cậu hại mợ ruột gan mềm nhũn xong cậu tỉnh bơ như không ý. Mợ không chịu đâu, mợ muốn đòi lại cơ. Mợ liều mình đưa tay vòng qua cổ cậu, lấy cậu làm điểm tựa, mợ đột ngột nhướn người lên, thơm trộm cậu một cái.

Không thơm má đâu, thơm môi hẳn hoi nhé!

Cậu bị bất ngờ, cậu nhìn mợ đầy nghiêm nghị. Nhưng mợ không thèm sợ đâu nhé, mợ làm ngơ luôn.

-"Tui cũng đuổi muỗi mà, ây da, cái con muỗi ở đâu mà to thế chứ nị!"

Mợ cười khoái chí lắm, mợ thách cậu cáu giận hay phạt mợ đấy! Quả đúng như mợ dự đoán, cậu lẳng lặng quay đi dọn dẹp đống tre nứa thúng rổ, từ tối tới giờ mà cậu đan được nhiều ghê, vất vả cho cậu quá. Trong khi đó mợ ngủ miết à, mợ thấy ăn năn quá, mợ bảo để mợ đan nốt mấy cái dang dở mà cậu chẳng cho, cậu khoẻ lắm, mợ chịu không tranh được. Mợ đành lảng vảng quanh cậu, cố ý thở dài thườn thượt.

-"Tối nay tui ngủ với cậu nha, nhà lắm muỗi lắm ý, tui ngủ một mình tui sợ nó công tui đi mất."

Mợ nịnh ngọt xơn xớt, mà cậu dường như hiểu nhầm ý mợ thì phải. Cậu mắc màn ngay ngắn cho mợ, mặt mợ ngắn tũn luôn. Nhiều lúc mợ cảm nhận được cậu thương mợ, chỉ là, thi thoảng những lúc như này mợ cứ bị hoang mang ấy. Nhưng thôi, mợ chọn tin tưởng cậu, đợi cậu như lời cậu hứa.

Một thời gian là bao lâu? Một tháng? Hai tháng? Hay nửa năm?

Thấm thoát vậy mà cũng tới mùa tép nhảy tanh tách ngoài đồng, dưới cái tiết trời se se lạnh cuối thu ăn bát cơm gạo tám bùi bùi với chút tép riu mỡ nước thì còn gì bằng? Ôi chao cái con tép quê nó căng mọng ngầy ngậy, thêm chút lá chanh xắt nhỏ dậy mùi ngào ngạt, càng nhai càng bùi. Bà hai nằm đung đưa trên chiếc võng ngoài vườn, trong mơ toàn thấy tép là tép, tỉnh giấc rồi mà vẫn thấy thòm thèm.

Mợ Trâm làm món này ngon lắm nhé, tiếc là nhà bà không có ruộng, mua ngoài chợ thì bà tiếc tiền nên lần nào muốn ăn cũng sai mợ ra ao mò thôi. Ở nhà cũng không có công to việc lớn gì nên bu sai là mợ đi liền. Bà hai ăn rất khoẻ nên mợ tính mò đầy hai giỏ để còn lén phần cậu hai nữa, mò tới mò lui thế nào lại vớ được mảnh vải người ta ném đi, tuy ban đầu dính bùn bết bát bẩn lắm, nhưng lúc giặt sạch sẽ mợ phát hiện ra là lụa cao cấp hẳn hoi. Mợ mừng huýnh, mợ thức mấy đêm liền để may đồ cho cậu, còn thừa ít vải vụn, mợ chắp lại làm chiếc yếm nhỏ.

Tiền bu Phúc trấn hết nên cậu hai ít áo quần mới lắm, thi thoảng có để ra được mợ thấy cũng chẳng đáng là bao, cậu lại mua đồ ăn hoặc mấy thứ lặt vặt mợ thích thôi. Mợ thì váy từ đợt lấy cậu bu Trinh sắm cho nhiều, vẫn còn tốt, nhưng sáng sớm hôm ấy mợ vẫn vui lạ, tại được mặc đồ đôi với cậu ý.

Bà hai ban sáng nom cậu Lâm thấy hơi quen quen rồi, mà lúc đó mắt bà còn tèm nhem nên chưa nắm rõ tình hình, tới lúc mặt trời lên cao, cậu đi ra chợ, mợ Trâm khom lưng nhổ cỏ ngoài vườn, bà đăm chiêu ngắm mợ, rồi bà giật nảy mình, lửa giận trong bà nó bốc cứ ngùn ngụt ngùn ngụt.

Cái con rẻ rách, quân ăn trộm ăn cắp, dân làng đồn quả không sai. Lụa của bà, lụa thượng hạng của bà, hai chục quan tiền của bà, cái công bà đặt dưới phố huyện, tâm sức của bà, bao nhiêu ngày mà mong bà ngóng được ngắm cái tướng tròn tròn yêu yêu của cậu Hưng trong bộ đồ mới, ấy vậy mà con ranh nó lại thó mất.

Con này nhìn cái mặt là biết dày như thớt rồi, bà nhiếc cho một hồi mà nó có thèm nhận lỗi đâu, nó còn dám giảo biện rằng nó vớt được ở dưới ao

chứ. Ao nào? Nực cười, dưới ao mà nở ra lụa thì có mà dân làng khỏi nuôi tằm lấy tơ, từ mai cứ thế nhảy xuống mà vớt.

Bà tức sôi cả máu, bà lôi nó ra trói vào gốc mận, đoạn bà dùng roi mây bà vụt cho bằng khai. Nó càng chối bà càng mạnh tay, để xem nó gan được tới bao giờ? Tiếng roi quất vun vút đều đều, roi táp thẳng vào da thịt mợ, những vết trầy tróc rơm rớm máu, mợ đau tái cả mặt, nhưng mợ không khóc, mợ cũng không phục.

Việc mợ không làm, có đánh chết mợ cũng không nhận.

Nhưng phận làm con, bu dạy bảo mợ đâu được phép chống cự? Mợ cắn răng nín nhịn, chưa lúc nào mợ mong cậu mau về như bây giờ. Mợ mong mãi, đúng là thấy bóng dáng cậu, nhưng tiếc rằng, không phải cậu hai.

Mợ cứ nghĩ mợ tiêu luôn rồi, ai ngờ cậu Hưng hốt hoảng xông vào cởi trói cho mợ. Bà hai vội vàng giải thích, bà tố cáo mợ Trâm tội ăn cắp lụa nhưng cậu không thèm nghe. Cậu giật roi từ tay bà, vừa quất bà cậu vừa hậm hực chửi.

-"Là tui đó, thứ rẻ mạt đó tui không thèm, chính tui quẳng xuống ao đó. Bà là đồ rắn độc, bà chết sớm đi cho đỡ chật đất."

Cả người bà cứng đờ, đau xương đau tim, chỗ nào cũng đau. Tiền bà dành dụm mãi để mua cho cậu tấm vải đẹp, cậu nỡ lòng nào chê đồ rẻ mạt? Rẻ mạt quá, cậu không mặc thì thôi, cậu để làm giẻ lau chân cũng được mà? Cậu cứ thế vứt đi ư?

Lời lẽ của cậu, sao mà nó cay nghiệt?

Bà là rắn độc? Bà chết sớm? Bà tủi nhục gạt nước mắt, chân tay bà run lẩy bẩy, bà đối xử với cậu tốt là vậy, bao nhiêu tâm huyết bà dành cho cậu, ấy thế mà, trong mắt cậu, bà chẳng bằng một đứa con gái nhà bán bún. Bà ngã, cậu không hỏi lấy nửa lời. Nó ngồi thu lu một góc thì cậu lại sốt sắng quay sang quan tâm, cậu còn dụ nó về ở với cậu, làm vợ cậu, để cậu lo cho nó cả đời.

Tội thay cho cậu, cậu cứ như này, đến một ngày không xa, chỉ sợ cậu hối hận không nguôi. Tới lúc đó rồi, không khéo lại quỳ xuống mong bà tha thứ. Mà bà cũng chẳng trách cậu đâu, cậu chưa lớn, chưa hiểu chuyện, cậu vô tội.

Con dâu bà mệt đến bơ phờ rệu rã. Mợ sợ mợ Chi biết chuyện lại làm ầm ĩ nên nhỏ lời khuyên cậu cả lên nhà trên giùm mợ. Cậu thấy mợ thảm quá, xót quá, nên chiều lòng mợ, còn mợ thì lê lết từng bước về phòng. Mợ đi được nửa đường chợt thấy bu đuổi theo, bu khổ sở cầm tay mợ khóc lóc năn nỉ, bu xin mợ giữ kín không cho cậu hai biết bu đánh mợ.

Có lẽ bu lo xa quá rồi. Cậu Lâm chín chắn chứ không bốc đồng như cậu Hưng, cậu có thể trả đũa tất cả mọi người để đòi lại công bằng cho mợ, nhưng riêng bu thì không đâu, bu dẫu sao vẫn là bu mà. Tuy nhiên mợ cứ gật đầu cho bu yên tâm. Thi thoảng bận bịu thì trưa cậu sẽ không qua nhà nữa, nhưng tới xế chiều kể cả cậu về muộn đến mấy thì mợ vẫn đứng loanh quanh ở ngoài cổng đón cậu.

Chỉ có hôm nay là chẳng thấy bóng dáng mợ đâu, lòng cậu tự dưng hơi hụt hẫng. Cơm mợ để phần cậu dưới bếp, gà còn chưa lên chuồng mà mợ đã đi nằm rồi, mợ cũng chẳng thèm đợi cậu cùng ăn.

Bu cậu cũng có bao giờ đợi cậu đâu? Cậu ăn một mình, chẳng phải quen rồi sao? Hay từ ngày rước mợ về, cậu lại không quen nữa? Cậu cố ý đẩy cửa thật mạnh, tiếng bước chân của cậu, chính cậu cũng nghe rõ, nhưng mợ hình như không nghe thấy thì phải?

Mợ trùm chăn kín mít, mợ ngủ say lắm. Mợ nhọc mà, mợ tự lấy thuốc của cậu để trong giỏ thoa rồi nhưng da thịt vẫn rát vẫn xót, xương cốt vẫn nhức vẫn tê. Cậu thì đâu có biết đâu, cậu cứ lóng nga lóng ngóng, cậu đi qua đi lại quanh giường mợ, rồi đêm đến cậu thấy khó vào giấc, chốc chốc cậu lại ngoảnh sang bên cạnh xem mợ có thức giữa chừng không.

Cậu trông mãi tới lúc gà gáy, cậu phải đi giao hàng cho người ta rồi mà mợ còn chưa dậy. Sáng sớm mợ hay rang cơm cho cậu lắm, có hôm mợ còn nấu cháo hành hoa nữa, xong mợ sẽ lẽo đẽo theo cậu ra tới tận đầu

ngõ, mợ dặn dò cậu bao nhiêu là thứ. Bữa nay mình cậu lủi tha lủi thủi, thi thoảng ngoảnh lại cái cổng đìu hiu vắng vẻ, lòng cậu bất giác trùng xuống.

Trưa hôm ấy cậu chủ tâm ghé qua nhà, thấy bóng mợ ngồi bần thần trên giường, tay ôm đầu gối nhìn lơ đễnh ra ngoài cửa sổ. Cậu cao lớn là vậy, chắc mợ phải nom thấy cậu rồi chứ, nhưng mợ lại chẳng hề nhảy chân sáo chạy ra quấn lấy cậu. Cậu bần thần đi vào buồng, khẽ ngồi xuống cạnh mợ, cậu chờ mợ mở lời trước, mà một canh giờ qua đi, không gian vẫn cứ im lìm như thế. Rốt cuộc cậu chịu không nổi, cậu vụng về vỗ nhè nhẹ vào bả vai mợ, đợi mợ quay người, cậu trầm tư nhìn mợ, rồi cậu ngập ngừng hỏi.

-"Chị...chị hết thương tui rồi à?"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 35

Mợ đơ cả người, cậu v`ê từ bao giờ mà ma không biết quỷ không hay vậy nhỉ? Hôm nay cậu lại v`ê ban trưa cơ? Chẳng rõ cậu bu`ôn chuyện gì, mặt bí xị tội ghê lắm, còn hỏi mợ linh ta linh tinh nữa chứ. Mợ chủ động vòng tay qua ôm cậu, đ`âu mợ gục bả vai cậu, r`ồi mợ làu ba làu bàu.

-"Vớ vẩn, sao tui hết thương cậu cho được? Chắc lại có đứa nào tung tin đ`ồn nhảm phải không? Rảnh quá ha, cậu nói tui nghe là đứa nào để tui tẩn cho nó ra bã luôn."

Mợ ba hoa rõ hăng, mặt cậu chợt đỏ bừng, cậu ấp úng giải thích.

-"Thì...thì có cái đứa xóm trên...nó bảo chi`êu tối qua chị ăn cơm trước tui..."

-"Ớ, chi`êu qua tui nhọc người tui đi nằm luôn mà, tui nào có ăn cơm trước đâu? Mà ghê thiệt đó nha, ở tận xóm trên mà làm như chui g`âm giường nhà người ta không bằng. Cái quân mất nết nhà chúng nó, toàn bịa đặt bơm đểu, rõ ghét."

Máu mợ nó cứ phải gọi là nóng hừng hực lên ấy, bôi nhọ danh dự mợ ít nhi`êu mợ còn nhịn được, chứ riêng chia cắt tình cảm của cậu mợ là không có xong với mợ đâu. Cậu nhất định không chịu nói danh tính kẻ xấu hại mợ càng lộn ruột, mợ điên tiết toan xông lên xóm trên dằn mặt nhưng cậu đã kịp khoá trái cửa trước khi mợ lao ra r`ồi.

Căn phòng nhỏ xíu thoang thoảng hương lan rừng, mợ phụng phịu tựa người vào song cửa sổ, cậu c`âm tay mợ, băn khoăn quan sát h`ồi lâu. Mợ tủi lắm, xém chút nữa là rưng rưng méc tội bu Phúc r`ồi ý, khổ nỗi thấy cậu tình cảm thổi thổi lên vết tr`ây tim mợ lại m`êm nhũn, mợ chẳng nỡ để cậu phải khó xử. Mợ đành bỏ qua, mợ chỉ nhõng nhẽo chút chút thôi.

-"Tui bị ngã đó, vừa đau vừa xót, thổi không chắng khỏi đâu, phải thơm cơ."

Phải thằng Toàn có mà nó chả xông vào mần con Trang tới bến luôn rồi ý, mà cậu hai thì khác, chẳng dễ dụ chút nào sất, chán lắm cơ. Mợ bĩu cái môi rõ dài, cậu bôi thuốc cho mợ, không những ở chỗ bị thương mà còn thoa đều cả mu bàn tay nữa. Cái hỗn hợp này ngoài dầu dừa và sáp ong còn có thêm chút thảo dược tán nhuyễn, là hàng đắt nhất và bán chạy nhất của cậu, không phải vì cậu thét giá, chẳng qua bởi thảo dược quý hiếm tận trên vách núi cao, khó kiếm lắm.

Thế cho nên gái trong thôn giàu lắm mới dám mua, chỉ mợ là được dùng thoải mái thôi. Có đợt nhà còn hai hũ nhỏ, cô Hoàng Anh trả gấp đôi cậu cũng không bán, mợ cảm động ghê lắm. Lấy cậu một thời gian, chẳng phải làm việc nặng nhọc da mợ bớt rám nắng hẳn, thi thoảng soi gương mợ thấy má mình cứ hồng nhuận lên ấy, bu mợ còn trêu người ta lấy chồng mất xuân xanh, mợ thì càng ngày càng trẻ ra.

Cậu ở nhà được có một lát xong cậu lại phải bận công chuyện. Các buổi chiều cậu hay cầm một tấm gỗ bào mỏng với cục gạch nhỏ rồi chạy đi đâu ý, mợ trước giờ tưởng cậu lên núi hoặc qua chợ, nhưng bữa nay ngẫm lại mợ cứ linh cảm có cái gì đó không đúng lắm.

Không lẽ cậu trốn mợ ra bụi chuối hẹn hò?

Chết toi, không lẽ thế thật? Con nào? Gái nhà ai? Làng dưới hay xóm trên? Á, mợ biết thừa rồi nhá, nhất định là xóm trên rồi! Cái con mồm năm miệng mười ton hót bịa chuyện mợ không thương cậu nữa chứ còn gì?

Nó muốn cướp cậu đây mà, đừng hòng sói ạ, dù cậu có rước nó về thì cũng làm bà hai thôi, trải chiếu ngủ dưới đất ý, mợ dẫu sao vẫn là mợ cả nhé, mãi mãi là mợ cả. Mỗi ngày qua đi, mợ lại ích kỷ thêm một chút, mợ thấy mợ hiền được mỗi mấy cái ngày mới lấy cậu thôi, còn giờ cậu cưng cưng mợ rồi là mợ lại hiện nguyên hình thành Trâm của ngày xưa ấy.

Quả đúng là, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời. Mợ lén lút rình rập bám theo cậu. Con này nó máu ghê đó, không thèm hẹn bụi chuối luôn, hẹn

tận trên ngọn đa. Nó bắt cậu leo cây mà nó có chịu tới đâu, cậu thì cứ ngồi mãi trên đó làm gì không biết?

Mợ băn khoăn, mợ đắn đo. Rồi mợ chắp tay mợ lượn tới lượn lui, chợt mợ phát hiện ra hướng cậu nhìn xuống chính là thư phòng của cậu Hưng. Thầy đồ đang dạy cậu ấy, cả mợ Chi cũng chơi loanh quanh bên cạnh. Mợ Trâm há hốc, mợ vội vàng tự bịt miệng mình để khỏi gây ra tiếng động...thì ra...thì ra cậu hai lén học chữ.

Trước kia Trâm cũng từng hỏi bu Phúc về việc này, lúc đó trông bu có vẻ buồn bã lắm, bu bảo bà cả cấm phú ông mời thầy cho cậu. Tuy nhiên bà cả không nhận đâu, Trâm nghe vú Năm kể cái mồm bà lúc nào cũng giảo hoạt rằng bà không cấm, chính bà hai là người tự xin phú ông rằng cậu hai dốt nát, tiếp thu chậm không cần học.

Mỗi bà nói một nẻo, tất nhiên mợ Trâm tin bu Phúc hơn chứ. Làm gì có mẹ nào lại không muốn con đỗ đạt, chẳng qua thấp cổ bé họng cứ bị bu Yến chèn ép hoài. Cậu hai với cậu cả cùng sắp bước sang tuổi mười lăm, sắp đủ tuổi dự thi rồi, bà cả với phú ông chuẩn bị cho cậu cả chu đáo lắm, không chỉ ông bà hi vọng vào cậu, mà dân làng cùng hi vọng.

Căn bản chỉ cần một người đỗ đạt là rạng danh cả dòng tộc, cả vùng quê ấy chứ. Trâm thì vẫn cứ tưởng cậu hai là cháu tội phạm nên không đủ tư cách tham dự, nhưng kể cũng lạ, không thi thì cậu học để biết mặt chữ là được rồi, cậu chăm chỉ như vậy làm gì cơ chứ?

Đầu óc mợ hoang mang lắm, mợ chạy một mạch về thủ thỉ hỏi cu Trí, nó cười hì hì lắc đầu.

-"Không đâu, vẫn được thi, chỉ là với những người lý lịch không sạch sẽ như cậu thì phải nộp thêm năm mươi quan tiền lệ phí. Thi ba kỳ, thi Hương, thi Hội và thi Đình. Nếu cậu hai nhà chị đỗ đầu kì thi Hương, sẽ được ân xá cho đứa con trai đầu lòng. Còn nếu được dự thi Đình, chỉ cần lọt tam bảng thì cậu, bà hai, chị và tất cả họ hàng thân thích với tội phạm sát nhân, tức ông ngoại cậu hai đều được bỏ thân phận thấp hèn."

-"Tam bảng là gì cơ cu Trí?"

-"Cao nhất là Trạng Nguyên, tiếp tới Bảng Nhãn, rồi tới Thám Hoa đó. Nhưng nhiều người tài nên lọt vào thi Đình khó lắm Trâm ạ, bu bảo mấy năm nữa em chỉ cần đỗ thi Hội thôi, hoặc thi Hương cũng được, rồi em sẽ phấn đấu lên chức cai tổng cho bu nở mày nở mặt, em sẽ rửa cái oan năm xưa cho Trâm nữa."

-"Ừ ha..."

-"Hai chị em tám gì mà rôm rả thế? Cu Trí ơi bu vừa đi nộp tiền rồi nha, tuần sau cu Trí được đi nghe giảng đó."

-"Thật hả bu? Thật hay đùa hả bu? Thật không thế bu?"

Cu Trí sướng phởn hết cả người, bu Trinh cười hiền gật đầu. Thầy cô Hoàng Anh xuống phố huyện mời bã bọt mép mới rước được Thám Hoa năm kia về truyền đạt kinh nghiệm thi cử cho trai tráng trong thôn, phú ông thoáng tay chi hẳn trăm quan tiền để cậu cả ngồi ở vị trí đẹp nhất, nhà nào muốn cho con em đi chỉ việc đóng thêm năm quan thôi.

Trâm nghe mà mừng rơn à, vội chào bu rồi hối hả về nhà xin tiền bu Phúc. Tiền hàng của cậu kiếm được bu quản hết mà, bu từng bảo bu giữ cũng là muốn tốt cho tương lai cậu mợ thôi nên mợ cũng yên tâm lắm lắm.

-"Không được."

-"Sao vậy bu?"

-"Năm quan nhiều quá!"

-"Vậy hai quan được không bu? Hai quan nhé bu, bu cho cậu đi bu, để cậu đi nghe Thám Hoa giảng cho sáng cái dạ, rồi sau này biết đâu cậu thành tài."

Mợ chợt nhớ tới ba quan mợ còn đợt cậu bù vốn rồi dặn mợ cất kỹ, nên mợ xuống nước chỉ dám xin hai quan. Có hai quan thôi mà bu cũng khó khăn, mợ năn nỉ mãi bu cứ cương quyết không đưa tiền, mợ kiềm không nổi nữa, mợ ấm ức buột miệng.

-"Tiền của cậu mà, tiền của cậu chớ đâu phải của bu."

-"Chị câm miệng!"

-"Bu quá bất công đi, bu là bu mà bu không thương cậu chút nào cả."

-"Giỏi giang có tư chất thì khắc thi đỗ, chẳng cần nghe ai giảng hết, nhà đã khó khăn chị lại còn học đòi thế hả?"

-"Bu nói bu tồn cười ghê ý, bu chả hiểu gì sất, chả nhẽ bu chưa nghe câu không thầy đố mày làm nên à?"

Mợ ức quá mất khôn, mợ chọc bu giận sôi máu. Bu hầm hầm đứng phắt dậy, bu lý sự bu không thương cậu thì trên đời này chẳng có ai thương cậu cả. Mợ đang điên, mợ cãi bu, mợ bảo có mợ thương. Mợ hét ầm ĩ, mợ bảo bu đừng có nói mồm, nếu bu thương thì bu chứng minh đi, bu đưa cho mợ hai quan tiền. Mợ trả treo hại bu tức run cầm cập, bu trừng mắt túm tóc mợ, rồi bu giáng cho mợ một cái tát để đời, năm ngón tay bu in đỏ rừng rực trên gò má mợ.

Mợ mất thăng bằng, ngã nhào xuống sàn nhà. Bu chỉ thẳng vào mặt mợ răn đe.

-"Chị không phải dạy tôi cách làm bu, nghe chửa? Đừng có để tới lúc tôi phải dắt chị về trả cho bu chị. Dâu với chả con, loạt mất nết, cút xuống bếp nấu cơm mau. CÚT."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 36

Đột nhiên mợ cảm thấy cái việc mợ tranh luận với bu sẽ chẳng đi tới đâu cả. Cùng lắm là mợ lại ăn thêm trận đòn nữa, chứ đòi được hai quan của bu ý à, đợi đến mùa quýt đi. Mợ thở dài phủi váy rồi chạy ra gốc đa với cậu. Mợ muốn trông thấy cậu, mỗi lần mợ buồn bu buồn mợ đều muốn ngắm cậu ý, ngắm cậu rồi, mợ cảm giác được tiếp thêm sức sống nhiều lắm.

Cậu đã trèo xuống từ bao giờ, không chỉ mình cậu, còn có cô Hoàng Anh đứng đó nữa. Cô ấy dúi cho cậu phiếu đi xem Thám Hoa giảng bài, còn nũng nịu mong cậu nhận lấy tấm lòng của cô, cậu có ngại thì cuối vụ sang gặt trả nợ là được. Mợ trốn đằng sau bụi hoa râm bụt, nước mắt chỉ trực rơi ra. Giờ mợ có chục quan tiền thì tốt nhỉ, mợ sẽ đăng ký hẳn hai phiếu rồi đường hoàng xông tới giật tay cậu, lôi cậu về nhà với mợ.

Mà mợ không có. Ba quan, ba quan ít ỏi quá, chẳng làm được cái gì sất. Ôi dào, rốt cuộc cậu vẫn được đi nghe giảng, lại còn không mất đồng nào. Tốt quá, tốt quá còn gì?

Mợ tự lẩm bẩm trong lòng, mợ dặn mình phải vui lên. Dặn thế thôi, nhưng không vui nổi. Mợ nhớ tới lời hứa của cậu, mợ sẽ đợi cậu thôi. Kể cả cậu không đỗ, kể cả thân phận cậu có thấp hèn thì cậu vẫn là cậu của mợ, mợ sẽ vẫn theo cậu cả đời. Chỉ là, cậu lo cho mợ chu toàn như vậy, mợ thì vô tâm quá, chẳng giúp gì được cậu mấy.

Lòng mợ nặng trĩu, mợ quay lưng, lủi thủi ra về. Bữa đó mợ cất công lượm đủ thứ rau xanh mướt trong vườn nấu bát canh tập tàng với tôm khô, mợ còn bứt mấy quả khế kho cá nữa. Mợ nhanh lắm, cứ lúc nào bu định gắp gì là mợ đã gắp trước cho cậu rồi, mợ bị bu lườm cho mấy lần.

-"Nhân có bu ở đây, tui muốn thưa chuyện với cậu luôn. Từ giờ tiền hàng cậu đưa cho bu một ít thôi, còn cậu để tui giữ đi. Tui giúp cậu cất, tích đủ năm mươi quan còn đăng ký thi Hương."

Bu sốc suýt nghẹn xương cá, cậu cũng sốc, cậu không nghĩ mợ lại biết chuyện sớm như vậy. Cậu chưa kịp nói gì thì bu đã vội xua xua tay.

-"Không việc gì phải thế, cứ đưa bu giữ cho, tới ngày thi bu khắc đưa."

-"Cậu đừng tin, hai quan bu còn chả cho ý!"

-"Ơ cái chị này, ngu chửa? Nói thế khác nào đổ tiếng ác cho bu, bu là bu nghĩ cho cậu thôi. Chị tính mà xem, nhà thì nghèo rớt mồng tơi, đâu phải chỉ có năm chục quan lệ phí thi đâu, xuống phố huyện còn đủ thứ tiền, tiền ăn tiền ở, tiết kiệm được đồng nào hay đồng đó chớ."

Mợ nghe bu giải thích thấy có lý dễ sợ, là mợ nông cạn chẳng suy xét sâu xa rồi, may có bu người lớn chín chắn hiểu chuyện. Trong khi đó bu thở phào nhẹ nhõm, tranh quyền quản tiền với bu hả, còn mơ đi!

Mà cậu hai nữa, lầm lì ngu ngu cũng học đòi thi với chả cử. Sức ảo tưởng của cậu công nhận kinh khủng khiếp thật đấy. Cái thân phận thấp hèn bu nợ cậu, bu đã đánh tiếng mấy lần rồi, cậu cứ tốt với cậu cả đi rồi thời cơ tới bu ắt xin cho cậu chức thị vệ mà. Cậu an phận thủ thường có phải tốt không? Đằng này, mơ trèo cao là chỉ có ngã đau thôi.

Ôi chao ôi cái cuộc đời này, bu thương phú ông thứ hai, bản thân bu đứng ở vị trí thứ ba, nghĩa là bu thương cậu Lâm thứ tư lận luôn đó. Thương chứ sao không thương, cậu lành tính lại ngoan ngoãn có hiếu với bu, sau này vận đổi sao dời, bu có hưởng phúc bu cũng chẳng bỏ rơi cậu.

Bu khua môi múa mép thêm mấy câu, mợ Trâm an tâm hẳn, lúc rửa bát mợ còn vui vẻ ca hát nữa cơ. Xong xuôi mợ chạy sang nhà bu Trinh gửi thóc để chăm đàn gà của mợ. Đợt trước cậu hai đưa trứng qua đây ấp nhờ mà, nhưng mợ không có đón về, tại mợ sợ bu Phúc thịt hết cho mợ cả thì toi.

Mợ còn nhờ bu dạy mợ cách dệt vải nữa, trước lúc về mợ rẽ qua cánh đồng hoang chặt mấy bó đay để kéo sợi. Thầy mợ mất rồi, thầy mợ đâu thể cho mợ tiền tiêu vặt như thầy cô Hoàng Anh đâu. Bu mợ còn phải lo cho cu Trí, thế cho nên mợ muốn tích cóp một ít dúi cho cậu trước khi lên đường thì mợ phải tự lực thôi.

Mợ chủ quan chất hai quang gánh đầy, quên khuấy mất cái chân bị bu đánh vẫn còn đau, đâm ra về tới đầu ngõ mồ hôi nhễ nhại, mặt mũi cũng tái mét luôn. Cậu đang đứng ở ngay cái cổng tre, nhìn thấy mợ cậu vội vã chạy ra đỡ. Mợ cầm cái nón quạt phần phật, quạt cả cho cậu nữa, mà cậu tránh luôn, mặt cậu cau có lắm.

-"Giận tui hả?"

-"Ừ."

-"Sao giận? Do tui đi lâu quá hại cậu sốt ruột à? Mỗi lần cậu về muộn tui cũng đều sốt ruột cả ý, nhưng tui đã xin phép cậu trước rồi mà? Cậu đợi tui lâu không cậu?"

-"Tui không đợi chị, tui ra ngoài quét lá."

-"Sao cậu không mang chổi?"

-"Tui quên."

Vậy hả? Mợ lại nốc cả cân dưa bở rồi, mặt mợ xị như cái bị. Mấy cây đay còn phải phơi khô nên tạm thời mợ chưa làm được gì, nhưng mợ thương lượng với cậu thành công rồi, rằng vải mợ dệt cậu chỉ bán hộ thui, tiền thu được cậu phải đưa mợ. Mợ gạt mồ hôi, toan ra giếng giặt giũ thì đã thấy áo quần sạch sẽ thơm tho phơi ngay ngắn trên sào rồi, mợ cảm động lắm, mợ vội quay người chạy vào ôm chầm lấy cậu.

Cứ nghĩ tới cái buổi tuần sau là mợ nẫu cả ruột ra ấy, Thám Hoa này lựa ngày nào không lựa, lại lựa đúng hội thả đèn uyên ương hai năm mới có một lần. Cậu với cô Hoàng Anh đi nghe giảng với nhau xong có khi

lượn ra đầu đình dự hội luôn, trăng thanh gió mát có khi kéo vào bụi chuối mầy mò nhau cũng nên.

Không lẽ giờ mợ mặt dày xin cậu về nhà sớm sớm? Không đâu, quyền của cậu mà. Mợ cũng có cho được cậu cái phiếu năm quan như người ta đâu mà có tư cách?

Mợ tủi quá, càng ngẫm càng tủi, càng nghĩ càng não nề. Mợ rầu rĩ suốt một tuần, chiều hôm đó đợi cậu ra khỏi nhà mợ liền ôm mặt khóc nức nở. Hiền thục rộng lượng gì chớ, mợ ghen kinh khủng lên ý, mợ nhịn hết nổi rồi. Phòng có mỗi mợ nên mợ chả phải giữ kẽ, mợ nghẹn ngào mợ rấm rứt, mợ tức tưởi mãi cho tới khi cậu đột ngột đẩy cửa vào.

Bất ngờ quá, mợ không có kịp chùi nước mắt.

Cậu đứng sừng sững trước mặt mợ, cậu chậm rãi hỏi ai bắt nạt chị?

Chị, chị với cả chị, suốt ngày chị. Hơn cậu có hai tuổi chứ mấy? Gọi cái từ chị nghe già đau già đớn à. Mợ kiểu đang ức sẵn, phun ra một thôi một hồi.

Xả xong mợ mới thấy mình láo. Phận đàn bà liễu yếu đào tơ mà dám lên mặt đôi co với chồng, phải mấy thằng xóm trên chắc nó vả cho rụng răng rồi. Mợ lấm lét nhìn cậu, sắc mặt cậu nghiêm nghị hại mợ run cầm cập, mợ vội vã quỳ xuống ôm chân cậu năn nỉ.

-"Tui xin, tui xin, là tui nhỡ lời, đừng trả tui về cho bu tui nha, tui biết lỗi rồi."

Mợ rối rít van nài, thậm chí mợ còn định tự vả miệng mình mong cậu bớt giận. Mà tay mợ mới đưa được nửa chừng, hai tay cậu đã áp chặt hai bên má mợ rồi, mợ giờ có đánh cũng là đánh cậu thôi, nên mợ chẳng dám.

-"Đứng dậy đi."

Cậu nói không chút biểu cảm, mợ sợ sởn gai ốc. Không đâu, mợ không đứng đâu, đứng để cậu tống cổ mợ ra khỏi nhà à, mợ đâu có ngu. Mợ ngó

ngang ngó dọc, nhanh trí lết tới cạnh chân giường, bám chặt không buông. Cậu kiên nhẫn tiến tới, ngồi xuống ngay cạnh mợ. Cậu chỉ lên đùi mình, rồi cậu thản nhiên cho mợ hai sự lựa chọn.

-"Quỳ ở đó hay ngồi ở đây?"

Mợ sau một hồi ngây ngốc chợt hoàng hồn, mắt mợ sáng như sao, mợ vội nhảy vào lòng cậu, đầu nhỏ nép vào lồng ngực rộng lớn, hai tay vòng qua ôm cổ cậu phụng phịu.

-"Tui ngồi đây."

Cậu nhìn mợ rất kỹ, đoạn cậu thở dài.

-"Mắt sưng vù rồi."

-"Kệ nó."

-"Sưng đỏ sẽ xấu."

-"Kệ xấu, xấu sẵn rồi, cô Hoàng Anh mới đẹp."

Mợ dỗi, sụt sà sụt sịt. Cậu cười, những ngón tay cậu mơn man trên mi mắt mợ, cậu day bằng một lực rất đều, rất nhẹ, sức nóng dần lan toả khiến đôi gò má mợ ửng hồng. Đoạn cậu giúp mợ xoa nốt hai bên đầu gối, vừa xoa cậu vừa ghé tai mợ thủ thỉ.

-"Mợ đẹp hơn!"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 37

Ôi chao ôi, mợ chết chìm trong hũ đường mất thôi. Ban nãy mợ dỗi mợ nói lẫy chứ mợ đẹp thì cả thôn biết, mợ cũng biết thừa đi ý. Già làng còn khen mợ có gương mặt đầy đặn phúc hậu, mợ cố tình chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh đưa tình với cậu, cho cậu mê mợ tít thò lò luôn.

Ấy thế mà cậu chẳng ngắm mợ say đắm gì sất, cậu cốc đầu mợ cái rõ đau.

-"Điệu."

-"Điệu nhưng mà đẹp cậu nhỉ?"

Mợ nũng, cậu đặt mợ lên giường, đoạn cậu thong thả bỏ đồ trong túi ra sàn, cậu với quả ổi đào nho nhỏ nhét vào mồm mợ. Cái mặt mợ phồng mang trợn má nhìn rất chi là hài, nhưng cậu cho thì mợ vẫn cố ăn hết. Mợ ngó ngó nghiêng nghiêng, không thấy cái phiếu đi dự giảng đâu cả, mợ liền thắc mắc.

-"Cậu không đi với cô Hoàng Anh nữa hả?"

-"Không."

-"Sao không? Đi đi chớ, đi nghe Thám Hoa truyền đạt kinh nghiệm cho sáng cái dạ."

-"Tui đi để đêm nay mợ khóc hết nước mắt hả?"

Cậu thản nhiên hỏi, cậu gọi mợ là mợ rồi đó, ngọt không để đâu cho hết ngọt. Cậu cứ như này mợ sún răng lúc nào chẳng biết đâu, mợ ngượng ngùng bao biện.

-"Tui khóc là vì chuyện khác mà. Tui đâu có khóc vì hai người đi chung với nhau đâu, tui rộng lượng lắm. Cậu đừng có hiểu nhầm tui ích kỷ vô lý nhé, chuyện gì tốt cho cậu thì cậu cứ làm, tui không bao giờ muốn cậu khó xử đâu, tui cũng biết nghĩ trước nghĩ sau chứ bộ."

Mợ ba hoa rõ hoành tráng, tỏ vẻ cao thượng lắm cơ. Xong bắt gặp ánh mắt cậu thâm trầm nhìn mợ, khoé môi cậu khẽ cong lên như kiểu cậu biết tỏng rồi ý, mợ phát thẹn. Rốt cuộc hai má mợ hây hây đỏ, mợ lấy tay che mặt, lí nhí thừa nhận.

-"Được rùi...được rùi...tui thừa nhận...là tui ghen..."

-"Mới thế đã ghen? Sau này tui rước bà hai mợ tính sao?"

Cậu hờ hững chất vấn, mợ lén lút nhìn cậu xuyên qua những kẽ ngón tay, mợ tự thấy con người mợ nhỏ mọn thật đó, so với những đứa con gái nhu mì nết na trong thôn, mợ thua xa luôn. Biết làm sao, cảm xúc của mợ, chính mợ cũng không khống chế được mà, mợ phụng phịu lấp liếm.

-"Ờ thì sau này cậu cho tui thằng cu tí rồi, thì tui chơi với nó, cái đầu tui không nghĩ tới cậu nữa, cái tim tui chuyển sang thương cu tí, thương cậu ít ít thui, thì tui không thèm ghen luôn."

Mợ ngọt ngào là vậy, cớ làm sao cậu lại xa xẩm mặt mày? Cậu giận ghê lắm, cậu đứng phắt dậy hại mợ lăn lông lốc mấy vòng dưới sàn. Cậu hậm hực bỏ ra ngoài không thèm nói chuyện với mợ luôn. Mợ hoang mang lẽo đẽo bám đằng sau cậu, cậu còn chẳng buồn liếc mợ lấy một cái.

Mãi đến khi tới gốc đa phía sau đình cậu mới khom người quát.

-"Lên lưng tui."

Mợ vội vã nghe lời, cậu cõng mợ trèo lên cao tít. Rồi cậu ngồi phía ngoài, cậu cho mợ ngồi ở chỗ êm mông hơn, ở giữa nhánh cây và cậu. Bây giờ thì mợ hiểu hết rồi, cậu không nhận phiếu của cô Hoàng Anh không có nghĩa là cậu không đi nghe giảng. Cậu vẫn nghe đó, mà nghe lén.

Cánh cổng đình làng đóng chặt, trong sân lớn chủ yếu là thanh niên trai tráng, mợ Chi, cô Hoàng Anh với mấy đứa con gái nữa được vào cũng là pha trà rót nước thôi. Riêng cậu cả ngồi cái chiếu to nhất, chễm trệ ngay đối diện Thám Hoa, mọi người khác đều ngồi bệt phía đằng sau, cu Trí may mắn thế nào được xếp ngay hàng thứ hai. Ôi chao ôi thế là tốt lắm rồi, còn hơn cậu Lâm phải vắt vẻo trên cây đến tội.

Thám Hoa quả có tài hùng biện, mọi người phía dưới bàn tám rất rôm rả. Hắn nói nhiều thứ mợ không hiểu, nhưng mợ lén để ý thấy cậu lắng nghe vô cùng chăm chú, gương mặt cậu sáng lắm, pha chút phấn khích và nhiệt huyết nữa. Trong phút chốc mợ tưởng tượng ra cảnh cậu đỗ đạt, cậu mặc áo quan, ôi chao, cậu lúc đó phong độ ngời ngời luôn.

Mợ ngây người ngắm cậu, say đắm tới nỗi bị kiến cắn đỏ ửng cả chân mợ cũng chỉ nhẹ phủi chúng đi, mợ chẳng dám kêu, sợ phiền cậu, rồi sợ động dân làng phát hiện ra lại coi khinh cậu mợ.

Mợ đã nhịn rất giỏi rồi, mà tới gần cuối buổi kiến kéo tới lúc một đông, mợ ngứa ngáy không chịu nổi, mợ nhân lúc cậu không để ý len lén trèo xuống, rồi mợ vô tình đạp vào nhánh đa khô, nó gãy cái rắc, mợ ngã cái rùm.

Tiếng động to quá, bên trong sân đình ngơ ngác, cậu cả tai thính nhất, cậu hô lớn có đứa rình trộm. Cả bọn nháo nhác chạy ra, đứa với liềm đứa cầm cuốc, hừng hực truy bắt kẻ gian. Bắt được thì nhất định phải trói nó ở cái cột đầu đình rồi gọi cả làng ra bêu riếu xử tội.

Mợ Trâm lo toát mồ hôi hột, tiếng bước chân ngày một tới gần. Xung quanh bao bọc bởi ao hồ, đình làng và một cái vườn chuối, cậu mợ quả thật hết đường rồi. Mợ đau không nhấc mông nổi, mợ hoảng loạn khuyên cậu trốn đi, có gì mợ chịu thay cho. Nhưng cậu không nghe, cậu dìu mợ chạy thục mạng, rồi cậu ôm mợ, cùng nhau nấp trong cái giếng cạn sau bụi chuối tiêu.

Nấp kỹ lắm rồi, thế nào mà vẫn bị cậu cả phát hiện.

Cậu thấy thằng hai trước, cậu ghét thằng này kinh khủng, cậu toan gào toáng lên thì lại bắt gặp ánh mắt quen quen, ánh mắt mà cậu ngày nhớ đêm mong.

Cậu không nỡ.

Ai đánh Trâm một thì cậu xót mười, cậu thực sự không nỡ.

-"Tụi bay ơi là con mèo hoang đó."

Cậu hét, rồi cậu quay người. Trai tráng trong làng được phen thở phào nhẹ nhõm. Mợ Chi luôn đi theo cậu Hưng, toàn bộ sự việc, mợ chứng kiến hết. Mợ cay đắng nuốt nước mắt ngược vào trong, mợ là mợ chỉ muốn lôi con đó ra băm vằm cho bõ tức, nhưng mợ không dám. Mợ sợ làm thế rồi, khoảng cách giữa cậu và mợ, sẽ ngày một xa.

Bữa nay mợ nhịn, nhưng rồi một ngày nào đó, mợ sẽ trả hết.

Mợ Trâm từ nãy tới giờ thấy chân man mát, hoá ra cậu Lâm đã với mấy cái lá hoàn ngọc nhá rồi đắp lên cho mợ từ lúc nào. Cậu hỏi mợ còn ngứa không, mợ cúi gằm lắc đầu, lỗi do mợ hết, cậu cũng trách mợ đó, nhưng không hề nặng lời, chỉ mắng có đúng một từ, cậu bảo.

-"Ngốc."

Mặt mợ tiu nghỉu, đợi một lát sóng yên biển lặng thì cậu cắp mợ về. Không phải bồng hay bế công chúa đâu, chính là cắp ý, là tay cậu vòng qua eo mợ, xong cậu cắp mợ lên rồi cứ thế đi thôi.

Mợ so với cậu thì nhỏ xíu à, cảm giác cậu đối xử với mợ như với lợn ý, người mợ cong cong giống con tôm, có mỗi cái bụng vắt ngang qua tay cậu, chân hay đầu đầu chúi xuống không chạm đất.

Cậu qua nhà lấy đèn rồi lại vòng ra sông để bán, giờ thì tay xách đèn tay cắp mợ. Mợ biết tội nên mợ không dám kêu, nhưng mợ tự dặn lòng, từ giờ mợ sẽ ăn thật nhiều, để bụ bẫm lên, mợ béo rồi xem cậu có còn nâng mợ dễ dàng rồi chạy phăng phăng thế không?

Ớ nhưng mập nhỡ may lại xấu nhỉ?

R ồi cậu lại thấy cô Hoàng Anh đẹp hơn có mà chớt à?

Không được, ngàn vạn l ần không được. Mợ lắc lắc đ ầu bỏ đi cái suy nghĩ đen tối đó. Ra đến bờ sông cậu mới thả mợ xuống, mợ ng ồi trên đám cỏ xanh rì, điệu đà chỉnh chu lại đ ầu tóc, con bé Dung từ đâu nhảy ra nhõng nhẹo.

-"Cậu hai cắp Dung với, con cũng thích được cắp, giống mợ Trâm ý."

Nó năn nỉ nó ỉ ôi, cu Trí mặt đen kìn kịt, mặt mợ Trâm cũng đen không kém. Lạ đời thay, mợ vừa thấy rất thiệt thòi cơ mà, vì đâu tới lúc cậu hai cắp con đó quay vòng vòng ruột gan mợ lại l ồng lộn lên thế hả trời?

-"Ê, mi ra cắp con Dung đi chớ."

-"Chị tưởng em không muốn chắc? Trò này khó lắm, phải khoẻ cỡ cậu hai mới làm được."

-"Bu cho ngươi ăn cho lắm vào, để người yếu xìu ra thế hả?"

Mợ Trâm bực bội trách móc, cu Trí dỗi không thèm nói chuyện với chị nó nữa. Nó vùng dậy chạy đi, vừa chạy vừa quay đ ầu lại hờn con Dung.

-"Anh sẽ không bao giờ đan chong chóng cho Dung nữa."

Dung giật mình thon thót, vội xin cậu hai cho xuống lao theo anh Trí nịnh nọt. Cậu hai nheo mắt nhìn theo tụi nó, r ồi cậu quay lại bán đèn cho người ta cùng mợ. Cậu với mợ ng ồi g ần nhau, nói chuyện với khách nhưng chẳng thèm nói với nhau nửa lời.

Mợ gái có ch ồng r ồi thế mà cũng lắm người để ý, rình rập mợ từ lúc hoàng hôn d ần buông tới khi trăng treo lủng lẳng trên ngọn tre. Toàn là mấy anh trai xưa kia hỏi mợ không được nhân cơ hội ngắm trộm ý mà. Mợ thỉnh thoảng lại lén nhìn lên đưa mắt nháy nháy với tụi nó, ra hiệu đừng có nhòm mợ nữa.

Tại mợ sợ mấy con vợ nó ghen ý, rồi lại ghét mợ, khổ cái thân mợ.

Mợ cũng không hiểu cớ làm sao mà cậu đột ngột vòng lên chắn trước tầm mắt mợ. Tưởng cậu vẫn còn giận mợ cơ mà? Cậu cao quá là cao, giờ thì mợ không còn nhìn thấy anh trai nào nữa rồi.

-"Cậu sao thế? Cậu đứng vậy bán đèn làm sao?"

Hai tai cậu đỏ bừng bừng, tự dưng cậu bối rối khác thường. Cậu trừng mắt, nhưng không phải lườm mợ, mà là ngoảnh ra đằng sau. Mãi lúc lâu cậu mới quay lại, mợ hỏi sao cậu đứng đó mãi thế thì cậu khẽ hắng giọng rồi chậm rãi bảo.

-"Phòng mợ sẩy chân ngã lộn cổ xuống sông."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 38

Uầy, cậu đang lo lắng cho mợ đó sao? Mợ biết bơi cơ mà cậu vẫn quan tâm mợ mới ngọt ngào chứ! Tim mợ rung ra rung rinh, mợ bẽn lẽn vòng tay qua ôm cậu, chân mợ khẽ nhón, cánh môi chúm chím dịu dàng áp lên cổ cậu.

-"Bao nhiêu người xung quanh kìa."

Cậu chậm rãi nhắc nhở, mợ thoáng giật mình, thẹn thùng đưa tay che hai má nhuộm hồng. Cậu búng trán mợ, cậu mợ sau đó lại tiếp tục bán đèn, chẳng nói với nhau lời nào cả, nhưng chốc chốc lại ngoảnh sang nhìn nhau, mợ cười rất tươi, còn cậu, hình như cũng hơi tủm tỉm.

Chiếc đèn cuối cùng, cậu chưa kịp nhắc mợ đã bán phắt cho người ta. Mợ ngốc quá, chăm chăm tiết kiệm tiền chẳng giữ lấy một cái cho mình. Cậu mợ đành ngồi cuối sông xem các đôi khác rong chơi, những ánh nến trong đêm lung linh rực rỡ đến mê hồn. Bên kia ruộng lúa mới lên đòng, nõn nà lắm, hương lúa thoang thoảng ngòn ngọt, lúa còn đang thì con gái đó, mợ cũng vậy, mợ cũng đang ở độ tuổi rực rỡ nhất của thanh xuân. Đẹp như vậy mà không quyến rũ được cậu, sợ sau này già rồi chẳng còn cơ hội.

Đầu óc mợ toàn những toan tính xa xăm, mợ liều mình rúc vào lòng cậu, những ngón tay thon thon mò mẫm chạm tới mu bàn tay ram ráp của cậu. Ban đầu là chỉ là tiếp xúc mơn man nhẹ nhàng, sau dần thấy cậu chẳng mắng mỏ gì cả mợ liền liều mình thỏ thẻ.

-"Nếu cậu hai nắm tay tui, thì sẽ không bao giờ sợ tui lộn cổ xuống sông cả. Tại nhỡ tui có vấp thì cậu hai cũng kéo lại được ý."

Mợ nũng nịu hết nước hết cái mà cậu chả có động tĩnh gì sất, mợ tiu nghỉu ghê lắm. Thế nào mà tới lúc tan hội, mợ vừa mới nhổm dậy phủi váy

thì cậu đã chủ động cầm tay mợ, năm ngón tay đan nhau chặt thật chặt, cậu đi trước, lẳng lặng dắt mợ theo sau.

Lòng mợ xốn xang rạo rực, về tới nhà cậu mợ cùng ngồi đối diện nhau trên chiếc giường nhỏ, cậu chưa buông ra trước thì mợ cũng chẳng tội gì, cứ ở bên cậu như này, mợ nguyện thức xuyên đêm cũng được.

-"Mợ Trâm..."

Cậu gọi, gọi cả tên của mợ ra luôn, nghe thân thương gì đâu. Giá kể cậu bỏ đi chữ mợ, chỉ kêu Trâm thôi chắc mợ phát rồ luôn đó. Nhưng kệ đi, thế này cũng đủ sướng rồi, mợ ngoan ngoãn dạ, cậu định nói mà xong cậu lại thôi. Mợ cảm giác bữa nay cậu có tâm sự, tuy nhiên mợ cũng chẳng dám tọc mạch, lắm lời để cậu bực cậu đuổi mợ về giường thì toi.

Chẳng mấy khi có cơ hội, mợ ngả người nằm xuống, đầu tựa lên đùi cậu, tay vẫn nắm tay cậu không buông, mắt còn long lanh chớp chớp mỗi chài cậu. Cậu nhìn điệu bộ của mợ, nhịn cười không nổi, mà cậu ngại, nên cậu đưa tay kia che mắt mợ. Mãi sau cậu mới tha cho mợ, rồi cậu ngập ngừng mở lời.

-"Sau này cu tí thì để tui thương cho...còn mợ...mợ cứ thương tui là được rồi."

Cậu phát biểu xong câu đó hai vành tai chợt đỏ ngầu, mợ đơ cả người luôn à, một lát sau mới kịp định thần chọc cậu.

-"Cậu thương cu tí nhiều không?"

-"Nhiều."

-"Nhiều như nào?"

-"Nhiều bằng thầy tui, bu Yến thương cậu Hưng. Cộng với cả mợ nữa, mợ định thương cu tí bao nhiêu tui thương thêm ngần đó."

Thực ra cậu Hưng cũng phải gọi bu Phúc là bu đó, nhưng cậu ngang ngược, cùng lắm cậu chỉ ra vẻ trước mặt phú ông thôi. Mợ ngẫm mà chợt thấy bất công thay, cùng là con mà cậu cả được phú ông thiên vị cưng chiều hết mực.

Cậu đâu có gì xuất sắc hơn cậu hai đâu? Chẳng qua ông yêu người nào hơn thì thương con người đó hơn thôi mà. Tội nghiệp cậu, nhưng không sao hết, đã có mợ ở đây rồi, mợ nghiêm túc thì thầm.

-"Bu Yến, thầy cậu và mợ Chi thương cậu Hưng bao nhiêu, tui sẽ thương cậu bù gấp vạn lần như thế."

Cậu hình như bị làm cho cảm động, tay cậu siết tay mợ chặt lắm, hơi đau đau, nhưng ngọt thấu tim à. Ai cũng bảo nhà phú ông có hai cô con dâu, mợ cả sướng bao nhiêu thì mợ hai khổ bấy nhiêu, mà mợ đâu thấy khổ đâu, nhiều lúc mợ còn thấy mợ tốt số hơn mợ Chi ý chứ.

Lại nói tới mợ Chi, có đêm nào mợ được ngủ ngon? Mợ học võ từ nhỏ, chó mèo lợn gà thậm chí cả hổ con trên núi mợ còn thu phục được, mỗi cậu cả là đầu cứng hơn đá. Mợ đến phát rồ với cậu, nhưng kêu mợ bỏ cuộc thì mợ không làm nổi, mợ mê cậu quá mất rồi.

Mợ dậy trang điểm từ lúc gà còn chưa gáy, lần này mợ nghe theo lời khuyên của con Bưởi, áp dụng cách bà cả quyến rũ phú ông. Mợ mặc chiếc yếm đỏ để lộ tấm lưng ong mịn màng, yểu điệu bước ra vườn mận ngồi đợi từ sớm. Cậu như thường lệ đọc sách ở cái bàn phía Nam, mợ thấy cậu ngắm mợ đến bần thần cả người, cậu vẽ mợ hay sao ấy, tại cách đưa bút kia không giống viết chữ cho lắm.

Mợ vui như mở cờ trong bụng, trưa đó mợ không ăn cũng thấy no. Rồi mợ lén tới thư phòng của cậu ngắm tranh. Khổ cho mợ số nhọ, tranh, có thì có, nhiều là đằng khác, mà chẳng phải vẽ mợ đâu.

Là mợ hai đấy.

Còn có bức lưng trần rồi chiện thêm cái mặt đẹp trai của cậu trên đó nữa cơ. Rõ ràng là xăm xong tẩy mất, rõ ràng là hú hí với nhau rồi, thế mà

dám xảo biện qua mặt mợ? Bu mợ bảo đàn bà không hư thì làm sao đàn ông hỏng? Con này nó mất nết vậy đấy, lấy chồng rồi mà vẫn tính cua chồng mợ, cái đồ lăng loàn. Mợ càng nghĩ càng lộn ruột, ức chế tích tụ bao nhiêu ngày bỗng dưng bùng phát ngùn ngụt.

Máu mợ sôi, gan mợ nóng, mợ hừng hực lao xuống túp lều tranh. Mợ hai đang ngồi rửa rau ở cạnh giếng, nghe có người gọi mình, vừa mới ngước mắt lên đã bị mợ cả choảng cho cả tảng đá to bự vào đầu. Mợ thấy trời đất chao đảo, não mợ ong ong, đau như muốn nứt ra. Mợ ngã, trán túa máu rì rì, mọi thứ xung quanh mờ dần, rồi mí mắt mợ sụp xuống, mợ ngất lịm.

Tảng đá trên tay mợ cả vô thức rơi xuống, mợ lay mãi mà mợ Trâm không hề nhúc nhích. Mợ hoang mang tới đờ đẫn, rõ ràng mợ đã kiểm soát lực mà, mợ chỉ định đập cho thâm tím mặt mày thôi. Vì đâu tới nông nỗi này?

Là do đá nhọn quá, đâm rách da mợ hai, thời điểm mợ ngộ ra thì mọi thứ đã quá trễ rồi, mợ chỉ còn biết phi tang vật chứng xuống đáy ao. Còn mợ Trâm, mợ run run kéo mợ ấy đem giấu trong đống rơm sau vườn. Khi mọi thứ đã được an bài xong xuôi, mợ ngó trước ngó sau, chắc chắn không có ai nom thấy liền thở phào chạy biến về phòng.

Mợ cài chốt thật chặt, mò lên giường trùm chăn kín mít. Mợ dặn con Chanh có ai hỏi thì bảo mợ ở nhọc nên ở nhà cả ngày. Mợ xếp rơm khéo lắm, chắc chẳng ai tìm thấy nó đâu, có tìm ra thì cũng chẳng liên quan tới mợ. Nhưng rồi mợ lại sợ, sợ nó nghẻo mất thì tội nghiệp nó, dù sao nó vẫn còn trẻ măng, lại đẹp nữa.

Cậu Hưng kiểu gì chả khóc lóc vật vã, mợ hiểu cậu quá đi mà. Mợ chết có khi cậu chẳng thèm đoái hoài đâu, ôi chao nghĩ tới thôi mà ruột gan mợ sôi sùng sục trở lại, mợ ghét, mợ căm, mợ hít thở thật sâu, mợ tự an ủi mình không có tội. Là tại mợ hai đó, lẳng lơ trơ tráo, gặp báo ứng là đúng thôi.

Cậu hai hôm đó đi lợp mái thuê ở thôn bên được trả hậu lắm, cậu trích ra bốn mươi đồng mua nửa cân dưa lê. Cái giống dưa này nó ngọt quả mà

thơm phưng phức, đất thôn cậu không trồng được, cậu nhớ có đợt con Trang đem sang mấy quả, mợ hai mê lắm, mợ vừa ăn vừa cười tít mắt.

Cậu sợ trầy nên dùng lá khoai môn bọc từng quả rồi cẩn thận bỏ túi vải đem về. Mợ chắc đang đứng ở loanh quanh ở cổng đợi cậu đó, cậu mà về thể nào mợ cũng lao ra đón, trông thấy dưa chắc mợ thích phát rồ, rồi mợ lại ôm chầm lấy cậu giữa xóm cho mà xem.

Mợ ấy à, không giữ thể diện phép tắc gì cả đâu!

Nhưng cứ nghĩ tới mợ, tinh thần cậu phấn chấn hẳn lên, bước chân của cậu cũng nhanh hơn. Tiếc là, thời khắc cậu về tới nơi, mọi thứ chẳng như cậu tưởng tượng. Mợ chắc chưa hết thương cậu đâu, tại sáng nay mợ còn nấu cháo hành hoa cho cậu mà, có ít ruốc mợ cũng nhường cậu.

Không lẽ mợ nhọc? Phải rồi, có khi mợ nhọc, mợ đi nằm trước cũng nên. Cậu vội vã đẩy cổng, sốt ruột chạy vào buồng trong thăm mợ.

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 39

Căn phỏng nhỏ xíu chẳng có bóng người, đôi giường một to một nhỏ của cậu mợ chăn chiếu hãng còn gấp gọn gàng. Chứng tỏ mợ không nhọc, mợ chắc chạy đi đâu đó thôi. Cậu cất gọn đ`ôngh`ề, giọng bu cậu từ nhà trên sa sả vọng xuống.

-"Mợ Trâm đâu? Dọn cơm đi chớ! Mợ muốn hại bu chết đói hả? Mợ Trâm! Mợ Trâm lên bu biểu!"

Bu gọi rát họng mà không thấy mợ đáp. Dâu với chả con, chưa già đã điếc, bu xỏ đôi dép lê loẹt quoẹt xuống bếp tìm mợ. Ôi chao ôi cái con mất nết, nó còn chưa thèm vo gạo, rau cỏ ngâm ngoài giếng từ bao giờ cũng quên không vớt vào?

Lại mải chơi r`ồi, n`ên bà con gái, không lo làm ăn cứ suốt ngày thích đi hóng hớt chuyện thiên hạ, chả ra cái thể thống gì sất! Đợi đấy, quả này v`ề bu đánh cho tuốt xác thì thôi. Cậu hai đi làm vất vả cả ngày trời, nom cũng tội. Bu thương cậu, toan nổi lửa nấu bát canh, mà khổ, lửa mãi chả thấy đâu, thấy mỗi khói bay mù mịt.

Bu ho sù sụ, cậu lại phải vào làm thay bu. Cậu nấu ăn chán đời lắm, cơm sượng đằng cơm, rau nát đằng rau, có mỗi quả trứng ngỗng là cậu luộc chuẩn thôi. Lòng đào bùi bùi ngọt ngọt, bu chén li`ền tù tì mà vẫn thấy thòm thèm, chưa kịp thò tay bóc nốt quả còn lại thì cậu đã cất n`ồi đi r`ồi.

Trước kia bu thích cái gì cậu đ`ều cho cả, cậu gặm khoai sống cũng được. Khổ cái từ ngày rước mợ Trâm v`ề cậu ngu hẳn đi, toàn len lén bớt đ`ồngon cho nó, cậu tưởng qua mặt được bu chắc, chẳng qua bu rộng lượng nên bu lơ đi thôi. Bu cũng không thích làm căng quá, tại tính cậu hai

không được dễ thương như cậu cả, cậu ngoan thì ngoan thật nhưng lì lắm, bu sợ già néo đứt dây.

-"Để bu rửa bát cho, cậu đi nghỉ đi."

Bu ngọt nhạt mở lời, biết chắc cậu không để bu động tay, nhưng một câu nói đãi bôi mất gì đâu. Thi thoảng phải cho cậu thấy tình thương bao la của bu chứ, để cậu còn dốc lòng dốc sức phụng dưỡng bu. Cậu bữa nay chẳng ăn mấy, tối đến chốc chốc lại đi ra ngõ ngó, ngó chán lại đi vào.

-"Gớm cái hội bà tám thì còn lâu mới tan, cậu cứ đi nghỉ đi, nhớ chốt trái cửa ý, cho mợ ngủ ngoài ngõ một đêm thì từ mai mợ mới sáng mắt ra, mới ngoan được. Các cụ biểu dậy vợ từ thuở bơ vơ mới về cơ, nhưng cậu chửa rõ thì giờ rèn giũa dần dần, cũng chưa muộn..."

Bu lanh lảnh dặn dò, cậu buồn buồn đóng cổng, lủi thủi vào trong. Cậu châm đèn đan rổ, kệ mợ vậy, không để ý tới mợ nữa. Mợ kêu mợ thương cậu nhưng xong mợ cũng đi chơi tít mít quên cậu luôn mà, mợ đâu có mong cậu về như mợ hay bảo đâu.

Mợ lớn rồi, có chân đi thì tự có chân về. Cậu việc gì phải đi tìm?

Cậu tự dặn lòng mình thế. Cậu đan tới cái rổ thứ ba thì ngoài hiên bắt đầu lâm thâm mưa, xa xa phía chân trời vài tia chớp đánh nhì nhằng, cậu ban nãy quyết tâm là thế, mà bây giờ lòng lại bồn chồn thấy lạ. Trời đêm se se lạnh, mợ nhỏ người như vậy, dính nước mưa sợ ốm mất, cậu mặc xác cái tự trọng nền ông, mặc xác việc cậu còn đang bực, hối hả cầm nón chạy ra ngoài đình tìm mợ về.

Về rồi, cậu khắc có cách trị mợ sau.

Tiếc thay, mợ không có ngoài đó. Cái Dung kêu cả ngày hôm nay chơi ở đây làm gì thấy mợ. Cậu theo cu Trí về nhà bu Trinh cũng không thấy, cậu lang thang khắp những nơi mợ có thể đi, cậu hỏi han hết người này tới người kia, nhưng chẳng ai biết mợ ở đâu cả.

Ngay cả vú Năm cũng lắc đầu. Giá kể vú biết chút tin tức thì tốt, nhìn mặt cậu hai nhợt nhạt tội quá, cậu chạy vụt lên phòng cậu cả đập cửa rầm rầm. Bà cả bĩu cái môi rõ dài, vừa đen nhẻm vừa ướt át, không khác gì con chuột lột cả, nom chướng mắt ghê đó. Bà sợ bẩn nên bà tránh một đoạn rất xa, cậu cả thì khác, cậu sốt ruột ghê lắm, cậu cứ sấn lấy cậu hai hỏi han tin tức.

-"Hay mợ Trâm cũng bị ngã trong chuồng bò giống con?"

Con Bưởi ngây ngô quay lại thắc mắc. Nó chưa kịp trình bày thêm thì cậu hai đã vội lao đi, cậu cả cũng ba chân bốn cẳng bám theo. Nó tròn mắt trông hai cậu, bà cả véo cái má phúng phính của nó doạ nạt.

-"Lần sau mà còn lơ đễnh như thế bà chôn sống mày."

Con Bưởi sởn hết cả gai ốc, vội ôm chân bà nịnh nọt. Nhỏ xíu mà ngọt giọng, bà cười khanh khách, bà hỏi nó có thấy bà ghê gớm không? Nó tất nhiên lắc đầu, nó giống phú ông, luỵ bà, thương bà nên thiên vị bất chấp. Chứ vú Năm nè, vú chứng kiến bao nhiêu lần bà hành bà hai, cậu hai, bà ác thấy mồ luôn.

Hai cậu chạy một vòng, mồ hôi nhễ nhại vẫn chưa tìm được người. Theo như vú biết thì mợ Trâm đâu phải dạng ham chơi không có nề nếp phép tắc gì đâu, hay mợ sẩy chân rơi xuống ao nhỉ? Cậu Hưng nghe vậy lo lắng sai người châm đuốc, cậu không biết bơi nên đành đứng trên bờ soi sáng cho cậu Lâm.

Hai cậu đi lần lượt hết ao này tới ao kia, cái thôn bé như cái kẹo mà lắm ao, còn chưa kể sông hồ, bọn người làm theo sau nhọc thở không ra hơi, cậu cả cũng nhọc, nhưng cậu vẫn cố dụi mắt lắc đầu cho tỉnh táo. Lão Tứ nghe phong phanh có đứa kể chuyện, liền đuổi theo hai cậu phân tích.

-"Tụi bay ngốc, ao trong thôn nông bỏ xừ làm sao chết đuối được, nhỡ có chết thì xác cũng phải nổi chứ. Mưa thế này có khi mợ trú ở đâu thôi, sáng mai tạnh mợ khắc về, hai đứa về nghỉ đi, muộn rồi."

Vú Năm gật gù, lão nói vậy mà có lý, quả thực lo quá hoá hâm, mợ Trâm biết bơi mà. Vú khuyên mãi cậu hai mới chịu v`ênhà, cậu cả đuối sức không nhấc chân nổi, mè nheo nhõng nhẹo.

-"Thằng hai, cõng cậu với!"

Vú bực, cậu hai nãy giờ lội biết bao nhiêu ao, cậu còn mệt hơn cậu cả đó. Ấy thế mà cậu vẫn cõng, cậu cả tròn tròn mập mập áp mặt vào lưng cậu hai lủng ba lủng bủng.

-"Hay tại Trâm thấy thiệt thòi nên Trâm bỏ mày r`ồi?"

-"Cậu hâm à, cậu hai rất tốt mà. Lo cho mợ hai đủ cả."

Vú Năm bức xúc bao biện, cậu cả không chịu nhún nhường.

-"Tốt cái gì mà tốt, rõ ràng có l`ần tui rình tui thấy Trâm tâm sự với con chó cái nhà hàng xóm, Trâm kêu nó tốt phúc, vừa có chục đứa con lít nhít vừa được con chó đực liếm lông, chẳng bù cho Trâm, thằng hai không chịu nói thương Trâm gì sất, Trâm tủi thân đó!"

Cậu Hưng oang oang cả lên, bước chân cậu Lâm dường như chậm lại. R`ồi cậu nghe cậu Hưng tuyên bố.

-"Tội nghiệp Trâm, thế nên tui mới thương Trâm đó. Tui sẽ thương Trâm bằng tui thương Trâm bây giờ với cả cộng thêm ph`ần của thằng hai nữa."

Trời nhá nhem tối nên vú Năm không nhìn rõ sắc mặt của cậu hai, chỉ biết cậu buông tay rất đột ngột, cậu cả đang chễm trên lưng ngã nhào xuống vũng bùn, chắc không đau đâu, chỉ bẩn thôi. Cậu gào thét `âm ĩ, cậu kêu cậu sẽ giết cậu hai, nhưng cậu chưa kịp giết, đã bị cậu hai xách tai dằn mặt.

-"Ph`ần của tui không mượn ai lo!"

-"Mày...mày dám bắt nạt cậu...cậu...cậu phô bu Yến...cậu ghét mày..."

Cậu ấm ức lắm, cậu khóc nghẹn ngào. Mợ Chi nửa đêm nửa hôm chạy đi tìm chồng, chứng kiến một màn xót ruột xót gan. Mợ thương cậu, cho nên cậu ghét ai mợ ghét người đó, mợ căm thằng hai. Cậu thương ai mợ cũng ghét người đó, mợ hận mợ hai.

Tóm lại, mợ nguyền rủa hai vợ chồng chúng nó.

Mợ lấy khăn tay lau mặt mũi cho cậu Hưng, ngọt nhạt dỗ dành cậu về với mợ. Mà cậu không chịu, cậu Lâm về tới nhà liền ngồi lì ngoài cổng đợi vợ cậu, cậu Hưng cũng ngồi theo, cậu đợi vợ thằng hai.

Mợ Chi lửa giận ngùn ngụt, mợ cầu cho sét đánh trúng thiêu trụi đống rơm đó luôn đi. Nom cậu cả kìa, ngủ gà ngủ gật gục hẳn vào bả vai cậu hai, rõ ức chế mà. Mợ phải cố lắm mới kiềm được hoả khí trong người để bồng cậu về phòng. Cậu như con lợn con ý, rúc rúc vào lòng mợ, cưng chết đi được.

Cậu hai ngóng mợ hai nguyên một đêm. Tới lúc trời hưng hửng sáng, mưa ngớt, lòng cậu lại dấy lên chút hi vọng. Nhưng đến trưa nắng chang chang rồi, vẫn chẳng thấy bóng mợ. Cậu vào nhà ngó một lượt, cậu nhìn cái sào phơi áo quần, đêm qua ngấm nước vậy mà giờ khô cong rồi.

Là mợ giặt cho cậu đó, mợ tay nhỏ nhưng khéo, mợ giặt đồ vừa sạch vừa thơm. Mợ nấu cơm cũng dẻo lắm, mợ lúc nào cũng như con chim chích bông ríu rít bên cậu, giờ chích bông bay mất rồi, chẳng biết do bận công chuyện, do đi lạc hay là không cần cậu nữa?

Không lẽ sống với cậu nghèo quá, khổ quá nên mợ theo trai xuống phố huyện rồi? Mợ đẹp, lắm đứa gạ, cậu biết thừa mà, biết từ lúc cậu chưa rước mợ cơ. Lòng cậu bất giác trùng xuống, nắng vàng ruộm ngoài kia, nhưng trong này, cậu chỉ thấy một màu tăm tối. Bu cậu vọng xuống quát cậu hai không đi làm đi à, không tính tích tiền thi Hương nữa à?

Cậu lặng thinh chuẩn bị đồ nghề lên núi. Đường bữa nay sao gồ ghề xa quá, cậu bước từng bước nặng nề. Cậu định gửi cu tí cho mợ mà, giờ mợ bỏ cậu, lấy đâu ra cu tí nữa? Chỗ gỗ tốt cậu giấu mãi trong hang sâu để làm cái cũi, chắc giờ bán đi thôi. Cậu tính toán vài thứ, mà lúc trời xế chiều,

cậu lại mau mau chóng chóng v`ênhà, cậu nghĩ nhỡ đâu mợ hối hận, mợ lại quay v`êvới cậu?

Nhưng không!

Vườn không nhà trống, mợ bỏ cậu thật r`ãi!!!

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 40

Mợ không những đẹp người còn tháo vát nhanh nhẹn, bao nhiêu đám hỏi, ngay cả cậu Hưng cũng chết mê chết mệt. Cậu biết cậu không xứng với mợ, đâu phải cậu chưa từng tránh mợ đâu, tại mợ cứ bám cậu trước đó chứ. Rồi thì cái duyên cái số run rủi, thế nào cậu lại cưới được mợ.

Rước mợ về rồi, không lẽ tránh mợ mãi? Không lẽ muỗi nó đốt mợ cậu không đi mắc màn? Không lẽ mợ đau chân không cõng mợ? Không lẽ không lo cho mợ?

-"Gớm đúng là vô phúc mà, dâu với chả con, loại trơ trẽn."

Bu Phúc ngồi hóng hớt ngoài đầu đình nguyên một ngày, giờ mới thèm õng ẹo mò về. Chuyện mợ Trâm mất tích cả thôn biết, dân làng đồn ghê lắm, có người còn bảo chiều qua tận mắt thấy mợ lén thậm thụt với thằng nào mặt lạ hoặc ngoài bờ đê cơ, không phải người trong thôn.

Trốn theo trai lên huyện là cái chắc rồi, khổ thân cậu hai đêm mong ngày ngóng. Bu nom da mặt cậu sạm đen, người cậu thất thểu thiếu sức sống, tội cậu quá. Bu thương cả cậu Hưng nữa, xót hai cậu bao nhiêu bu hận cái con yêu nghiệt đấy bấy nhiêu. Bu bu ồn mồm, bu chửi đổng cho nó đã, bu Trâm nghe người ta miệt thị con gái mình, máu sôi sùng sục, chạy vào choảng nhau với bu Phúc.

-"Chị ngậm cái mõm chó lại giùm tôi với, đừng có oang oang làm tổn hại danh dự con gái tôi."

-"Chị không biết nhục à mà còn lên mặt dạy đời tôi? Có người nhìn thấy rõ rành rành, có nhân chứng sống đó."

-"Sao chị ngu hết phần thiên hạ thế? Người ta bịa đặt bơm đểu mà cũng tin hả? Giả như nó có thế thật thì chị phận làm mẹ chị phải đóng cửa dạy con dâu chứ? Chị đi vạch áo cho người xem lưng vậy mà coi được à? Nói đùa chớ chị cũng chỉ là cái loại ngồi lê đôi mách, cái ngữ chị không bao giờ có cửa so với bà cả nghe!"

Bu Phúc hừng hực bẻ cành mận quật bu Trinh, bu Trinh cũng không vừa, tiện tay với cái chổi chĩa thẳng vào mặt bu Phúc. Sự việc ầm ĩ quá, cậu hai đành phải ra can ngăn, bu Trinh thấy cậu liền xả thêm một hồi.

-"Trâm không bỏ đi đâu, tui đẻ nó ra tui biết. Nó mê cậu sống chết sao bỏ được? Không tin cậu thử chạy vào buồng mà xem, nếu nó bỏ đi nó nhất định sẽ mang váy áo."

Đúng là mọi thứ vẫn còn nguyên, kể cả ba quan tiền với mấy đồng lẻ tẻ mợ tích được vẫn giấu trong cái túi vải ở cuối giường. Bu Trinh kêu khóc nói nhất định Trâm gặp nguy rồi, chỉ sợ có kẻ xấu hại. Bu bảo cậu mau mau sang thôn bên đi, cậu khoẻ người chạy nhanh hơn bu, sang chỗ nhà thằng Toàn ý, sang đó mượn bà Thanh ông Trần con chó săn về, may ra có cơ hội tìm được mợ.

Cậu hai khác bà hai, cậu cưng Trâm lắm, cậu ít nói nhưng bu nhìn ra mà. May mắn thay cậu còn tin lời bà già này, cậu ngay lập tức lao đi. Con Trang gửi cu Thóc cho mẹ chồng nó bồng rồi đưa anh rể xuống nhà dưới.

Dẫu sao cũng là ruột thịt trong nhà, mượn có con chó thì đâu có gì khó khăn đâu. Chỉ là, con chó này với thằng Toàn thương nhau lắm cơ, Toàn đi đâu về cũng hỏi han chó anh hôm nay ăn được không, ngoan không? Chó cũng vậy, thấy Toàn là lon ton chạy ra đón, hai mắt long lanh rơm rớm cứ như vừa mới chia xa cả thế kỷ ấy.

Ngoài thằng Toàn ra chó chẳng bao giờ theo ai cả, Trang chỉ sợ nó cắn cậu hai thì toi. Ấy vậy mà đời lắm sự khó ngờ, vừa thấy cậu cái đuôi chó đã cong cớn cả lên, ngoe ngoe nguẩy nguẩy rõ ghét. Bị cậu dắt đi là cứ thế cun cút đi theo, cậu chạy, nó cũng chạy, đến một câu sủa cũng không hề có.

Trang tròn mắt nhìn anh rể, to cao bệ vệ chuẩn tướng anh hùng, ngưỡng mộ thế chứ nị. Thằng Toàn đứng sững sờ, tiu nghỉu hết nom theo con chó lại quay sang ngó vợ nó, bất chợt thấy hơi chua chua. Nhưng đó chỉ là chút cảm giác thoáng qua thôi, chị vợ nó mất tích, nó thanh niên trai tráng đàng hoàng, phải sang thôn bên giúp bu kiếm Trâm chứ.

Trang cũng tất tả thay đồ rồi đi cùng. Chó của Toàn đúng là chó khôn, cậu hai cho ngửi đồ của mợ hai xong chẳng cần quất nó đã tự chạy đi lùng sục khắp chốn. Trên đường gặp mợ Chi nó sủa inh ỏi, cậu hai mà không lừ mắt chắc nó nhảy vào đớp cho vài phát rồi.

Chó đi lòng vòng mãi thì dừng lại ở đống rơm sau vườn nằm bẹp dí không nhúc nhích. Mấy người theo sau nó thấy lạ nên thử bới bới, cậu hai chợt trông thấy bàn tay quen thuộc, mềm nhũn, cổ tay còn đeo chiếc vòng đá đỏ rất nổi bật, cậu rút rơm điên cuồng, cậu lao vào kéo mợ Trâm ra khỏi.

Mùa hè nóng nực mà người mợ lạnh toát như lớp băng đóng quanh năm trên đỉnh núi cao. Chân tay mợ tím ngắt, gương mặt nhợt nhạt không chút khí sắc, trán thậm chí còn bị thương, hình như bị lâu rồi, vệt máu trên đó đóng lại thành lớp vẩy đen trông xót xa lắm.

Cậu hai không nói gì cả, cậu chỉ ôm mợ thôi. Dân làng kéo tới xem ngày một đông, mấy người ban sáng bịa chuyện nói xấu mợ vừa quê vừa ngượng, chẳng dám nhìn thẳng vào mắt bu mợ. Con Trang run rẩy lao vụt đi tìm thầy lang. Thầy lang thôn cậu hai chắc không chữa được ca này đâu, nhưng thầy lang thôn nó thì có hi vọng, lão giỏi lắm.

Giỏi như lão, mà khám qua cho Trâm xong cũng vuốt râu lắc đầu.

-"Mạch yếu lắm rồi, tôi bất tài gia đình thông cảm."

Lão nói xong xin cáo từ, bu Trâm với Trang nghe tin ngất xỉu. Cu Trí gào khóc ầm ĩ, ngay từ lúc trông thấy Trâm, thấy Trâm mềm oặt, mặt trắng bệch giống thầy nó khi xưa nó đã biết lành ít dữ nhiều rồi, nhưng nó vẫn mong, mong có phép màu xảy ra.

Nó nhớ thầy lắm, bao năm qua vẫn nhớ, mỗi dịp Tết đến xuân về càng nhớ hơn. Thầy đi thì đã đi rồi, thầy bắt thêm Trâm làm chi nữa? Nó kêu la, nó oán trách. Cậu cả cũng gào to chẳng kém, chưa khi nào cậu kích động đến thế, cậu đòi nhai lá độc quyên sinh cùng Trâm, sống chết có nhau.

Bà cả điên lộn cả tiết, bà sai người làm lôi cậu về phòng giam lỏng. Mợ Chi trùm kín chăn rồi mà vẫn run cầm cập. Con Trâm ban nãy nom nó như cái xác ý, ghê lắm. Mợ ghét nó kinh khủng, nhưng nó như vậy lòng mợ chẳng yên nổi. Tự dưng mợ sợ nó chết thật, nhỡ nó hiện hồn về nó bóp cổ mợ thì toi.

Ở bên ngoài, cậu hai từ lúc nghe thầy lang phán thế thì gần như bất động, mấy đứa trai tráng trong làng nhấc mợ Trâm ra khỏi mà cậu cũng không hề hay biết gì cả. Bu Trâm với Trang còn chưa tỉnh, dì Hồng thương tình giúp Trâm lau rửa, thay bộ váy yếm sạch sẽ rồi chải tóc thật mượt mà, vừa tết viền cho cô cháu gái dì vừa gạt nước mắt.

Cô Hoàng Anh mang sang cho Trâm lọ phấn. Dì đánh má hồng cho Trâm rồi thoa thêm ít son đỏ làm từ sáp ong và cánh hoa hồng. Xong xuôi dì đặt Trâm nằm ngay ngắn trên giường, bảo lũ nhỏ ra gọi cậu hai vào, có gì thì tâm sự nốt với mợ.

Tụi nó lay mãi cậu mới giật mình bật dậy, bu Phúc đợi cậu ở cửa, thấy cậu bu chẹp miệng dúi cho ba quan tiền dặn dò.

-"Cái này để lo cỗ bàn ngày mai, còn huyệt thì thôi khỏi thuê người tốn kém, cậu tự đào cho mợ, dẫu sao cũng tình nghĩa vợ chồng."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 41

Dì Hồng nghe bà Phúc thỏ thẻ mà ngứa cái tai ghê đó, dì để ý thấy cậu hai có vẻ bực, cậu chau mày liệng thẳng ba quan tiền ra ngoài sân rồi đóng cửa đánh sầm. Mấy người đứng ngoài, dì, thằng Toàn, thằng cu Trí hay đến ngay cả thím Vân, chú Trần, cô Hoàng Anh ai nấy mắt đều rơm rớm, ấy vậy mà bà hai bà vẫn cười cho được, hớn ha hớn hở là đằng khác.

-"Ngoài chợ tầm này còn bánh rán không các chị nhể?"

Bà vừa lượm tiền vừa hỏi, dì Hồng tỉnh bơ đáp.

-"Bánh rán có lẽ không còn đâu, nhưng bánh phân thì chắc còn nhiều."

-"Ớ, loại mới à? Nhà con Tuyền bán hử? Cha bố nhà nó, vậy mà ban sáng tôi qua chả thấy mời mọc gì cả. Mà ngon không? Đắt không?"

-"Ôi chao ngon hay không phải tuỳ khẩu vị chớ, nhưng mà cứ qua đi, mau mau lên, kẻo lại hết."

Dì sốt sắng giục giã, bà hai cũng sốt ruột chả kém. Bà tí tởn chạy ra chợ, tới nơi bà hỏi han một hồi mà con Tuyền nó cứ ngơ ra như con dở ý, con Bưởi bên cạnh vừa nhai bánh tẻ tỏm tẻm vừa tròn mắt bấu ống tay áo bà cả thắc mắc.

-"Ô hay chửa, có bánh phân nữa đó bà, con chưa bao giờ được ăn cái bánh ấy ý. Hôm nào bà mua cho con nữa nha!"

-"Trong nhà xí đầy ra, khỏi mua."

Bà đáp mà mặt bà lạnh tanh, con Bưởi nghệt mặt suy nghĩ. Sau khi máu lên được tới não rồi nó bắt đầu thấy tởm, nó oẹ, rồi nó nôn bằng sạch chỗ

bánh tẻ trong bụng, mặt nó mếu xệch xệch vì tiếc.

Bà cả nhìn bộ dạng của nó thấy mắc cười ghê, nhưng chốn đông người nhộn nhạo nên bà chỉ hơi tủm tỉm thôi, bà còn yêu kiều dùng khăn tay che miệng, đoạn bà biểu nó đứng dậy đi về.

Bà hai bực bội nom theo cái dáng điệu chảy nước, uất hận dâng trào. Uất con Hồng điên bịa chuyện một thì hận bà cả một trăm, ngoài cái xuất thân tốt thì được nước non gì đâu? Người như thế, chẳng có tư cách làm mẹ quan lớn đâu nhé! Cứ đợi đấy để coi, coi mèo nào cắn mỉu nào?

Dân làng này kể cũng nhiều chuyện, thấy bóng bà lại xúm vào hỏi tình hình mợ hai ra sao? Sao là sao? Khi nào phát tang khắc báo, cứ sợ người ta không mời tới ăn cỗ không bằng? Thầy lang phán thế nào thì bà tin thế đó, chỉ có cậu hai ngu thôi, cậu ở trong buồng với mợ mãi chẳng chịu ra ngoài, chẳng ai nấu cơm tối cả, đến mệt mỏi.

Phấn son trên mặt mợ cậu lau sạch từ lâu rồi, bình thường mợ không trang điểm thì hai gò má mợ vẫn căng mịn mà, cánh môi chúm cha chúm chím nhìn ghét lắm. Chẳng qua bữa nay mợ nhọc nên mặt mũi mới xanh ngắt tím tái như vậy, chắc mợ bị lạnh đó, hết lạnh là tỉnh lại thôi.

Cậu bê mấy cái chăn ra quấn xung quanh người mợ, rồi cậu cẩn thận xoa bóp cho mợ. Cậu cứ xoa đầu đầu thì tay mợ ấm lên, cậu mừng lắm, nhưng lúc cậu chuyển xuống xoa mu bàn chân thì tay mợ lại cóng trở lại. Hơi lạnh truyền qua da thịt cậu, xuyên thẳng vào tim, cậu thấy lòng mình cũng lạnh buốt.

Mạch của mợ cứ yếu dần, có lúc mãi mới thấy. Cậu bất lực gọi mợ, cậu gọi rất nhiều mà mợ không đáp. Mợ tính trả thù cậu sao? Mọi khi cậu lặng thinh nhưng mợ nói gì cậu cũng ghi nhớ hết mà, đâu có mềm nhũn như mợ bây giờ, mợ độc ác ghê.

Cậu giận, cậu đánh mợ vài phát. Từ đợt rước mợ về chưa ra đòn với mợ đâu, ai biểu lần này mợ hỗn quá? Đánh cho mợ chừa, mợ sợ rồi mợ dậy mà ôm chân cậu van nài. Cậu cầm cái que nhỏ, gõ đều đều vào lòng

bàn tay mợ, ông thầy lang nhòm trộm ngoài cửa sổ sống mũi bất giác cay cay.

Ông biết cậu hai, đợt lâu lên núi hái thuốc có lần ông bị ngã cậu còn cõng ông về nhà, cậu trong mắt ông cứng cỏi chững chạc lắm, không ngờ lại có những lúc trẻ con tới vậy. Cậu thương mợ thật rồi.

Ban nãy ông xem qua cho mợ, thấy vết thương trên trán mợ chỉ là ngoài da thôi, có điều không được chữa trị kịp thời lại nằm bất tỉnh trong đống rơm lâu như vậy, buổi đêm trời còn mưa nên người mợ mềm oặt, nom nhợt nhạt như cái xác khô đó. Tình trạng của mợ chẳng đến nỗi tệ như ông phán ban nãy, xấu nhưng cũng có tới năm sáu phần sống.

Tuy nhiên hồng nhan bạc phận, chẳng biết thế nào được. Mười năm trước có cô con gái nhà bán chè bị sốt cao, ông cũng dốc hết tâm sức ra chữa trị, mà cô bé ấy yếu ớt nên không qua khỏi, rồi dân làng thi nhau mạt sát chửi rủa ông, kêu ông ngu dốt thất đức, họ đốt cả phòng thuốc của ông, hại cả nhà ông phải trốn chui trốn lủi tới thôn khác sinh sống. Thế cho nên từ đó trở đi, ông chỉ nhận chữa mấy cái bệnh chắc chắn khỏi thôi thôi, phàm là trường hợp có nguy cơ tử vong, ông không dám manh động.

Thân ông, mấy bà nhà ông, con cái ông, ông không lo thì ai lo? Biết thế nhưng lần này ông lại cắn rứt lương tâm ghê gớm, mợ hai còn trẻ quá, cậu hai thì từng nhiều lần để rẻ cho ông mấy loại thuốc quý. Ông đắn đo một hồi, rốt cuộc không đành lòng chạy về nhà bốc thuốc rồi tất tả lao sang thôn bên, mở hé cửa sổ khẽ gọi cậu hai.

-"Nè, ra đây biểu. Thang thuốc này giờ đun lên để xông hơi cho ấm người, còn ba thang này sắc cho mợ uống, mỗi ngày một thang. Nhưng cậu phải giữ bí mật, nếu mợ lỡ có mệnh hệ gì cũng không được kêu dân làng tìm tôi tính sổ nghe chưa."

Cũng không còn cách nào khác, cậu quả quyết gật đầu. Ông thấy cậu hứa thì cũng an tâm phần nào, quay lưng mà nhẹ nhõm hẳn. Chẳng biết có cứu được mợ không, nhưng làm việc tốt thì lòng phấn khởi thôi, lẽ tất nhiên mà.

Cậu nấu cho mợ cả nồi nước thuốc lớn, cậu mở nắp vung, hơi nước bốc nghi ngút. Cậu ôm mợ kiên nhẫn ngồi bên cạnh, vú Năm với dì Hồng sắc thuốc giúp cậu dưới bếp, vú lắc đầu thở dài.

-"Ban nãy tôi kêu cậu hai cứ để mợ tựa vào vách nhà ý, chứ trời nóng thế này cậu ở cùng mợ khác gì chuột hun khói, mà cậu không chịu. Cậu ngốc quá!"

-"Ôi chao, một người chưa từng yêu cho hay."

Vú lườm dì, dì cười. Dì trêu vú có muốn chồng lấy không để dì làm mai cho, vú thẹn thẹn bảo gái già rồi chó nó rước, dì với vú nói đôi ba câu chuyện linh tinh thì cậu hai ra, người cậu nhễ nhại mồ hôi nhưng sắc mặt cậu rạng rỡ hơn hẳn. Bu Trâm với cái Trang tỉnh dậy vội lao vào ngó mợ Trâm, thấy người mợ không lạnh cứng như lúc trước thì mừng mừng tủi tủi, ôm nhau vừa khóc vừa cười.

Bu Trinh, Trang, Trí, Toàn, bốn bu con chạy vội ra mộ thầy khấn, mong thầy phù hộ độ trì cho Trâm, bu Trâm nãy giờ thi thoảng lại chấm nước mắt, Trang nó an ủi mãi bu mới hết sụt sùi. Bu qua nhà xúc cân gạo bắc thơm với bắt mấy con gà đem sang nhà Trâm, một phần để nấu cháo bồi bổ cho con gái con rể, một phần cùng các cô các dì làm cơm liên hoan Trâm thoát nạn.

Bà hai lảng vảng loanh quanh kêu để nhặt rau phụ, bu Trinh còn ức bà nhưng thôi thì vẫn là thông gia, sau này Trâm còn sống với bà nên lại chín bỏ làm mười, tươi cười đáp chuyện. Không khí lúc trước u ám bao nhiêu bây giờ lại rôm rả bấy nhiêu.

Thím Vân mang sang trái dừa nếp để đồ xôi, cô Hoàng Anh cũng cho non nửa cân thịt ba chỉ. Nhưng cô không ở lại mà về luôn, bên ven đường biển lúa mênh mông ngút ngàn, những cánh cò bay lả rập rờn, ánh mắt cô xa xăm nhìn chúng, trong đầu hiện lên hình ảnh cậu Lâm chăm mợ Trâm từng li từng tí, trìu mến đút từng thìa thuốc. Mợ chẳng uống được là bao, nước thuốc cứ chảy dài hai bên khoé môi, bàn tay to lớn thô kệch của cậu cầm chiếc khăn nhỏ, chốc chốc lại lau cho mợ.

Rồi cậu trầm trầm bảo, bữa trước cậu đùa thôi, cậu chẳng rước bà hai nữa đâu. Nhà nhỏ xíu thế này một mình mợ là cậu thấy đủ nhức đầu rồi. Mợ còn chưa tỉnh, mợ nghe thấy sao được, chỉ có cô nghe rõ thôi. Gió đưa luỹ tre kẽo kẹt, nước mắt cô nhẹ vương theo gió, nỗi buồn ấy, sao mà nó miên man, nó tê tái?

Mợ thì mãi tới canh ba mới cựa người, đầu mợ cứ ong ong đi ý, mắt he hé mợ thấy ngoài trời tối om, rồi mợ thấy có hơi thở quen thuộc, mợ sững sờ mò mẫm xung quanh, cậu đó, cậu của mợ, mợ phải nhận ra chứ, mợ ngơ ngác buột miệng.

-"Sao cậu hai nằm đây? Tui mơ hả?"

Cậu giật mình tỉnh dậy châm đèn soi gần mặt mợ, chính cậu cũng đang sợ cậu mơ. Mà không, cậu tự bấu mình vài phát rồi, hoàn toàn là thật.

-"Tui sợ muỗi nó công mợ đi mất."

Cậu thản nhiên đáp, đoạn cậu thổi phù ngọn đèn, xung quanh lại tối đen như mực. Mợ nghe tiếng bước chân đều đều, dường như cậu đang tiến về phía mợ, rồi mợ thấy cậu nằm xuống cùng mợ, hai tay cậu vòng qua ôm trọn mợ trong lòng, mợ nghe cả tiếng tim cậu đập thình thịch, môi cậu còn chạm qua chóp mũi nhỏ của mợ.

-"Cậu lại đuổi muỗi chứ gì?"

Mợ tủm tỉm hỏi, cậu thản nhiên đáp.

-"Không, là tui thơm mợ đó."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 42

Ôi bu Trinh ơi, cậu hai...cậu hai...vừa mới bảo cái gì ấy nhỉ? Là cậu thơm ai? Mợ á? Ừ, đúng mợ đó. Mợ nghe rõ mà, tai mợ vẫn còn tốt lắm. Cậu thơm mợ xong cậu thừa nhận hẳn hoi nhé! Eo xương cốt mợ bị thằng cha nào nó rút xừ mất rồi, cả người mợ mềm nhũn như nước, mợ cảm giác mợ đang tan ra đó, ối làng nước ơi, mợ toi mất thôi.

Mợ rối, rồi mợ cuống, đầu nhỏ của mợ khẽ ngọ nguậy, dịch lên có một chút chút ý, thế nào mà môi mợ lại đụng trúng môi cậu mới tài chứ. Tự dưng mợ thấy phân vân lắm, mợ chẳng biết nên giải thích rằng mợ vô tình, mợ bị oan, hay mặt dày kêu cậu thơm mợ thêm phát nữa đây?

Hoặc cứ để nguyên như này rồi giả bộ ngủ nhỉ?

Sao giờ?

Mợ run quá rồi đây này, hơi thở của cậu phả vào gò má mợ, ấm ấm. Một tay cậu đỡ sau gáy mợ, tay kia nhẹ nhàng xoa xoa lưng cho mợ. Cậu hỏi mợ đỡ nhọc chưa? Mợ ngây ngô gật đầu, có gì đâu mà nhọc, nằm trong lòng cậu mợ sướng bỏ xừ đi được ý chứ.

Mợ cười híp mắt, mợ cố đợi cho nhịp tim đều đều chút rồi lén đưa lưỡi miết một đường lên khoé môi cậu. Mợ có gan làm nhưng chẳng có gan nhận đâu, cậu bấu eo mợ thì mợ phụng phịu phân bua.

-"Êu, không phải tui, là con chuột nó vừa bò từ trên vách nhà xuống nó trêu cậu hai đó!"

Mợ hại cậu phì cười, cậu chỉ hơi kéo nhẹ cả người mợ đã sát sàn sạt với cậu, rồi môi mợ bị ai đó tách ra, cánh môi trên bị nhá, ban đầu là nhẹ nhàng, sau thì hơi đau đau. Mợ có cơ hội, nhưng mợ lại không nỡ đẩy cậu

ra, cái dư vị ấy, sao mà nó ngọt ngào đến thế? Hồn mợ treo lơ lửng chỗ nào, mợ thực sự không biết nữa.

Mà mợ cũng chẳng cần biết luôn, mặc xác nó.

-"Tui giận mợ."

Cậu tuyên bố. Mợ có nghe nhầm không vậy? Mợ bĩu môi móc mỉa, cậu giận tui thế cậu vừa làm cái gì đó? Cậu lẽ ra phải lúng túng xấu hổ, mà không, giọng cậu thản nhiên dễ sợ.

-"Tui phạt con chuột."

Mợ không bắt bẻ được nữa, mợ định hỏi sao cậu giận cơ mà xong mợ nhọc quá, mợ cứ thế thiêm thiếp mất. Sáng sớm gà còn chưa gáy mợ đã nghe tiếng bu oang oang ngoài cửa.

-"Mợ Trâm với cậu hai tỉnh chửa? Tỉnh rồi thì dậy đun hộ bu cái nồi nước ngâm chân với, nhức xương nhức cốt quá, gớm từ ngày sinh cậu hai bu yếu hẳn đi đó."

Ôi cậu lát còn đi làm vất vả, nghĩ bụng thế nên mợ định nhổm dậy xuống bếp. Chẳng hiểu sao người mợ lạ lắm, bột bạt mềm oặt, chân tay cũng rệu rã nhức nhối, mợ giờ mới để ý giọng mợ nhỏ hơn trước rất nhiều, mợ nói bu ở ngoài không nghe thấy. Nhưng bu chửi mợ những gì, mợ nghe rõ cả. Rồi mợ nghe cả tiếng chó sủa góc nhà, chó nhà cái Trang mà, ở đây làm chi vậy?

Ôi cái con mất nết, nó lì lợm dai dẳng lắm luôn. Bu nhiếc một câu thì nó sủa hẳn ba câu, bu điên bu chửi nó không tiếc lời. Nó cũng điên, nó biết cậy chốt hẳn hoi nhé, nó lao ra ngoài nhào lên người bu.

-"Bố con chó dại, khôn hồn thì ngậm mõm lại không bà nấu giả cày bây giờ."

-"Gâu...gâu...gâu...ẳng...ẳng...gâu...ẳng...gâu...ẳng...ẳng...gâu..."

-"Ăng ắng cái mả cha nhà mày."

Bu túm tai chó, nghiến răng nghiến lợi bu véo. Chó đang định nhe răng đớp bu thì thấy bóng Toàn ngoài cổng, Toàn sang đón chó về. Chó chạy biến vào trong bu ồng, âu yếm nhìn cậu hai mãi, con khốn nó còn định liếm mặt cậu nữa đó, nhưng mợ Trâm không cho. Chó làm bộ tủi thân, nhưng cậu hai chẳng h ề an ủi dỗ dành nó, cậu chỉ mải quay sang vỗ v ề ai đó thôi.

Chó dỗi, chó cụp đuôi chạy ra ngoài cổng với Toàn, Toàn vuốt ve bộ lông mượt như tơ, kêu chó đừng bu ồn, cậu hai không đem lại hạnh phúc cho mày đâu. Trang ôm cu Thóc vào thăm bác Trâm lát lâu xong mới v ề, bác đỡ d ần r ồi, lúc bu Trinh qua còn húp được trên lưng bát cháo. Nghe cả nhà kể chuyện mợ Trâm mới biết vụ đống rơm, hoá ra là mợ nằm trong đó g ần hai ngày lận.

Vợ ch ồng cậu cả cũng rón rẻ lẻn sang. Cậu mợ không đi cùng nhau, ấy vậy mà hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, cậu mợ mỗi người nấp một đống rơm rình trộm nhà người ta, r ồi đảo qua đảo lại, bắt gặp ánh mắt nhau, cùng giật mình la lên oai oái.

Mợ Trâm bên trong nom thấy mợ Chi, ngây người đưa tay sờ sờ vết thương ở trán, r ồi đột nhiên mợ g ồng hết sức hét toáng.

-"A tui nhớ r ồi nhá, là mợ Chi nhá, tui đang rửa rau thì mợ lấy đá mợ đập vào đ ầu tui nhá. Là mợ giấu tui trong đống rơm phải không? Mợ có giỏi mợ vào đây nói cho ra nhẽ!"

Tất nhiên là phải kêu mợ Chi vào đây r ồi, chứ mợ giờ nào có đủ sức đi ra đấy. Mợ Trâm nói gì cậu cả nghe rõ m ồn một, mắt cậu long sòng sọc, chẳng c ần đợi mợ Chi trình bày bao biện gì cậu đã giật tóc mợ vả cho liên tùng tục.

Cậu tròn tròn, béo quay. Cậu căn bản không phải đối thủ của mợ, mợ thua cậu, chẳng qua bởi vì mợ thương cậu, mợ không nỡ phản đòn. Cậu còn định c ầm đá đập lại mợ, mợ hoảng quá né theo phản xạ, cậu mất đà, lao xừ xuống cống.

Cả người cậu, một màu đen ngòm. Cậu hai từ trong lừ lừ đi ra, cậu cả ngoi ngóp ngóc đ`ầu lên, uất hận gào thét.

-"Thằng hai, trói con đó lại cho cậu. Mau trói nó r`ồi khiêng ra đình cho dân làng d`ần chết nó đi. Con ác ôn, cậu không có loại vợ như mày, cậu bỏ mày. Cậu bỏ mày cậu làm trai tân đợi Trâm!"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 43

Thời gian sắp tới mình khá bận (ngoài một việc cũng hơi quan trọng – sẽ thông báo với mọi người khi có thông tin chính thức sau:p, thì chủ yếu là do công việc cá nhân của mình, chuẩn bị xa rừng v`êthủ đô họp hành), vì lịch quá kín nên để ra truyện đ`âu đặn như thời gian vừa r`ãi là rất khó. Từ chap sau trở đi mình sẽ cố gắng để có thể giữ lịch 1 tu`ân/1 chap. Nhưng đó chỉ là dự kiến thôi, mình cũng không dám hứa trước vì có thể đôi khi cuối tu`ân sẽ có việc bận đột xuất. Riêng hai truyện Anh Bán Cám Lợn và Bách Khoa Yêu Thương có lẽ mình sẽ dừng trong thời gian này. Thực sự mình thích viết lắm, nhưng giờ mấy cái việc kia cũng không nhờ ai làm thay được, nên rất mong mọi người thông cảm. Chúc cả nhà một mùa hè vui vẻ!!!

...

Cậu cả thương mợ Trâm nhi`âu lắm, nên cậu ấm ức thay cho mợ. Còn cậu hai thì sao? Mợ nhà cậu nằm g`ân hai ngày trong đống rơm, cậu chẳng h`êhay biết còn nghĩ oan cho mợ. R`ãi lúc bới mợ ra, người mợ lạnh cóng như cái xác khô, khoảnh khắc tưởng rằng mợ sắp bỏ cậu, dẫu biết mợ không có bỏ theo trai, nhưng mợ bỏ cậu sang thế giới khác thì cũng là bỏ, lòng cậu như có tảng đá nặng đè ngang.

Khi đó chân tay cậu cứng đờ, cậu sốc, đ`âu cậu tê buốt, cậu giận mợ ghê lắm. Giờ cậu hết giận mợ, nhưng cậu hận vô cùng cái người hại mợ. Giá kể cậu có thể một phát đập chết con ranh này r`ãi đem nó chôn sống, quan có tới bắt cậu cũng chẳng sao sất, ngặt nỗi, cậu xót mợ sống vậy lẻ loi một mình, chẳng ai lo cho mợ.

Tội mợ đêm đến đạp chăn xuống đất không có ai nhặt lên giùm, tội mợ mang cái danh vợ của kẻ sát nhân, đến kiếp nào mới gột sạch? Cậu cả đã

chạy đi lấy dây thừng và rọ từ lúc nào, cậu hai đành nghe lời trói mợ cả rồi tống trong đó, mợ nhỏ người mà, lợn còn vừa huống chi là mợ.

Phú ông đi dạo ngang qua, thấy cảnh chướng mắt quá liền nghiêm mặt hỏi chuyện. Cậu Hưng háo hức kể lể, cậu cứ mong thầy cho cậu bỏ vợ cơ, nào ngờ thầy lệnh cậu Lâm thả mợ rồi mắng cho hai cậu một trận tơi bời.

-"Ngu xuẩn, cậu đã rước người ta về rồi, mợ hư thì cậu phải khuyên bảo dạy dỗ chứ? Cậu vạch áo cho người xem lưng thế à? Cậu tính bôi tro trát trấu vào cái mặt tôi cậu mới hài lòng hả?"

Thầy quát, cậu cả tiu nghỉu đứng một chỗ, mợ cả tưởng thầy bênh mình nên một mực kêu oan, mong thầy nghiêm phạt mợ hai. Mợ khóc, mợ gào thảm thương như bị oan ức thật, ngay cả lúc thầy bảo mợ vào buồng đối chứng với mợ Trâm cái mặt mợ vẫn tỉnh queo à.

-"Gớm, bữa nay tui mới biết, ngoài thói ăn cắp vặt ra mợ còn có tật bơm đặt bịa chuyện nghen."

-"Tui không có, tui không bịa."

-"Xi, người ta bảo nói có sách, mách có chứng. Vậy mợ có nhân chứng nào thì mợ mang ra đây! Nếu không thì chứng tỏ mợ láo toét."

-"Tui...tui..."

-"Không cần nhân chứng, tui tin Trâm. Lời Trâm nói chính là chân lý."

Cậu cả bực bội chen vào, phú ông e hèm quát cậu im miệng, đoạn chậm rãi quay sang hỏi mợ hai vì sao ông nên tin lời mợ? Mợ hai bất giác run run, mợ đang ngồi trên giường, người khẽ tựa vào người cậu hai, nãy giờ cậu đứng sau lưng mợ mà, tay cậu vẫn bóp vai đều đều cho mợ.

-"Đừng căng thẳng, nhất thì tui chịu đòn thay mợ."

Cậu ghé tai mợ thủ thỉ, chỉ đủ cậu và mợ nghe thấy. Cậu nói linh tinh cái gì vậy trời? Thế thì để thầy đánh mợ còn hơn, mợ lo nơm nớp, đầu mợ

rối rắm như tơ vò, rồi mợ hoảng quá, mợ đánh liều bịa bừa.

-"Ừ thì tui không có nhân chứng, nhưng tui có vật chứng, hòn đá mợ đập tui mợ giấu sau bụi chuối ý, trên đó vẫn còn vết màu hẳn hoi, giờ sai người ra tìm là thấy."

Ôi dào, là máu gà ấy mà, ban nãy mợ thấy bu Trinh kể hôm qua bu đem mấy con sang thịt đúng chỗ đó, kiểu gì chả bắn tý tiết ra ngoài. Bước đường cùng rồi, mợ mặc kệ, mợ cả được khai gian chả nhẽ mợ không được? Mợ Chi hiếm khi bị người ta vu khống tráo trợn như vậy, mợ uất sôi máu, mợ gân cổ lên cãi.

-"Mợ điêu, lấy đâu ra đá dính máu ngoài bụi chuối? Tui liệng xừ xuống đáy ao rùi còn gì? Cái đồngậm máu phun người."

Mợ hai ngẩn người, còn đang chuẩn bị tinh thần đôi co với mợ cả thêm một hồi nữa thì mợ tự khai cha nó rồi còn đâu. Phú ông nổi giận lôi đình, ông sai người làm giam lỏng mợ cả nửa tháng, hàng ngày chỉ được phép ăn cơm với muối vừng và rau luộc.

Mợ khóc cạn nước mắt, bà hai đứng ngoài cửa chẹp miệng cái rõ dài, trước tưởng mợ Chi chửa, bà xót cháu đâm xót mợ hơn chứ cái tính mợ đỏng đảnh thấy ghét, giờ bà nhịn thôi, mai sau bố lếu bố láo bà đuổi thẳng cổ. Bà cười khẩy, giả lả cầm bát cháo nghi ngút vào đút cho mợ Trâm, ngọt nhạt dỗ dành.

-"Ăn đi mợ, bu dậy từ canh ba hầm gà đó, mau ăn đi cho nóng."

Là bu Trinh sang hầm cho mợ mà, mợ sốc muốn xỉu, mợ nuốt thìa cháo bu bón mà thấy nghèn nghẹn. Riêng phú ông thì nhìn bà trìu mến lắm, gớm, có mẹ chồng nào chăm bẵm con dâu hơn cả con gái ruột thế này không? Kể ra ông mà không trót thương bà cả quá nhiều thì bà hai cũng là một người vợ khá được đó chứ. Cũng duyên dáng, cũng biết lo toan cho con cái, nhất là cái tính tình điềm đạm, lúc nào cũng nhường nhịn bà cả.

-"Thầy nó ngồi chơi với cậu mợ một lát hãng về."

Bà hai thỏ thẻ mở lời, nghe tội tội. Phú ông tự dưng thấy có lỗi, tối đó ông gọi bà lên thư phòng mài mực giùm ông. Bà dịu dàng đốt hương giúp phòng ông thêm thơm mát, loại hương này mười mấy năm trước bà từng dùng rồi, vi diệu lắm. Nhưng là hương cấm, với cả cái thằng bán nó lang bạt khắp nơi, đâu phải lúc nào cũng mua được, tháng trước run rủi thế nào nó lại qua làng, đợt này bà chi hẳn hai mươi quan tiền mua hai mươi hũ luôn.

Ánh đèn khuya phập phồng, bà dịu dàng ngồi trong lòng ông, nghe ông kể chuyện trên trời dưới bể. Lâu lắm rồi ông mới siết bà chặt như đêm nay, cảm xúc trong bà chưa khi nào dạt dào đến thế. Ông quấn bà hai ngày hai đêm không biết chán, bà cả có cho bao nhiêu người gọi ông cũng xua tay mặc kệ. Canh năm ngày thứ ba, bà cả tự mình đi tới thư phòng ông.

Tiếng cười đùa điên loạn, tiếng thở dốc hổn hển, phú ông còn không thèm liếc bà lấy một cái, ông với bà hai ôm nhau nhau nhảy múa thác loạn, rồi ánh mắt bà hai nhìn bà đầy đắc thắng, tất cả như lưỡi dao nhọn khoét dần, khoét mòn tim gan bà.

Nước mắt bà, chảy dài hai bên gò má. Nỗi đau ấy, đau mà đau lắm, đau muốn chết quách đi cho rồi. Con Bưởi thấy mặt bà trắng bệch, bà đứng trân trân, nó đinh ninh rằng bà không khoẻ, nó chạy tới níu tay ông méc bà bị ốm. Ông cười ha hả, ông kêu bà ốm mặc bà, rồi ông hất nó ngã ngửa.

Nó khóc rưng rức, bà cả lôi nó đứng dậy đi theo bà. Bà lặng lẽ bước từng bước phía trước, nó lon ton cầm tay bà chạy theo đằng sau, từ lúc bước ra khỏi cánh cửa đó, bà chưa hề ngoái lại. Cả tuần sau, bà cũng không tới thư phòng tìm phú ông nữa.

Bu Phúc ở lì trên nhà cùng thầy Kim nên dưới túp lều tranh mợ Trâm như được sống trên thiên đường vậy đó. Sáng mợ tỉnh giấc chẳng nghe tiếng bu chửi nữa, chỉ có tiếng chim hót líu lo thôi. Mợ nhớ cái chiều đầu tiên bu vắng nhà, cậu cầm bát thuốc lên vừa thổi phù phù vừa bón cho mợ. Ôi cái phúc phận, xưa kia bảo cậu bóc hạt dẻ cậu còn chẳng chịu cơ, mợ sướng tê liệt luôn ý, thuốc đắng mà thấy ngọt thấu cả tim.

Mợ bẽn lẽn húp từng thìa, cố ý nuốt thật chậm, thi thoảng lại liếc liếc cậu. Cậu bị mợ nhòm một lát mặt cũng đỏ hầm hập. Rồi cái môi mợ ấy, cứ phụng phịu chu lên, ghét dễ sợ. Đàn bà con gái mà chả ra cái thể thống gì sất, không lẽ để cậu cắn cho vài phát mợ mới chừa?

-"Hỗn."

Cậu quát, mợ giờ nhờn cậu rồi, mợ chả sợ đâu. Tới lúc bị cậu cắn thật mợ cũng không sợ, ngược lại má mợ hồng rực à, mợ thích chí đưa tay ôm chầm lấy cậu, hai chân mợ quắp ngang người cậu, rồi mợ lì lợm áp mặt vào bả vai cậu, thi thoảng lại ngẩng đầu lên thơm dọc cổ cậu.

Cậu thở dài đưa tay ra đỡ lưng mợ, tay còn lại cậu vẫn cầm bát thuốc. Cậu bước ra ngoài hiên, rồi cậu cố ý đi dạo xung quanh vườn, mợ nằm trong phòng lâu rồi, hít thở khí trời chút cũng tốt. Vườn nhà cậu mợ ngoài hoa ra thì còn nhiều chuối lắm, buồng chuối chục nải sai trĩu trịt, mợ ngó nghiêng một hồi, rồi mợ ngọt giọng nịnh cậu.

-"Hôm nào tui nấu canh chuối xanh đậu phụ thịt ba chỉ cho cậu hai ăn nha."

-"Ừ."

-"Tui vừa đẹp người vừa đẹp nết, lại tháo vát đảm đang cậu hai nhỉ?"

-"Ừ."

-"Vậy đâu cần rước thêm bà hai nữa nhỉ? Sau này cu tí, cu tèo hay con hĩm thì cũng cho tôi hết nhá, cho mình tui thui nhá, tui mang được hết."

-"Ừ."

Ừ á? Ừ nhẹ nhàng thế thôi á? Thật hay đùa vậy? Lòng mợ xao xuyến rạo rực ghê lắm, eo ôi có khi cậu trót thương mợ rồi đó, không khéo lại mê mợ như điếu đổ rồi cũng nên. Mợ được nước ra điều kiện muốn mợ uống một thìa thuốc thì cậu phải thơm mợ một cái. Mợ dám láo lếu vênh mặt, cậu lừ mắt đưa mợ vào phòng, đặt mợ lên giường rồi ác độc bóp má mợ,

không khoan nhượng đổ nốt non nửa bát thuốc xuống thẳng cuống họng mợ.

Đoạn cậu xuống bếp cất bát, trước khi đi còn nạt mợ dám nhổ ra thì chết với cậu. Mợ ngoan ngoãn nghe lời, mặt méo xệch, tiu nghỉu tựa cằm vào đầu gối nom theo bóng cậu, vai cậu thật rộng, lưng cậu thật lớn, mợ ngắm tít cả con mắt, nếu như mợ nhìn thấy gương mặt cậu lúc này, biết cậu đang tủm tỉm cười, chắc hẳn tim mợ sẽ rộn ràng lắm.

Cùng lúc đó cậu cả len lén mở cửa sổ, cậu í ới gọi mợ Trâm, cậu ra sức bơm đểu, cậu xúi mợ bỏ thằng hai đi rồi mình tới với nhau. Mà mợ ngốc lắm, mợ không chịu, cậu thuyết phục mãi chẳng ăn thua, cậu đành xuống nước.

-"Thế không bỏ nó cũng được, nhưng hay rước thêm tui về, tui cậu cả làm chồng cả, thằng Lâm cậu hai làm chồng hai."

Mợ Trâm há hốc, đời thuở có chuyện như vậy sao? Mợ buột miệng hỏi nhà bé xíu như này cậu ở đâu? Cậu hai cũng vừa hay đẩy cửa, cậu trừng mắt lườm mợ. Cậu cả thế mà không hề bị làm khó, như kiểu cậu đã chuẩn bị trơn tru đâu ra đấy.

-"Ôi dào quan trọng gì, thằng hai thích thì tui nhường nó giường lớn, tui với Trâm nằm ôm nhau ở cái giường đơn này cũng được, nha!"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 44

Cậu hai bình thường ôn hoà bao nhiêu thì lúc giận cậu lại cục tính bấy nhiêu. Sống lâu với cậu, mợ biết mà, mợ biết thừa đi ý. Chỉ là, mợ chẳng ngờ được, hoả khí của cậu lại lớn như vậy. Cậu Hưng dẫu sao cũng mới thương lượng thôi mà, cậu hà cớ gì phải h ầm h ầm bốc cả nắm sỏi ném người ta.

May mà không trúng chỗ hiểm, chứ làm sao thì hôm nay bà cả xuống chôn sống Trâm với cậu hai mất.

-"Đ ồbạo lực, Trâm thấy chưa? Nó không xứng làm ch ồng Trâm đâu!"

Cậu Hưng cố vọng vào trước khi cậu Lâm đóng s ầm cánh cửa sổ. Mợ Trâm ngọt nhạt vài lời an ủi cậu, nhưng cậu lờ mợ luôn à. Cậu bực mợ ghê, cái gì mà nhà bé xíu như này cậu cả ở đâu? Không lẽ nhà to thì mợ định rước nó v ềhả? Không lẽ mợ tính cho cậu làm ch ồng hai thật?

Cậu lừ lừ chuẩn bị đ ồngh ềlên núi đốn gỗ để đóng tủ thuê cho mấy nhà thôn bên. Cậu kéo mỗi cái rìu từ dưới g ầm giường ra thôi mà mợ tưởng như trời long đất lở tới nơi r ồi, mợ giật thót cả người, lí nhí hỏi han.

-"Cậu...tức tui à?"

-"Sao phải tức?"

Vâng, cậu làm như cậu không tức. Thế mà chưa ra khỏi cổng cậu đã vung một phát chém đôi bu ồng chuối tiêu còn xanh. Mợ vội xỏ dép, mợ bám theo vách nhà l ần ra ngoài hiên, ngơ ngác nhìn cậu, giọng mợ run run.

-"Cậu sao vậy? Sao tự dưng lại chặt chuối?"

-"Chặt để nấu chứ còn làm gì?"

-"Thế tui ra chợ chiều xem còn đậu phụ với thịt ba chỉ không nha, rồi tui nấu, cậu đi rừng về là chín rồi!"

Mợ cố gắng dịu dàng hết sức có thể, cơn nóng của cậu dường như cũng được xoa dịu. Cậu kêu hôm nay chưa thèm, để đó mai nấu. Cậu mợ nói với nhau dăm ba câu, xong mợ cứ ngoan như cún làm cậu chẳng ghét được nữa, rốt cuộc cậu bồng mợ đặt lên cái xe thồ, cậu kéo mợ vào rừng cùng luôn. Không lẽ để ở nhà, thằng kia sang rồi mợ với nó bàn bạc chuyện chồng cả chồng hai à? Cậu ngu cũng chưa tới mức đó đâu!

Cậu làm việc cậu, mợ tựa cằm vào thành xe im lặng nom theo cậu. Chất được đầy củi rồi, trên đường đi về cậu mới hậm hực trả đũa.

-"Rồi bữa nào tui cho mợ làm bà hai cho mợ biết mặt!"

Chưa cần cậu cho, chỉ cần cậu doạ thế thôi mợ đã rơm rớm. Mợ hỏi dồn dập, mợ hỏi cậu tính lấy ai? Cậu có người trong lòng rồi hả? Là cô Hoàng Anh hay gái thôn bên? Rồi rước về xong mợ ở đâu?

Mợ lo tới mức cuống cả lên, mợ thở không ra hơi, lồng ngực mợ căng cứng, mợ thấy chóng mặt nữa, giọng mợ nhỏ dần, rồi mi mắt mợ khép lại. Cậu giận nên cậu cứ đi phăng phăng đằng trước, mãi tới khi về đến nhà cậu mới phát hiện người mợ bã mồ hôi, lúc nóng lúc lạnh. Cậu hoảng hốt lay mợ, mợ khẽ hé mắt, môi mợ mấp máy.

-"Tui nhọc quá..."

Mắt mợ sưng húp, lòng cậu trầm hẳn xuống. Cậu ôm mợ vào buồng, lúc cậu định đặt mợ xuống giường mợ một mực không chịu, mợ bám riết lấy cậu, nức nở đòi cậu cho mợ cu tí trước đi rồi hãng rước ai về thì rước. Cậu nheo mắt trìu mến nhìn mợ, cậu cho mợ xuống bếp cùng, than hoa vẫn âm ỉ cháy, thuốc cậu ủ hãng còn ấm lắm, cậu rót ra bát, cẩn thận múc từng thìa cho mợ.

Thi thoảng mợ có nhì nhèo, đôi lúc mợ cũng hay làm nũng, nhưng nói chung là thuốc thang đầu đặn, ăn uống đủ chất đúng giờ lại không phải cáng đáng việc gì nặng nhọc nên mợ hồi phục khá nhanh.

Sang tới tháng chạp mợ còn tăng thêm hai cân, đôi gò má căng mọng như trái hồng cuối thu. Bu mợ cứ gặp là véo suốt, cậu cả nom cũng thèm thuồng ghê gớm, cậu lén lấy trộm tiền của bu Yến đặt người dưới phố huyện làm cho mợ Trâm chiếc vòng mã não đỏ, do thợ chuyên nghiệp khắc nên ăn đứt vòng của thằng hai chế, cậu rình lúc nó không có nhà, hớn ha hớn hở nhảy chân sáo tới nịnh mợ hai.

-"Trâm thấy đôi uyên ương khắc trên này không? Con uyên ương đực là tui đó, con uyên ương cái là Trâm, tui đang mở Trâm nè, nghe đồn vòng này thiêng lắm, Trâm chịu đeo là tui với Trâm cả đời bình an hạnh phúc luôn."

-"Không đâu, tui thà sóng gió mà ở với cậu hai còn hơn cả đời bình an với cậu."

Mợ Trâm buột miệng, lời nói của mợ như mũi giáo nhọn hoắt đâm thẳng vào lồng ngực cậu. Mặt cậu nghệt ra, mắt cậu đỏ quạch, cậu liệng chiếc vòng vào đống lá cây mợ vừa gom rồi hờn dỗi chạy thẳng. Mợ nom theo bóng cậu thở dài, bất chợt bắt gặp ánh mắt mợ Chi đang lén rình mợ ở sau khóm hoa hồng, kể cũng tội nghiệp, nghe người làm đồn thời gian mợ ấy bị giam lỏng cậu cả chẳng đến thăm bữa nào.

Hai mợ nguýt nhau rõ lâu, mãi sau mợ Chi mới lò dò đi ra, mợ hậm hực moi lại chiếc vòng mã não của cậu cả, cẩn thẩn chùi vào vạt yếm, đoạn đưa cho mợ Trâm, ngập ngừng bảo.

-"Của mợ nè."

-"Tui không thèm, tui có vòng của cậu Lâm nhà tui rùi."

-"Vậy...vậy...cho tui nghe..."

Lần đầu tiên mợ Trâm thấy mợ Chi khép nép như vậy, mợ há hốc vì sốc, nhưng xin thì mợ cho chứ có gì đâu.

-"Mợ không cần à? Cho tui luôn á? Thương cái thằng cao to đen hôi đó thật lòng à? Mợ nghĩ kĩ chưa? Mợ cũng đẹp mà, thằng đó không xứng với mợ đâu."

-"Mợ có câm miệng không? Bắt nạt tui thì được chớ nói xấu cậu hai là tui táng cho què mỏ đó nghe."

Mợ Trâm lừ mắt lườm mợ Chi, mợ Chi lén che miệng tủm tỉm cười. Ờ thì ra mợ hiểu nhầm mợ Trâm rồi, mợ ấy có thương cậu cả chút nào đâu, cậu cả trắng trẻo đẹp trai thế mà mợ ấy chẳng nhìn ra, chắc mắt bị đui nặng rồi. Ôi chao, cậu Hưng cũng không đơn phương được cả đời đâu, tốt quá đi mất.

-"Trán mợ, còn đau không?"

-"Đau chứ chả đau à? Tui mà không nể thầy mợ làm quan to thì tui ôm gạch tui đập nát đầu mợ rùi ý. Với cả tuy tui tức mợ nhưng tui biết mợ không phải là người xấu, mợ ghen thui phải không? Giống tui, eo ui nhiều lúc tui chỉ muốn xé xác cái con Hoàng Anh ra thui, tui ghen kinh khủng luôn ý, con đó vừa hiền vừa xinh vừa khéo léo tốt bụng, phát ghét mà."

-"Ừ, cậu hai thích nó không?"

-"Không biết nữa, chắc có đó, nhưng cậu khen tui đẹp hơn nó."

-"Eo, sướng thế."

-"Chả sướng thì thôi à? Mà lúc tui dìm hàng nó thì cậu chẳng nói gì đâu, xong cái lúc tui khen nó thì cậu lại bảo tui đẹp hơn. Nên tui rút ra là không nên nói xấu đối thủ mợ ạ, mắc công mình hèn mà chẳng có tác dụng gì sất."

-"Ờ, mợ nói cũng có lý nhờ! Với tui hỏi mợ cái này được không?"

Mợ hai gật đầu rồi mà mợ cả vẫn cứ lưỡng lự mãi. Hai má mợ đỏ rừng rực, mợ dặn mợ hai phải tuyệt đối giữ bí mật, rồi mợ ghé tai mợ ấy thủ thỉ kêu mợ phát hiện cậu cả thích con gái nở nang, mợ muốn xin xỏ bí quyết để được giống như vậy.

-"Ớ, tui tưởng của mợ cũng to mà?"

-"Đâu có, tui độn đấy. Chứ tui bức tường à."

-"Tường như nào?"

Mợ Chi ngó ngang ngó dọc rồi bẽn lẽn dắt mợ Trâm ra bụi chuối thì thụt. Mợ Trâm xem xét một hồi rốt cuộc cũng phải thở dài gật đầu.

-"Ây da, cứ như nắm xôi ba đồng cắm hạt lạc non ý."

-"Ba đồng thì được mấy xôi đâu?"

-"Thì thế tui mới nói. Nhưng mà đừng có buồn nha, mợ nhỏ tuổi hơn tui nhiều mà, với cả cái này cải thiện được, lại gần gần đây tui bày cách cho."

Mợ Chi ngoan ngoãn dỏng tai nghe mợ Trâm mách nước. Mợ Trâm vừa khuyên răn vừa giúp mợ Chi búi lại mái tóc xộc xệch, mợ ấy giống cái Trang, chỉ được cái to mồm chứ vụng về lắm cơ. Các mợ nhìn nhau cười tít mắt, trong khi đó cậu hai đã đi rừng về từ lúc nào, cậu đứng sừng sững ngay sau bụi chuối, cậu có vẻ không vui cho lắm.

Mợ Chi liếc thấy bóng cậu ba chân bốn cẳng co giò chạy, mợ Trâm thì bình tĩnh hơn, chỉ nom cậu nheo mắt cười cười thôi. Cười với chả cợt, cười cho lắm vào, rồi cứ mải buôn chuyện với gái thôi, cậu về còn chẳng thèm ra đón. Nhiều lúc cậu ghét mợ thế chứ, cậu bực bội lườm mợ, phải để mợ bị nó đập cho sưng vếu đầu thêm lần nữa mợ mới sáng mắt ra được. Tới lúc đó cậu cũng không thèm quan tâm nữa đâu.

Cậu lườm mợ, đoạn vào buồng lấy giỏ hồng xiêm mợ lựa lúc sáng rồi lạnh nhạt bỏ ra ngoài ngõ. Mợ nhảy chân sáo bám theo cậu, mè nheo năn nỉ

cậu cho đi giao hàng cùng với. Mợ cứ sấn lại gần cậu, người mợ như con bạch tuộc đeo bám quanh cậu, mợ phụng phịu kêu nhớ cậu, cái môi mợ chu rõ dài, thỉnh thoảng lại nắm tay cậu thơm thơm, mợ cứ thơm một phát thì máu nóng trong người cậu lại giảm một bậc, rồi chẳng biết từ lúc nào, lòng cậu hoàn toàn mềm nhũn. Cậu kiềm không nổi, cậu bấu eo mợ đau điếng.

Mỗi lần như vậy mợ đều nhân cơ hội giả bộ uỷ khuất, xong cậu thấy mợ tội tội, cậu lại bẻ lá dọc mùng che lên đầu cho mợ khỏi nắng, tay cậu chủ động vòng qua khoác lên bả vai mợ. Tim mợ xốn xang ghê lắm, cậu thi thoảng cũng quát mợ đó, nhưng quát xong lại thương chứ không như bu Phúc, mợ mong cả đời này bu cứ ở trên nhà lớn giùm mợ đi.

Đó là ước ao của riêng mợ thôi, con Bưởi thì khác. Phú ông ở lì với bà hai từ đó tới giờ, chuyện nhà cửa tới tay bà cả phải lo liệu hết. Nhất là cái tháng chạp cuối năm, hết tính toán trả lương người làm tới thu tiền đất đai cho các hộ thuê, tiền cho vay mướn làm ăn, tiền lời lãi từ các cửa hàng dưới phố huyện, rồi thỉnh thoảng lại phải chạy qua trông nom mấy gian phòng phú ông đang cho lợp mái dở, trăm thứ bà dồn đổ hết lên đầu bà cả nhà nó.

Có hôm bà thức trắng đêm thâu, nó nhìn mà xót.

Rồi có hôm bà khuỵ ngay giữa đường, nó khóc rưng rức. May sao trúng lúc cậu hai mợ Trâm đi ngang qua, cậu cõng bà về. Bà khi đó ngất lịm nên không biết là cậu Lâm, chứ biết có chết bà cũng không thèm lên lưng cậu.

Rồi lúc bà mơ màng tỉnh, đập vào mắt bà là vết bớt mờ mờ sau gáy cậu. Bà dụi mắt mấy lần, tim bà giật thon thót, tay bà nắm chặt cổ áo cậu, cậu mặc áo vải cũ bạc màu lắm rồi, bà chỉ cần hơi dùng sức đã xé được làm đôi.

Cậu Lâm sững sờ dừng bước, mợ Trâm nghe tiếng rách toạc ngó sang ngơ ngác. Ban đầu mợ tưởng bà ghét cậu nên định làm nhục cậu giữa làng, nhưng xem xét kỹ càng có vẻ không phải thế, mợ thấy nước mắt bà chảy liên tục, bà đòi cậu cho xuống rồi chạy thục mạng về nhà.

Con Bưởi tái mét mặt, tất tả chạy theo bà, bà nói nhiều lắm, mà bà vừa khóc vừa nói nên nó nghe câu được câu mất, chả rõ cơ sự làm sao nữa, chỉ biết lúc cuối bà quát người làm rất ghê.

-"Mau! Mau đi gọi cậu cả về đây cho bà! Mau lên!!! Cậu đang ở đâu cũng phải lôi cậu về bằng được cho bà!!!"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 45

Cậu cả còn mải đánh khăng ở thôn bên nên mãi nửa canh giờ sau bọn người làm mới vác được cậu về. Cậu vừa mới bước lên hiên nhà đã bị bu cậu tóm lại lột áo, bu trầm ngâm ngắm vết bớt trên lưng cậu hồi lâu. Bớt của cậu là bớt quý bớt hiếm không phải ai cũng có đâu nhé, mai sau cậu nhất định sẽ làm quan to, bu cậu bảo thế.

Cậu cả khoái chí cười sang sảng, trong khi đó mặt mày bà cả mỗi lúc một tím tái. Nhà phú ông tuy giàu nứt đố đổ vách nhưng lại không có vị thế trên quan trường, bởi vậy nên mới đầu sang hỏi thầy bu bà chưa ưng ngay đâu. Phải mãi tới khi mời thầy xem tướng về, thầy phán sau này phú ông sẽ có đứa con trai mang bớt rồng làm rạng danh gia tộc thầy bu mới gật đầu đồng ý gả con gái.

Cậu Hưng khi sinh ra, quả thực trên lưng có vết bớt lạ. Khổ nỗi, bà chưa từng thấy con rồng nào cái đầu nó lại nhỏ đến thế! Không lẽ ông thầy đó phán nhầm? Phải là đứa con trai mang bớt rắn làm rạng rỡ dòng họ mới đúng. Bà đã luôn chắc mẩm như vậy, cho tới khoảnh khắc nhìn thấy cái đầu rồng uy nghiêm trên người cậu hai.

Phú ông không chỉ có một người con trai. Phải, bà suýt thì quên mất. Cậu hai làm quan ư? Hoang đường, thực sự rất hoang đường, cậu đâu có biết chữ? Bà tự an ủi mình rất nhiều, bà cố gắng trấn an, mà chẳng hiểu sao chân tay bà run cầm cập, lòng bà bồn chồn không yên.

-"Bà ơi...bà ới...bà...ông biểu...ông biểu bà đưa cái vòng ngọc ông mua năm ngoái trên kinh thành cho bà hai đeo."

Con Nhài từ đâu co giò chạy tới, vừa báo cáo vừa thở hổn ha hổn hển, cậu cả thấy ức thay, rõ khi xưa thầy còn bảo chiếc vòng đó chỉ xứng với bu

Yến, vậy mà thoáng cái đã thay lòng. Cậu bực thầy ghê đó, cậu toan cầm chổi lên phòng thầy lùa bà hai đi, nhưng bu cậu lại cản, bu ôm cậu vào lòng, giọng bu buồn buồn.

-"Tim thầy cậu nhiều ngăn, là do bu dại nên mới bị dỗ ngọt. Bu giờ chỉ trông mong vào cậu thôi, cậu cố học thành tài."

-"Vâng. Bu Yến yên tâm, sau này cậu đỗ đạt cậu làm quan lớn, rồi cậu đón bu xuống phố huyện cùng cậu nhé!"

Đón cả Trâm nữa cơ, nhưng chuyện đó giờ cậu giữ kín, sợ nói trước bước không qua. Cậu hứng khởi chạy về phòng luyện chữ. Bu nheo mắt nom theo bóng cậu, cậu cũng sáng dạ, bu biết mà. Chỉ là, công bằng mà nói, khí chất của cậu so với cậu hai thì còn thua xa. Giờ bà hai được phú ông cưng chiều hết mực, nhỡ đâu số cậu hai phất nữa thì bà với cậu cả chỉ có nước ra đê mà ở.

Càng ngẫm bà càng hoảng loạn, bà sai người làm lén theo dõi cậu hai. Qua một tuần, thằng Quất tìm bà thưa chuyện, nó kêu ngoài việc chiều chiều cậu hay trèo lên mãi tít ngọn đa ngồi chơi thì chắc có gì bất thường cả. Nó dẫu sao cũng chẳng khôn hơn con Bưởi mấy, nó không nhìn ra là đúng, bà thì khác, bà vừa nghe đã biết liền, cậu hai dám lén học chữ.

Ngay từ đầu nếu cậu muốn học thì cứ việc xin xỏ, bà không tới mức cấm đoán cậu, nhưng sẽ có cách kiểm soát cậu, cái loại con thứ như cậu chỉ cần học biết mặt chữ là được rồi. Đằng này nhà dưới đó lại giảo hoạt kêu dốt không cần, để bà lơ là không phòng bị, rồi cậu thì cứ thế lén vụng trộm nghe giảng.

Chẳng biết cậu bắt đầu nghe từ lúc nào? Thầy bà mời cho cậu cả là thầy giỏi nhất dưới phố huyện, bà mất bao nhiêu tiền của tâm sức đâu phải để cậu hai được điềm nhiên hưởng sái thế đâu? Bà uất điên cả người, bà cố nén đợi tới đúng tầm chiều, khi chúng nó báo cậu đã trèo lên cây rồi bà mới đường hoàng đi ra.

Bà sai người lặng lẽ rải đá dăm nhọn hoắt khắp vườn, rồi bà kêu mấy thằng thanh niên trẻ khoẻ cầm rìu đốn bên dưới gốc cây. Cậu hai kiểu này

hết đường thoát, cậu ở trên đó thì cây đổ cậu ngã lộn cổ xuống ao, mà cậu nhảy xuống thì cũng vỡ mặt với đống đá dăm.

Cậu chọn cách thứ hai, có điều cậu giỏi hơn bà tưởng. Đầu cậu vẫn lành lặn, tuy nhiên cậu cũng chẳng cao siêu gì, chân bị đá đâm rách hết da, máu ứa ra từng dòng đỏ quạch, máu chảy bao phủ mấy vết sẹo trên mu bàn chân của cậu. Bà biết, có thể cậu căm bà lắm, nhưng bà còn biết, cậu không phải đứa hành xử bốc đồng, còn bà hai, còn mợ hai, cậu chẳng dám chống trả công khai đâu.

Ngay cả khi bị bà chửi rủa thậm tệ, cậu cũng chỉ lặng thinh rồi đợi bà xua tay mới tập tễnh lê từng bước về nhà. Bà thở dài nom theo bóng cậu, rõ là bà ghét cậu, bà uất bà hai nên bà hận luôn cả cậu, cớ sao mỗi lần bà hành cậu, trông cậu khắc khổ lòng ngực bà lại ngột ngạt?

Bà làm việc xấu nên bà áy náy ư? Bà thấy bản thân mình đâu có lương thiện tới thế? Vì đâu đêm bà không ngủ được? Vì đâu mỗi lần nhắm mắt gương mặt cậu lại hiện lên trong tâm trí bà?

Bà mò mẫn bật dậy búi tóc, men theo vườn mận đi lối sau xuống căn nhà tranh của cậu. Ánh đèn dầu mờ mờ, mợ hai đang ngồi tựa lưng vào vách nhà, cậu hai nằm ngay bên cạnh, chân cậu gác lên chân mợ, hình như mợ rửa vết thương cho cậu rồi, còn nhá lá thuốc đắp lên nữa. Mợ gặng hỏi nhưng cậu chỉ bảo lỡ may bị vấp thôi, mợ cứ nhìn xuống chân cậu lòng mợ lại xót, mợ thút thít mãi không nguôi.

-"Đừng khóc."

-"Tui đâu muốn đâu, tại nước mắt nó cứ chảy ra ý."

Mợ nức nở lý sự, cậu đưa tay bấu eo mợ, cậu rất hay bấu eo mợ, lúc giận cậu sẽ véo thật mạnh, lúc bình thường thì đùa cợt trêu trêu, còn lúc muốn mợ nghe lời như bây giờ cậu sẽ chỉ nhéo chút doạ mợ thôi. Mợ thế mà không hề sợ, mợ càng khóc tợn, cậu bí quá liền gắng bật dậy, cánh môi cậu mơn man trên gò má mợ, môi cậu chạm tới đâu, má mợ ửng hồng tới đó, tim mợ thảng thốt từng nhịp, mợ lơ đãng hỏi cậu, nước mắt mợ có vị gì?

-"Ngọt."

Cậu đáp, mợ cười ngây ngốc. Cậu nói giỡn đó, nước mắt, vừa mặn vừa chát, mợ biết thừa mà. Nhưng mợ kệ, mợ ôm chầm lấy cậu, cố ý mè nheo.

-"Tui kể cậu nghe cái người này nhé, má thơm đằng má, môi thơm đằng môi, còn khen tui đẹp, còn ngủ cùng tui, còn sợ muỗi công tui, nhưng mà vẫn không chịu thừa nhận là thương tui. Ai mà nhát gan vậy cậu nhỉ?"

-"Không biết. Ai thế?"

Cậu thản nhiên hỏi lại mợ, mặt cậu tỉnh bơ, nhưng tay cậu đã nhéo eo mợ thêm một cái nữa rồi. Mợ dỗi, mợ quay mặt đi hướng khác, cậu ghé vai mợ thì thầm, cậu khen tóc ai mà thơm thế. Mợ sướng, quên khuấy mất mình đang giận, ngoảnh lại tươi cười giải thích.

-"Tóc tui chứ còn tóc ai? Phòng có mỗi tui với cậu mà, tui gội đầu bằng nước đun bồ kết, lá sả với vỏ bưởi đó. Cậu thích không?"

-"Không."

-"Không thích sao kêu thơm?"

-"Thơm đâu có nghĩa là thích."

-"Vậy cậu thích hôi hả?"

Mợ vênh mặt đối chất đến cùng, riêng khoản nói nhiều, nói dai, nói dại thì cậu thua mợ rồi, cậu kêu mợ về giường mợ đi cho cậu còn ngủ. Nhưng mợ chẳng chịu, mợ lý sự rằng chân cậu đau, để mợ nằm bên này có gì đêm hôm mợ còn chăm cậu.

Hai cái giường cách nhau có mấy bước chân thôi, nhưng theo như lời mợ phân tích thì chắc phải một cái dưới làng một cái trên phố huyện. Vậy mà cậu cũng chịu, mợ quấn quít đeo bám như nào cậu cũng mặc kệ. Mợ bên trong ríu rít kể chuyện linh tinh, bà cả bên ngoài lòng bỗng trùng

xuống, bà móc túi áo, lấy ra lọ thuốc để lại trên bệ cửa sổ cho cậu rồi lững thững về phòng.

Bà với phú ông, đã từng có những ngày như thế. Cuộc đời, rốt cuộc cũng chẳng đoán trước được điều gì cả, hạnh phúc hôm nay, ngày mai biết đâu lại rơi vào dĩ vãng?

Đau đớn, xót xa, đâu thể lột tả hết được tâm trạng của bà lúc này? Xưa kia đường đường là tiểu thư nhà quan lớn, xưa kia mặc kệ sự đời, xưa kia cao ngạo là thế, giờ đây tới một đứa nhóc cũng phải sân si tới cùng. Nhiều lúc bà mệt mỏi muốn vứt quách tất cả mọi thứ, kiếm con ngựa rồi lang bạt tứ phương, tự do tự tại. Nhưng biết làm sao, phóng lao rồi, thì phải theo lao thôi.

Còn thể diện gia tộc, còn mặt mũi thầy bu, còn tương lai cậu Hưng, và quan trọng nhất là, người đã trót yêu, nói bỏ, đâu có dễ dàng.

Vẫn là sống cùng dưới một mái nhà, vậy mà bẵng qua mấy tháng mới được gặp mặt. Hôm đó, là hai mươi ba tháng chạp, đại gia đình tụ tập liên hoan tiễn ông Táo về trời. Như thường lệ, phú ông phải chủ trì buổi này, đích thân phát lương thưởng cho người làm trước khi họ nghỉ sắm Tết.

Những ai không có người thân, đón Tết cùng nhà phú ông phú bà thì được mười quan, người về với mẹ già con nhỏ thì được hai mươi quan. Còn lại tiền thưởng dựa vào năng suất làm việc từng người. Bà cả chuẩn bị hết rồi, còn đóng từng túi nhỏ có thẻ tên bên cạnh, phú ông chỉ việc ngồi một chỗ, con Quỳnh gọi tới tên ai thì ông lựa rồi trao cho người đó.

Giọng con Quỳnh thì to phải biết rồi, trước khi bị cha bán vào nhà phú ông nó làm nghề ca chèo mà. Giọng phú ông ngược lại nhỏ tới bất thường, người ông xanh tái bợt bạt. Bà hai ngồi vắt vẻo trong lòng ông cũng không khá hơn mấy, rõ ràng được mặc yếm lụa nhưng khí sắc yếu ớt khác thường, ngồi một lúc thôi mà bà thấy nhức đầu ghê gớm, bà ghé ông nũng nịu, tất nhiên vẫn không quên đá mắt liếc đểu tiểu thư.

Bà cả lửa giận bốc ngùn ngụt, bà nhắm đúng mặt bà hai, cả chén trà trên tay không nể tình quăng thẳng. Bà hai biết nước trà nguội rồi nên cũng

chẳng thèm tránh, trán bà có bị sưng một chút, nhưng đổi lại phú ông sốt sắng lòng bà như có trăm hoa đua nở.

Lần đầu tiên, phú ông quát bà cả lớn tiếng tới vậy.

Lần đầu tiên, trước mặt người làm, bà bị một trận bẽ bàng đến như thế. Bà hận bà hai thấu xương thấu tuỷ. Mợ hai nhìn sắc mặt bà gai ốc sởn hết cả lên, mợ đâu có thích ở trên này đâu, tuy đồ ăn ngon, nhà cao cửa rộng nhưng không khí ngột ngạt lắm. Tuy nhiên tục lệ vậy mà, mợ là phận làm dâu, vào cái dịp này thì phải dâng trà cho thầy bu xong mới được về.

Mợ Chi cũng thế, trà của mợ là trà hảo hạng, con Chanh nó pha hộ mợ. Trà thơm lắm, uống xong còn thấy ngòn ngọt nơi đầu lưỡi, ai cũng tấm tắc khen ngợi. Tới lượt mợ Trâm, mợ chỉ có lá trà tươi mới hái ban sáng thôi, mợ cẩn thận chắt những giọt sương buổi sớm trên núi để nấu cùng, cậu mợ tuy nghèo nhưng cũng cố gắng hết sức làm tròn đạo hiếu.

Mợ kính cẩn bưng lên dâng thầy bu, bu Yến tức nên không thèm nhấp, bu Phúc thì chê trà nhà quê nên cũng kiêu căng quay mặt đi, chỉ có phú ông cười cười gật đầu với mợ, từ tốn thưởng thức cả ba chén trà.

Cũng được, vị trà thanh mát dễ chịu. Thầy thưởng cho mợ hai quan tiền, mợ mừng huýnh trở về chỗ ngồi, còn chưa kịp quay sang chuyện trò với cậu hai thì bên trên thầy đã sủi bọt mép rồi lăn đùng ra đất co giật. Bà hai đang ngồi trong lòng ông nên cũng bị ngã theo, bà đập đầu xuống đất ngất lịm. Cả nhà lớn bé già trẻ được một phen nháo nhác, bà cả hốt hoảng lao vào ôm phú ông, bà vỗ vỗ lưng cho ông, bà dặn ông thở đều, nhưng người ông cứ yếu dần, được một lúc thì cứng đơ không nhúc nhích.

Ông không nghe thấy bà gọi nữa rồi, dù bà có kêu tới khản cổ.

Đang yên đang lành, tự dưng uống có chén trà của mợ hai liền bất tỉnh, chả nhẽ trà có độc? Không chỉ riêng mình bà nghi ngờ, bên dưới cũng bắt đầu xôn xao bàn tán. Nhưng sao phải hạ độc phú ông? Không, không đâu, không phải phú ông đâu. Là bà đó, là bà hại cậu hai suýt què nên cậu mượn tay mợ trả đũa, cậu muốn âm thầm giết bà, may sao phú ông gánh nạn thay cho bà.

Bà giận run người, càng nghĩ bà càng thấy kinh tởm, cậu kể ra cũng xảo quyệt y như bu cậu. Được, lần này để bà cho cậu biết thế nào là mùi vị đau thương. Để bà cho cậu hiểu, thế nào là cảm giác người thân kiệt quệ trước mắt mà mình lại bất lực. Bà đau như nào, cậu phải nếm trải y hệt như thế. Bà gạt nước mắt, đoạn bà ngoảnh ra quát lớn.

-"Bay đâu, trói mợ hai lại, đánh đến chết cho bà."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 46

Người làm nghe lời bà lũ lũ lượt lượt kéo lên, mợ Trâm sốc, chân tay mợ bủn rủn, mợ tưởng như mợ không đứng vững nữa, cậu Lâm đột ngột kéo mợ ra đằng sau. Cậu đứng chắn giữa mợ và tụi kia, bọn chúng xông lên một bước cậu cũng xông lên một bước, rồi tay cậu với lấy ấm trà mợ pha ban nãy, bất chấp tu sạch.

Kẻ hầu người hạ bên dưới nín thở nhìn cậu, một khắc trôi qua, cậu vẫn bình an vô sự. Tất nhiên rồi, trước đó mợ từng nhấm nháp thử mấy chén mà, có sao đâu. Với cả mợ cho độc vào làm gì cơ chứ? Cậu Lâm cũng vậy, cậu mợ tuy nghèo tuy khổ nhưng cậu mợ vẫn sống vui, đâu cần hại ai đâu?

Mợ nhanh mồm nhanh miệng giải thích, khổ nỗi, bà cả nhất định không tin. Bà kêu vấn đềkhông ở ấm trà mà là ở chén trà, cậu cả nghe bà phân tích mắt sáng ngời ngời, cậu chỉ thẳng mặt mợ Chi tố cáo.

-"Bu Yến, là nó, mấy cái chén ngọc là nó chuẩn bị, chính nó muốn hại thầy chứ không phải Trâm đâu bu ạ. Con yêu nghiệt ngoa độc, lần trước nó còn đập đá vào đầu Trâm nữa ý, bu phải cho người bắt nó lại thôi bu ạ."

Mợ Chi ấm ức cãi lại, cậu mợ khẩu chiến một trận tanh bành khói lửa, bà cả nhức hết cả đầu, bà sai tụi thanh niên khiêng ông cùng bà hai về phòng, đoạn kêu người đi mời thầy lang. Thầy giỏi, lang bạt chữa bệnh khắp thôn, phải nửa canh giờ sau mới lôi được thầy vềnhà, thầy khám một hồi thì kết luận phú ông trúng mê hồn hương một thời gian dài rồi, sức khoẻ kiệt quệ là việc sớm muộn thôi chứ chẳng liên quan gì tới chén trà nhỏ.

Hương này mê tính rất nặng, nếu dùng liên tiếp thì giỏi lắm cũng chỉ trụ được dăm bữa nửa tháng là ngỏm củ tỏi, phú ông thân thể cường tráng

nên may mắn tới giờ vẫn còn thở, âu cũng là cái phúc.

Bà cả khóc rưng rức, bà khẩn khoản mong thầy lang dốc toàn lực chữa cho cả phú ông lẫn bà hai. Kẻ hầu người hạ còn tưởng bà nhân hậu thế nào, ai dè thời khắc bà hai vừa mới hé mắt, bà cả đã sai người tống bà xuống chuồng lợn giam lỏng. Bà hai bị trói ở cái cột giữa chuồng, lợn nái lợn sề mười hai chú kêu eng éc quanh bà, ăn ngủ nghỉ vệ sinh cũng thân thiết ngay bên cạnh, ngẫm cũng vui.

Bà còn chẳng đủ sức để chửi đổng, cái giá của mấy tháng vui chơi sa đoạ chính là bây giờ hét không ra hơi. May sao trên đời vẫn còn có người nhớ tới bà, vợ chồng cậu hai. Cậu đem theo âu cháo loãng, mợ thì cầm thìa gỗ bón cho bà từng chút một. Mợ thở dài thườn thượt, bu thế nào thì vẫn là bu cậu thôi, bu gặp khó khăn hoạn nạn cậu bỏ được à? Cậu không bỏ thì sao mợ mặc kệ bu được? Phận làm con nào có chuyện bất hiếu như thế, dân làng người ta cười chết.

-"Bu thương cậu hai nhất, lát cậu lên xin bu cậu Hưng chịu tội thay cho bu được không?"

Bà hai ăn được hớp cháo người cũng tỉnh tỉnh ra, bà ngọt nhạt năn nỉ, mợ Trâm ức chế gào lên.

-"Quên đi, ai làm người đó chịu. Bu vô lý nó vừa vừa thôi."

-"Chị im miệng, dâu với chả con, cãi mẹ chồng cứ nhem nhẻm đi, chả ra thế thống gì sất."

-"Vâng, con không ra thể thống gì, vậy bu thì sao? Có đồngon chưa bao giờ bu nhường cậu, bu nhà người ta con hư con hỗn toàn bao che cho con, còn bu thì sao? Trước giờ bu gây tội rồi toàn bắt cậu phải chịu thay. Bu hèn lắm."

Mợ ức chế nên mợ đếch nể nang ai cả, buột miệng xong mợ mới giật mình thon thót, mợ vừa bảo bu hèn đó, bu là bề trên mà mợ lại lộng ngôn như vậy, còn trước mặt cậu nữa, mợ toi chắc rồi. Chuyện này có kêu trưởng thôn phân xử thì mợ cũng là người sai thôi, cho nên bu càng được

thể vin vào, bu đấm ngực thình thịch, bu kêu bu khổ quá, bu ép cậu phải chỉnh đốn mợ ngay tức khắc.

Mợ không muốn cậu bị rơi vào thế khó xử nên tự động đưa tay ra cho cậu phạt, cậu cũng chặc lưỡi nhặt cái cành khô quật mợ một phát, thế nhưng bu vẫn chưa chịu, bu bĩu môi xỉa đểu.

-"Cậu đuổi muỗi cho nó hả?"

Cậu thở dài, cậu kêu bu nghỉ đi, lát cậu đi xin bà cả chịu trói thay cho bu. Bu mừng huýnh, quên khuấy mất tội lỗi của mợ Trâm, mợ thì ngược lại, mợ vừa ức vừa xót, nom theo bước chân cậu mà mợ rớt nước mắt.

Mọi chuyện cũng nào dễ dàng tới vậy, bà cả không những không gặp cậu, bà còn hùng hồn sai con Bưởi ra tuyên bố bà đã mua hương cấm rồi, từ đêm nay bà sẽ cho đốt khắp chuồng lợn. Bà nói là bà làm thật, lợn trúng hương nhảy nhót như quân rồ, chao đảo chỉ trực lao vào người bà hai, cậu hai lại phải xuống trói từng con lại không cho tụi nó húc bu cậu, mợ hai cũng giúp đỡ một bên.

Cậu mợ tuy bịt khăn kín mít rồi nhưng vẫn bị ảnh hưởng đôi chút, ra khỏi chuồng đầu óc mợ choáng váng, mắt cậu thấy hơi mờ mờ, cả cậu lẫn mợ người cùng nóng rực, mợ siết cậu rất chặt, mợ hôn dọc theo cổ cậu, trống ngực cậu đánh dồn dập, cậu tự bấm vào tay mình một cái thật mạnh, đoạn cậu đẩy mợ ra, vòng tay qua eo mợ, vác mợ về.

Mợ bị cậu quăng không thương tiếc lên giường, khổ nỗi, mợ khi đó người ngợm mụ mị, lại chồm dậy bò xuống, nhưng mợ cũng không có làm gì quá đáng cả, chỉ ôm chân cậu rồi lăn ra ngủ khì khì thôi. Cậu khẽ bấu eo mợ, mợ trong mơ phụng phịu quay mặt đi hướng khác, cậu cười, rồi cậu cứ thế ngồi xổm, tay chống cằm, ngây ngốc ngắm mợ.

Rạng sáng ra cậu lại phải xuống cởi trói cho lợn, rồi từ đêm thứ hai cậu không cho mợ vào chuồng nữa, cấm tiệt bắt mợ đứng bên ngoài. Có hôm mợ bận gội đầu xong mới chạy qua, cậu ngửi mùi bồkết thơm thoang thoảng, cậu nhìn mợ tóc ướt thấm đẫm vạt yếm đào, chân tay cậu bủn rủn rụng rời, mợ lo cho cậu, mợ tiến tới gần thì cậu tự động nhích ra xa.

-"Cậu ghét tui hả? Hay lại giận gì tui rùi?"

Mợ tủi thân hỏi han, cậu bực bực gật đầu rồi phăng phăng đi đằng trước. Mợ lẽo đẽo theo sau, buồn thối ruột thối gan. Cậu ghét mợ nên từ đó mợ nào có dám chủ động gần gũi, cậu thì cứ hễ bắt gặp ánh mắt mợ là mặt đỏ phừng phừng quay đi.

Đến ăn cơm chung mâm mà cậu cũng cứ cúi gằm cái mặt, có lẽ do rước mợ về lâu lâu rồi, nhìn mợ nhiều rồi nên cậu chán đó, mợ chắc mẩm như thế nên lòng mợ não nề lắm. Mợ tìm mợ Chi tỉ tê tâm tình, mợ ấy móc túi lấy hũ son quệt cho mợ một ít, mợ soi mình trong chum nước, mợ thấy mợ rạng rỡ đáo để, mợ chạy vội về gặp cậu khoe khoang.

-"Ê, tui đẹp không? Đẹp nhỉ cậu nhỉ?"

-"Không."

Cậu kết luận câu xanh rờn, mợ buồn đến nỗi cả ngày không nuốt nổi cái gì cả, cứ ngồi ở góc nhà, cằm tựa đầu gối, khoé mắt rơm rớm. Cậu đi chợ về, trong tay cầm cái bánh tẻ, cẩn thận bóc rồi đưa lên miệng cho mợ mà mợ cũng lắc đầu, giọng mợ ảm đạm vô cùng.

-"Xưa đẹp người ta còn chẳng thương giờ hết đẹp rùi không khéo mấy hum nữa bị đuổi ra khỏi nhà mất."

-"Người ta là ai?"

Cậu trêu, mợ xị mặt không thèm đáp. Cậu xoa đầu mợ, rồi cậu tiếp tục chọc.

-"Mợ không ăn bánh thì tui đem qua cho bé Dung nhé!"

Mợ ghen lồng lộn, mợ ngay lập tức giật lấy nhai ngồm ngoàm, mợ bị cậu bấu eo đau điếng, mợ càu nhàu.

-"Cậu suốt ngày bấu eo tui thui, sao cậu không sang mà bấu eo con Dung ý?"

-"Ư, thì sang."

Cậu làm bộ đứng dậy, mợ nghệt mặt, vội vàng chạy ra ngoài cửa chắn không cho cậu đi đâu sất. Thôi, mợ thua, mợ thua cậu đó, mợ thương cậu nhiều hơn lên mợ thiệt, mợ đành chịu vậy. Cậu quay lại lấy lạt chẻ sẵn trong gầm giường ngồi đan rổ, mợ thì dệt vải ngay bên cạnh, cậu mợ thỉnh thoảng liếc nhau, mợ giận giận, còn cậu thì cười cười.

Tầm chiều vú Năm hớt hải xuống gọi, vú kêu bà cả tìm cậu. Bà nghĩ thông rồi, được hôm mát mẻ bà có sai người đem lúa ra phơi ở mười sân lớn để tránh ẩm mốc, bà kêu nếu cậu có thể xúc toàn bộ chỗ này vào kho trong một canh giờ thì bà tha cho bu cậu. Cậu hai đồng ý, vú Năm, mợ Trâm uất nghẹn họng, là mười sân lớn, bình thường bao nhiêu người chạy ra chạy vô mãi mới xong, đằng này có mình cậu hai, tới mùa quýt nào đây?

Hơn thế nữa, bà còn đợi lúc trời bắt đầu đổ sấm mới cho cậu bắt đầu. Chẳng ai dám giúp cậu cả, vì bà kêu kẻ nào làm càn bà đánh què chân kẻ đó. Mưa mỗi lúc một nặng hạt, cậu vẫn mải miết cào lúa thành đống, cậu nhanh trí hơn người ta nên cậu không mang từng thúng chạy vào kho mà đổ sang thùng lớn rồi kéo vào một thể.

Những sân bằng phẳng thì còn dễ dàng, sang đến sân dốc hơn lúa bị nước mưa cuốn trôi, rơi hết xuống rãnh, mợ hai đứng nom mà xót cả ruột, mợ bất chấp lời bà cảnh cáo, mợ lao ra giúp cậu. Cậu cắm cúi làm nên chẳng để ý, mãi tới lúc sau ngẩng lên thấy mợ ướt sũng đứng bên cạnh cậu mới phát hoả, cậu đập vai mợ quát tháo.

-"Mợ vào đi."

-"Không."

-"Cút vào."

Nói nhẹ mợ chẳng nghe, nói nặng cũng không có tác dụng, cậu bực quá kéo tay mợ lôi vào, mợ ngồi thụp xuống, tay kia tranh thủ bám vào cành mận, nhất định không chịu nhích người. Sức cậu khoẻ, cành mận thì non,

gẫy làm đôi, mợ mất đà ngã nháo nhào lên người cậu, cậu cũng trượt chân ngã ngửa ra đằng sau, nửa người vùi thẳng vào đống lúa.

Sấm sét đánh nhì nhằng, bão về.

Bão lớn, lốc xoáy cuồn cuộn đánh bật từng gốc cây, những vết thương cũ trên chân cậu bị mưa đá thấm lạnh buốt, giàn thiên lý trên đầu cậu mợ bắt đầu rung rung, cậu trở mình không kịp, cậu vội đưa bàn tay to lớn của mình che lên đầu mợ.

Gió quật liên hồi, giàn đổ, chục thanh nứa bên trên ồạt đập xuống, nứa sắc cứa đứt mu bàn tay cậu, máu chảy thành dòng rỉ xuống trán mợ, máu quyện cùng nước mưa trong vắt cùng nước mắt mặn chát của mợ. Mợ nấc. Mợ nghẹn. Rồi mợ gào ầm ĩ.

-"Sao bảo không thương tui cơ mà? Không thương thì đỡ hộ tui làm gì? Mặc xác nó đâm thủng đầu tui đi chớ."

-"Im."

Cậu quát, nhưng mợ đang điên nên mợ bướng lắm, nào có chịu nghe lời. Mợ giật lấy tay cậu giữ khư khư, vừa lôi khăn đắp lên mợ vừa cau có cằn nhằn, mợ hỏi cậu bữa nay ăn lộn cái bả gì mà ngu thế? Cậu bấu eo mợ, đoạn cậu kéo mợ nhích lại gần, hơi thở đều đặn của cậu phả đều đều quanh chóp mũi mợ, môi cậu tách môi mợ, khẽ nhá.

Tim mợ đập dồn dập, lòng mợ bức bối rộn rạo như thiêu như đốt, chẳng biết có phải do bão hay không mà mợ thấy trời đất chao đảo. Mợ ngây ngốc nhìn cậu, vành tai cậu hơi đỏ, cậu đưa tay che mắt mợ, dịu dàng hôn mợ, từng chút, từng chút một. Ngọt, ngọt lắm, ngọt hơn cả bánh mật. Mợ như bị thôi miên, mưa trút xuống rào rào mợ cũng chẳng thèm để ý, mợ chẳng nghe thấy tiếng mưa rơi đâu, mợ chỉ nghe giọng cậu nho nhỏ thôi.

-"Chính mợ bỏ bả tui mà, mợ còn trách cái gì nữa?"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 47

-"Tui bỏ bả cậu hồi nào?"

Mợ gân cổ lên cãi, oan ức chết mất ý, ừ thì mợ thương cậu thật nhiều, ừ thì mợ mong cậu cũng thương lại mợ, nhưng mợ không như bu mà bỏ bùa bỏ bả cậu đâu. Mợ còn lo cho sức khoẻ cậu nữa chứ, chẳng nhẽ cậu không hiểu lòng mợ? Mợ giải thích một thôi một hồi mà cậu chả tin gì sất, cậu mặc kệ mợ lèo nhèo, cậu nhoài người tiếp tục xúc lúa, mợ thôi đôi co, trườn xuống xúc cùng cậu cho nhanh.

Phía xa xa bà cả đứng nép sau gốc chanh đào, con Bưởi đang cầm ô che cho bà. Nó thương cậu mợ ghê, nhất là cậu ý, bà cả mắt đỏ hoe, bà xoa đầu nó cảm thán, rằng sau này Bưởi cưới được người thương Bưởi như cậu hai thương mợ hai thì bà an tâm rồi. Bưởi cười hềnh hệch, bà sai nó chạy ra kêu cậu mợ về đi, đoạn bà lệnh con Thương lôi bà hai lên gặp bà.

-"Còn sáu sân lúa, chị bốc hết thì từ mai khỏi ở chuồng lợn."

Bà cả lãnh đạm ra điều kiện, bà hai ngậm đắng nuốt cay vâng vâng dạ dạ. Có một lũ rỗi hơi đứng giám sát nên bà đâu dám ăn gian, bốc đúng, bốc đủ mới thôi. Bốc xong thì trời cũng rạng sáng, người bà đau, xương bà nhức, đã thế gọi mãi chẳng thấy cậu mợ lên hầu, bà muốn phát rồ đi mà.

-"Cậu Lâm mợ Trâm ở đâu thế hử? Cái quân bất hiếu, mau đi đun nước cho bu ngâm chân không bu lại đuổi ra đường cả lũ bây giờ."

Bà vừa lật đật xuống phòng dưới tìm cậu mợ vừa gào thét ầm ĩ. Ôi chao ôi có con cái nhà ai mà mất nết như thế này không hả? Bu mệt bu ốm mà chúng nó ôm nhau mặc kệ. Bà ức điên, bà bẻ cành hồng xiêm bà quất vùn vụt, quất tới rã rời tay chân mợ mới thèm hé mắt, nom thấy bu mợ hoảng quá, mợ vội bắt luôn cái đầu roi, ngăn không cho bu đánh cậu.

-"Xin bu, là lỗi của con, là tối qua v`ênhọc nên con lịm mất, là con không nghe thấy bu gọi, con đi đun nước ngay bây giờ đây, cậu sốt cao lắm, xin bu tha cho cậu."

Mợ ngoan ngoãn biết đi`âu thế khiến bu cũng hạ hoả ph`ần nào. Bữa đó mợ chạy như con thoi, hết lên h`ầu bu lại xuống nom cậu, người mợ tưởng như lả luôn, nhưng nhà neo người, bu với cậu ốm hết thì mợ đâu có quy`ền ốm. Con Trang sang thăm chị thấy xót hết cả ruột, nó kêu Trâm đi nghỉ, để n`ồi cháo nó trông cho. Nhưng Trâm lâu ngày không gặp em gái nên cố ý ng`ồi dưới bếp hàn huyên.

-"Mi cho nhà tao lắm gạo nếp với đậu xanh thế, không sợ thằng Toàn mắng hử?"

-"Ôi chao, lo gì, cái thằng đó nó chỉ quan tâm tới chó thôi, em có hốt cả kho thóc khéo nó cũng chả hay, để đấy mà gói bánh chưng."

-"Ừ, thôn bên đó sướng, có vẻ năm nay lại được mùa."

-"Vâng, đất đai tơi xốp chứ không cằn cỗi như bên mình, cũng để ra được ít vốn r`ồi, ra giêng em đi hỏi vợ hai cho nó."

Cái Trang thản nhiên tâm sự, bác Trâm sốc khỏi nói, bác níu tay áo nó ra sức khuyên nhủ.

-"Đừng, mi điên à? Nó rước thì mặc nó, nó rước mình chịu chớ mình tội gì mà rước cho nó. R`ồi có vợ mới v`ênó không thương mi nữa thì sao?"

Cái Trang thở dài, cháo trong n`ồi bắt đ`âu sôi liu riu, nó gạt nốt mấy nhành củi thừa xung quanh vào, ủ cho lửa cháy âm ỉ r`ồi quay sang thong thả tâm tình.

-"Nó đã bao giờ thương em đâu. Ngày xưa nó thương con Phụng cuối thôn ý, thương nhi`ều lắm, chẳng hiểu cớ làm sao ba năm trước con đó chạy theo trai huyện bỏ nó, xong đợt ấy nó bị điên mà, suốt ngày nằm ổ rơm ôm chó r`ồi khóc rưng rức gọi Phụng ơi v`êvới tui đi Phụng. Con chó đó trước bị ghẻ, chủ cũ nó bỏ trong rừng, đợt hai đứa này vào đấy m`ần nhau xong

lượm về cưu mang. Sau này nó đặt chó tên Phụng luôn, chắc nó hận ý, còn hận nghĩa là còn thương nhiều."

-"Ừ, rồi sao?"

-"Con Phụng mới bị trai huyện đá rồi, em nghe tin nó về thôn hồi đầu tháng chạp, giờ nó khổ lắm, thấy không thương bu chẳng xót, em tính hỏi nó cho cha thằng Thóc, vẹn toàn cho chúng nó."

-"Mi không ghen à? Không sợ bị nó có mới nới cũ, nó ruồng bỏ mi hử?"

-"Không, nhà thêm người làm em đỡ nhọc bác ạ. Với cả em có thằng Thóc mà. Thằng cháu đích tôn đàng hoàng, thách cả lò nhà thằng Toàn cũng chẳng dám đuổi."

Ừ, ít ra cái Trang còn có cu Thóc. Trâm còn chưa có gì đây này, cậu hai rước bà hai là việc sớm muộn thôi, Trâm lo quá đi cơ. Nhưng biết làm sao? Phải đợi cậu thi xong mới tính được tiếp, tháng sáu cậu mới thi, vậy là còn nửa năm lận!

Trâm thở dài thườn thượt, cu Trí nghe bu bảo Trang về chơi cũng hí hửng chạy sang nhà Trâm, nó mách tháng giêng quan lớn đi thu lệ phí thi đợt đầu, nếu nộp được hết trong lần này thì được giảm hai chục quan. Lệ phí năm chục quan, giảm vậy nghĩa là còn ba chục thôi, mợ Trâm phấn khởi vô cùng, đợi Trang Trí về rồi, tối đó mợ hí hửng bò vào gầm giường lôi ra cái hộp cũ kĩ, mợ hồi hộp mở, nín thở đếm từng đồng một.

Tổng cộng dành dụm được bảy quan, bốn tiền và hai mươi ba đồng, tiền gửi bu giữ suốt từ ngày mợ về làm dâu ít cũng phải được dăm bảy chục quan rồi, kiểu này nếu nộp sớm thì lúc cậu xuống phố huyện thi sẽ vẫn dư dả kha khá cho cậu được ở nhà trọ tốt, ăn uống đầy đủ. Mợ nghĩ mà lòng mợ mát rười rượi, mợ hạnh phúc ghê gớm lắm, mợ nhảy chân sáo lên gặp bu, hồ hởi thưa chuyện.

-"Bu à, bu nghe tin tháng giêng quan lớn về thôn chưa bu?"

-"Nghe rồi, biết hết rồi, chị khỏi dạy khôn tôi."

-"Vâng, thế thì tốt quá ạ. Ở đây con có hơn bảy quan nhưng bu cứ đưa con ba chục quan được không? Tại ngoài nộp lệ phí thi cho cậu thì mấy hôm nữa con muốn lo cái Tết chu toàn, giao thừa cúng mâm cơm thịnh soạn mong ơn trên phù hộ độ trì cho cậu đi đường thượng lộ bình an."

-"Ba chục quan mà chị nói như ba chục đồng ấy nhỉ? Tiền đâu mà đưa?"

-"Ơ, tiền cậu gửi bu, bu kêu bu giữ hộ mà."

-"Tui kêu hồi nào?"

Bu tỉnh bơ hỏi lại, bu nằm vắt vẻo trên cái võng mây, miệng nhai trầu bỏm bẻm, mặc mợ kể lể gợi nhớ bu vẫn cứ ngơ ngác làm như không biết gì. Mợ ức nghẹn, người mợ hoả khí bốc ngùn ngụt, mợ kệ bu giả ngu, mợ liều mình xông tới giường bu, nhanh nhẹn thó lấy chiếc gối cũ kỹ, bu thường giấu tiền trong này, mợ thừa biết.

Chỉ là, mợ không biết, tiền bu đem đi mua hương cấm hết rồi, toàn bộ tài sản bu có hiện giờ, chỉ vỏn vẹn hai quan rưỡi. Mợ thất thần ngồi thụp xuống, lòng mợ khi ấy nẫu nề lắm, nước mắt chỉ trực rớt ra. Bu nhếch mép cười khẩy, nhân lúc mợ không để ý, bu lấy lại tiền của bu, cuỗm luôn hơn bảy quan của mợ. Tốt quá, gần chục quan lận, Tết này ít nhiều bu cũng cắt được chiếc áo mới cho cậu Hưng rồi.

-"Bu! Trả con!"

Mợ gào lên, bu nghe giọng mợ chướng tai quá, bu nhổ đánh phẹt cái bã trầu đang nhai dở vào mặt mợ, đoạn bu đút tiền vào túi vải, dắt ở ngang hông. Mợ cũng chẳng vừa, mợ xông tới giật, mợ hại bu ngã dúi dụi. Bu giận tím mặt tím mày, bu quay lại túm tóc mợ, rồi bu nghiến răng nghiến lợi bu vả, mợ hộc máu mồm rồi bu vẫn chưa tha, phải tới khi nom thấy bóng cậu đứng sừng sững ở cửa bu mới tạm dừng.

-"Cái loại con dâu ác ôn chứ, nó đẩy bu đập đầu vào cạnh bàn sưng vếu lên đây này. Suýt chút nữa thì bu được ăn xôi chuối rồi, con với cái, càng ngày càng khốn nạn, cậu vào cậu dạy nó thay bu."

Bu rệu rạo đứng dậy, mợ ho sù sụ, cậu tập tễnh tiến tới phía mợ, cẩn thận lau mặt cho mợ. Đợi mãi không thấy cậu đánh mợ nên bu điên lắm, bu giục cậu, rồi bu nhiếc mợ, dùng những từ ngữ bẩn thỉu nhất để lăng mạ mợ. Bu bức cậu phát điên, cậu ngoảnh lại trừng mắt nhìn bu, lần đầu tiên cậu trừng bu dữ tợn như vậy, lần đầu tiên cậu dám lớn tiếng với bu như thế.

-"Bu thích thì bu cầm roi mà quật tui. Còn vợ tui, tui cảnh cáo bu, một sợi lông của vợ tui, từ giờ bu cũng đừng hòng mà động nữa."

Bu choáng, chân bu mềm nhũn tưởng chừng không đứng vững. Mợ tủi thân khóc nấc, gần chục quan tiền mợ vẫn giữ khư khư trong tay, ban nãy bu hành mợ khốn khổ nhưng mợ cũng chưa từng nơi lỏng, là tiền mồ hôi công sức của cậu, tiền đi thi của cậu, mợ có chết cũng giữ cho cậu. Cậu ôm mợ, mợ ôm cậu, cậu mợ dặt dẹo tựa vào nhau, cùng lê về phòng. Trán cậu nóng rẫy, mợ lo lắm, mợ vỗ nhẹ vai cậu đề nghị.

-"Sốt vậy cứ ăn cháo không sợ không khỏi được đâu, lại sắp Tết nhất tới nơi rồi chứ, đầu năm mới mà ốm là cả năm dông đó. Để tui sang thôn bên tìm thầy lang nghen, rùi tui cắt thuốc về cho."

Mợ xót cậu nên mợ khuyên nhủ đủ điều, cậu nhức đầu, cậu bấu eo mợ quả quyết.

-"Không cần, có thuốc rồi mà."

-"Thuốc nào? Đâu có đâu? Lấy đâu ra?"

-"Mợ đó, thuốc đặc biệt."

Cậu trêu, mợ biết thừa đi ấy, nhưng tim mợ vẫn rung rinh. Tay cậu mân mê đầu đầu xương quai xanh của mợ, rồi cậu cúi xuống, ngậm chiếc dây yếm đào mỏng manh, mợ cảm nhận được cánh môi cậu vô tình chạm vào

da thịt mợ, mợ run ghê lắm, một chút xao xuyến, một chút rạo rực, lại có chút đê mê, mợ không diễn tả nổi nữa.

-"Hay cậu cho tui cu tí luôn đi, tháng sáu cậu thi, tháng bảy có kết quả, cậu đỗ rồi tháng chín thằng nhóc ra đời là vừa."

Mợ thỏ thẻ mở lời, là mợ nghe cái Trang mách nước đó, nó kêu đợi lúc bọn đàn ông tình củm một chút thì xin xỏ cái gì cũng dễ hơn. Khổ nỗi, chỉ đúng với thằng Toàn thôi, còn cậu của mợ, kiên định khó lay chuyển lắm.

Mợ chỉ còn nước thở dài, bỗng dưng bao nhiêu nỗi lo chất chứa trong lòng, lo cậu thi rớt thì chẳng biết tới bao giờ mới có cu tí? Lo cậu thi đậu cậu làm quan to chỉ sợ không những rước bà hai mà còn bà ba, bà tư, bà năm. Nhưng lo gì thì cũng không bằng nỗi lo hiện tại, lo tới tháng sáu không biết kiếm sao cho đủ năm mươi quan tiền?

Mấy ngày giáp Tết người ta nghỉ chuẩn bị trang trí nhà cửa hết, còn mợ chạy đôn đáo khắp chốn, đêm mợ thức dệt vải, sáng ra mợ lại vào rừng cùng cậu, cậu chặt đào thì mợ cũng cắt lá dong đem về chợ bán. Nhà mợ năm nay chẳng mua gì cả, bánh chưng thì có gạo đậu của cái Trang, cân thịt ba chỉ của bu Trinh, chắc cũng gói được chục chiếc.

Chiều ba mươi, mợ đang ngồi ngoài giếng rửa lá dong thì cô Hoàng Anh ghé qua, đem cho hai bó giò bò, mợ chưa kịp từ chối thì bu Phúc đã tươi cười cảm ơn cô rồi mang vào buồng rồi. Bên ngoài chỉ có cô và mợ, cô ngồi xuống, nhỏ lời thủ thỉ.

-"Mợ Trâm...có chuyện này...tui thức trắng ba đêm mới dám quyết...có gì mợ thông cảm cho tui nhé!"

-"Ừ, cô nói đi."

-"Thì...thì...ra giêng ý...mợ sang hỏi tui về làm bà hai được không? Là thế này, bu tui thương tui lắm, bu kêu nếu cậu mợ sang hỏi thì bu tui sẽ có cách thuyết phục được thầy tui, bu dành cho tui hai thửa ruộng, mỗi thửa năm mẫu, nếu mợ rước tui về thì hai thửa đó của nhà mình, tui biết luật

quan không cho phép cậu hai có ruộng ý, nhưng giờ cứ lén cày bừa lấy thóc ăn. Sau này cậu đỗ đạt rồi thì sang tên hẳn cho cậu."

Đàn ông đàn ang, hiếm ai cả đời chỉ có một vợ, mợ hiểu rõ lắm chứ, nhưng nếu cậu lấy bà hai thì mợ mong cậu lấy con nào vừa xấu vừa thúi hoắc ý, chứ xinh đẹp dịu dàng như cô Hoàng Anh chỉ sợ về được dăm bữa nửa tháng mợ bị ngó lơ mất thôi. Nhưng mà đất trời ơi, hai thửa, vị chi là mười mẫu ruộng. Là mười mẫu đó, chăm chỉ làm ăn thì mấy mà giàu đâu? Mợ đã đang băn khoăn rồi thì chớ, cô lại bồi thêm một đống lời đường mật.

-"Tui thề khi về tui sẽ răm rắp nghe lời mợ, hàng tháng mợ cho thì tui xin cậu một đêm, còn không thì chẳng có đêm nào cũng được. Tui chỉ cần ngày ngày nhìn thấy cậu là tui mãn nguyện rồi. Với cả ở đây tui còn có một trăm quan, tui nghe đồn mợ chưa tích đủ tiền lệ phí thi phải không? Ra giêng mợ chịu rước tui thì chỗ này là của mợ."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 48

Mỗi tháng một đêm? Nghe lời mợ răm rắp? Công nhận Hoàng Anh có khác, hót hay như chim. Nhưng mà mợ đây không tin đâu nhé, đâu có ngu đâu. Giờ kêu chẳng có đêm nào cũng được nhưng lúc rước về rồi biết thế nào mà lần? Lại trở mặt như trở bàn tay ý, tranh cậu của mợ, nhà thì chặt chội, không khéo đẩy mợ xuống xó bếp ngủ bên đống củi cũng nên.

Ôi chao ôi, mười mẫu ruộng, là cái thá gì so với ngày ngày được quanh quẩn bên cậu hai, mợ chả thèm. Mợ lắc đầu nguầy nguậy, rồi mợ đuổi khách vềkhông tiễn. Có ghét mợ mợ cũng mặc kệ, chồng mợ mà, mợ không giữ ai giữ?

Đó, phòng còn hơn tránh nha, cậu vừa mới bước vào cổng cái mắt nó đã chớp chớp rõ gian. Còn tình củm hỏi han cậu kìa, cậu lại lên rừng bắt lợn rồi, bị nó húc cho trầy xước hết cả chân tay. Mợ xót cậu bao nhiêu thì mợ tự thấy mình ích kỷ bấy nhiêu, lẽ ra ban nãy mợ gật đầu thì cậu đã có thêm vợ đẹp, ruộng rộng, cuộc sống cũng đỡ lam lũ vất vả.

Cái Trang đó, mợ mang tiếng làm chị mà suy nghĩ nhỏ nhen, thua xa nó. Quyết định ban nãy của mợ, tự dưng mợ thấy sai sai, có vẻ hơi bất công với cậu. Lương tâm mợ cắn rứt ghê gớm, mợ chạy vù ra chỗ cậu với cô Hoàng Anh đang đứng, lấy hết sức can đảm hùng dũng tuyên bố.

-"Cô hỏi lại cậu ý, cậu ưng thì tui cũng ưng."

Hai má cô ửng đỏ, cố gắng lắm mà không sao thốt lên lời. So về thương cậu, thì chưa chắc cô đã ít hơn mợ, nhưng riêng khoản bạo gan, e rằng chẳng bằng. Mợ thấy cô chân tay luống cuống, môi lưỡi lắp bắp thì bực mình trình bày thay luôn.

-"Rước cô ấy về làm bà hai, bù lại cậu có mười mẫu ruộng và...và...trăm quan tiền."

Giọng mợ đoạn cuối hơi lạc đi, mợ cắn môi để khỏi nấc, đoạn mợ chạy vù ra giếng xếp lá dong đem vào trong bếp. Kệ cậu thôi, mợ không muốn nghe câu trả lời, mợ sợ mợ chịu không nổi. Mợ cứ ngồi bần thần mãi tới khi cậu vào, cậu đưa mợ âu thịt ba chỉ cắt thái sạch đẹp, kêu mợ ướp muối tiêu đi để chuẩn bị gói bánh.

-"Có thịt bu cho rồi mà, gói ít ít thôi cũng được. Cậu lên rừng làm gì cơ chứ? Rồi không may lợn nó húc chết thì sao? Chết rồi sao cưới được bà hai nữa?"

Mợ nói lẫy, cậu hì hụi nhóm bếp đun nồi nước lớn, đoạn cậu quay ra hỏi mợ.

-"Năm hết Tết đến, bu cho mợ bao nhiêu đồ, thế mà mợ lại không biếu bu cái gì hả?"

Ừ nhỉ? Cậu nhắc mợ mới nhớ đấy, mợ thấy mợ bất hiếu ghê cơ, may có cậu chín chắn lo nghĩ chu toàn. Mợ thở dài đưa tay đảo chảo đậu cho tơi, đoạn tiếp tục đánh tiếng moi tin.

-"Có cần gói thêm bánh để mang sang cho ông trưởng thôn nữa không cậu?"

-"Chắc có."

Cậu đáp tỉnh bơ, mợ siết chặt tay, không nói thêm gì cả, nước mắt mợ lặng lẽ chảy dọc đôi gò má, rơi thẳng xuống rổ gạo nếp trắng phau. Cứ ngỡ mợ là người duy nhất khóc trước đêm giao thừa, ai ngờ, phía nhà trên, bà cả cũng đang nức nở không nguôi.

Phú ông tỉnh rồi, rốt cuộc ông cũng tỉnh! Từ đầu tiên ông gọi sau khi hé mắt, là tên bà. Bà mừng ghê lắm, nhưng lòng bà còn giận, còn đau, bà bỏ về phòng chốt trái cửa, mặc ông phía bên ngoài gọi khản cổ, bà bên trong chỉ ôm gối ngồi một xó chứ nhất định không chịu ra gặp ông.

-"Bu cậu Hưng... Tết nhất tới nơi rồi, bu nó không bỏ qua được hử? Tui là bị hại mà!"

-"Thì thấy nó không gọi người ta lên thì chó nó hại à?"

-"Ừ, thôi, tôi sai, lỗi tại tôi tất. Mà tôi khổ quá, thương tôi với, được không? Cho tôi vào ôm một cái đi! Nhớ bu nó chết đó, nỡ để tôi chết hả?""

Toàn lời đường mật mà bà không hề lay chuyển, ông nhì nhèo một hồi mất kiên nhẫn liền sai người phá cửa. Phòng không nhà trống, cửa sổ mở toang, chẳng biết bà trốn đi từ lúc nào? Cũng không rõ bà đi đâu, ông cùng người làm tìm mấy canh giờ liền mà chẳng thấy, người ông mệt mỏi rã rời, tim ông như bị đứa nào thó mất. Ông ngồi thụp giữa cánh đồng, bật khóc tu tu.

Cậu Hưng mợ Chi ngồi ngay bên cạnh ông, mợ xoa lưng cho thầy, cậu vỗ về an ủi.

-"Thôi thầy về với cậu, bu giận bu đi chơi lát thôi, sáng ngày mai bu về."

-"Đêm hôm gió máy thế này còn đi đâu? Nhỡ bu cậu có mệnh hệ gì thì tôi sống được à? Cậu mợ cứ về trước đi, về trước mà cúng giao thừa, tôi ở đây thôi, tôi ở đây đợi bu cậu, nhỡ may bu cậu mềm lòng bu cậu tha cho tôi cũng nên."

Giờ phú ông thất thểu như này, cậu Hưng là con trưởng tất nhiên phải về lo cỗ bàn rồi. Mợ Chi chân sáo chạy theo cậu, cậu mợ tất tả chỉ đạo nhà trên bếp dưới. Dạo này mợ nở nang ghê lắm cơ, sáng mồng một ngồi ngựa theo cậu xuống phố huyện mang lễ cho thầy bu mợ mà có cái gì nó cứ ngồn ngộn đập vào lưng cậu, mợ hại cậu bức bối khó chịu suốt cả một quãng đường dài.

Lễ Tết của cậu cả năm nào chả to, lễ Tết của cậu hai tuy chẳng được hoành tráng như thế nhưng cũng khá tươm tất. Tổng cộng mười bánh chưng, năm cân thịt quay và hai chiếc chân giò nhồi thịt cỡ bự, cậu chuẩn bị đâu ra đấy không thua kém gì nhà Trang Toàn, mợ được dịp mát mặt

rười rượi. Với cả đêm qua cậu đem bánh sang nhà cô Hoàng Anh r`ồi, thì ra cậu trả ơn cô vì trước giờ cô hay cho đ`ồ thôi chứ không có rước cô đâu, mợ sướng, cười không khép được miệng.

Mợ ôm cu Thóc, mừng tuổi cho nó ba chục đ`ồng lấy may. Quay sang thấy mắt con mẹ nó đỏ hoe, mợ hỏi thì nó buột miệng l`ầm b`ầm.

-"Tối qua cha thằng này xuống cuối thôn hú hí với gái bác ạ."

-"Con Phụng hử? Ơ hay, bu Trang kêu không quan tâm cơ mà nhỉ?"

-"Ừ, thì ai thèm. Muỗi bay vào mắt thôi."

Ghê chửa? Mới sáng m`ồng một mà nó gào điếc cả tai nhà người ta thế đấy. Nó ôm thằng cu con, cười cười nựng nựng, lúc thằng Toàn ra nó vẫn bình thản như không. Nó tài thật, mợ Trâm chịu không nín nhịn được như nó. Mợ mở túi vải, lấy ra hai ti`ền cho cu Trí, thương nó lắm, hôm hai bảy Tết con Dung bị gả cho nhà người ta trừ nợ, nó ỉu xìu suốt từ bữa đó tới giờ.

-"Thằng ch`ồng con Dung khốn nạn lắm Trâm ạ, mới v`ề có vài ngày mà đánh nó thâm tím mặt mày. Em dặn nó đợi em r`ồi, đợi em học thành tài, em thi đậu, r`ồi em chuộc nó v`ề."

Trâm nghe cu cậu tâm sự tự dưng ruột gan não n`ề. Năm nay mợ mười bảy, cậu tròn mười lăm, tháng sáu cậu thi, giá kể cậu đỗ cao thì tốt quá, chứ đợi ngày cu Trí đủ tuổi dự thi cũng lâu lắm, tội cái Dung. Bu mợ thấy hai chị em ủ rủ mất cả không khí Tết thì sai Trâm xuống trông n`ồi nước vối để lát bu còn tiếp khách. Cậu hai lật đật theo mợ hai, tay cậu khẽ vỗ vai mợ, lúc mợ quay ra thấy cậu hơi cười cười, mợ chợt hỏi.

-"Trước kia cậu có thương th`ầm ai không?"

-"Có."

-"Giờ còn thương không?"

-"Còn."

-"Thế nó...có chồng chưa?"

-"Rồi."

Có chồng rồi mà vẫn thương tức là thương nhiều ghê lắm. Tính cậu hai lại trầm nữa, ít nói nhưng đã thổ lộ thì chắc cũng phải dạng khắc cốt ghi tâm, lòng mợ gai gai khó chịu. Mợ rút rơm đút vào bếp, rầu rĩ thở dài.

-"Vậy chắc cậu cũng giống cu Trí nhỉ? Đợi thi đỗ, làm quan lớn, có nhiều tiền rồi thương lượng chuộc người ta về."

-"Khỏi cần."

-"Sao thế?"

Là do nhà bên kia thế lực quá? Hay do con đó không thương cậu? Mợ ngạc nhiên thắc mắc, cậu nheo mắt nhìn mợ, bấu eo mợ cái rõ đau rồi đưa tay nhấc mợ đặt gọn ghẽ trong lòng, đoạn cậu cúi xuống ghé sát tai mợ, chậm rãi giải thích.

-"Tại tui rước được rồi."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 49

Hả? Rước được rồi? Sao mợ không biết gì hết thế? Không lẽ cậu giấu nó trên rừng, ở cái nhà gỗ đó? Thảo nào thỉnh thoảng có những buổi cậu hay đi núi từ tờ mờ sáng đến tối mịt mới về, thảo nào ngay cả cô Hoàng Anh cũng chê. Hoá ra lòng cậu đã sớm có ý chung nhân, chắc sau này xây được nhà cao cửa rộng cậu mới đàng hoàng đón về.

Mợ biết mợ ích kỷ, nhưng mợ không thích chia sẻ cậu với ai cả, dù chỉ là một cái liếc nhìn. Mợ ghen ghê lắm, mợ hằn học chất vấn.

-"Thế cậu cho con đó cu tí chưa?"

Cậu nghiêm chỉnh lắc đầu, mợ thở phào nhẹ nhõm. Tiếc rằng, tới lúc mợ hỏi hai người ôm nhau chưa, thơm nhau chưa thì cậu đều đáp rồi. Mợ bu ồn quá, tâm trạng não nề như rơi thẳng xuống địa ngục, mắt long lanh một bọng nước, nhưng vì tò mò, nên mợ cố hỏi thêm phát cuối.

-"Thế cậu và con đó hôn nhau mấy lần rồi? Lần gần nhất là bao giờ? Chiều qua hử? Cậu đi bắt lợn rừng xong cậu rẽ vào mần nó luôn chứ gì? Tui chả đi guốc trong bụng các người!"

Mợ giận rồi đó, giận nên cái giọng cũng chua lòm ra. Cậu nheo mắt nhìn mợ, môi cậu lướt qua cánh môi mọng đỏ của mợ, rất nhanh thôi, đủ để đầu óc mợ chuếnh choáng, rồi cậu chậm rãi bảo.

-"Tụi tui...vừa hôn nhau xong."

Mợ bị đơ mất một lúc, tới khi hết đơ thì sướng, sướng điên luôn. Hai tay mợ đập ngực cậu rầm rầm, thích chí gào thét ầm ĩ.

-"Tui hả? Tui là con đó hả? Vừa hôn xong thì tui chớ còn ai nữa? Cậu hai thương thầm tui từ lâu rùi hả? Cậu rước được tui rồi còn gì nữa? Ơ hoá ra lại là tui đấy, thế mới hay."

Mợ cứ oang oang hết cả lên, hàng xóm láng giềng sang chúc Tết tưởng có chuyện liền lũ lượt chạy xuống, bu mợ nom đôi trẻ tình tứ trong bụng thấy ngòn ngọt nhưng ngoài miệng vẫn e hèm nhắc mợ đàn bà con gái ăn nói nhỏ nhẻ thôi, giữ ý giữ tứ một chút. Cậu hai ngượng hay sao ấy, thấy cậu đứng dậy rót nước vối vào phích cho bu mà mặt đỏ phừng phừng, còn quay lại lườm mợ mấy cái liền chứ.

Cáu là vậy nhưng lúc ăn cơm bu gắp cho cái đùi gà thì vẫn đẩy sang bát của mợ. Thằng Toàn chẳng biết có phải nom anh rể học tập không mà cũng chẳng ăn nữa, nhường cho con Trang, vợ nó xé thật nhỏ cho cu Thóc rồi quay sang bảo chồng.

-"Ban nãy tui xin bu cho thầy nó ba buồng cau đẹp rồi đó, để mình mười mà hỏi vợ."

Chú Toàn lí nhí cảm ơn bu, bác Trâm hơi ưng ức nhưng bu không có phản ứng gì nên bác đành lặng thinh. Cưới thêm vợ là cái quyền của đàn ông mà, đàn bà con gái đâu được bép xép. Hơn nữa nhà cu Thóc khá giả lắm, thằng cha nó có rước thêm chục cô về thì vẫn có chỗ ở thôi.

Cu Thóc còn nhỏ, chả hiểu gì sất, nó bốc miếng giò mút mút rồi dụi vào vai bu cười hềnh hệch. Hết bữa bác Trâm nhận dọn dẹp cho nhà nó về sớm, bu nó bồng nó đằng trước, thầy nó cùng con chó lẽo đẽo theo sau, đến ngã ba thì thầy nó đánh tiếng.

-"Bu mày về trước, tui sang báo tin vui cho Phụng nhé!"

-"Ừ."

Cái Trang đáp nhưng không ngoảnh lại, cu Thóc mải nũng mẹ cái này cái kia nên chẳng bận tâm lắm. Toàn định dắt chó sang với Phụng nhưng chó bữa nay giở quẻ, một mực không chịu rẽ phải mà cứ thế lon ton chạy theo Trang Thóc. Toàn một mình ở ngã ba, nhìn theo bóng lưng của hai

người một chó, bất chợt lòng nó trĩu nặng, nó đứng đó rất lâu, rất lâu cũng không biết nên rẽ hay nên đi thẳng?

Thế rồi, nó gặp bà cả. Bình thường bà sang chảnh lắm, tầm mắt bà cao, bà sao có thể hạ xuống để nói chuyện với người như nó? Tay bà còn cầm cành lộc non, chắc có lẽ do bà mới đi chùa về nên tâm an tính lành, bà bâng quơ bảo.

-"Bắt tôm về thì thả tép đi, hai con chung giọ, khó mà êm ấm."

Phú ông ở mạn đồng xa xa nghe thấy giọng bà liền mừng huýnh lao tới, bà kiêu căng rảo bước, một cái liếc nhìn cũng không bố thí cho ông. Nó nom ông bà, chẹp miệng lắc đầu. Lời bà nói khá có lý đấy chứ, hai vợ lại thêm một con chó, kể cũng mệt nhỉ? Nhưng con Trang đẻ cu Thóc rồi, bỏ sao được? Con Phụng thì đáng thương, nó nghĩ một hồi, rồi nó nhức hết cả óc, đành chạy về nhà lôi vò rượu ra uống ừng ực, ấm cái bụng đã, mọi chuyện để tính sau vậy.

Rượu con Trang ủ thì ngon phải biết rồi. Nó được Trâm dạy mà, Trâm cũng ủ vài vò biếu họ hàng gần xa. Riêng dì Hồng được ưu ái hai vò, con cháu có hiếu thật, dì mát ruột ghê gớm, dì kéo mợ vào buồng thủ thỉ.

-"Cái chợ đầu mối phía Nam ấy, cách chỗ mình hai canh giờ, nhà dì có xe bò thồ hàng rồi, ra giêng Trâm xuống đó làm ăn với dì không? Có gì mình bán nấy, chợ buôn lớn lắm, lãi ít nhưng bù lại bán được nhiều."

Mợ nghe dì tỉ tê gật đầu lia lịa, căn bản mợ vốn đang lo không biết đào đâu ra đủ tiền nộp lệ phí thi cho cậu đây. Dì cháu bàn bạc rõ rôm rả, ấy thế mà đến lúc thực thi, dì lười chảy thây, đi được dăm bữa nửa tháng thì ngại, toàn trốn ở nhà rồi gửi hàng cho cháu bán giùm. Dì có gửi thêm chút tiền uống nước nữa nên mợ tuy nhọc hơn nhưng lại dành dụm được nhiều hơn, mới qua hai tháng đầu năm mà đã bỏ ra được mười bảy quan rồi, mợ mừng ghê lắm.

Sang tháng thứ ba, có một ngày trời xanh miên man, hoa gạo đỏ thắm đượm nồng nàn, trong buổi chợ chiều oi ả nhộn nhạo, mợ tình cờ gặp bé Dung. Người nó nhỏ xíu, kéo chiếc xe thồ to bự, thằng chồng phì phèo nhả

khói thuốc lào bên cạnh, thi thoảng lại đập đập điếu cày vào lưng vợ, ra sức quát nạt chửi rủa.

Mợ gọi con bé, nhưng có lẽ nó xấu hổ nên cứ cúi gằm mặt. Nó tội ghê, khổ nỗi mợ lại chẳng dám ra can, tại sợ làm thằng cha mất mặt rồi nó nuôi hận, đêm về nó hành vợ thêm thì khổ.

Thương nó nên bữa nào gặp mợ cũng lén quẳng vào gánh hàng của nó thứ gì đó, khi thì chút xôi lạc, khi thì miếng bánh đúc, hay có lúc là vài chiếc kẹo kéo nó thích ăn. Ôi mợ cũng chả dư giả gì, nhưng xưa các cụ dạy mà, lá rách thì đùm lá nát thôi. Rồi có bữa thằng chồng nó về trước, nó chạy ra ôm chầm lấy mợ, khóc lóc rấm rứt.

-"Mợ Trâm ơi...mợ về bảo anh Trí khi nào thi đỗ thì mau mau sang chuộc con mợ nhé! Nó đánh con hoài, nó kêu rước vợ nhỏ chẳng mần ăn được gì sất, rồi nó bảo con là con nợ, cả tháng nay nó toàn bắt con ăn khoai thôi...con...con...thèm cơm lắm mợ à..."

Bé Dung nấc lên từng tiếng, mợ Trâm hì hụi lôi ra nắm cơm nhỏ cùng ít muối vừng mợ để dành ban sáng, cười cười đưa nó. Nhìn nó nhai ngon lành khoé mắt mợ rơm rớm, hôm ấy mợ ngồi an ủi nó mãi đến xế chiều, thành ra hàng họ chẳng bán được là mấy. Lúc ngó thấy xấp vải lanh còn nguyên mợ mới bắt đầu sốt ruột, cũng may có anh thương lái đi qua sà vào hỏi han.

-"Toàn bộ chỗ này bán bao nhiêu thế cô em xinh đẹp?"

-"Bảy tiền."

Thấy khách sộp nên mợ nói thách, ai ngờ hắn đưa ra bảy mươi tiền luôn, tức bảy quan ý, với điều kiện mợ phải cho hắn ôm một cái. Mợ lúc đó đầu óc chập cheng lú lẫn, chỉ nghĩ được bảy quan là rất nhiều, góp vào sẽ rất nhanh đủ tiền cho cậu nộp lệ phí thi, và cả con Dung nữa, ngày mai mợ sẽ mua cho nó nguyên xâu bánh tẻ nóng hổi. Trong khoảnh khắc ngu muội nào đó, mợ đã gật đầu cái rụp.

Tiền thì mợ cầm chắc trong tay rồi đó, khổ nỗi, cái thằng cha khốn nạn, ngoài ôm ra thì hắn dám thơm mợ thêm một cái vào cổ nữa mới điên chứ. Mợ chưa kịp cầm đòn gánh dần cho một trận nhừ tử thì nó đã lủi mất, vải còn chẳng thèm lấy. Mợ ngó nghiêng ngó dọc một hồi, thấy không có mống nào thì thở phào nhẹ nhõm, đoạn lật đật quay lại dọn hàng.

Trên đường về tự dưng mợ bắt đầu sợ sợ, sợ nhỡ có ai hớt hẻo cho cậu thì mợ toi. Nhưng chợ chiều tan từ lâu rồi mà, chắc ma không biết quỷ không hay đâu. Mợ tự trấn an mình mãi nhưng lòng dạ cứ bồn chồn bứt rứt, tâm trạng nôn nao thấp thỏm đến lạ.

Linh cảm của mợ quả không sai, chẳng rõ cơ sự ra làm sao mà lúc về tới nơi mợ thấy bịch quần áo của mợ được gói gọn gàng đẹp đẽ, đặt ngay ngắn ngoài ngõ. Cổng cài chặt chốt, cậu đang ngồi chặt củi trong sân, sắc mặt có vẻ không được tốt cho lắm, mợ ríu rít gọi nhưng cậu không thèm đáp, cậu quăng chiếc rìu đánh phật, thân cây hồng đứt đôi, còn cậu lừ lừ bỏ vào buồng.

Mợ len lén mở cổng chạy theo, ngặt nỗi chẳng mấy chốc đã bị cậu vòng tay qua nhấc lên. Mặc cho mợ năn nỉ ỉ ôi, cậu vác mợ, như cái cách cậu vẫn vác lợn, rẽ về phía nhà bu Trinh. Tới nơi rồi, cậu thẳng tay ném mợ vào lùm rơm trước cửa, đoạn lạnh lùng quay lưng, một lời cũng không nói.

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 50

Đầu tóc mợ dính toàn rơm, bù xù rối rắm như tổ quạ, mặt mợ bị rạ lúa cọ vào nổi mẩn đỏ ửng, ngứa ghê lắm mà mợ có kịp gãi đâu, chỉ mau mau chóng chóng trườn xuống để còn đuổi theo cậu thôi. Chạy tới giữa làng mợ gặp vợ chồng thím Phương chú Trình, chú thím đang vớt bèo dưới ao, nom thấy mợ thím liền vẫy tay í ới gọi.

-"Trâm ơi Trâm, thím phần Trâm bọc đậu tương trong cái thúng gần bụi chuối đấy."

Là đậu tương xanh chưa phơi khô, mỗi tép đậu khoảng ba bốn hạt, đem về luộc ăn béo béo bùi bùi, thơm thơm ngậy ngậy, mợ Trâm khoái món này kinh khủng, mợ ôm bọc đậu trong bụng, ríu rít cảm ơn thím.

-"Cậu hai đâu rồi? Tầm chiều thấy cậu dọn hàng sớm để lên chợ đầu mối đón mợ mà, nhất mợ!"

Chú Trình vô tư kể chuyện, chuyện vui ấy mà mợ tưởng như có sét đánh ngang tai. Trời ơi đất hỡi, mợ còn lo con nào hớt lẻo? Giờ thì hay rồi, chính cậu tận mắt chứng kiến, cậu không giận mới là lạ đấy! Mợ lo toát mồ hôi hột, cắm đầu cắm cổ chạy một mạch về nhà, cậu đi đâu ấy, ngoài hè chỉ có mỗi bu Phúc đang kiễng chân rướn người cắt mướp.

Ban nãy thấy cậu đuổi mợ lòng bu hả hê dễ sợ. Mà được vài khắc thôi, tới lúc nhớ ra cơm chiều chưa ai nấu bu bắt đầu thở ngắn thở dài. May mà mợ về đây rồi, bu đỡ phải tự tay nhóm bếp, chứ khói khét bẩn lắm, ám hết mùi vào váy yếm thì chán đời. Bu chậc lưỡi kêu thèm ăn canh mướp hương, mợ hì hụi giã lạc ngoài giếng, bu đứng bên cạnh chắp tay sau mông, e hèm góp ý.

-"Đàn bà con gái thì không được hỗn với chồng, hiểu chửa? Như bu đây này, công dung ngôn hạnh đủ cả. Ôi chao, mợ mà so với bu chắc như cóc ghẻ sánh thiên nga ấy, nhưng mà so thế kể cũng khập khiễng quá, thôi thì mợ cứ nhìn vào bu mà chỉnh sửa thói hư tật xấu của mình."

-"Dạ, bu nói chí phải."

Mợ sống với bu đâu phải dăm bữa nửa tháng, thi thoảng nếu không có việc gì to tát thì một lời nói dối mất mát gì đâu, cứ êm cửa ấm nhà đỡ phiền cậu là được. Bu thấy mợ ngoan, thích chí vỗ đùi đen đét.

-"Được làm dâu của bu là phúc ngàn đời ngàn kiếp của mợ đó. Mà mợ làm gì khiến cậu bực vậy?"

-"Con cũng chẳng rõ nữa bu ạ."

Bu mà biết chắc bu trì chiết mợ cả buổi mất, mợ đâu có dại mà khai. Bu nheo mắt nhìn mợ, bất chợt thấy hơi ghen tỵ, ít nhiều cậu vẫn để tâm tới mợ nên mới bực, chứ như bu, tội lớn tày trời mà từ khi phú ông tỉnh lại ông cũng có thèm phân xử gì đâu, tâm trí ông chỉ mải bà cả thôi. Yêu đương gì chứ, trước phú ông thương bà mà, chắc sau đó bị tiểu thư yểm bùa nên mới thành hâm dở như vậy. Cứ đợi đấy, đợi ngày con bà thành tài, bà sẽ thuê thầy giỏi về cúng giải phép cho ông, rồi mọi thứ sẽ đâu vào đấy cả thôi.

Sắp tháng sáu rồi, sao mà mong quá cơ! Đến lúc ấy, đâu phải ăn canh mướp, ở lều tranh như giờ, mợ Chi gặp bà cũng nào có chuyện mặt khinh khỉnh như thế? Nó chào mỗi mợ Trâm, hí hửng kéo mợ vào bếp thì thụt. Dào ôi, mấy cái chuyện trẻ ranh vớ vẩn, bà thèm nghe lỏm chắc?

Bà bĩu môi bỏ ra ngoài đình hóng hớt, ở nhà mợ Chi ríu ra ríu rít.

-"Nè, tin mừng nha, đêm qua cậu Hưng lén lút sang phòng tui đó, ôm tui, xong thơm trộm lên má tui nhé. Eo nó sướng gì đâu mà sướng hết phần thiên hạ, tui thề tui muốn mở mắt lắm ý, mà sợ cậu thẹn cậu lủi về mất thì khốn. Tui còn mang bài cho mợ nữa đây này, thấy tui dễ thương không?"

Bà bĩu môi bỏ ra ngoài đình hóng hớt, ở nhà mợ Chi ríu ra ríu rít.

-"Nè, tin mừng nha, đêm qua cậu Hưng lén lút sang phòng tui đó, ôm tui, xong thơm trộm lên má tui nhé. Eo nó sướng gì đâu mà sướng hết phần thiên hạ, tui thề tui muốn mở mắt lắm ý, mà sợ cậu thẹn cậu lủi về mất thì khốn. Tui còn mang bài cho mợ nữa đây này, thấy tui dễ thương không?"

Mợ Trâm phì cười gật đầu. Mợ Chi hơi đanh đá thôi chứ thoáng tính, từ ngày bà cả cấm cậu hai học lỏm thì bài vở thầy đồ dạy mợ toàn tranh thủ giấu đi để đem sang thôi. Mợ còn cho cả giấy trắng nữa, cậu Lâm chép xong mợ lại mang về chỗ cũ đặt ngay ngắn, cậu Hưng chả hề hay biết gì sất.

-"Mợ không sợ cậu hai nhà tui thi cao hơn cậu cả hử?"

-"Quên đi, cậu cả thông minh kinh khủng khiếp lắm mợ không tưởng tượng được đâu, kiểu gì cũng đỗ đầu bảng. Cậu hai kiểu chậm nói thế nhìn qua là biết ngu rồi, tui chỉ mong cậu ấy đỗ thi Hương cho mợ sớm được cu tí thui."

Mợ Chi vênh mặt phân tích, mợ Trâm điên máu quát mợ Chi ầm ầm, mợ Chi cũng chẳng vừa, khinh khỉnh mỉa lại.

-"Xi, trắng tròn mập mạp đáng yêu lại không ưng, đi ưng cái cục than đen sì sì, đồ mắt đui."

-"Mắt mợ mới đui ý, mợ về mợ nhòm lại mà xem? Chồng tui cao ráo bệ vệ như đấng anh hùng, chồng mợ thì sao? Người ngắn một mẩu, béo nhưng yếu dợt ra. Tui đây này, chồng tui một tay cũng nhấc được tui nha, còn mợ? Mợ đã được chồng mợ khiêng lần nào chưa? Hay toàn mợ cõng cậu?"

Cái giọng lanh lảnh rõ ghét, mợ Chi đuối lý không cãi được, hậm hực bỏ về. Mợ ấy lại dỗi ý mà, con gái nhà quan có khác, suốt ngày hờn. Mợ Trâm mặc kệ, mợ còn đang nẫu cả ruột ra đây này, cậu hai đi đâu không biết, suốt từ xẩm tối tới khi trăng lên cao vẫn chẳng thấy tăm hơi. Mãi đến

khi gà gáy canh năm mợ mới thấy bóng cậu, cậu qua nhà thay áo quần, rồi lặng lẽ bỏ lên núi.

-"Cậu hai không ăn lót dạ à? Không đói à? Tối qua cậu ăn chưa? Cả đêm cậu đi đâu thế? Tui bảo này, là thằng đó nó bảo cho bảy quan ý, nên tui mới đồng ý, chỉ cho ôm thôi, còn thơm là nó lợi dụng tui đó. Tui biết lỗi rồi, tui thức trắng một đêm liền, tui ăn năn lắm, tha thứ cho tui nha!"

Mợ lẽo đẽo theo cậu nài nỉ, cậu đi phăng phăng đằng trước, cậu đi nhanh ghê gớm, mợ chạy theo sau thở hồng hộc. Mọi khi cậu bực cái gì chỉ cần mợ lao vào ôm là cậu xuôi xuôi ngay, bữa nay cậu giận kinh lắm, chỉ hơi để tay vào eo cậu đã bị hất ra. Mợ nịnh cậu từ sáng tới trưa mà cậu vẫn chẳng xi nhê gì, mợ mệt lừ luôn. Nắng tháng ba vàng ruộm một góc trời, mợ gạt mồ hôi trên trán, trộm nghĩ tới bao nhiêu hàng chưa bán được, của một đống tiền, mợ lại sốt ruột chạy về đánh xe bò lên chợ đầu mối.

Rõ ràng mợ xuống núi trước, nhưng thế nào mà ra tới đầu làng lại thấy cậu hai đứng sẵn ở đó. Con bò nhà dì Hồng bị cậu véo tai rõ thảm thương, đoạn cậu lôi nó quay đầu, đồ bò ngốc nghếch, nó theo cậu thật.

Cậu dắt nó về trả dì Hồng, dắt mợ về trả bu mợ, có vẻ như cậu không cần mợ đi bán hàng xa nữa rồi, mợ rầu rĩ suốt cả buổi, khóc ướt đẫm hai cái gối liền, bao nhiêu muộn phiền mợ kể hết cho cu Trí nghe. Nó tròn mắt ngạc nhiên, nó kêu cậu chả nộp lệ phí từ tháng giêng rồi còn gì, mợ sửng sốt lắm, cậu lấy đâu ra tiền cơ chứ?

Hay con mắm nào cho cậu? Con mắm nào dám nhăm nhe cậu của mợ? Để mợ cầm liềm mợ xông ra dằn mặt nó. Bu mợ đang quét sân nghe con gái hùng hùng hổ hổ mà không nhịn được cười, bu kêu mợ ngốc, cậu có vốn riêng chứ. Mợ lúc ấy mới hoàng hồn, chiều đó mợ ăn cơm nhà bu, mợ về nên bu thịt gà, canh gà nấu lá giang. Canh chua thanh mát, thịt gà mềm thơm phưng phức, nhưng mợ nhớ cậu, mắt mợ cứ ngân ngấn nước, bu gắp cho mợ miếng lườn, dịu dàng an ủi.

-"Bu dạy bao nhiêu lần mà có biết giữ ý giữ tứ đâu? Giờ thì sướng chửa? Phải thằng khác nó đập cho sưng mỏ rồi ấy chứ. Cậu hai là còn hiền đó!"

-"Thà cậu đánh còn hơn cậu bỏ."

-"Chị dẩm nó vừa, cậu giận chút thôi, mấy hôm nữa nguôi nguôi cậu lại sang đón ý mà."

-"Thật không bu?"

-"Thật."

Bu khẳng định khiến tâm trạng mợ phấn chấn hẳn lên. Mợ cứ ngỡ cùng lắm là dăm bảy ngày, ai dè, thời gian đằng đẵng trôi qua, chiều chiều mợ vẫn về nấu cơm dọn dẹp nhà cửa cho bu Phúc, sáng sáng mợ vẫn bán vải dệt cạnh hàng bún riêu, mợ với cậu đối diện không biết bao nhiêu lần, lần nào mợ cũng thấp thỏm hi vọng, mà chẳng lần nào cậu chịu mở miệng trước.

Cậu tính bỏ mợ thật hả? Chỉ thoáng nghĩ thôi mà mợ đã buốt hết cả ruột. Liền tù tì mấy tháng trời cậu không nói chuyện với mợ, không hỏi han mợ, không quan tâm mợ, ban ngày trước mặt bu mợ vờ như mợ ổn, đợi gà lên chuồng mợ lại ra hiên ôm đầu gối khóc tu tu.

Mợ sai rồi.

Mợ biết tội mợ đáng chết, mợ biết đàn bà con gái thế là không được, mợ biết cả. Nhưng sai thì cũng trót sai rồi, giờ mợ biết làm sao? Cái đêm trước hôm cậu lên đường xuống phố huyện dự thi, mợ khóc khản cả cổ, nghe đồn đợt này đi là đi nguyên một tuần, đường xá xa xôi vất vả, mợ vừa nhớ vừa lo cho cậu.

Bu mợ vọng ra gọi mợ vào ngủ, bu xoa lưng cho mợ nhưng mợ cứ trằn trọc mãi không sao vào giấc được, tới canh ba mợ chịu không nổi, đành lén mò dậy, trời nhá nhem tối mợ cũng mặc kệ, mợ mở chốt toan chạy về ngó cậu.

Mợ hối hả lao đầu ra ngõ, rồi mợ đâm sầm vào ai đó, đứng ngay trước cổng nhà mợ. Mợ không nhìn rõ mặt người ta, nhưng cái dáng cao dong

dỏng, cái bàn tay chai sạn sần sùi này, chẳng lẫn vào đâu được. Mợ gạt nước mắt, bối rối lùi lại một bước, nghèn nghẹn dặn dò.

-"Cậu hai lát đi đường cẩn thận nhé, làm bài cho tốt vào, thi đậu xong công danh rạng mở, có bỏ tui thì vẫn tha hồ rước được vợ ngon!"

Đêm tối quá, mợ không nhìn rõ vẻ mặt cậu, hơi thở nhè nhẹ của cậu phảng phất quanh gò má mợ. Cậu đứng với mợ tới khi trời hưng hửng sáng cậu mới đi. Bước chân của cậu mỗi lúc một xa, tiếng nấc của mợ mỗi lúc một to. Lòng cậu như có dao găm, vừa bước luỹ tre làng thì cậu đột ngột dừng lại, quay người lao thẳng về phía mợ, tay cậu siết chặt bờ vai đang run rẩy của mợ, mợ nghe giọng cậu buồn buồn.

-"Tui đi rồi...ai cho mợ một trăm quan, kêu mợ đẻ giùm người ta cu tí...mợ cũng gật đầu, phải không?"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 51

-"Xi, ai? Ai chớ? Một trăm quan? Ai mà nằm mơ giữa ban ngày như thế? Một ngàn một vạn quan tui cũng chẳng thèm nhé. Cái lần đó tui giải thích rùi mà, là tui cần tiền gấp cho cậu đi thi, tui mà biết cậu còn vốn riêng thì tui đâu có điên, kể cả núi vàng đổ trước mặt tui cũng ngó lơ luôn ý, tui chỉ đẻ cu tí cho cậu hai của tui thui chớ."

Mợ leo lẻo thanh minh thanh nga, vẻ mặt cậu dãn dãn ra đôi chút rồi, mà cậu vẫn chưa an tâm hỏi lại.

-"Chắc không?"

-"Chắc. Tui thề tui hứa tui đảm bảo luôn đó, tui mà nói sai sét đánh tui đen thui."

Mợ giơ tay chỉ thẳng lên trời thề độc, bộ dạng rõ nghiêm túc. Cậu nheo mắt trông mợ, mặt mợ lúc xưa tròn đầy cơ, mấy bữa nay hốc hác quá, mắt sưng húp, má hóp lại thấy mỗi cái lúm đồng tiền nho nhỏ. Cậu dặn mợ vào ngủ thêm đi, rồi tới bữa ăn nhiều nhiều vào chứ mợ xấu quá rồi. Mợ bị chê, mợ tủi thân, nước mắt lại chảy thành dòng.

-"Kệ tui, chẳng ai thương tui nữa, tui đẹp để làm gì đâu?"

-"Cứ ngoan rồi ắt có người thương."

-"Ai?"

Mợ gằn hỏi cho bằng được, cậu lườm mợ, đáp gọn lỏn.

-"Chồng mợ."

Chồng mợ á? Cậu còn gì? Cậu không nói thẳng được luôn à? Đã ẩn ý rồi lại còn bấu eo mợ rõ đau cơ, nhưng mợ vui đáo để đi ấy. Lâu lắm rồi cậu mới chịu chạm vào mợ, như vậy là cậu nguôi nguôi rồi, mợ gạt nước mắt, ngây ngô nhoẻn miệng cười.

-"Tui đồ xôi đỗ cho cậu từ đêm qua, vẫn ủ than hồng, tui còn làm cả muối vừng với ruốc khô nữa, cậu mang đi nhé, xôi đỗ ăn cho đỗ ý!"

-"Ừ."

Một câu đồng ý của cậu khiến lòng mợ như nở hoa, bằng tốc độ nhanh nhất mợ chạy thẳng xuống bếp, lá sen mợ cũng chuẩn bị từ trước rồi, tay mợ thoăn thoắt gói năm sáu đùm lớn nhỏ đặt cẩn thận trong chiếc giỏ mây, lúc mợ ngẩng mặt lên, bất chợt thấy cậu đứng nhìn mợ chăm chú. Mợ đánh bạo lao tới ôm chầm lấy cậu, giở thói mè nheo.

-"Đừng đẩy tui ra, mấy tháng nay đã không nói chuyện với tui rùi, xong sắp tới còn đi nguyên một tuần, giờ không cho tui gần gũi xíu tui nhớ xong tui chết toi mất đó."

Xin xỏ đại vậy thôi mà cậu đồng ý thật, cậu còn kéo mợ vào sát hơn. Mợ nép trong lòng cậu, đi theo tiễn cậu tới tận cổng đình. Mợ chẳng muốn xa cậu chút nào, nhưng biết rõ cậu phải đi thi nên mợ chủ động lách người ra trước. Cậu vuốt tóc cho mợ, môi cậu hờ hững mơn man trên trán mợ, từng nụ hôn nhẹ nhàng rơi dọc theo sống mũi rồi chạy thẳng xuống cánh môi mềm mại. Gò má mợ nóng ran, thứ xúc cảm nồng nàn mãnh liệt ấy rót thẳng vào tim mợ, cuốn hồn mợ lơ lửng mơ màng.

-"Chồng tui...cũng nhớ tui...phải không?"

-"Không. Là tui sợ chết toi dọc đường thôi."

Cậu thản nhiên đáp rồi quay đầu, để lại mợ đứng thẫn thờ nom theo bóng cậu. Nắng sớm trong veo len lỏi qua những kẽ lá, đâu đó những cánh phượng vĩ đỏ tươi phấp phới tung bay theo gió, đâu đó bằng lăng chúm chím từng vạt tím mộng mơ, đâu đó trong lòng mợ, ngập tràn một màu nắng rực rỡ.

-"Ôi chao, cái cục than nó xa nhà có một tuần mà làm như cả vài năm không bằng."

Mợ Chi xỉa xói rõ đểu, mợ Trâm bĩu môi kêu kệ mợ. Mợ Chi bữa nay hiền, mợ không móc mỉa nữa mà dúi cho mợ Trâm ít bánh đúc nhân thịt rồi đổi chủ đề luôn.

-"Nè, trước đây có nhiều chuyện là tui còn nhỏ, tui không hiểu rõ rồi đổ oan cho mợ, hiểu nhầm mợ, tui xin lỗi...tui...tui...giờ lớn rồi...khác rồi...tui...đêm qua...tui...tui thành đàn bà rùi..."

Mợ Chi mợ ấy nói có vài câu thôi mà ấp a ấp úng, dứt lời thì mặt đỏ tía tai, ngượng quá lủi mất luôn. Cậu cả lúc ấy mới từ bụi chuối lao ra, cậu cũng dự thi cơ mà nhà cậu có xe ngựa, mai cậu mới xuất phát. Chẳng hiểu sao dạo này cứ nhìn thấy mợ cả là người cậu rạo rực, đêm qua bu cậu làm cơm để cậu lên đường cho may mắn, rồi trong lúc say sưa, cậu làm liều. Sáng ra cậu hoảng quá, ba chân bốn cẳng đi tìm mợ Trâm giải thích.

-"Trâm đừng hiểu nhầm, tui vẫn thương Trâm nhất, Trâm cứ yên tâm đợi tui nha, thi đỗ làm quan có quyền có thế rồi tui sẽ rước Trâm về làm bà cả hẳn hoi."

-"Sao lúc có mợ Chi cậu không ra thanh minh luôn?"

Mợ Trâm trêu, cậu Hưng sụt sịt kêu cậu sợ bị mợ Chi dần cho như tử, mợ có võ mà. Bà hai đi chợ về tình cờ nghe cậu trình bày bực bội ghê gớm, thói đời ở đâu lại có loại vợ giơ võ ra bắt nạt chồng, hỏng, hỏng hết. Để đấy, để sau này bà chấn chỉnh lại hết một lượt.

Bà nhổ bãi nước bọt đánh phẹt rồi lững thững về nhà, cậu hai đi rồi, thời cơ vàng cho bà vào phòng cậu lục lọi, bà đang cần tiền cho cậu cả tiêu pha dọc đường, tiếc rằng, bà rà soát hết một lượt, chẳng có gì đáng giá ngoài tập giấy cũ kỹ. Chữ cậu rất đẹp, cậu bình thơ, soạn vế đối cũng rất thông minh. Chữ bà cả thanh thoát uyển chuyển, chữ cậu phóng khoáng thanh tao, quả thật không hề kém cạnh. Con nhà tông không giống lông cũng giống cánh, chuyện quan trọng đến vậy mà bà lại lơ đãng quên khuấy mất.

Cớ làm sao trước giờ bà luôn mặc định cậu hai kém cỏi, rồi coi thường cậu? Sống lưng bà lạnh toát, bà càng nghĩ càng run, bà ngồi định thần một hồi lâu, toan tính đủ bề mới chầm chậm đứng dậy, đem tập giấy của cậu lên khiêu khích bà cả.

-"Ôi chao ôi, cậu cả kiểu này làm sao mà vượt được cậu hai nhà em đây? Không khéo cậu hai đỗ đầu bảng, cậu cả rớt thì kỳ này tiểu thư biết đeo mấy cái mo cho hết nhục?"

Bà cả bên ngoài cười khinh khỉnh, ngược lại trong lòng sốt sắng bồn chồn khó tả. Cả ngày bà đứng ngồi không yên, đêm đến thì trằn trọc mãi mới vào giấc được, nhưng bà gặp ác mộng, bà mơ cậu Lâm đỗ cao, làm rạng danh tổ tông, bà hai cậy chức cậy quyền tống cổ bà với cậu Hưng ra ngoài đường. Cậu Hưng yếu ớt không tự kiếm sống được, sau đó phải lang bạt làm ăn mày, mặt mũi nhọ nhem đến thảm. Bà khóc cùng cậu trong mơ, áo bà ướt sũng mồhôi, rồi trời vừa hửng sáng, bà vội vàng lệnh năm đứa thanh niên sức dài vai rộng đi làm việc lớn.

Chúng nó răm rắp nghe lời, tới xẩm tối, thằng to cao vạm vỡ nhất lẻn vào phòng bà báo cáo.

-"Cậu hai bất tỉnh rồi, tụi tui tạm nhốt cậu ở nhà kho bỏ hoang cạnh sông Đáy, cách phố huyện chừng năm dặm, bà cứ yên tâm nhé!"

-"Sao...sao...cậu lại bất tỉnh? Đã dặn chỉ trói cậu thôi mà?"

Bà run run hỏi lại, nó chẹp miệng giải thích.

-"Cậu khoẻ với dai sức lắm, không bê đá phang vào đầu thì còn lâu tụi tui mới đấu được với cậu."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 52

Tụi nó nói kể cũng có lý, cậu hai cơ mà, đâu có ngắn một mẩu như cậu cả đâu? Cậu Hưng nhà bà thực ra không lùn, cậu được nuông quá thành ra phát triển chậm thôi, chẳng qua cậu hai tháo vát từ nhỏ nên mới cường tráng bệ vệ chứ cái ngữ bà hai cũng cao ráo gì cho cam?

Thuở xưa các cụ có câu, ông trời không lấy tất của ai cái gì, ấy thế mà chuẩn. Con mụ Phúc nó xấu người xấu nết xấu đủ, tự dưng lại được thằng con đến là xuất chúng, bất chợt bà nhớ tới vết bớt rồng, lời thầy bói khi xưa lảng vảng trong đầu khiến bà càng bất an.

-"Nhốt cậu kỹ chưa?"

-"Dạ, bà yên tâm, còn quấn mấy lớp dây thừng trói cạnh cột cơ, cậu mọc cánh cũng chẳng thoát được. Nhưng chiều mai xuống thả nghe bà, chớ không chết người thì toi."

-"Nhưng...nhưng...ngày kia thi võ mà?"

-"Ôi dào, thi võ toàn mấy ông mình đồng da sắt bỏ công tập luyện cả chục năm trời, vật phát chết sáu bảy thằng, cậu hai cậu hai tuy khoẻ nhưng cũng chỉ là phạm vi thôn xóm, đấu sao nổi, bà căng thẳng làm chi?"

-"Không được, mai mày cứ mang nước với bánh xuống cho cậu, rồi canh đó, đợi trời hửng sáng quá giờ thi mới được thả."

Bà cẩn thận dặn dò, thằng bé tất nhiên không dám trái lệnh. Con Chanh đứng hóng hớt bên ngoài lè lưỡi chạy biến về phòng méc mợ Chi. Cậu đi thi từ sáng, hôm qua mợ còn chê mợ Trâm ỏng eo, cơ mà hôm nay mặt mợ có khác bị chó cắn lắm đâu, nhớ cậu ý, nhớ điên dại luôn. Chanh phải hò như hò đò mới gọi được mợ, mợ bị ngơ nên mãi mới hiểu được đầu đuôi

câu chuyện, hốt hoảng bật dậy xỏ guốc lao đi kiếm mợ Trâm rồi kéo ra bụi chuối kể lể.

-"Bu Yến sai người lấy đá đập đầu cậu hai rồi trói cột nhốt ở nhà kho bỏ hoang cạnh sông Đáy đó mợ. Eo, ác nhỉ mợ nhỉ? Đẹp mà ác dữ luôn, có mỗi cơ hội đổi đời của cậu cũng triệt sạch, ích kỷ ý. Nhưng mợ yên tâm đi, sớm ngày kia bu thả, xong cậu lại về với mợ."

Mợ Chi vô tư tâm sự thêm một loạt các trường đoạn tình cảm của vợ chồng mợ, tiếc rằng mợ hai dường như chẳng chữ nào lọt tai, người mợ bàng hoàng, trán lấm tấm mồ hôi lạnh. Cứ nghĩ tới cậu mợ lại thấy tức ngực, chân tay mợ cứng đờ, đứng được một lúc thì mợ khuỵ xuống. Mợ cả giật mình lấy tay vỗ má mợ hai trấn an, nhưng nước mắt mợ hai cứ chảy hoài, rồi được một lúc thì mợ ấy bật khóc, ráo riết ôm chân mợ nài nỉ.

-"Giúp tui...mợ giúp tui cứu cậu ra đi, tui con nhà dân tui ngu tui dốt, nhưng mợ con quan, mợ khôn hơn tui nhiều mà...xin mợ đó...nhỡ cậu không chịu được thì sao, tui không muốn goá chồng đâu, cậu sao tui sợ tui không sống nổi...van mợ...nghĩ cách giùm tui với..."

Cách? Cách gì được giờ? Xa như vậy, có huy động cả chuồng bò nhà dì Hồng cũng chẳng ăn thua. Khó nhỉ? Hay trâu? Ôi chao trâu chỉ giỏi kéo cày thôi! Chó? Ớ chó á? Cho chó kéo xe để mà hộc máu mồm à? Gì đây? Mợ chau mày chau mặt, đi qua đi lại chán chê, rồi bất chợt mắt mợ sáng rực, mồm miệng liến thoắng.

-"Ngựa, thầy Kim có con ngựa vằn, nó chạy khoẻ lắm."

Nhưng nó cũng dữ nữa, với cả thầy biết dắt trộm ngựa của thầy đi chắc thầy quật cho nhừ tử. Mà kệ, hết cách rồi, làm liều. Mợ Chi lén trộm chìa khoá chuồng ngựa giúp mợ Trâm, còn dạy cả cách cưỡi. Mợ giỏi võ, thu phục con này với mợ là chuyện thường, ngược lại mợ Trâm hơi run, cũng phải thôi, mới đầu con ôn nghiệt nó còn một mực không cho mợ hai trèo lên lưng, chẳng hiểu về sau thế nào, mợ ấy liều mình lao tới ôm cổ nó, khóc rống cả lên, xong nó chịu.

Đến lạ kỳ! Mợ Chi thấy ổn ổn rồi thì chuồn về trước đắp chăn kín mít, dặn con Chanh ai hỏi thì kêu mợ ngủ từ sớm rồi, coi như vụ đó mợ không liên quan. Mợ Trâm dắt ngựa qua nhà buộc tạm ở gốc nhãn, mợ vào buồng lấy ít lá thuốc cầm máu với gom tiền mang theo, vừa hay lúc trở ra thì gặp bu mợ liền thật thà tâm tình, mợ hỏi bu nếu còn tiền thì cho mợ vay, mợ tưởng bu phải sốt sắng lắm cơ, nào có ngờ bu lừ mắt quát mợ trả ngựa phú ông rồi quay về ngủ.

Tất nhiên mợ không nghe lời. Bu có chửi mợ cũng bỏ ngoài tai, bu chơi ác nắm chặt tóc mợ, mợ điên tiết cầm kéo cắt phăng luôn. Bu nổi khùng rút cây trâm đâm thẳng vào mông ngựa, nó bị đau, hí một tiếng vang trời rồi cựa chân sau, hất bu bay thẳng vào đống rơm nhà hàng xóm. Bị ngựa đá thì chắc vết thương cũng không nhẹ, nhưng mợ đang rối, mợ chẳng lo được nhiều tới vậy, mợ cứ thế thúc ngựa chạy thục mạng.

Trời về khuya sương rơi lạnh buốt, trăng lưỡi liềm hắt ánh sáng mờ mờ, một người một ngựa hối hả men theo bờ đê lớn. Ngựa chạy tới kiệt sức thì khuỵ, trên người nó vẫn cắm cây trâm, máu từ đó ứa ra từng dòng. Chỉ còn cách sông Đáy có nửa dặm thôi, nhưng nó chẳng cố được nữa, mắt nó nhắm nghiền rồi. Nó không cố thì mợ cố, mợ khoác hành lý trên vai, ba chân bốn cẳng lao đi tìm cậu.

Nhà kho bỏ hoang cạnh sông Đáy? Cách phố huyện chừng năm dặm? Có biết bao nhiêu kho bỏ hoang? Mỗi nhà một hướng, tìm hết đến bao giờ đây? Từ đã, mợ nhớ mợ Chi kêu trói cột, nếu có cột thì chắc phải nhà bự lắm, mợ đưa mắt một hồi, rồi mợ cứ thế đâm đầu tiến thẳng theo phương Bắc, tới cái nhà gỗ to nhất, bê tảng đá to nhất, dồn sức đập cửa.

Tìm được cậu, mợ phát khóc. Khóc vì mừng, khóc vì thương cậu, mợ hì hục cứa mãi mới đứt được hết dây thừng, cậu đổ gục trong lòng mợ. Về làm vợ cậu từ lâu lắm rồi, lúc nào mợ cũng được cậu che chở bao bọc, cậu đưa cái tay qua eo là nhấc được mợ, nên nom cậu như này mợ không quen, tim mợ đau nhói.

Mợ nhá vài cái lá rồi cho vào chiếc khăn nhỏ, bịt tạm lên trán cậu. Ngoài việc đó ra thì mợ cũng không biết phải chữa thế nào cho cậu mau

khỏi nữa, thôi, chỉ cần cậu khỏi, sớm muộn gì cũng được, mợ chả quan tâm nữa. Mợ ngồi dựa cột, trìu mến miên man đôi lông mày dày rậm, lát lát mợ lại kiểm tra xem cậu còn thở không, lát lát mợ lại sụt sà sụt sịt.

-"Tui ý...có nhiều chuyện cậu không nhớ chứ tui nhớ rõ lắm ý, cái đợt tui bảy tuổi tui lên rừng bị lạc, xong cậu dắt tui về đó, ai mượn cậu dắt tui làm chi, hại tui trước đã mê cậu rùi sau lại càng mê tít thò lò."

-"Mợ Chi mợ cứ chê cậu đen sì, bị tui táng cho một trận. Cậu hai của tui đâu có đen, da cậu màu đồng mà, đẹp mà, nhìn khoẻ khoắn lắm ý, đâu có trắng bóc như cái bánh bao nhân thịt nhà ai đó. Cậu có hoá thành than thì trong mắt tui cậu vẫn là đẹp nhất."

-"Lúc đầu tui chả thích bị cậu bấu eo đâu, đau bỏ xừ, nhưng xong giờ lại thành quen, thành nghiện ý, cậu không được bấu eo con khác đâu nha, là tui buồn thối ruột luôn đó."

Mợ cứ liên tha liên thiên hết chuyện này tới chuyện khác, tay mợ vẫn đều đều cọ vào nhau cho ấm rồi lại áp lên má cậu. Trán cậu cầm máu rồi, tầm canh tư mợ kêu ruột gan mợ nẫu nề ghê lắm, giá kể giờ được cậu bẹo cho một cái vào eo thì sướng phải biết. Mợ than là than thế thôi, đâu có ngờ điều ước trở thành sự thật đâu. Người mợ giật thót, cúi xuống thấy cậu đang nheo mắt nom mợ, mợ cuống cuồng hỏi han nhưng cậu chả nói gì sất hại mợ phát hoảng.

-"Tui mà...tui vợ cậu mà, cậu rước tui về gần hai năm rồi mà...tui là mợ Trâm ý, cậu quên tui rùi à?"

-"Ừ."

Cậu đáp nhỏ, lòng mợ đắng ngắt, mợ rối rít giải thích phân bua, mợ nói hoài, nói tới khản cả cổ mà cậu cứ vẫn ngây ngốc. Rốt cuộc, tủi thân quá, mợ dỗi.

-"Bữa trước khi đi thi còn mần tui ý, thế mà quên liền."

-"Mần như nào?"

Còn như nào nữa? Mợ kể cũng lạ, thẹn thẹn ngại ngại chẳng dám mở lời, nhưng lại dám dùng hành động để nhắc nhở. Mợ cúi xuống thơm lên trán cậu, rồi cánh môi lướt dọc qua sống mũi, nhẹ nhàng chạm tới môi cậu. Cậu phì cười, cậu kéo mợ ngã ngửa rồi vòng tay qua ôm siết lấy mợ, ghé tai mợ thủ thỉ.

-"Đời này tui quên gì thì quên chứ không quên mợ."

Mợ của cậu hâm lắm, điên lên trời không sợ đất không sợ nhưng lại sợ cậu rước bà hai. Đường xá xa xôi như vậy, một mình thân mợ đàn bà con gái, cớ làm sao mò được tới tận đây? Mợ nhỏ xíu mà mợ phi thường ghê, lòng cậu ngọt ngào khó tả, tay cậu khẽ lách qua cánh áo tứ thân mềm mỏng, dịu dàng xoa xoa bờ vai mảnh khảnh của mợ.

Mợ bị đau đúng chỗ đó đó, là bu đánh mợ lúc chiều, sao cậu biết nhỉ? Cậu tinh thật, còn tinh tường thế này thì chắc không phải mất trí đâu. Mợ thở phào nhẹ nhõm, rồi mợ vùi đầu sâu vào trong lồng ngực cậu, hí hửng mè nheo.

-"Bảo không quên, thế có nhớ tui tên gì không?"

-"Mợ Trâm."

-"Xi, bỏ từ mợ cho người ta xem nào!"

Má cậu nóng hầm hập, cậu hơi bối rối, nhưng xong cậu vẫn chiều mợ, vừa bẹo eo vừa nhỏ giọng.

-"Trâm."

Uầy, sao mà nó bùi tai dễ sợ đi ý! Mợ tưởng mợ xỉu luôn rồi chứ, chuyện, bị cả đống mật nó đè lên người thế không xỉu mới là lạ đó. Cậu dặn mợ cứ nghỉ tạm ở đây, cậu đi thi rồi tối cậu về với mợ nhưng mợ không chịu, mợ nằng nặng đòi bám theo. Thế là cậu mợ lại xôi nắm lên đường, xôi vậy mà chưa thiu, mợ bọc kín nên cũng không bị khô. Mợ véo từng miếng nhỏ chấm ruốc đút cho cậu, nhìn cậu ăn ngon mợ nheo mắt nhoẻn miệng cười.

Năm dặm, đi từ lúc nhá nhem tối đến khi nắng chiếu vàng ruộm mới tới nơi. Tới nơi rồi thì cánh cổng trường thi đã đóng chặt. Người ta kêu chậm một nén nhang, không cho vào. Mợ làm loạn cả lên, suýt nữa còn bị mấy tên lính gác cửa đập cho mấy gậy cho một trận, may có cậu đỡ lại, cậu kéo mợ ra một góc, lặng lẽ lắc đầu.

Cậu bình thản được, mợ thì không. Người ta đăng ký thi dễ ợt, riêng cậu thì phải tích tiền mấy năm mới đủ, bao nhiêu lần trèo cây học lén con chữ, còn bị bà cả trải đá dăm đâm thủng cả chân.

Rồi rốt cuộc thì sao?

Rốt cuộc, vẫn là không được thi.

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 53

-"Nào! Nào!!! Thích yên lặng giữ trật tự hay thích tôi gông cổ tống vào nhà lao mai khỏi thi võ nữa nhể?"

Ai biểu mợ khóc to quá làm chi? Kinh động tới cả quan lớn, quan bệ vệ đi ra, giọng không to nhưng vô cùng có uy. Mợ bị doạ sợ tới mức thất kinh, im bặt len lén liếc trộm quan, sao nom quan quen thế nhỉ? Mợ từng diện kiến quan sao? Đâu có đâu, mợ dân đen cả đời chui rúc trong cái thôn nhỏ, sao có thể có cái phúc ấy?

Quan họ Đinh, có cặp lông mày rất rậm, sống mũi cao thẳng, cao lớn vạm vỡ lắm chứ không bụng phệ như mợ thường tưởng tượng. Quan giống ai nhỉ? Ai giống quan? Cậu hai? Phải rồi, cậu hai y hệt phiên bản thời trai trẻ của quan, người không biết còn tưởng có họ hàng thân thích ý chứ. Phát hiện ra điều thú vị, mợ chợt cười ngây ngốc, được giống quan lớn có khi là điềm may, biết đâu mai sau cậu cũng được làm quan thì sao?

Cậu đẩy nhẹ lưng mợ, ý bảo đi thôi. Cậu mợ dắt tay nhau ra khỏi trường thi, kiếm nửa canh giờ mới thuê được cái nhà trọ với giá ưu đãi ba quan một ngày. Phố huyện nhộn nhịp tấp nập, nhiều trò hay nhưng đắt đỏ khủng khiếp, một bát bún riêu cũng phải ba tiền.

Cậu bị sốt, ngủ li bì trong phòng, người mỗi lúc một nóng. Mợ lo sốt hết cả ruột, mợ tính chạy đi cắt thuốc cho cậu thì lại phát hiện ra túi vải cậu đem theo chẳng còn đồng nào, chắc bị người của bà cả lột hết rồi, mợ nghĩ mà ứa nước mắt. Mợ thì cũng còn vài đồng lẻ thôi, không lẽ mợ đem cái vòng cậu tặng đi cầm?

Mợ thích chiếc vòng đó ghê lắm, mợ đeo quen tay rồi, bây giờ bỏ ra mợ thấy trống vắng. Nhưng giờ không có tiền cũng toi, quãng đường về

xa xăm cách trở, bao nhiêu thứ cần tiêu, với cậu không hạ sốt thì mai thi sao được? Mợ cứ đứng trước cửa tiệm cầm đồ, băn khoăn day dứt một hồi lâu cho tới khi gặp vị tiểu thư váy áo diêm dúa đi ngang qua.

Đẹp nghiêng nước nghiêng thành là như thế nào, đến bây giờ mợ mới rõ. Nét đẹp đó không phải từ gấm vóc lụa là, khí chất cao quý toát ra từ cô ấy mang theo sức hút vô cùng lớn, thanh nhiên trai tráng ngang qua ai ai cũng phải ngoái lại nhìn, có người còn lảng vảng loanh quanh mãi không chịu rời đi.

Mợ thấy mợ cũng đẹp, mà đứng bên người ta, đúng kiểu cóc ghẻ sánh với thiên nga. Tiểu thư hỏi han mợ, kiên nhẫn nghe mợ kể khổ, rồi tốt bụng đề nghị giữ chiếc vòng hộ mợ, giọng tiểu thư nghe hay lắm, nhẹ nhàng thánh thót như mật ngọt rót bên tai. Tiểu thư đổi cho mợ năm mươi quan, còn dặn năm nào vào dịp hè tiểu thư cũng cùng cha tới đây chơi, nếu mợ muốn lấy lại đồ thì chuẩn bị tiền rồi hẹn tháng sáu năm sau tại nơi này.

Mợ gật đầu lia lịa, tiểu thư tên Minh Châu, là người từ trên kinh thành, mợ nhớ rõ rồi, nhất định sẽ có ngày mợ lấy lại được chiếc vòng cậu trổ tặng mợ. Mợ rối rít cảm ơn người ta rồi hớn hở chạy đi cắt thuốc, chủ quán trọ thương tình cho mợ mượn bếp sắc, còn kêu nếu mợ chịu cọ rửa đống xoong nồi hộ thì cho mợ vét nốt chỗ cơm nguội còn thừa.

Mợ nhận lời ngay, chỉ cần cậu ăn uống đầy đủ là được, còn mợ thì thế nào chả xong. Cả đêm mợ thức trắng canh cậu, cậu tỉnh giấc hai lần, mỗi lần uống được trên lưng bát thuốc, mợ biết cậu đắng miệng nhưng mợ dỗ ngọt để cậu cố ăn hết âu cháo thịt lấy sức. Trán cậu mát dần, lòng mợ nhẹ nhõm hẳn đi, mợ ngồi ngay đầu giường cầm quạt nan phe phẩy đuổi muỗi cho cậu.

-"Cậu hai bây giờ nom giống cậu bé ghê! Mà đúng là cậu bé mà, cậu hai kém tui hai tuổi lận. Tui già nhỉ? Già hơn cậu nhiều quá, sợ mai sau cậu chê tui...chê cũng được, rước bà hai về cũng được, chỉ cần không đuổi tui ra khỏi nhà là được."

Mợ tỏ vẻ cam chịu tâm sự. Mắt cậu vẫn nhắm nghiền, nhưng mợ thấy cậu khẽ cựa người, mặt áp sát vào lưng mợ, cánh tay cậu vòng qua siết lấy eo mợ. Mợ cười hiền, lòng thầm nguyện cầu cho cậu ngày mai thi thật tốt.

Đấu trường sáng hôm sau đúng một trăm lẻ bảy người, vòng một có hai tên lính mặc áo đỏ đứng hai đầu, luật quan ra chính là phải bê tạ từ đầu này qua đầu kia, ai bê được trong một nén nhang cho lọt vòng hai.

Ban đầu mợ trộm nghĩ nhỡ ai cũng bê được thì không lẽ ai cũng qua? Nhưng mợ tính đâu có bằng quan tính, tạ nặng lắm, cậu cả được ưu tiên thi trước mà cậu nghiến răng nghiến lợi mãi còn chẳng nhấc nổi, xong cậu nhọc quá ngồi phệt xuống đất thở hổn hển, quan lớn đích thân đi ra vác cậu vào chỗ che nắng.

Sao quan ưu tiên cậu thế nhỉ? Ơ, quan họ Đinh mà? Bà cả tên Đinh Phi Yến còn gì? Lẽ nào quan là ông ngoại cậu? Cậu thật sướng, chả bù cho cậu hai thân phận thấp kém, phải là người thi cuối cùng. Nắng trưa gay gắt lắm, người cậu lại đang ốm, mồ hôi úa ra như nước, vết thương trên trán còn chưa khỏi hẳn. Mà cậu lì ghê, đầy tên bỏ cuộc giữa chừng nhưng cậu thì không đâu, thành tích của cậu khá cao, trong hai mươi bảy người lọt vòng hai cậu xếp thứ ba.

Tiếc rằng, mọi chuyện không phải lúc nào cũng được như ý, khoảnh khắc ấy, đúng khoảnh khắc mợ hạnh phúc nhất, mợ thấy cậu ngã gục, ngay trước mắt mợ. Cậu cả lao ra dè bỉu cậu hai sức yếu, dụ mợ Trâm bỏ cậu hai về ở với cậu, mợ điên quá quát tháo ầm ĩ. Cậu Hưng thương mợ nên nhịn, quan lớn lừ lừ bước tới, mợ tưởng bị quan phạt, mà không, quan chỉ sai lính khiêng cậu hai về phòng trọ giúp mợ, quan còn cho mợ ít bạc lẻ, vỗ vai dặn dò.

-"Cầm lấy, ba năm sau đăng ký thi tiếp, anh hùng trả thù mười năm vẫn chưa muộn."

Ba năm? Ba năm sao mà xa quá! Nhưng cũng đành chịu vậy thôi, năm nay thi Hương, năm sau thi Hội, năm sau nữa thi Đình, xong rồi mới quay vòng lại tổ chức thi Hương. Cậu hai mê man mấy ngày liên tiếp, mợ thì vừa trông cậu vừa làm thuê cho ông chủ quán trọ, khi thì dọn dẹp nhà cửa,

khi thì rửa bát đũa, lúc lại nấu nướng cho khách, mợ tự nhủ chắt chiu thêm được chút nào hay chút đó.

Lúc bận bịu thì chả sao, cứ hễ rảnh rỗi nghĩ tới vụ thi cử mợ lại ức nghẹn người, nước mắt không tự chủ đua nhau chảy dài bên đôi gò má. Thi văn thì chưa có kết quả nhưng thi võ công bố người thắng cuộc luôn rồi, pháo đốt ầm ầm từ sáng tới chiều, không khí ngoài đó rộn ràng tấp nập khinh khủng.

Giá kể cậu hai khoẻ mạnh, không chừng cậu đỗ Giải nguyên cũng nên, tất cả là tại bà cả đó, loại đàn bà ác độc, mợ căm mợ hận bà, giá kể mợ có quyền khéo mợ băm bà ra thành trăm mảnh mất. Mà không, mợ chỉ là dân đen, uất đến đâu cũng chỉ có thể nén nhịn thôi. Mợ sụt sịt ngồi cọ xoong ngoài giếng, cậu tỉnh giấc thì lật đật chạy xuống tìm mợ, lúc cậu rẽ qua sân lớn, cậu nghe ông chủ quán trọ trêu chọc.

-"Nhất cậu nhé, lấy được vợ đảm, toàn cạo nồi vét cơm cháy phần đồ ngon cho chồng."

Người ta đang khen, cớ sao cậu chẳng thấy vui vẻ là mấy? Sống mũi cậu cay xè, cậu đứng sững sờ một góc, mãi sau mợ trông thấy cậu, mợ nhoẻn miệng cười gọi với.

-"Cậu lên phòng đi không có gió, lát tui mang cháo lên cho."

Mợ cười tươi thật, tươi tới mức khoé mắt đỏ hoe? Cậu lặng lẽ bước từng bước qua phía mợ, bất ngờ ôm mợ từ phía sau, cằm cậu cọ cọ bờ vai mảnh khảnh, mợ sợ cậu tủi thân nên mở lời an ủi.

-"Không được làm quan kể cũng buồn, nhưng chả sao cả đâu, ba năm nữa thi lại."

-"Không buồn."

-"Sao vậy?"

Mợ ngây ngô hỏi, cậu nhá nhẹ lên cổ mợ, chậm rãi giải thích.

-"Làm ch ồng mợ là được r ồi."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 54

Cậu hai chính xác là thần dược của đời mợ rồi, ngày đang u ám mờ mịt thế mà cậu nói có một câu mợ tưởng như cả vùng trời bừng sáng. Nét mặt mợ rạng rỡ lắm, mợ hân hoan hỏi chuyện.

-"Được là được ở chỗ nào thế cậu?"

Mợ cố tình nũng nịu đó, để cho cậu có cơ hội khen mợ. Ví như khen mợ đẹp này, tháo vát này, đảm đang này, mợ thích được cậu tán dương mà, gi gỉ gì gi cái gì thốt ra từ miệng cậu cũng ngọt, cũng làm mợ thổn thức mấy ngày luôn à. Cơ mà cậu lười nịnh mợ lắm, cậu chỉ chăm làm thôi, cậu đứng dậy kéo mấy gầu nước đầy để mợ rửa nốt mâm bát.

-"Làm chồng tui là được rồi thì không cần làm chồng con khác đâu nhỉ?"

Mợ thỏ thẻ gợi ý, cậu quay ra nheo mắt nhìn mợ, giả bộ nghiêm giọng chê mợ nhỏ nhen. Ơ thế mợ không thích cậu rước bà hai nhưng mợ vẫn giả bộ cao thượng à? Mợ chịu, mợ diễn sao nổi.

-"Ừ, tui nhỏ nhen, tui ích kỷ, cũng có cấm đoán gì đâu, chỉ đề xuất vui thôi mà, cậu nghe thì nghe không nghe thì thôi, hà cớ gì phải trách tui."

Giọng mợ bắt đầu lanh lảnh rồi, cái lòng chảo trắng phau mà mợ vẫn cứ cầm xơ mướp cọ rõ mạnh, cậu thản nhiên múc gáo nước trong vắt rót nhẹ lên bàn tay nhỏ nhắn của mợ, chậm rãi bảo.

-"Tui nghe."

Nước giếng mát lạnh, tim gan mợ cũng mát rười rượi theo, mợ nhích người ngồi sát sạt cạnh cậu, đôi gò má chúm chím ửng hồng, phụng phịu

giả ngốc.

-"Nghe gì cơ?"

-"Trâm nói gì tui đ`âu nghe!"

Mợ đang mơ hả? Đâu có! Trời sáng trưng mà, xong cậu còn bảo mợ nhanh tay r`ồi trả phòng trọ nữa cơ, mợ kêu cậu cứ nghỉ thêm đến khi khỏi hẳn cũng được nhưng cậu không đ`ồng ý, căn bản ti`ền phòng đắt quá, hàng ngày nhìn mợ làm qu`ần quật cho người ta cậu chẳng đành lòng. Cậu đã quyết thì mợ chỉ có nước lật đật đi lên dọn đ`ồ thôi, đó, chẳng biết ai nghe ai?

Suốt quãng đường chốc chốc mợ lại kiểm tra trán cậu, chốc chốc mợ lại càu nhàu. Người cậu còn nóng quá, từ đây v`ề tới thôn Kim Giang xa xăm cách trở, chẳng biết cậu chịu nổi không? Cậu mợ chọn đi lối tắt xuyên qua cánh đ`ồng bát ngát, thi thoảng tìm được cái l`ều chăn vịt nào thì rẽ vào, còn không thì lại trú tạm bên gốc cây xanh. Những lúc như thế cậu thường tựa đ`âu vào hõm vai mợ, có bữa mợ nhớ trời mưa lộp bộp, dưới tán đa già cổ thụ, cậu mợ cùng chui rúc trong cái nón rách, r`ồi cậu buột miệng cảm thán.

-"Có mợ, thật tốt!"

Quả thực cuộc sống của cậu những năm tháng ấy, chưa từng tốt đến như vậy, thậm chí còn chưa từng được ốm, theo đúng nghĩa. Kể cả khi sốt cao vẫn cứ lên núi đập đá thôi, lúc v`ề người đau vai nhức cũng kệ, còn khoai sống thì cố nuốt, chẳng còn thì lên giường đắp chăn ngủ cho qua ngày, ốm, tự khỏi. Không khỏi, cùng lắm là xuống m`ồ, có sao?

Giờ thì khác r`ồi, có mợ r`ồi, ốm là phải nghỉ. Ốm mà làm là mợ quát đó, mợ láo ghê lắm, điên lên là quát ch`ồng xơi xơi, quát xong thấy cậu lừ mắt, biết mình lỡ lời m`ồm miệng lại ngọt xơn xớt. Mợ nhỏ người nhưng tháo vát, tụi con gái bình thường một canh giờ dệt được hai xấp vải thì mợ phải dệt được năm sáu xấp. Mợ thay cậu lo toan vun vén mọi thứ, cậu đi đâu, bận việc gì cũng mong nhanh nhanh để v`ề với mợ, nhưng đi cùng mợ, bao giờ v`ề tới nơi, cậu còn chẳng quan tâm.

Về tới quê, cũng đâu có vui vẻ gì? Người tốt thì lắc đầu thương hại, kẻ tiểu nhân được dịp tha hồ bôi bác, họ dè bỉu cậu phận hèn mà học đòi làm cao, ra vẻ đi thi, gớm trời ơi, thi sao đỗ nổi mà thi? Phải như cậu cả kia kìa, nghe đâu cậu thi văn đạt giải Hương Cống, là giải cao thứ nhì hội thi. Vừa mới ban chiều quan lớn đích thân về thông báo, còn sai cô Mõ đi loan tin cho khắp làng trên xóm dưới, cả xã Đại Cường mấy chục năm rồi mới có người được lọt vào vòng thi Hội, từ ông trưởng thôn tới cô bán nước chè đầu đình, ai ai cũng phấn khởi tự hào.

-"Ôi chao ôi, cậu Hưng ý, cậu Hưng là người thôn tui đó."

-"A, cậu con phú ông phải không? Ui bà cả có định rước thêm mợ hai không nhỉ? Tui là tui có đứa cháu gái xinh lắm."

-"Phú ông phú bà giỏi, sinh ra con cũng giỏi, làm rạng rỡ dòng họ, ngưỡng mộ quá đi mất!"

Phú ông bây giờ chỉ cần bước ra khỏi cửa là nghe thấy người ta thì thụt ca ngợi mình rồi, mát lòng mát dạ không để đâu cho hết. Sau bao ngày cấm cửa, rốt cuộc hôm nay bà cả đã chịu e thẹn gật đầu cho ông tối sang phòng. Tâm trạng ông lâng lâng cả buổi, khổ nỗi, nhìn thấy mợ hai làm ông tụt cả hứng.

Ông hỏi, ngựa ông đâu? Mợ ấp úng không trả lời được. Xưa người ta đồn mợ mắc thói ăn cắp vặt, ông đâu có tin, giờ thì hay rồi, dẫn trộm về nhà! Lại còn bất kính với mẹ chồng, bà giữ con ngựa thôi mà mợ sai nó đá bà bất tỉnh hai ngày trời, mợ giờ là dâu nhà ông, ông không trị thì ai trị?

Mợ bị ông lôi vào kho phạt năm chục roi mây. Roi thì vừa dài vừa chắc, quật một cái da mợ liền lằn đỏ. Cậu hai bị một đám giữ ở ngoài, mợ ngoảnh ra chỗ cậu bảo không sao đâu, lát về cậu bôi thuốc cho mợ là được.

Nhưng mợ nói vậy thôi, mợ đi từ phố huyện về quê người thấm mệt sẵn rồi, mới đến roi thứ ba mợ đã ngã gục. Tụi người hầu vẫn tiếp tục ra đòn, hãi ông nên chẳng dám nhẹ tay. Bà Phúc thấy cậu hai mất bình tĩnh liền chống gậy đến vỗ về cậu, rằng vợ hỗn thì phải dạy mới ngoan ra

được, cậu khôn thì cậu cố nhịn, đừng trái lệnh phú ông, để ông nóng lên thì hậu quả khó lường.

Bà khuyên can hết mực, mà cậu dại lắm, cậu đập tụi kia sưng đầu rồi lao vào ôm mợ. Cả chục thằng to cao khoẻ mạnh mà không tách nổi cậu mợ ra hại phú ông giận sôi cả máu. Ông cho người đóng chặt cửa nhà kho rồi dùng roi quật liên tục, mợ hai xỉu rồi, cậu hai ôm mợ quay mặt vào tường, chìa lưng ra cho tụi nó phạt.

Bà hai tặc lưỡi thở dài, thôi thì cậu ngu cậu chịu, trách ai bây giờ đây? Bà cả đi ngang qua nghe động liền mở hé cửa sổ nhìn vào, mọi chuyện bà biết cả, bà còn biết cậu mợ sẽ không dám khai ra bị bà hại đâu, làm gì có bằng chứng, nói chỉ tổ thêm tội. Ừ, nào có gì liên quan tới bà? Cớ sao bà cứ bu ồn bực mãi không nguôi?

Bà dặn sai con Bưởi vào mời ông ra cho bà, ông gặp bà rồi là ông quên hết sự đời, tíu tít theo gót chân bà về phòng lớn. Ông bà đi rồi, bọn người làm mới thở phào nhẹ nhõm, chúng lén đập roi vào cột gỗ cho xong chuyện, đoạn rối rít đỡ cậu mợ về túp lều tranh.

Nửa đêm mợ hai mới tỉnh, thấy phòng để đèn dầu sáng le lói, mợ quay sang ôm cậu, huyênh hoang tâm sự.

-"Năm mươi roi kể ra cũng chẳng đau mấy, tui chả thấy gì luôn, tui khoẻ thật."

-"Ừ."

Cậu đáp, rồi cậu hơi nhổm người, vừa xoa đầu mợ cậu vừa hỏi.

-"Mợ cắt tóc từ bao giờ?"

-"À cái hôm tui trộm ngựa của phú ông ý, xong bu Phúc giật tóc tui, tui điên tui cắt xừ luôn."

Mợ buột miệng khai báo, thường ngày mợ cố ý vấn tóc giấu đi nên cậu không biết đâu, giờ cậu biết rồi thì tốt nhất thành thật, may ra còn được

khoan h ồng. Chắc cậu giận mợ lắm đó, ai biểu mợ đi ăn trộm ngựa làm chi, tổn hại danh dự của cậu. Tại mợ khiến cậu mất mặt, mợ cũng thấy tội lỗi lắm chứ bộ.

-"Ghét tui à?"

-"Không."

-"Thế sao nãy giờ không nói gì tiếp?"

Cậu gác đ ầu lên eo mợ, chậm rãi giải thích rằng cậu đang nghĩ thôi. Mợ hỏi cậu nghĩ gì thế thì cậu nhéo mợ mấy cái, đoạn cậu mệt mỏi thở dài.

-"Mợ có muốn bỏ trốn không?"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 55

-"Không, không đời nào nha! Tui đâu phải cái dạng thấy trai huyện giàu là bám theo như con Phụng đâu, tui lấy cậu thì tui phải theo cậu chớ."

Mợ đáp không chút đắn đo, cậu phì cười bẹo eo mợ, thủ thỉ ý cậu là trốn cùng nhau. Ôi, nào có phải mợ chưa từng nghĩ tới? Nhưng trốn sao được mà trốn! Mợ biết chắc bu Phúc không chịu đi theo đâu, chả nhẽ để bu ở nhà một mình, bất hiếu lắm. Còn bu Trinh nữa, mợ lo sướng cái thân mợ, mợ đi rồi để dân làng họ chì chiết bu mợ chết à, rồi họ tẩy chay cái gánh bún, bu với cu Trí biết sống ra sao?

-"Hay cậu bắt chước chồng con Tuyền ý, xuống phố huyện làm ăn, một mình cậu thui. Tui ở lại tui quán xuyến nhà cửa cho, dăm bữa nửa tháng cậu lại vềthăm tui một lần."

-"Không thích, xuống đó khổ lắm."

-"Ai biểu cậu là khổ? Ở phố huyện tấp nập nhộn nhịp người ta trả cao lắm, rồi làm thuê cho họ thì được ở trong nhà gỗ mà, công việc cũng nhàn hơn là hàng ngày phải lên núi."

Mợ phân tích một thôi một hồi, cậu gạt hết, cậu có cái lý riêng của cậu.

-"Nhưng mà nhớ mợ. Nhớ mợ là khổ rồi!"

Cả người mợ chợt bần thần, thương cậu ở cái chốn này lam lũ vất vả thành ra cũng suýt thì quên, nếu cậu đi thật có mà ruột gan mợ chả buồn thối ra, có mà tối tối lại khóc rưng rức ấy. Mợ đưa tay xoa nhẹ gò má cậu, cậu to cao là thế, nhưng những lúc cậu chủ động rúc đầu trong lòng mợ như này, mợ thấy cậu nhỏ xíu, đáng yêu ghê lắm.

Ai bôi bác cậu, mợ ghét. Ai thương hại mợ, mợ mặc kệ, họ đâu có sống cuộc đời của mợ đâu, đâu biết ở bên cậu, mợ đã hạnh phúc đến nhường nào? Sáng sớm bu Phúc í ới gọi mợ dậy rang cơm, cậu cũng hì hụi xuống bếp cùng mợ. Chồng nhà người khác có mà nằm ngáy khò khò tới trưa, chồng mợ được cái bám mợ, hôm hai mươi bảy thằng Toàn rước vợ hai, mợ bảo cậu ở nhà tới giờ sang ăn cỗ là được rồi, nhưng cậu cứ đi theo mợ từ canh ba cơ.

Ráo suốt từ tháng giêng mà giờ mới rước được đó. Tại ban đầu bà Thanh ông Trần nhất quyết không đồng ý, vợ chồng Trang Toàn năn nỉ ỉ ôi mãi, ngay cả con Phụng cũng phải chiều chiều vác mặt sang đấm bóp cho mẹ chồng tương lai gần nửa năm trời ông bà mới chịu ưng thuận.

Ông Trần ở ngoài sân bắc rạp với cậu hai, cu Trí và mấy thanh niên trai tráng trong thôn, bà Thanh, bu Trinh, mợ Trâm, Trang với các dì các thím lo nấu cỗ dưới bếp. Cái Trang nói cười sang sảng cả buổi, mợ Trâm tưởng nó vui lắm, mợ cũng nhẹ nhõm, nào có ngờ lúc bu Thanh kêu nó mang ít đồ lên cho thằng Toàn ăn lót dạ, mợ thấy nó cứ đứng thẫn thờ ở bậc hiên mãi không vào.

Thấy thằng Thóc bữa nay bảnh trai gớm, thay hết bộ này tới bộ khác mà mãi vẫn chưa ưng. Bu thằng Thóc nom chồng hồi lâu, mắt mũi nó đỏ hoe, nó kêu con trai ôm đĩa thịt gà vào cho cha, còn nó chạy một mạch ra bụi rơm sau nhà oà khóc. Nó muốn giấu nên mợ đành lẳng lặng nom nó từ xa, mợ coi như mợ không biết, nhưng từng tiếng nấc của nó như muốt xót sát vào lòng mợ.

Bữa đó, pháo đốt ầm ĩ, cỗ bàn linh đình, quan viên hai họ rôm rả chúc mừng cô dâu chú rể, chỉ riêng mợ, là không mừng nổi. Rước vợ lẽ mà còn hoành tráng hơn vợ cả. Mợ ức thay em gái, con Phụng là cái quái gì mà dám sai con Trang lấy riêng nước mắm cho nó chấm? Có vài miếng ớt cũng không ăn được hả? Điệu vừa thôi, không ăn được thì tự đi mà múc, làm bộ làm tịch phát ghét. Bu thằng Thóc nữa, giả bộ cũng có kém ai đâu? Tụi bay về một nhà với nhau là quá hợp!

Mợ thì chịu, tính mợ bực cái gì mợ không giấu nổi đâu, mợ sợ ảnh hưởng không khí nên rẽ qua ghé tai con em gái kêu tau có việc phải về trước. Cái Trang thoáng buồn, nhưng nó vẫn gói bịch xôi gà phần chị gái rồi dặn tối rảnh thì ghé qua. Cậu hai đang ngồi mâm trên tiếp rượu mấy ông, thấy mợ hai bỏ bữa liền xin phép đuổi theo, cậu bị làng trên xóm dưới nói xấu ghê lắm, kêu loại đàn ông bám váy mợ như cậu, đúng là hạng vứt đi.

Bu Trinh nghe hết, chả thấy xấu hổ gì sất, thương là thương con Trang thôi, còn con Trâm, tốt số quá đi mà! Cho dù nó có khóc, có bị ấm ức, thì vẫn có cậu hai, cậu sẽ bao bọc nó.

-"Nếu đời này cậu không rước bà hai, tui sẽ đẻ cho cậu mười thằng cu tí luôn."

Mợ sụt sịt mặc cả, cậu đưa tay vòng qua eo mợ, nhấc bổng mợ xách lên núi. Đường đi đã gồ ghề thì chớ, lúc lúc cậu lại đong đưa trêu chọc hại mợ chóng mặt muốn xỉu, mợ đập lưng cậu rầm rầm, to mồm chửi đổng thế gian bất công, vì đâu đàn ông được rước nhiều vợ? Cậu lặng thinh cho mợ xả giận, mợ xả xong nguôi nguôi bắt đầu nhì nhèo.

-"Tui không thích bị xách như xách lợn thế này đâu. Cõng tui được không?"

-"Không."

-"Sao không? Cậu hai hết thương tui rồi à? Tại tui nhiều lời quá à?"

-"Ừ."

Mặt mợ nghệt hẳn đi, tủi thân đòi trườn xuống. Giá kể mợ biết võ như mợ Chi thì còn có hi vọng, đằng này, tay cậu chắc lắm, mợ đẩy mãi không được, ngược lại còn bị cậu nhấc lên cao hơn, rồi đột nhiên cậu thơm vào má mợ mấy cái liên tiếp. Tim mợ mềm nhũn, vừa cương quyết là thế mà giờ đã thôi không giãy giụa nữa rồi, chính kiến ngay lập tức bị lung lay.

-"Ừ thôi, xách cũng được, thỉnh thoảng cứ thơm tui là được."

-"Ghét mợ ghê!"

-"Ghét mà thơm mà ôm hả? Ghét cái kiểu gì lạ thế? Ghét thật thì thử ném tui xuống cái hồ kia đi nào? Có dám không? Không dám mà còn vênh!"

Trên đời mợ mặt dày thứ hai chắc chẳng ai mặt dày thứ nhất, đã làm nũng cậu thì thôi rồi, chim chóc đang hót líu lo trên cây chắc cũng phải im bặt chào thua. Không vì gặp ông lão bị thương giữa đường chắc mợ còn mè nheo tới tối.

-"Ông không phải là người thôn này hả?"

Mợ thắc mắc, ông kêu đúng rồi, ông là người phương xa tới, nghe đồn thôn này có thuốc quý nên tới kiếm về chữa bệnh cho vợ. Cái cây thuốc ông miêu tả nó mọc ở trên vách đá cao lắm, thảo nào ông bị ngã. Cậu hai thương ông già tuổi cao sức yếu nên bảo mợ nhá ít lá đắp cho ông, còn cậu tự mình trèo lên hái giúp.

Ông trả công cậu nén bạc, nhưng nhìn ông áo quần tả tơi cũng chẳng giàu có gì nên cậu mợ thôi không lấy. Cậu cõng ông xuống núi, mợ đi bên cạnh, ông với mợ nói chuyện rôm rả, nói đông nói tây thế nào mà lại nói trúng chủ đề thi Hương năm nay. Mợ hai bị chọc đúng mạch, bao nhiêu uất ức phun ra như suối. Ông nghe mợ kiên nhẫn lắm, đợi mợ trình bày hết ông mới vuốt râu cười khà khà.

-"Tôi biết có một cách để năm sau cậu nhà mợ vẫn được thi Hội, nhưng từ giờ tới lúc đó mợ phải xa cậu, chắc cũng ngót một năm. Và nếu giả như cậu đỗ thi Hội, thi tiếp lên thi Đình thì cỡ hai năm, mợ chịu không?"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 56

Cậu mợ cùng nhìn nhau há hốc, ông giải thích thêm một hồi nữa, cậu thẳng thắn từ chối gợi ý của ông, ngược lại mợ nghe như muốn nuốt từng chữ một, trong lòng khấp khởi hi vọng. Chiều tối hôm đó, đợi lúc cậu đi đóng chuồng lợn cho người ta, mợ chạy vụt sang nhà con Trang, hồ hởi tâm sự với các dì các thím. Giọng mợ run run, ngắt quãng chỗ được chỗ mất làm cả hội ngơ ngác chẳng hiểu gì sất, cũng may có dì Hồng sáng dạ thay cháu gái tóm tắt ngắn gọn.

-"Là thế này, cách kinh thành sáu dặm về phía Đông có một ngọn núi lớn, sâu trong núi có cái trường đào tạo sĩ tử, tầm chục học trò của trường đó sẽ được vào thẳng kì thi Hội."

-"Ơ con tưởng phải qua thi Hương mới được thi Hội chứ dì nhể?"

Con Trang ngây ngô thắc mắc, mợ Trâm húp vội bát nước vối lấy sức kể tiếp.

-"Không đâu, là dân làng mình đồn thế thôi. Sự thực thì ông thầy mở cái trường đó trước là thừa tướng cơ mà, nay về hưu rồi. Nghe đồn ban đầu Thánh Thượng ra chiếu chỉ cho ông chọn hẳn ba chục đứa, cơ mà ông chỉ lấy chục thôi cho chất lượng, năm nào ông cũng có học trò đậu tam bảng đó. Cái ông tui với cậu gặp trên núi ban trưa ý, vợ chồng ông đó làm dưới khu bếp mà, chuyên nấu cơm cho các thầy các trò."

-"Có hẳn người nấu cơm cơ ạ? Vậy trường đông lắm mợ nhỉ?"

-"Đông, hàng năm cứ tới tháng tám là cả ngàn người khắp nơi đổ về xin học, nhận tầm dăm bảy chục một khoá. Mỗi tội chỉ nhận nam thôi, không nhận nữ, cũng không cho vợ đi cùng, thế mới khổ."

-"Ôi dào, chắc gì cậu hai đã được nhận mà lo? Lấy đâu ra tiền đóng học phí? Với cả được thì cũng không cho đi, mất chồng như chơi đó con, mi dại lắm."

Dì Hồng tỏ vẻ hiểu biết nhắc nhở, thím Vân bĩu môi đập vai dì bôm bốp.

-"Cái mụ này, nghễnh ngãng hả? Nó biểu rồi đấy thôi, giàu góp tiền, nghèo thì sáng học chiều bổ củi trồng rau cho trường, cứ đủ tiêu chuẩn là nhận, mà tiêu chuẩn lớp văn chưa biết chứ lớp võ thì cậu hai cao vượt rồi còn gì? Cứ động viên cậu đi thử sức mợ ạ, rồi sau này cậu rạng danh, kể cả cậu có rước bà hai thì cậu cũng không quên mợ đâu."

-"Đến lúc đó có khối mà nó được làm bà cả. Cậu thành đạt rồi, rước con gái nhà quan đời nào nó chịu làm lẽ? Còn tôi còn thím nha, để rồi coi lời tôi nói đúng không?"

Thím Vân kêu chịu hay không thì cậu là người quyết, dì Hồng phản bác có nhiều chuyện không phải quyết là được. Bu Trinh con Trang theo phe thím Vân, mấy người còn lại ủng hộ dì Hồng, hai bên cãi nhau om sòm củ tỏi. Con Phụng đứng ngoài nghe ra hết, nó chạy vào níu ống tay áo mợ Trâm chân thành thủ thỉ.

-"Cứ để cậu thử sức đi mợ ạ, để sau này nhìn lại không phải hối tiếc."

-"Ừ ha, như khi xưa mi bỏ thằng Toàn theo trai huyện giờ chắc mi cũng chẳng hối tiếc đâu nhỉ?"

Mợ Trâm ngứa mắt sẵn rồi nên quắc mắt xỉa xói rõ ghê, hại nó tái mặt. Thằng Toàn xót vợ nhỏ, vội cầm tay cái Phụng xoa xoa an ủi.

-"Dào ôi, mợ Trâm phỏi bò nói có bao giờ uốn lưỡi đâu mà, bu nó đừng để bụng gầy người."

Con Phụng e lệ gật đầu, tụi nó dắt díu nhau lên buồng để lại con Trang bên dưới nở nụ cười méo xệch. Nó kêu cái rơm này bị ẩm hay sao mà đun lên khói cay mắt quá, xin phép cả nhà ra ngoài rút thúng rơm khác. Bu

Trinh rón rén đi đằng sau nó, đoạn ngồi xổm xuống vỗ vai con gái động viên.

-"Thôi con ạ, lấy được thằng chồng khá giả thì phải chịu. Nom mợ Trâm kia kìa, có bữa còn phải vét cơm cháy, nhà mi thì bữa nào thiếu cá thiếu thịt đâu?"

-"Con thà vét cơm cháy cả đời!"

Nó gần như gào lên, đoạn nó ôm bu khóc rưng rức, nó xin bu cho nó về nhà bán bún, nó sắp không nhịn được nữa rồi. Mắt bu cũng nhoè đi từ bao giờ, bu thở dài dỗ dành nó.

-"Ngoan, nín đi, nín rồi lát bu xin ông Trần bà Thanh cho mi về ngủ một đêm."

Mợ Trâm đứng sau gốc hồng xiêm nghe lén mà đầu óc ong ong, mợ thương bu thằng Thóc, thương bu, thương luôn cả cậu nữa. Ba năm! Ở nhà ba năm cũng có làm gì đâu? Ở nhà để vét cơm cháy à? Thà rằng để cậu đi học cho mở mang đầu óc, chung một trường chắc suất ăn giống nhau, nhà cao cửa rộng ở cũng sướng cái thân. Con Trang nhỏ hơn mợ, nó còn chịu được, không lẽ mợ lại ích kỷ?

Nghĩ thấu rồi, mợ hít một hơi thật sâu chạy về gặp cậu, tỉnh bơ phàn nàn.

-"Cậu hai, tận mấy năm nữa cậu mới thi Hương thì lâu quá, tui chán cảnh nghèo lắm rồi, tui thích có chồng đỗ đạt để ra ngoài đường có thể ngẩng cao mặt."

Một câu nói bâng quơ của mợ thôi cũng hại cậu trằn trọc cả đêm. Sáng ra mợ nấu cháo hành hoa với tép khô, đợi bu Phúc ăn xong cậu chậm rãi thưa chuyện với bu, bu nghe xong lửa giận phừng phừng, tiện tay úp thẳng cái bát con lên đầu mợ chửi rủa.

-"Cái con khốn này nữa, cậu hai kiếp trước làm nên tội tình gì mà lấy phải con vợ ngu suốt ngày chỉ biết xúi dại chồng như mày? Bu dặn rồi cơ

mà? Đợi cậu cả đỗ đạt bu xin cho chức thị vệ, không đi đâu hết. Chớ cậu dám cãi bu, cậu mà bước chân ra khỏi cửa thì từ giờ đừng có gọi bu là bu nữa."

-"Cậu cả, cậu cả, suốt ngày cậu cả. Có mỗi bát bún riêu cua cũng ăn hết của cậu hai, nhưng gi gỉ gì gi cái gì cũng dúi cho cậu cả. Rốt cuộc bu là bu của ai? Của cậu hai hay cậu cả?"

-"Chị bị mất trí à mà còn phải hỏi? Tất nhiên là của cậu cả!"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 57

Chỉ là lúc bốc đồng nhỡ buột miệng thôi, ai dè hậu quả khôn lường. Mợ Trâm dường như chỉ đợi thời khắc ấy, nhanh như cắt chạy vụt lên méc bà cả, bà hai cũng toát mồ hôi hột đuổi theo. Phú bà đang nằm nhai trầu tỏm tẻm trên chiếc chõng tre, phú ông bên cạnh vừa bổ cau cho bà vừa cười sằng sặc.

-"Chị ăn sằng nói bậy cái gì thế hả? Chị nom lại cậu xem, da dẻ trắng bóc, trí tuệ hơn người, giải Hương Cống đó, nào có phải chuyện đùa? Cái ngữ bà hai mà đẻ được cậu hử?"

-"Nhưng...nhưng...chính bu Phúc bảo vậy...với trước giờ bu chả hề thương cậu hai...bu...bu chỉ thương cậu cả thôi..."

-"Ơ cái chị này hay nhể? Cậu hai hay cậu cả thì cũng là con phú ông, con tiểu thư, con tôi, đã là con thì tôi thương tất, thương như nhau..."

Bà hai giảo hoạt lên tiếng, bà cả chẹp miệng cắt ngang.

-"Chị Phúc nè, đừng thấy cậu cả đỗ đạt cao, thấy sang mà bắt quàng làm họ nghe! Còn mợ Trâm nữa, tội ông ngoại cậu Lâm mà cậu phải gánh kể cũng khổ, nhưng đó là số của cậu rồi, muốn đổi đời thì cố đợi kiếp sau thôi, chứ kiếp này bịa ra chuyện tày trời như vậy, hoang đường lắm mợ ạ. Thân hèn mà cứ thích trèo cao, mắc mệt!"

Mợ nào có dám trèo cao, tại mợ cứ nghĩ biết đâu cậu không phải con bu Phúc mà chỉ là đứa bé bu lượm được ở ngoài đồng thì tốt biết mấy. Không cha không mẹ vẫn còn hơn vừa mới sinh ra đã mang cái danh cháu tội phạm sát nhân. Mợ tiu nghỉu về bu ông tiếp tục quay sợi, cậu thì tới xế trưa mới ghé qua nhà.

-"Cậu đi đâu đấy? Sáng tui chạy lên nhà trên xíu mà về đã chả thấy cậu. Chuyện kia cậu định như nào? Cậu tính nghe lời bu hử?"

-"Không."

-"Là sao?"

-"Sang tuần tui đi."

Cậu vừa gặp ông lão kia về, ông kêu đợi ông dưỡng thương mấy bữa thì hai người xuất phát. Như vậy tiện đôi bên, đường xá xa xôi ông già có người trẻ bên cạnh đỡ đần, còn cậu đỡ mất công hỏi han rồi nhỡ đi lạc.

-"Tui bảo cậu chứ cứ đi từ sớm, đi lén bu ý, bu ngủ say chả biết gì đâu. Tốt quá rồi!"

Mợ cười rạng rỡ, xưa hay chê con Trang giả tạo, giờ mợ thấy mợ cũng giỏi ngang nó. Lòng mợ thực sự không vui đến thế đâu. Một năm, đỗ thêm là hai năm, rất có thể còn tới ba năm, vui sao nổi?

Mợ bò vào gầm giường lôi ra cái tủi vải giấu bên dưới thúng khoai, gom chỗ bạc vụn và tiền lẻ tích được đưa hết cho cậu, dặn có cần mua sắm gì thì mua dần. Cậu gật đầu, nhưng chiều tối cậu lại lẳng lặng qua nhà bu Trinh, gửi sạch cho bu. Cậu nhờ bu bữa nào mợ lên chợ thì mua cho mợ xâu bánh tẻ hoặc bát chè lam, thi thoảng mợ về chơi bu cứ thịt gà tẩm bổ mợ, tiền thiếu sau này cậu gửi.

-"Ôi dào, cậu tính xa làm gì? Con gái bu, bu chả xót thì ai xót? Cậu cứ cầm lấy còn chi tiêu nhiều việc."

-"Không, bu xót là việc của bu, còn đây là của tui lo cho vợ tui."

Cậu quả quyết rồi xin phép bu cậu về. Bu cứ nhớ tới chuyện cậu dặn đi dặn lại phải chăm mợ mà thấy ngọt ghê lắm. Nghe đâu cậu còn đặt ống tre mới thông từ trên mái lều xuống hứng nước mưa cho mợ, củi thì cậu tranh thủ chẻ nhỏ chất đống cao lắm, mợ thoải mái dùng cả năm. Thường thì cậu hay làm tới khuya nên lúc cậu vào mợ đi nằm rồi, chỉ có trước hôm cậu đi,

cậu thấy mợ ngồi lặng lẽ một góc giường, tóc mợ mềm như mây buông xoã bên vai, những ngón tay búp măng bẽn lẽn mở từng khuy áo.

-"Cậu hai, tui muốn thực sự là người của cậu."

Xong có cu tí luôn thì càng tốt, chứ cậu đi lâu như vậy, mợ ở nhà cô đơn lắm. Con nhỏ xíu thân phận thấp hèn nó cũng chả biết đâu, mợ sẽ chăm con mập mạp khoẻ mạnh, rồi cậu đỗ đạt cao về cả nhà đều được xoá phận hèn, như vậy chẳng phải rất tốt sao? Mợ ra sức nài nỉ, thậm chí ngay cả chiếc yếm đào cũng đã gỡ xuống, nhưng cậu, vẫn một mực không chịu.

-"Cậu hai chê tui phải không? Chê tui già?"

Nước mắt mợ lã chã rơi. Cậu chỉ ngồi cách mợ có một gang tay, giá như mợ biết ngay lúc này đây, cậu khó chịu tới nhường nào?

-"Ngày mai tui đi chả biết như nào. Nếu nhỡ chết dọc đường thì lúc mợ tái giá với người ta, mợ còn nguyên vẹn chắc chồng cũng không làm khó."

Giọng cậu buồn buồn, mợ lao tới ôm chầm lấy cậu. Mợ khóc, rấm rứt, nức nở, tức tưởi. Mấy ngày nay mợ nhịn thế là đủ lắm rồi, mợ chịu không diễn thêm được nữa.

-"Cậu sống tui sống, cậu chết tui chết."

Mợ hằn học cắn môi cậu đến bật máu, mợ kêu phải thật đau thì cậu mới nhớ tới mợ lâu lâu. Mợ khiêu khích cậu trả đũa, cậu cười, cậu nhá lại mợ, một chút trên cánh môi, một chút đôi gò má, một chút trên bờ vai nhỏ nhắn, miên man theo chiếc xương quai xanh mảnh dẻ, chút một, chút một, đều rất nhẹ nhàng. Đoạn cậu với chiếc chăn mỏng, bọc mợ gọn ghẽ trong lòng. Vòng tay của cậu, sự ân cần dịu dàng của cậu, khiến tim mợ chợt nhẹ nhõm. Mợ thôi không cáu, không hờn, không mè nheo, tay mợ mân mê gương mặt cậu, mợ ngắm cậu thật lâu.

-"Tui chẳng thèm nhớ cậu đâu."

-"Ừ, chỉ mình tui nhớ mợ là đủ rồi!"

Ngọt ghê, cậu hai không biết nịnh nhưng cậu biết nói ngọt đó, nói câu nào nhử mợ chết đứ đừ câu đó. Mợ cười hiền, gần tới canh tư thì giả bộ ngủ say, cậu đi rồi mợ mới rón rén bám sau, mợ trèo lên con đê cao nhất, trời còn nhá nhem tối nên cũng chẳng nom rõ cái gì cả.

Đôi mắt mợ lơ đễnh vô định, mợ cứ đứng đó, đứng từ lúc bình minh rực rỡ chói chang tới khi trời dần tắt nắng. Khói trắng len lỏi từ các góc bếp quấn quít với mây hồng, gió đưa luỹ tre kêu xào xạc, đâu đây mùi cơm chín thơm phức, tiếng tụi nhỏ ríu rít tắm sông cùng trâu già nghé non, tiếng các chú các dì đi làm đồng về rôm rả chuyện trò, một buổi chiều yên bình êm ả như bao buổi chiều khác, cớ sao lòng mợ, trống rỗng đến tột cùng?

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 58

-"Cái con ôn nghiệt kia! Tối rồi mà không về nấu cơm đứng ưỡn ẹo trên đấy làm cái gì? Chị tính để bu chết đói chị mới vừa lòng hả?"

Giọng bu Phúc oang oảng từ phía bờ sông bên kia. Dâu với chả con loại mất nết, sáng không thấy đằng sáng trưa mất tăm đằng trưa, cả ngày hôm nay bu lê la ngoài chợ, hết bánh tẻ tới bánh rán, nào đã được hột cơm nào vào bụng? Gớm chả biết ăn phải bả gì, chửi cho không biết tiếp thu thì thôi, cái mặt cứ hầm hầm như đâm lê.

Hồn mợ chắc treo trên trời? Kho cá quên giềng, nấu canh rau ngót thì chẳng thèm bỏ tôm khô, canh xuông húp loãng thềnh thệch, nhà ba bu con sắp lên có đôi bát.

-"Chưa già đã lẫn thế này thì chết!"

Bu gõ đũa cành cạch xuống mâm, bĩu môi xỉa xói, mợ ngược lại bình thản đáp.

-"Cậu hai đi làm ăn xa rồi, chắc năm sau mới về."

-"Hả? Đi đâu? Dưới phố huyện hử? Ai thuê?"

Bu sửng sốt hỏi lại, mợ xới cơm cho bu, bịa bừa.

-"Có cái xưởng mộc họ thuê người, đúng là dưới phố huyện, nhưng huyện khác chớ không phải huyện mình. Nên là đi xa lắm, chắc không về thường xuyên được."

Thường ngày mợ Trâm chỉ đanh đá thôi chứ tính tình thẳng thắn có gì nói nấy nên bu tin liền, bu khấp khởi dặn dò.

-"Ư, cơ mà làm xưởng mộc chắc giàu lắm ha? Không về cũng chẳng sao, đi lại vất vả tốn kém, có điều hàng tháng nhớ nhắn cậu gửi tiền về. Rồi Tết được thưởng nhiều dặn cậu đừng mua linh tinh, để đấy bu còn cắt cái áo tứ thân mới...Ờ mà thôi, kêu cậu mua vải luôn trên đó đi, mua hai xấp, một của bu một của cậu cả nghe!"

-"Tiền của cậu cực khổ làm ra thì cậu xài, mắc mớ gì phải cho ai."

Mợ Trâm lủng ba lủng bủng, khổ nỗi tai bu thính quá, bu nghe thấy liền, bu mắng mợ bất hiếu. Mợ kệ, bu nhòm mâm cơm một hồi, đoạn cầm cái bát đưa mợ, hắng giọng sai.

-"Chạy sang nhà bu Trinh xin ít dưa cà đi, nhai kèm cho đỡ ngấy."

-"Thôi, bu thích ăn mai con ra chợ mua về muối bu ăn, cứ xin hoài con ngại lắm."

-"Ôi dào, nhà bu chị có cả vườn, mua làm gì lãng phí? Với chả phải ngại ai sất, không xin thì lén xúc trộm về, chỗ bu con với nhau không lẽ nó lôi chị ra đình bêu riếu."

Bu nhì nhèo khản cổ mà mợ nhất định không đi, bu điên tiết ném thẳng cái bát vào mặt mợ. Mợ tránh được nhưng bị mảnh sành sượt qua trán làm da rơm rớm máu. Có vết xước nhẹ thôi mà mợ khóc rấm rứt, bu bĩu môi móc mỉa.

-"Gớm, có mấy quả cà làm gì mà căng? Sống ích kỉ nhỏ nhen nó quen, bu nào con nấy đến chán đời."

-"Bu im ngay!"

Mợ mất bình tĩnh gào lên, thầy mợ mất sớm, bu mợ một mình tần tảo nuôi ba đứa con biết bao cực khổ, lo trăm thứ bà dần nhưng nào có để chị em mợ chịu thiệt thòi. Cu Trí bu thuê thầy dạy đàng hoàng đã đành, đằng này ngay cả mợ với con Trang, phiên chợ nào bu gặp bu chả cho cái này cái kia, có lần nào về bu không thịt gà?

Nhưng tất cả những điều đó, bu Phúc lại không biết. Bu mở miệng ra là nhiếc mợ, nhiếc bu mợ nông dân hèn không biết dạy con. Cậu đi vắng nên khẩu khí bu lớn lắm, vênh lắm, bu với cái quạt nan ra sức ghè mợ. Bu biết một mà chẳng biết hai, trước kia mợ nhịn bu, cắn răng để cho bu tẩn, bu có biết vì ai không? Vì cậu hai đó, vì mợ thương cậu, nên mợ không muốn cậu phải khó xử, chớ bu đừng tưởng mợ dễ bị bắt nạt.

-"Tui nói bu nghe, tui là con người chứ không phải là con chó nghe! Bu còn dám quật tui thêm cái nữa là tui xách đồ về ở với bu tui liền. Cậu hai đi cả năm cơ, để xem còn con nào cơm bưng nước rót tới tận miệng cho bu?"

Bu sốc, mợ dám trừng mắt lại bu cơ đấy, mợ cũng ghê thật. Doạ bu cơ à? Láo nha láo nháo!

-"Được, chị được lắm! Để tôi về tui méc cậu hai, xem cậu có trị mợ không?"

-"Bu giỏi bu cứ méc, tui cũng muốn xem cậu biết bu đánh tui thì cậu xót tui hay xót bu?"

Mợ cãi cứ nhem nhẻm, bu tưởng bu lên cơn đau tim rồi chứ. Ôi chao ôi, ở đâu có cãi ngữ con dâu đè đầu cưỡi cổ mẹ chồng thế hả? Bu uất nghẹn họng mà không làm được gì sất, cũng chẳng dám đập mợ thêm cái nào nữa, nhỡ đâu mợ về thật mất thì còn ai hầu bu? Lần đầu tiên cãi nhau với mợ bu khóc, không phải để ăn vạ, mà khóc vì ấm ức thực sự.

Mợ thì chả quan tâm, mợ cố ăn nốt bát cơm lấy sức. Cậu vắng nhà nên mợ là người quyết, bu thích ăn gì mợ thường cố gắng chiều bu, nhưng tiền tiêu vặt mợ chẳng cho bu đồng nào cả, cơm trưa của bu mợ nấu từ sáng. Mợ giờ bận lắm, ai thuê gì cũng làm, hết cắt cỏ tới xới đất, từ vụ chiêm qua vụ mùa, ngay cả hôm Tết Trung Thu, người người rước đèn nhà nhà hát hò, mợ vẫn ngoài ruộng cùng con Trang, men theo ánh trăng chăm chỉ cắt lúa.

Sáng mợ đi gặt thuê cho người ta, đêm thì lại tranh thủ qua giúp ông bà thông gia. Tất bật như con thoi cả ngày, người nhức vai mỏi, nhưng nghĩ

xót em gái nên lại cố gắng.

-"Em bảo, tuần sau hong xong em đem cho hai yến Bắc thơm."

-"Ôi dào, mi điên, tao bảo giúp là giúp. Mà con Phụng sao lười chảy thây thế? Chả thấy bóng dáng tăm hơi đâu?"

Cái Trang cười cười nói đỡ con nhỏ vừa mới ở đây lúc chiều, chắc nóng quá về tắm, nhưng xong chột dạ thế nào nó lại kêu bác làm nốt em về có tý việc. Đúng như nó linh tính, con bé đã gói ghém quần áo cẩn thận, đang lén lút chạy lên phố huyện.

-"Phụng rồ hả? Tui đã nói hết nước hết cái cả đêm qua rồi mà? Cái thằng khốn nạn đó nó đâu có thương Phụng, nó ốm mặc nó, cho nó chết cha nó đi! Thấy thằng Thóc cưng Phụng như vậy sao Phụng nỡ lòng nào? Thời tiết trở trời thấy nó cũng đang sốt sình sịch, mở mắt ra không thấy Phụng lại buồn, lại ôm chó ngồi khóc tu tu, Phụng không xót sao Phụng?"

-"Trang làm gì mà nghiêm trọng vậy? Có Trang rồi mà, với tui đi vài ba ngày tui về thôi, Trang không hiểu đâu, tui lo lắm, cái ruột tui nó cứ bồn chồn không yên, không đi tui chẳng ngủ được đâu."

Con Phụng phân trần, dứt lời nó cắn tay cái Trang đau điếng rồi lừa lừa chuồn mất. Thằng Toàn thức giấc không thấy vợ bé buồn thối ruột, nó hỏi thì con Trang cứ chối quanh, nó cáu tiết ép vợ cả thề độc, rằng nếu nói sai thì tương lai cu Thóc thi đâu cũng rớt. Trang sợ tái mặt, rốt cuộc đành khai thật, Toàn nghe xong đầu óc choáng váng chân tay rụng rời, loạng choạng thế nào trượt chân ngã ngửa xuống cái ao sau nhà.

Ao đang tát để bắt cá nên nó cũng chả chết chìm được, chỉ là, bao nhiêu thống khổ giận hờn nó đổ hết lên đầu con Trang, nó chỉ thẳng vào mặt bu thằng Thóc quát ầm ĩ.

-"Sao không giữ nó ở lại cho tui? Sao giấu tui mấy bữa liền? Tại bu nó đó, tất cả là tại bu nó! Tui chán cái mặt bu nó rồi, bu nó cút về nhà bu Trinh đi!"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 59

Đang điên nên nó chửi đổng cho sướng cái mồm thôi, bữa nào nó chả thế, cứ bực bội cái gì là lôi con Trang ra càu nhàu. Đau lưng bu thằng Thóc, rát họng bu thằng Thóc, đến cả rượu chè bê bết về cũng kêu bu thằng Thóc rửa chân hộ, thi thoảng thói đàn ông sĩ diện lên quát vợ, đuổi vợ một hai câu cho oai chứ nào có ý gì. Con Trang lúc hiền nó nịnh, lúc cáu nó cãi bao giờ ông Trần bà Thanh đuổi thì nó về, ấy vậy mà bữa nay nó thay tính đổi nết, sồn sồn lên như con hổ cái.

-"Này nhá...đừng thấy bà lành mà...mà...mà...chèn ép quá đáng nhá! Đây nói cho mà biết, đằng ấy cũng chẳng cao giá gì đâu! Cái đợt suốt ngày ôm chó đó, cả thôn đồn bị điên, có ma nào thèm ngó? Còn đây ý, các anh trai xếp hàng chật cả sân nhá, đây chỉ thua Trâm với Hoàng Anh thôi."

-"Ghê nhỉ? Đây bị điên đấy, sao còn lấy? Chả mê bỏ xừ đi còn màu mè!"

-"Quên đi, thèm vào mà mê! Chẳng qua nhà đằng ấy giàu hỏi cưới cao thôi."

Sự thực thì đúng là thế, nhưng tất nhiên chỉ là nửa đầu của câu chuyện. Còn nửa sau, mê đắm cha thằng Thóc từ lúc nào, bố ai mà biết được? Mà một vừa hai phải nó còn nhịn nổi, chứ quá đáng thế này thì dẹp thôi. Nó vênh mặt quay vào buồng dọn áo quần, đoạn bồng cu Thóc lao phăng phăng ra ngoài ngõ. Bà Thanh trong bếp tất tưởi chạy theo con dâu, dúi vội cho thằng cháu đích tôn quả trứng gà ta mới luộc rồi thỏ thẻ khuyên con mẹ nó.

-"Sang bên đó chơi mấy bữa xong cuối tuần lại về với thầy bu nha Trang."

Khoé mắt con Trang rưng rưng, so với Trâm thì nó được gả vào gia đình khá giả hơn, ruộng vườn rộng thênh thang, cha mẹ chồng tốt tính, thua là thua mỗi phần thằng chồng thôi, mà nó cảm thấy, thua thế, là thua tất rồi.

-"Bu kệ nó, đã bước chân ra khỏi cổng thì cấm về!"

Thằng Toàn kiêu căng lên tiếng, ông Trần rít xong điếu thuốc lào liền cầm cái ống cày đập vào đầu thằng con dại, lãnh đạm tuyên bố.

-"Mày ấy, mày đi luôn theo con Phụng đi, dọn xuống phố huyện hai ông một bà sống cuộc đời viên mãn của tụi bay đi. Thầy bu có thằng cu Thóc nối dõi tông đường rồi, khỏi lo."

Toàn bị thầy đuổi, tự ái vào buồng gom hết bạc lẻ quyết chí xuống phố huyện tìm Phụng. Nó chạy mải miết, chạy tới kiệt quệ mới thấy người. Nó thấy Phụng đang đút cho thằng cha kia từng thìa cháo một ngay dưới túp lều trong chợ huyện. Xưa giờ nó cứ đinh ninh trong lòng Phụng chỉ có nó, còn với hắn chỉ là ham giàu, ham chốn phố xá xa hoa, nhưng có lẽ nó đã nhầm.

Ngay cả khi nhà hắn khuynh gia bại sản, Phụng vẫn hết lòng bên hắn. Mấy ngày nay nó cũng ốm, thi thoảng mở mắt nó thấy Trang lau mồ hôi trán cho nó, còn Phụng cứ đi ra đi vào, nó tưởng Phụng lo cho nó, giờ mới biết, lại một mùa dưa bở.

-"Đã từng thương tui chưa?"

Thằng Toàn cay đắng hỏi, con Phụng giật mình quay ra trân trân nhìn chồng. Thương chớ sao không thương? Nhưng tình cảm đó, âu cũng chỉ là chút rung động đầu đời, không đủ lớn, không đủ mãnh liệt để khi xưa níu chân nó lại. Trâm từng hỏi, mi bỏ thằng Toàn theo trai huyện giờ chắc mi cũng chẳng hối tiếc đâu nhỉ? Lúc ấy nó đã rất muốn đáp, phải, chưa từng ân hận.

Bất đắc dĩ phải tái giá, nó đâu sung sướng gì? Thằng Toàn cưng nó, chiều chuộng nó, thậm chí trước kia từng nhớ nó tới phát điên, dường như

cũng chẳng hẳn do yêu nó lắm, mà là, đang nuối tiếc những ký ức đẹp. Chuyện vui kể nó nghe, nhưng muộn phiền thì chỉ nói với mỗi Trang.

Nó nhớ mãi cái hôm trưa nắng bu Thanh mang cơm ra đồng, bu đãng trí đem có hai chiếc bát, Toàn nhường nó dùng bát đẹp rồi ăn chung chiếc bát sứt cùng Trang. Nó được đối xử rất tốt, tốt tới mức nó tưởng nó là người lạ, là khách, chứ chẳng phải vợ người ta.

-"Cái người kia ý, thì ra nhà hắn bại lụi, hắn xót tui nên bỏ tui để tui lấy người khác sướng hơn chứ không phải hết thương tui. Chắc tui chẳng về nữa đâu, tui ở đây với hắn thôi."

Con Phụng chậm rãi trình bày, thằng Toàn sững sờ một hồi, nó tưởng nó sẽ sốc, sẽ phát rồ lên cơ. Ai ngờ cũng chẳng đến nỗi thế, khoảnh khắc chứng kiến đôi trai gái mặn nồng, dường như lòng nó đã nguội lạnh, phải chăng là nó đã già nên cảm xúc không được sôi sục như thời trai trẻ?

Nó cho con Phụng một phần ba chỗ bạc, kêu giữ làm vốn mà mở quán nước chè rau cháo nuôi nhau. Phụng chưa kịp cảm ơn thì nó đã bỏ đi rồi, nó phải tìm tiệm đá quý cuối huyện, xưa mợ Trâm mợ có cái vòng đá đỏ đẹp lắm, con Trang cứ khao khát mãi, tiện thể thôi thì mua luôn.

Lựa một hồi mới được cái màu hồng, đúng màu bu thằng Thóc thích. Cơ mà bu nó còn dỗi bên đằng ngoại, đã thèm về nhà đâu? Ngay cả chó cũng đi theo thằng Thóc rồi. Ôi dào, cái bọn nhiễu sự, được dăm bữa nửa tháng ấy mà, ở bên đó khổ quá, suốt ngày ăn dưa cà rồi cũng phải mò về thôi!

Ấy thế mà vụ thu qua đi, sang vụ đông bắt đầu trồng xới đất nửa trồng khoai nửa trồng ngô, từ bu lẫn con tới cả con chó vẫn chưa thấy tăm hơi. Mỗi lần nghe thấy tiếng cổng mở là một lần nó giật nảy mình, bụng dạ khấp khởi mừng thầm, nhưng rồi, lại là một lần nó thất vọng. Bu thằng Thóc thế mà gan, thấy thằng Thóc sốt ruột ghê gớm, nó kiếm mợ Trâm đánh tiếng.

-"Chả khuyên em gái để nó hỗn như thế người làng chả cười cho thối mặt."

Mợ Trâm bữa nay mượn xe bò của dì H`ồng đi xuống chợ đ`ầu mối bán hàng cả ngày nên hơi mệt, thành ra lời lẽ chẳng được nhẹ nhàng cho lắm.

-"Dào ôi, cho cười, cười hở mười cái răng."

-"Gớm bác đừng có kiêu, bỏ tui cũng chẳng hay ho gì đâu, gái có ch`ồng ai thèm rước nữa."

-"Mi khỏi lo bò trắng răng, đợi cậu hai v`ềtao bảo cậu rước, v`ềở chung với tao luôn cho vui."

Ôi chao ôi, trêu thế thôi mà có đứa lo xoắn quẩy kìa. Mợ Trâm cười lăn cười bò, cười đến nỗi chảy cả nước mắt. Cậu hai, vậy mà cũng đi ngót nghét mấy tháng r`ồi nhỉ? Chẳng biết có nhớ tới mợ không? Chắc có đó, trước lúc đi cậu kêu mình cậu nhớ mợ là được r`ồi mà, cậu đã nói thì kiểu gì cậu chả giữ lời.

Trước cậu ở nhà, có bữa rảnh rỗi không phải lên núi, cậu cứ bám mợ hoài. Theo mợ xuống bếp rang cơm, theo mợ ra chợ bán vải, theo mợ nhổ rau dại ngoài vườn, chốc chốc chọc eo mợ đau điếng, nhột nữa, nhi`ều khi mợ bực bực ấy. Xong cơ mà giờ lại nhớ, lại ước giá kể cậu ở đây, bẹo eo mợ, dù chỉ một cái thôi là đêm nay mợ ngủ ngon r`ồi. Mợ thở dài thườn thượt, đang định đứng dậy quét cái sân bỗng nghe giọng mợ Chi hớt ha hớt hải.

-"Trâm...mợ Trâm...có tin của cậu hai nè...nguy...nguy r`ồi...cậu...cậu rước thêm vợ r`ồi, là cháu gái của ông th`ầy dạy cậu đó...nghe đ`ồn có cu tí nên phải lấy!"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 60

Cán chổi trong tay mợ Trâm đột ngột rơi xuống, mợ đứng như trời chồng giữa sân, không cười, không khóc, cũng không một lời oán hận. Mợ Chi lay mãi mà người đối diện cứ cứng đơ, mợ hoảng quá rối rít thừa nhận.

-"Ê, mợ Trâm...tui đùa...mợ Trâm nè...đùa tý mà...ông thầy kia làm gì có cháu gái. Với giả như có cũng lấy sao được, ít nhiều cũng phải môn đăng hậu đối, đợi tới lúc cậu đỗ đạt thì may ra chứ. Mấy người có địa vị, mợ tưởng rước con gái nhà người ta dễ lắm à? Như tui nè, thầy Kim chả tốn mấy hòm vàng đó, chưa kể gấm vóc lụa là..."

Mợ Trâm sau một hồi định thần mới hoàn hồn, mợ điên tiết bẻ cành na quật mợ Chi vun vút. Từ vườn hồng sang vườn mận, một mợ chạy hối hả, một mợ vừa đuổi thục mạng vừa quát.

-"Tui giết mợ nghe, cái mồm độc địa, làm người ta sợ muốn xỉu."

-"Tại mợ cũng ngu nữa đi, muốn có cu tí cũng phải chín tháng mười ngày chứ bộ, thế mà cũng tin? Nhưng mà có thư của cậu hai thật đó, tháng trước thầy tui xuống kinh thành chơi mà, rồi tui dặn thầy tui ghé qua trường cậu, thầy tui cưng tui lắm, thầy tui đi liền à."

-"Thật á?"

-"Không tin thì thôi, tui giữ làm của riêng vậy, chữ cậu hai đẹp ghê nhỉ?"

Mợ Chi hươ hươ bức thư ra chọc ghẹo, mợ Trâm mắt sáng long lanh, nịnh nọt mợ Chi không tiếc lời, mợ Chi xinh gái, mợ Chi dễ thương, mợ Chi tốt bụng nhất trên đời. Mợ Chi phổng mũi lắm, kéo mợ Trâm ra sau

đống rơm, ngó nghiêng ngó dọc thấy vắng tanh liền hắng giọng đọc mợ ấy nghe.

Chuyện cậu hai đi học chỉ có vài người biết thôi, mợ Trâm bắt mợ Chi giấu tiệt, một phần sợ người làng mỉa mai, phần nữa sợ bà cả hãm hại. Cậu hai cẩn thận ghê lắm, hễ cái gì cậu gặp mà lạ lạ, từ những toà nhà gần kinh thành được lợp mái ngói ra sao tới ở đây có cái lò nung gạch từ đất sét nó lạ như nào, cậu đều ghi chép cẩn thận tỉ mỉ kể mợ hai. Rồi mang tiếng cuối thư cậu dặn mợ cái này cái kia cũng hết cả hai mặt giấy.

-"Chữ này là gì? Là tên tui hả?"

-"Ừ, tên mợ. Trâm, Ngọc Trâm."

-"Hử? Đâu ra vậy? Tui làm gì có tên đệm đâu?"

-"Không biết, chắc cậu đặt cho mợ!"

Là cậu đặt thật á? Ngọc Trâm, nghe hay ghê đó, mợ sướng râm ran, mợ ôm khư khư bức thư trong lòng mãi. Kể từ đó, mỗi lúc mợ Chi rảnh mợ lại chạy sang nhờ đọc hộ, đọc đi đọc lại không biết bao nhiêu lần mà mợ ấy chẳng chán gì sất, cứ cười tủm tỉm hoài thôi, còn dựa vai mợ Chi kêu kinh thành nhiều thứ hay nhỉ, giá kể được tới một lần, mơ mộng ghê lắm.

Được cỡ một tháng thì mợ chẳng cần nhờ vả nữa, tại mợ thuộc rồi. Đi đâu mợ cũng đem theo, rảnh rang lại mang ra ngắm, mợ dốt chứ không được sáng dạ như mợ Chi, mặt chữ mợ không nhớ hết được, nhưng riêng cái dòng cuối cùng mợ đọc vanh vách luôn.

Cậu bảo, mong tới ngày tái ngộ.

Mỗi lần tới cái đoạn ấy tinh thần mợ phấn chấn lạ thường. Có bữa người ta thuê gánh khoai lang cả ngày, trả công bảy tiền lận, nhưng lúc về vai sưng rộp, đau khủng khiếp, cơ mà mợ lại thắp đèn dầu, mở thư của cậu ra xem ngấu nghiến, rồi mợ quên mất mợ mệt, mợ ngủ thật ngon.

Bức thư thứ hai cậu gửi đầu tháng chạp, nhưng phải tới hai mươi chín Tết mới tới tay mợ. Cậu hai là một trong mười học trò được thầy chọn để cuối tháng sáu tham dự thi Hội, mợ Chi cứ chúc mừng mợ mãi thôi, vậy là cả kỳ này cả hai cậu cùng thi, hai mợ đêm ba mươi còn rủ nhau ra chùa xin lộc non lấy may.

Mợ Chi cầu cho cậu cả đỗ giải Hội Nguyên, giải cao nhất làm rạng danh dòng họ, mợ Trâm thì chẳng dám mơ cao đến vậy, nếu như thi Hương lọt tam bảng là cu tí được xoá phận hèn thì thi Hội chỉ cần lọt danh sách ba mươi người đứng đầu thôi. Mợ cầu cho cậu được vào cái bảng đó, còn đứng thứ mấy cũng được, chả quan trọng.

Cái Tết đầu tiên của bu con mợ khi cậu vắng nhà cũng gọi là tươm tất. Tuy chẳng có lợn rừng nhưng được thằng Toàn cho chục cân thịt ba chỉ với ít nếp nương là đủ gói bánh chưng rồi. Trang còn chưa chịu vác mặt về nhà cơ, đợt này nó làm mình làm mẩy kinh lên được, đòi ra giêng thầy thằng Thóc phải đem trầu cau tới rước nó thêm lần nữa nó mới chịu.

Nó đang nghén đợt hai đấy, ông Trần bà Thanh mong cháu phấn khởi hết cả người, chốc chốc lại giục Toàn nhặng xị ngậu, Trang được thể càng kiêu tợn. Bu Trinh, Trâm, Trí nom cái điệu bộ ngúng nguẩy của nó mỗi lần chồng sang nịnh nọt mà chụm đầu cười khúc khích. Cái bụng to chềnh ềnh lên kia kìa, giận dỗi cái kiểu gì vậy hả trời? Đầu giường cãi nhau cuối giường làm lành hử?

Mồng năm Trang Thóc chó theo Toàn về dinh thì mồng bảy thôn cũng có thêm đám nữa, cô Hoàng Anh lấy chú Phường, con trai cai tổng. Nghe đồn chú phải trồng cây si mấy năm lận người ta mới ưng, thôi kể cũng xứng đáng, rước được cô đẹp người đẹp nết đẹp hết phần thiên hạ.

Cỗ nhà cô to lắm, chắc thua mỗi nhà phú ông. Chuyện, con gái trưởng thôn cơ mà, coi như đại diện cho bộ mặt của cả thôn, không làm hoành tráng thôn bên kia nó lại chả cười cho.

Cả thôn tụ họp từ sáng sớm tinh mơ, thanh niên trai tráng người bắc rạp người tết cổng lá dừa, chị em phụ nữ cũng chia dăm bảy nhóm, con Quỳnh đảm nhiệm nhóm tiếp khách, nhóm nấu nướng do thím Vân quản, nhóm

nếm thử cỗ bà hai đứng đầu, nhóm cắm hoa bà cả phụ trách, nghe đâu bà đợt này chơi sang, hoa do bà đầu tư cả đấy, toàn mẫu đơn thược dược chuyển từ phố huyện về, cỡ phải gần trăm quan.

Riêng nhóm văn nghệ ông trưởng thôn tin tưởng giao cho dì Hồng và cô Mõ. Thường ngày dì quê quê bẩn bẩn thế thôi mà quẹt thỏi son trát tý phấn vào nom cũng ra gì ra phết, chú Hảo dắt đàn bò đi qua cứ phải gọi là đua nhau nhìn không chớp mắt, nhìn đến rụng rời chân tay.

Trong buồng mợ Trâm hì hụi tết tóc cho cô Hoàng Anh, không khí nó cứ ngượng ngập ghê ý, ôi chao, đối diện với tình địch một thời ai mà tự nhiên cho nổi. Với cả ở cô cũng toát lên khí chất kiêu sa đài các, mợ thấy mợ dân đen chẳng sánh được.

-"Cậu hai đi làm xưởng gỗ chắc cực lắm, Tết cũng không thấy về mợ nhỉ?"

Cô dịu dàng hỏi thăm, mợ giả bộ tỉnh bơ chối đây đẩy.

-"Đâu có, giao thừa cậu về nhưng mồng một lại đi sớm rồi, cậu vẫn còn thương tui nhiều ghê ý, mang cho tui bao nhiêu quà kia kìa."

Phải nói đại thế để cô còn yên tâm đi lấy chồng, chứ cứ tương tư nhòm ngó chồng mợ mãi mợ mệt lắm. Cô cười hiền khen mợ có phúc, mợ đỏ mặt, lí nhí thừa nhận mợ phải cua cậu mãi chứ đâu được người ta si mê say đắm ngay từ đầu như cô. Cô lặng thinh hồi lâu, rồi lúc thay yếm đỏ xong, cô kéo mợ lại thủ thỉ.

-"Ngày xưa ấy, cũng có lần tui bắt chước mợ, tui dùng một quan tiền mua cây chổi mười chín đồng. Cậu hai có chiếc hộp phân loại tiền rất ngăn nắp, chỉ một cái chớp mắt cậu đã trả tui đầy đủ tiền thừa. Ngược lại, mợ đưa có một tiền thôi, nhưng cậu phải đổ cả đống xu lẻ trong ống ra, mày mò, đếm đếm, tìm hoài kiếm mãi mới hối lại được cho mợ. Mợ hiểu không?"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 61

Mợ không hiểu thì còn ai hiểu? Mợ đẻ ra cái trò đó cơ mà? Trước mợ trông gánh bún cho bu, tiền lẻ nhiều như lá rụng mùa thu, nhưng cứ phải tìm tiền chẵn để mang sang mua chổi, cố ý câu giờ để được lảng vảng quanh cậu nhiều hơn. Chẳng biết cậu có khôn lỏi như mợ không? Hay do mợ đẹp quá nên lòng cậu bối rối, chân tay luống cuống?

-"Thế chắc khi xưa cậu hai cũng mê mê tui ý cô nhỉ?"

Mợ thẹn thẹn hỏi, cô đùa.

-"Ai mà biết được?"

-"Cậu khen tui đẹp hơn cô đó, cô tin không?"

Cô mỉm cười đồng tình, bu Trinh bên ngoài nghe giọng mợ lanh lảnh lắc đầu cười khổ, con gái con lứa, cái duyên nó ném đằng nào rồi? May mà vớ được cậu hai hiền chứ cứ tật nghĩ gì nói nấy như thế lấy phải thằng khác chả nhừ đòn. Đợi lúc chiều muộn bu liền kéo mợ về nhà khuyên nhủ.

-"Mợ đừng có hạnh hoẹ ganh tỵ với cô Hoàng Anh hiểu chửa? Suốt ngày đố kỵ rồi nguyền rủa cô ấy là dần dần mợ thành chua loét luôn, mợ chúc phúc cho người khác chính là tích phúc cho mình đó, tâm mợ ngọt rồi đời mợ sẽ an yên."

Ôi bu dặn hoài à, mợ thừa nhận xưa thấy cô hay lảng vảng quanh cậu hai mợ cũng ghen ghen đó, còn bêu riếu cô trước mặt cậu cơ. Nhưng khi đó mợ còn nhỏ, mợ chưa hiểu chuyện, nghĩ lại thấy xấu hổ ghê. Giờ mợ có chồng đàng hoàng hoàng rồi, lo đi làm, lo nhớ cậu, lo cho chuyện thi cử của cậu cũng đủ bận rộn cả ngày, thời gian đâu mà xỉa xói móc mỉa người khác?

Có rảnh mợ cũng không làm vậy, mợ đâu muốn tự biến mình thành loại đàn bà nhỏ nhen t`âm thường? Mợ thích trong mắt cậu, mợ đẹp cả trong lẫn ngoài, và cậu, sẽ mãi thương mợ như thế, mãi quan tâm mợ như cái cách cậu gửi ti`ên dặn bu lo cho mợ. Bu nhận đại cho cậu an tâm thôi chứ sau bu cũng đưa mợ tất, lúc nghe bu tâm sự, mắt mợ như nhoè đi, xót cậu, thương cậu, nhớ cậu.

Nhưng thôi, có ti`ên cũng tốt, có ti`ên sẽ chuộc được vòng. Mợ khẽ chạm tới cổ tay trống không của mình, mợ nhớ đợt đó cậu cũng từng mân mê tay mợ rất lâu, cậu biết mà, tại là vật đính ước cậu trao mợ, lại còn một màu đỏ rực rỡ vô cùng nổi bật, chỉ là, cậu không tra khảo nhi`êu, cũng chẳng trách mợ.

Mợ nghĩ r`ôi sẽ chuộc được thôi, suốt một năm li`ên mợ vẫn cứ nghĩ sự việc đơn giản cho tới những ngày hè lúa chín vàng ruộm khắp cánh đ`ông, mợ háo hức nắm xôi nắm ruốc khăn gói xuống phố huyện.

Cả tu`ân li`ên mợ cứ loanh quanh trước cửa tiệm c`âm đ`ô từ sáng sớm tới tối mịt mà chẳng thấy bóng dáng tiểu thư Minh Châu, sau may gặp được vợ ch`ông con Phụng, đêm nó cho ngủ nhờ đỡ tốn kém, ngược lại mợ Trâm dạy tụi nó bỏ hoa cúc vào trà cho thơm, r`ôi nấu thêm nước nhân tr`ân, nước vối, rang ít lạc húng lìu và hạt dưa hạt bí ăn kèm d`ân dà đắt khách lắm.

Vợ ch`ông con Phụng cười phớ lớ cả ngày, hàng nước chè ở khá g`ân địa điểm khi xưa mợ đổi vòng nên chốc chốc mợ lại liếc sang, mợ còn cẩn thận dặn ông chủ tiệm nếu có tiểu thư nào ghé nhớ chạy qua gọi mợ cơ. Tiếc rằng, mợ vật vờ suốt một tháng trời cũng không tìm được người quen.

Ở nhà bu Phúc bu Trinh một bên không có dâu nấu cơm sống khổ sống sở, một bên sốt ruột con gái nên cứ có ai xuống phố huyện li`ên nhắn họ nhắc mợ mau v`ê. Thì mợ cũng phải v`êthôi, đâu có ăn nhờ ở đậu nhà người ta mãi được đâu, huống chi vợ ch`ông chúng nó đang còn son?

Lòng mợ bu`ôn lắm, cứ nghĩ tới chiếc vòng mợ lại tiếc hùi hụi, lại nẫu n`êthở dài thườn thượt. Nếu cậu ở nhà, mỗi khi đêm đến mợ tủi thân, cậu dù ngủ riêng cũng nhảy sang giường mợ, ôm mợ, vỗ v`ê mợ, thi thoảng còn

gạt tóc mợ rồi nhẹ nhàng hôn đằng sau gáy. Những lúc ấy, có khi mợ sẽ càng khóc tợn, khóc để ăn vạ cậu, nức nở sụt sịt đến khi nào được cậu dỗ chán mới thôi. Còn bây giờ, khóc, chỉ đơn giản là vì, mong cậu.

Mấy bữa trước ở nơi phố xá nhộn nhịn, nghe người ta đồn năm nay thi Hội khó, chẳng rõ cậu làm bài như nào nữa? Cái hôm mợ mới về làng mợ Chi chạy sang phàn nàn cậu cả mặc dù được mợ đào tạo bài bản lắm mà thi võ vẫn không lọt vòng ba, thi văn thì đề trừu tượng quá, chả biết thế nào. Cậu lần này dự thi đâu phải cho riêng mình cậu, là chiến đấu vì bộ mặt cả làng, cả thôn, cả xã, đâm ra cũng áp lực.

Người ta mong kết quả không khéo còn hơn phú ông phú bà. Từ họp các trưởng thôn, họp các bô lão tới họp chợ buôn dưa các nơi, đâu đâu cũng duy nhất một chủ đề, cậu cả dự thi Hội.

-"Năm nay tuổi cậu không đẹp, chỉ sợ lành ít dữ nhiều, mà nghe đồn đề khó."

-"Ôi dào, chẳng biết cái gì thì thôi, cậu đỗ Hội nguyên môn võ rồi nhé!"

-"Bà mới là không biết cái gì ấy, thi võ trượt thẳng cẳng từ vòng hai rồi lấy đâu Hội nguyên, vớ va vớ vẩn!"

Bà Lan bán nước vối oang oang phản bác, cô Nhung ngơ ngác đáp.

-"Thật hử? Ai biết đâu đấy, thấy đồn thế tưởng thế thật! Vậy còn mỗi thi văn thôi hả? Ông ngoại cậu khi xưa thi Đình đỗ Bảng Nhãn cơ mà, con nhà tông ít cũng phải giống tý lông chứ, kể cả cậu không lọt tam bảng thì chắc vẫn sẽ được vào danh sách dự thi Đình thôi."

-"Công nhận, chả bù cho cái cậu hai. Ôi chao nghe đâu năm ngoái cũng xí xớn đăng ký đó, mà bỏ thi văn, gớm thi sao được, có biết chữ đâu mà thi? Chữ nghĩa tưởng nó tự rơi vào đầu á? Quên đi, phải mời thầy về dạy đàng hoàng đó, nhà cậu hai nghèo rớt lấy đâu ra. Thi võ thì xong vòng một xỉu mất, kiểu kể cậu biết thân biết phận thì tốt, đằng này đã yếu lại còn thích ra gió, ở cùng thôn với cậu mà tôi thấy mất mặt thay."

-"Ư, cũng xấu hổ thật. Mà cậu làm xưởng mộc gì mà mãi chẳng thấy v`ề nhỉ? Hay bỏ quê đi luôn r`ồi? Gớm ôi bỏ cũng đúng, lấy phải con vợ xấu tính chuyên đi ăn cắp vặt thế chịu sao nổi, tôi nói bà nghe ngày xưa nhà tôi còn nửa sào ruộng chưa gặt, con mợ hai nó sang nó cuỗm sạch."

Vợ ông Tứ thao thao bất tuyệt, cu Trí ức điên người, có mỗi cái vụ xưa như trái đất, rõ ràng là Trâm chỉ mót lúa sót, vậy mà năm nào mụ cũng đay đi nghiến lại rõ ghét. Mà không lẽ mấy bà thím đang thì thụt với nhau nó nhảy vào làm `âm ĩ, mấy mụ chả chối bay chối biến.

Giờ chỉ ước cậu hai đỗ cao thật cao thôi, cậu làm quan sớm ngày nào nó chuộc con Dung v`ềsớm ngày đó. Tại đợi đến lúc nó đủ tuổi dự thi cũng còn xa, tội nghiệp con bé. Thế cho nên Trí cũng nôn nóng chẳng kém, ngày nào cũng chạy ra cổng đình ngóng kết quả.

Ngày quan v`ềlàng, không khí bi thương bao trùm cả thôn. Cậu cả trượt, làng trên xóm dưới ruột gan nẫu n`ề Những khuôn mặt thiu thỉu như đưa đám, đếch ai thèm nói với ai điều gì. Hơn thế nữa, kết quả của cậu hai chẳng h`êđược báo v`êkhiến mợ Trâm nóng ruột vô cùng. Không lẽ có chuyện gì xảy ra? Không lẽ cậu xui xẻo bị ốm nên không dự thi được?

Mợ nôn nao chạy đi tìm mợ cả, lúc rẽ ngang qua nhà chính, mợ nghe tiếng bà Yến khóc lóc ai oán. Mợ nghe lính của quan nhắc hội thi năm nay có người tên Lâm họ Phạm, mợ vội rón rén nép vào sau gốc chuối nghe lỏm, h`ồi hộp tưởng chừng ngạt thở.

-"Người này thi ở dưới kinh thành, khác cụm với cậu cả nhưng tôi nhìn qua là ấn tượng li`ền, tại tuy là cao lớn vạm vỡ hơn nhưng gương mặt cũng có vài nét giống phú ông. Da dẻ màu đ`ồng nom rất khoẻ khoắn, được quan Thái phó ưu ái ghê lắm, thi võ xong quan còn đích thân mang trà của quan ra cho uống mà, nổi bật cả trường thi."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 62

-"Ôi dào, chắc trùng tên thôi, chứ cậu đang xẻ gỗ dưới xưởng mộc cơ mà."

Phú bà chẹp miệng cảm thán, tên lính tiu nghỉu kêu tiếc quá, giá mà thật thì nhà có người đỗ cao kể cũng vinh hạnh. Phú ông nhấp ngụm nước chè, đoạn xua xua tay phản bác.

-"Cậu hai nhà này thì đúng là vạm vỡ, nhưng dốt lắm, năm ngoái thi Hương còn trượt vẽ đâu ra chuyện đỗ thi Hội. Chỉ có cậu cả giỏi thôi, bu nó nhỉ? Bu nó giỏi đẻ ra cậu cũng giỏi, còn trẻ tuổi như vậy là hoành tráng lắm rồi. Mấy năm nữa thi lại, bu nó không việc gì phải buồn!"

-"Nhỡ...nhỡ vẫn rớt thì sao?"

-"Rớt là do tôi. Này nhé, cậu đỗ là giống bu nó, bu nó tài năng, còn cứ trượt là do tôi, tại cái đầu tôi dốt nên ảnh hưởng tới cậu."

Ông thì cũng đâu có phải con quan, chỉ gọi là biết chữ, giỏi tính tiền tính lãi làm ăn thôi chứ ba cái vụ bình thơ luận văn ông mù tịt, thế nên ông mê bà mười phần thì phải nể bà bảy tám phần, kể có cái luật cho nữ dự thi không khéo bà đỗ đầu bảng.

Ông lấy vạt áo lau nước mắt cho bà, ra sức dỗ dành, giọng ông còn ngọt hơn cả lũ trai mười tám đôi mươi, sến sến cơ mà bà thích, bà làm bộ đập lưng, lườm nguýt ông, nhưng miệng lại tủm tỉm cười.

Vú Năm thấy ông bà tình nồng ý đượm chắc chẳng có gì sai bảo nên lén ra ngoài chỗ mợ Trâm đang thập thò. Lâu lắm mới gặp mợ, tại đợt vừa rồi dì Chín sinh ba vất vả nên vú xin bà cả đi chăm.

-"Mợ Trâm, dì Chín gửi cho cậu mợ ít thịt chua lá ổi đó, mà giấu giấu đi chớ bà hai nhìn thấy khéo bà nốc hết."

Mợ rối rít cảm ơn. Dì Chín, nhân vật mợ chỉ nghe kể qua lời vú Năm chứ chưa từng được gặp mặt, nôm na rằng khi xưa dì chính là người đỡ đẻ cho bu Phúc và bu Yến, xong qua đó mấy tháng thì dì đi lấy chồng xa quê luôn, chẳng về nữa, nhưng lần nào có dịp cũng gửi quà cho cậu hai, hỏi thăm cậu hai, phải chăng cậu hồi còn đỏ hỏn đã rất đáng yêu nên dì có ấn tượng mạnh?

-"Tình hình cậu làm mộc ở mãi huyện nào, có khá khẩm hơn không mà sao chẳng thấy về mấy?"

-"Ơ cậu mới về tuần trước nhưng xong lại đi luôn đó vú."

-"Khổ, thôi cậu mợ cố gắng, còn trẻ còn phấn đấu, sau già ắt hưởng lộc."

Nói dối vú mợ hơi áy náy, nhưng kệ đi, tại vú thật thà chất phác, sợ không giữ được chuyện. Thấy vú bảo mợ Chi không có nhà nên mợ cầm thịt chua về đưa luôn bu Phúc, tại lòng mợ bồn chồn chẳng nuốt nổi, nếu không phải trùng tên nghĩa là cậu đậu rất cao còn gì, thế thì tốt quá. Nhưng nếu trùng tên thì sao? Nhỡ đâu mừng hụt?

Đêm đến mợ cũng nào có ngủ được mấy, chập chà chập chờn, nghe tiếng gà gáy lại giật mình tỉnh giấc, lại chạy ra đầu ngõ ngóng mợ Chi. Cậu Hưng từ lúc biết kết quả tâm trạng bất ổn định, mợ bận dỗ cậu, mượn ngựa phú ông đưa cậu đi đây đi đó giải khuây, mãi nửa tháng sau mới về. Thấy mợ Trâm đợi mợ mới giật mình sực nhớ ra cái bọc cậu hai gửi, ba chân bốn cẳng lao qua phòng lấy rồi rủ mợ hai ra bụi chuối tâm sự.

Cái người tên Lâm đó chính xác là cậu hai, thi văn lọt danh sách ba mươi người, đứng thứ hai mươi bảy, thi võ thì cao hơn, đậu Phó bảng. Cậu xin thầy nói giùm một tiếng với quan lớn không gửi kết quả về làng, đợi năm sau thi Đình thì báo một thể. Mợ Chi đọc thư xong quay sang thở dài.

-"Đợt này cậu hai bị thầy quở trách nhiều lắm đó!"

-"Ơ lạ chửa? Trách gì chớ? Mà sao mợ biết, cậu đâu có viết trong thư đâu?"

-"Tại lão thầy kỳ vọng vào cậu nhiều mà, giờ lại đậu có Phó bảng. Cậu bị lão nhốt riêng một chỗ rồi, trước còn sáng học chiều trồng rau bổ củi cho trường chứ giờ sáng chiều tối đều phải luyện tập. Lão nghiêm khắc ghê lắm, tội cậu. Nhưng tui thấy đợt này thi võ đề cũng kiểu lấy thịt đè người, thầy tui bảo cái tên vật nhau với cậu hai nặng hơn một tạ, chưa vào trận nó đã sồn sồn lên như một con bò tót, cậu không bị đè chết là may rồi."

Mợ Trâm nghe kể thôi mà run cầm cập, mợ Chi nắm tay mợ động viên, mợ cũng quay sang hỏi han mợ ấy.

-"Nè, mợ có ghen không? Ghen tỵ ý, tại cậu nhà tui đỗ cao, mà cậu nhà mợ trượt mất tiêu rồi."

-"Xi, thèm vào. Nói mợ nghe, tại là tại cái người chấm văn đầu óc ngu muội không cảm nhận được tinh hoa trong thơ của cậu Hưng thôi, chớ cậu nhà tui giỏi mà. Trắng trẻo mập mạp, như cục bột nhỏ nhìn thích hết cả mắt, còn cái ngữ đen thui thui như cậu nhà mợ, có cho tui cũng chẳng thèm."

-"Ừ, nhưng mợ buồn không?"

-"Tui không, mỗi tội dân làng này, họ ác miệng quá mợ ạ."

Chẳng phải dân làng này đâu, dân làng nào chả thế. Ở đâu cũng có người này người kia, lúc đỗ cao thì họ tâng tận mây xanh, chẳng may rớt một cái, tha hồ mà xuống địa ngục. Dè bỉu, miệt thị, xỉa xói, mợ quen rồi, cậu hai lại càng quen, còn cậu cả mợ cả chắc phải thích nghi dần dần.

Hai mợ thủ thỉ gần hết buổi chiều, lúc ngồi ngoài vườn sợ mợ Chi nghĩ ngợi nên mợ Trâm chẳng dám tỏ thái độ gì chứ về tới buồng một cái mợ đóng kín cửa, phấn khích nhảy múa tưng bừng. Trong cái bọc của cậu có rất nhiều bạc, toàn bộ bạc được thưởng cậu gửi mợ tất, còn mua thêm cho mợ tấm vải đỏ tươi đẹp mê hồn, tấm này may yếm là nhất rồi.

Mợ cười khúc khích, cẩn thận mở thư đặt lên chiếc ghế đẩu, mợ thì ngồi bệt xuống nền gỗ, tay rờ rờ từng chữ một, mơ màng hồi tưởng lại những gì mợ Chi vừa đọc. Cậu dặn mợ đừng đi làm thuê nhiều nữa, phải ăn nhiều vào, mợ béo mợ khoẻ thì cậu mới gửi được cu tí chứ?

Eo, cái cậu này nói đi đâu vậy? Hai tai mợ đỏ rừng rực luôn, cũng phải, cu tí nhà mợ thoát kiếp hèn rồi còn gì? Gớm cu tí có cha đỗ thi Hội hẳn hoi, nhất cu tí nhé!

Cơ mà năm sau mãi tháng chạp mới thi Đình. Cậu xa nhà cũng ngót nghét một năm rồi, mợ lẩm nhẩm tính toán, giờ mợ mười tám tuổi rưỡi, ra giêng mười chín, vậy thì ra giêng năm sau, cái lúc có kết quả ý, mợ hai mươi xừ nó rồi à? Cậu lại mới chỉ có mười tám thôi, trai mười tám trẻ măng măng, gái hai mươi già đau già đớn, ôi chao ôi, chắc từ giờ phải chú ý giữ gìn chứ không xấu quá cậu về cậu lại chẳng nhận ra thì toi.

-"Trâm...mợ Trâm ơi...có trong đó không mợ? Mau...mau...mợ Chi xảy ra chuyện rồi..."

Vú Năm gọi ngắt quãng, mợ Trâm nghe ban đầu còn tưởng đùa, vừa lúc chiều hai đứa còn rôm rôm rả rả luyên thuyên đủ thứ, thế nào mà ngoảnh đi ngoảnh lại chưa đầy một canh giờ mặt mợ ấy đã trắng bệch, quần áo tóc tai ướt nhẹp. Con Chanh, bà cả, phú ông, ngay cả cậu Hưng lay mãi mợ vẫn cứ im lìm không nhúc nhích.

-"Cậu cả nghĩ quẩn nhảy thác tự vẫn, mợ cả lao xuống vớt, lôi được cậu lên thì mợ xỉu mất."

Vú thì thụt kể lể, mợ Trâm ức chế lườm cậu Hưng, thi rớt thì sau thi lại, người làng nói mặc người ta, họ có tai, họ nói xong họ nghe, thanh niên trai tráng gì mà hèn, thật chỉ muốn xông vào đập cho nhừ tử. Khổ nỗi chuyện nhà trên đâu đến lượt mợ quản, mợ bây giờ cũng đang xem lén ngoài cửa sổ thôi, mợ thấy thầy lang lắc đầu, giọng trầm trầm.

-"Thường ngày mợ cả có luyện võ nên sức khoẻ tốt, chắc sẽ sớm tỉnh...chỉ buồn cho đứa nhỏ...đứa nhỏ...không giữ được rồi."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 63

Mợ Trâm, vú Năm, con Chanh con Bưởi cùng mấy đứa người làm đang bâu kín ngoài cửa hoảng hồn hoang mang nhìn nhau. Bà cả khóc nấc, phú ông an ủi bà thôi trong cái rủi có cái may, cậu thoát nạn là tốt rồi, đứa nhỏ mất thì sau này lại có. Đoạn ông nghiêm mặt đe không ai được hé răng nửa lời cho mợ biết, tránh mợ nghĩ ngợi nhiều ảnh hưởng tinh thần.

Mọi người khép nép vâng vâng dạ dạ, chỉ trừ bà hai xót cháu đâm ra mất bình tĩnh, thấy mợ vừa hé mắt liền xông vào chửi rủa ầm ĩ.

-"Tại mày, tất cả là tại mày, cả mày lẫn con nặc nô kia nữa. Hai con ôn nghiệt bất lương, cậu đang buồn như thế chúng mày còn bỏ cậu đi hì hụi với nhau, tụi bay hại cậu nhảy thác suýt ngỏm, tụi bay hại chết cháu bà!"

Bà giận lắm, khí thế phừng phừng lao tới bóp cổ mợ. Bà bị phú ông lôi ra cho một tát, chưa kịp đứng dậy đã bị cậu Hưng giáng tiếp cho phát nữa, máu mồm bà cứ thế mà hộc. Đau, đau lắm, đau như người ta cầm dao nhọn rỉa từng khúc ruột, u uất, tái tê, nhiều lúc bà chỉ muốn nuốt lá độc cho nhanh. Nhưng rồi sao? Chỉ sợ lúc cậu biết sự thật, cả đời cậu sẽ phải sống trong ăn năn, thế cho nên bà lại không nỡ chết!

Người làm lôi bà ra ngoài, phú ông lệnh tất cả giải tán, trong phòng chỉ còn cậu mợ. Từ lúc tỉnh mợ chưa hề nói câu gì, không mắng cậu đồ hèn, không oán trách vì mất đứa nhỏ, cũng chẳng kêu la ăn vạ. Mợ chỉ nằm yên một chỗ, đôi mắt vô hồn nhìn lơ đễnh qua vườn mận.

Cậu thi rớt, chẳng ai dám mỉa mai trước mặt, nhưng như vậy không có nghĩa họ thôi bàn tán sau lưng. Cậu đi đâu cũng bị người ta nhìn lén, cái nhìn đó, chẳng phải ánh mắt ngưỡng mộ thán phục như trước, mà là khinh bỉ. Lần đầu tiên cậu đồng cảm với thằng hai, mới bị miệt thị mấy ngày cậu

đã tưởng như phát điên. Còn nó, cả đời nó, từ khi sinh ra đã mang phận hèn, chả hiểu nó làm cách nào để vượt qua?

Cách đây hai tuần có mấy đứa thì thụt với nhau ngoài đầm sen vô tình lọt tai cậu mợ, cậu khi xưa huyênh hoang ngang ngược, mà giờ cậu tự thấy nhục nên chỉ rơm rớm bỏ đi, mợ thì máu nóng hầm hập, nhảy vào tẩn cho tụi kia một trận lên bờ xuống ruộng.

Khi bu cậu bận buồn, bận khóc, khi thầy cậu bận dỗ bu, khi Trâm bận mong tin thằng hai, khi tất cả mọi người quay lưng với cậu, thì mợ vẫn bên cậu. Mợ mượn thầy ngựa đưa cậu xuống phố huyện chơi, cậu ở phía trước nép vào người mợ. Có bữa trời đổ bão, cậu dỗi chẳng muốn dừng trú mợ vẫn chiều cậu, mợ khoác cho cậu chiếc áo choàng của mợ rồi đánh ngựa đi đầu đầu, vừa đi mợ vừa khen cậu giỏi, mợ mắng cái người chấm thi, mợ xoa đầu cậu, cậu ôm eo mợ, chợt thấy tâm trạng phấn chấn lên hẳn.

Chiều nay tìm mãi chẳng thấy mợ đâu, cậu lại rơi vào khủng hoảng. Cậu nghĩ chưa thông đã làm liều, hại mợ, hại con cậu mợ. Cậu buồn thiu, lững thững bước ra vườn nhoài người bứt trái mận chín đỏ, đoạn quay lại ngồi bệt xuống bên giường, cẩn thận đặt nó vào lòng bàn tay mợ.

-"Cái mạng này của tui là do mợ mợ nhặt về, kiếp này mợ bảo tui làm trâu chó gì tui cũng chịu, mợ đừng như vậy nữa, nói với tui một câu đi."

Lông mi cậu cong vút chớp chớp nhìn mợ, khoé mắt đẫm lệ. Người đâu mà đẹp như tranh vẽ, mợ mủi lòng, cố nặn ra nụ cười gượng gạo.

-"Chỉ kiếp này thui hử?"

-"Thế mợ muốn sao?"

-"Kiếp sau nữa ý, đền bù cho tui, cậu phải là người đeo đuổi tui trước. Nhưng ban đầu tui không thèm thương cậu đâu, tui thương một người khác như cậu thương Trâm nè, sau đó cậu cua chán chê tui mới chịu ưng."

Mợ sụt sịt ra điều kiện, cậu ừ ngọt ngào. Rạng sáng hôm sau cậu sang cáo lỗi với mợ Trâm, cậu gãi đầu gãi tai kêu cậu nỡ nợ mợ Chi rồi, chắc

chẳng rước được Trâm nữa đâu, đành hẹn Trâm qua hai kiếp vậy. Mợ Trâm bụm miệng cười tủm, lâu lắm mới thấy cậu cả dễ thương đến vậy, mợ làm bộ nghiêm túc bảo.

-"Chịu thôi cậu ạ, tại tui với cậu hai hẹn nhau đời đời kiếp kiếp rồi."

Cậu cả ngớ người, nhưng cậu cũng chẳng bận tâm mấy, Trâm hẹn nó mấy kiếp kệ Trâm, cậu giờ có Chi rồi, cậu còn phải trả mợ đứa nhỏ bị mất đây này. Cậu mợ lao động quần quật hăng say, mãi một năm rưỡi sau mới có tin mừng. Thời gian đó mợ thấp thỏm ghê lắm, nhưng bu mợ dạy đúng thật, mình cứ sống thật tốt, không bon chen không tỵ nạnh không hại người, rồi đời mình sẽ toàn chuyện vui thôi.

Đó, mợ sắp có cái hĩm rồi đấy. Mợ đoán thế vì mợ thích ăn ngọt, mợ Trâm đợt này cũng vui, cậu hai sắp về mà. Mỗi lần cậu cả bận học với thầy đồ mợ lại chạy sang làm nũng mợ ấy.

-"Ê, trèo lên hái tui quả hồng xiêm đi!"

-"Mợ thật, bao nhiêu người làm chẳng sai, cứ rình tui thôi. Tui hái cả rổ kia kìa, nốc được nốc hết đi. Xong tránh ra cái, tui còn đang bận."

-"Xi, bận gì mà bận, tui chả biết thừa, mợ cắt giấy dán tường trang trí đón cậu hai về chớ gì? Nhanh nhể? Mới ngày nào cậu khăn gói quả mướp lên đường, mới đó thôi mà đã qua ba cái Tết, nháy mắt cái mợ đã hai mươi, già chua già chát. Sợ cậu chẳng dám nhận mợ nữa ý, hê hê, mà chẳng biết cậu đỗ không nhỉ?"

-"Tui đánh chết cha mợ bây giờ, ăn sằng nói bậy. Cậu đậu hay không tui chẳng quan tâm, cu tí được xoá phận hèn tui mãn nguyện rồi, còn tui ở lều lá cả đời cũng được, miễn ở với cậu."

-"Ui cha cha, lãng mợn...lãng mợn quá a..."

Một mợ lườm nguýt, một mợ cười khúc khích cười. Cô Mõ ghé qua sang sảng nhắc nhở, ô hay các mợ mải buôn không nghe thấy chuông đình à mà còn đứng đó. Cái chuông ấy, chỉ vang lên khi có việc gì trọng đại lắm

thôi, lần gần đây nhất kêu là dịp cậu cả đỗ thi Hương mấy năm trước. Hai mợ há hốc nhìn nhau, đoạn cuống quít kéo nhau ra đình, ôi chao ôi, đông gì mà đông dữ tợn?

Làng trêu xóm dưới bu nhau chật kín sân, nghe đồn quan lớn về. Mợ Chi mợ Trâm đến muộn chỗ đứng cũng chẳng còn, đành rủ nhau trèo lên đống rơm đằng sau, từ đó nhòm vào phía trong thấy quan đang chào các bô lão, nôm na hỏi thăm bà con năm nay mùa vụ thế nào, rồi nghe bảo giống ngô mới bị sâu bệnh tấn công có ảnh hưởng nhiều đến sản lượng không?

Mọi người đua nhau đáp lời quan. Trò chuyện một lát thấy đông đủ rồi, quan mới e hèm trình bày vắn tắt, rằng trong kì thi Đình vừa rồi làng ta có người đỗ cao, bên văn đỗ hạng ba, ông Thám, tức Thám Hoa, bên võ đỗ đầu, Đình Nguyên, hay dân gian còn gọi là ông Trạng.

Tin tức lan ra, cả đình nhao nhao. Có người tay bắt mặt mừng, có kẻ lại băn khoăn suy đoán hay do quan già nên nhầm? Cũng phải thôi, râu tóc bạc phơ thế kia lẫn là chuyện bình thường. Quan cười hiền, hắng giọng trịnh trọng thông báo.

-"Võ Trạng Nguyên năm nay tên Lâm, thuộc dòng họ Phạm, thân phụ Phạm Kim, thân mẫu Lê Hồng Phúc. Thưởng xã Đại Cường mười hòm vàng ròng, hai giương lụa cấp cao, ba chục ngựa tốt, năm chục trâu khoẻ...thưởng thôn Kim Giang mười lợn mười bò mở tiệc ba ngày ba đêm..."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 64

Danh sách quà thưởng, chao ôi nó dài cơ man là dài, từ phú ông, bà cả, bà hai, vợ chồng cậu cả, mợ hai, ai ai cũng có phần. Đã thế mỗi hộ gia đình ở cùng làng với Trạng Nguyên còn được thêm một bức thư pháp đẹp mê li, làng bên được dịp ghen nổ đom đóm mắt.

Cái cậu hai lầm lì như pho tượng đó hử? Tưởng đang làm dưới xưởng gỗ chứ? Thi Hương trượt, thi Hội kết quả còn chẳng báo về thôn, đùng một cái đỗ thi Đình là sao? Mấy mụ ghen ăn tức ở sồn sồn thắc mắc, bu Trinh cu Trí giải thích bở hơi tai, nói hoài nói mãi tụi nó chả chịu tin, hai bu con mệt quá chả buồn đoái hoài nữa. Kệ, đậu thì cũng đậu rồi, thưởng thì cũng thưởng rồi, phục hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì sất.

Bu kêu cu Trí chạy về báo cho Trâm mau đi, Trí hí hửng chỉ tay lên đống rơm, í ới gọi. Mợ Trâm nghe, cơ mà đầu óc mợ vẫn còn chuếnh choáng, người ngợm loạng choạng thế nào bước hụt một cái, như con xoay lăn lông lốc mấy vòng. Mợ Chi hốt hoảng trèo xuống, bu Trinh cu Trí cũng cuống quít lao tới.

-"Mợ Trâm, sao không mợ? Đau không?"

-"Ừ."

-"Cậu đỗ rồi đó, đỗ cao hẳn hoi, mợ giờ làm bà lớn nha, sau này có lộc lá gì nhớ cho tui hưởng ké!"

-"Ừ."

-"Ừ ừ cái gì mà ừ...mợ bị điên hả?"

-"Ừ."

Thôi toi, đích xác là vui quá hoá r`ôr`ồi. Cu Trí tặc lưỡi kéo chị gái v`ề, cả buổi mợ ng`ồi ngẩn ngơ như con dở ngoài hiên, thi thoảng lại nhìn trời nhìn đất nhìn mây tủm tỉm cười một mình. Cười chán thì mợ với cái nón của bu, chạy ra giữa sân vừa hát vừa múa, mợ múa kể cũng đẹp, cơ mà lòng bu cứ lo lo kiểu gì ý.

-"Thôi chào bu, chào cu Trí, tui ra chợ đây!"

Mặt mợ tươi roi rói, bu thót tim hỏi dò.

-"Ra chợ làm gì?"

-"Ra mua son phấn để trát, với mua váy mới nữa, sớm mai còn đón cậu. Quan chả bảo đấy thôi, bu quên r`ồi hử?"

-"Ừ...không...không...quên..."

Mợ vẫy tay tạm biệt, bu nom theo dáng mợ thở phào nhẹ nhõm, tốt quá, mợ xem ra vẫn còn tỉnh chán. Chứ mòn mỏi đợi ch`ồng ba cái Tết, nay ch`ồng sắp v`ề mà lại bị chập mạch thì uổng chết.

L`ần đ`ầu tiên kể từ khi sinh ra mợ dám tiêu hoang, thấy cái gì đẹp đẹp, có thể đắp lên người là mua li`ền. Nhát nhát lại có người trêu mợ lớn, mợ lớn ăn gì vào đây em miễn phí, mợ lớn thích món nào em giảm giá cho, mợ lớn ơi phú ông bố trí cho mợ gian nhà trên khang trang lắm, để em h`ầu mợ dọn đ`ồ.

Ôi chao ôi, lớn bé cái gì chứ, thẹn muốn xỉu à. Với mợ chưa muốn chuyển đâu, l`ầu lá tuy lụp xụp nhưng đ`ầy ắp kỉ niệm của cậu mợ, giường cậu đóng, n`ền cậu ốp tấm gỗ, cả nhành phong lan treo trên bậu cửa sổ nữa, thôi mợ nằm ở đây một đêm cho đỡ lưu luyến, mai cậu v`ề tính sau.

Bà hai thì chuyển lên nhà trên trước r`ồi. Ban đ`ầu nghe con mụ Trinh kể lể sự việc, biết bị cậu mợ lừa vố đau bà uất ứa nước mắt. Nhưng nom bà cả ngất xỉu, r`ồi lúc sau mời bao nhiêu th`ầy lang tới bắt mạch kê thuốc cũng chẳng nuốt nổi thìa cháo bà lại như mở cờ trong bụng.

Tiểu thư Đinh Phi Yến mà cũng có cái ngày này cơ à?

Khốn khổ là thế, vậy mà phú ông nào có ở bên dỗ dành được đâu? Ông còn bận ra đình hội ý với trưởng thôn cùng các bô lão kế hoạch ngày mai đón tiếp Võ Trạng Nguyên. Từ lúc quan về tới giờ dân làng nhìn ông khép nép kính cẩn, ai gặp cũng chúc tụng ca ngợi, nói không có chút mát mặt nào là nói điêu.

Ông dốt, bà hai dốt, vậy mà lại tòi ra được cậu hai thông tuệ hơn người, nhà có phúc ghê. Các cụ thường bảo, phúc đức tại mẫu, xem ra công lớn thuộc về bà hai. Bà mặc chiếc yếm thêu hoa cải vàng, ưỡn ẹo sánh bước bên ông, thủ thỉ tâm sự bao nhiêu ngày ăn dè ở xẻn tích tiền cho cậu trốn quê tìm thầy xin học. Bà nghẹn ngào chấm nước mắt, ông nghe vừa cảm động vừa thán phục.

Đỗ thi Đình, ôi chao, cả cái làng này, cả cái thôn này, à không, cả cái xã này đi, mấy chục năm rồi làm gì có ai? Lại còn đứng đầu bên võ, rạng danh cả gia tộc chứ đùa à? Đất đai rộng rãi thẳng cánh cò bay, vàng bạc châu báu tích đầy dưới kho, lại còn có người làm quan, ở cái xứ này, còn dòng họ nào địch được với dòng họ Phạm nhà ông đây?

Ông bước từng bước oai phong bệ vệ, mặt vênh ngang cái bánh đa nướng. Phàm là người trước đây khinh ông, giờ ông chỉ nhìn nó bằng nửa con mắt. Cái thằng cai tổng chứ ai, khi xưa tranh Yến với ông, tranh chẳng nổi, dám chê ông dốt thơ hử? Ư ha, dốt đấy, ông đây dốt nhưng con ông đây thi văn vẫn được Thám Hoa nhé, chê chê cái khỉ.

Quan cho mười lợn mười bò, ông đầu tư thêm gà vịt ngan ngỗng. Gớm của nhà ông đâu có thiếu, chỉ sợ dân thôn làm không xuể thôi. Công nhận cũng tấp nập rộn rã thật, mọi người tụ tập suốt từ canh một tới canh năm chuẩn bị cỗ bàn. Cỗ nhà phú ông mà, đám cưới cô con gái trưởng thôn so ra chỉ là con tép.

Các cụ già với mấy đứa nhỏ lít nhít thì dậy muộn hơn, không có việc gì phải phụ trách nên đi bộ ra ngoài bờ đê xếp hàng hai bên đón Trạng Nguyên. Mợ hai đêm qua cũng nào có chợp mắt được, nhưng chân tay bủn rủn đụng đâu hỏng đấy nên bị bu mợ với các thím các dì đuổi ra, mợ đi dạo

loanh quanh từ lúc trời còn nhá nhem tối, xong nhọc quá mợ chọn vị trí đẹp ngay cạnh cổng đình đứng đợi cậu.

Có vài canh giờ thôi mà mợ ngỡ như cả năm, từng khắc trôi qua sao mà chậm đến lạ kỳ? Mãi tới khi mặt trời đứng bóng, mợ nhớ mợ đang ngó ngó nghiêng nghiêng thì nghe tiếng pháo nổ lộp động, tiếng vỗ tay giòn giã, tiếp theo là tiếng tụi nhỏ gào thét ầm ĩ.

-"Bớ bà con làng nước, bớ tụi bay ơi...ông Trạng...ông Trạng về làng, ông Trạng về rồi...bớ tụi bay ơi..."

Mợ cố kiễng chân, mợ thấy cờ đỏ rực rỡ, mợ thấy kiệu lớn hẳn mười sáu người khiêng, cả một đoàn lính trang nghiêm hộ tống phía sau. Họ đi đến đâu, người dân tươi cười vẫy chào tới đấy. Chỉ một kiệu thôi nên mợ cũng bớt lo, sợ hai kiệu lại có cô nào ngồi kiệu sau thì hỏng. Cơ mà kiệu to quá nhỉ? Nhỡ đâu lại ngồi chung?

Trống ngực mợ đập thình thịch, mợ nín thở cầu nguyện. Cầu được ước thấy, trong kiệu, chỉ có mình cậu. Võ Trạng Nguyên đó, cái người oai phong bệ vệ hào khí ngút trời chính là cậu hai nhà mợ đó, cái người đĩnh đạc đang bước xuống kiệu ý, chồng mợ đấy. Thế còn con nhỏ mặc áo nâu quần vải, từ đâu ẻo lả chạy lăng xăng lên trước, yểu điệu chỉnh áo phủi bụi cho chồng mợ, e ấp ghé tai chồng mợ thì thầm, nó là ai?

Là ai mà chồng mợ lại vỗ về nó? Là ai mà tim mợ đau thế này? Mợ gạt nước mắt, tủi thân chạy một mạnh lên núi, leo lên ngọn thác cao nhất, chua xót nhìn theo dòng nước chảy xiết bên dưới.

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 65

-"Ê...ê...đừng có ngu mà nhảy nhá, nhảy là chết toi luôn đó, tui không cứu nổi đâu, tui không muốn mất cái hĩm!"

Mợ Chi gọi thất thanh bên dưới, mợ Trâm ngoảnh lại càu nhàu.

-"Dở à? Lên hóng gió tý, làm gì mà căng?"

-"Mợ mới dở ấy, mắt nhắm mắt mở ban nãy dẫm vào chân tui đau điếng đây này. Cả làng đón Trạng mình mợ đứng trên đấy bán dáng hử? Hay muốn chơi trò đuổi bắt, muốn Võ Trạng Nguyên phải đích thân lên rước cho nó hoành tráng."

-"Tui không có!"

Mợ Trâm hét toáng lên, uất ức tích tụ dâng tới đỉnh đầu, mợ nóng người quát tháo inh ỏi.

-"Cái con ranh đó xấu hoắc à, ăn mặc bẩn thỉu thì nào có phải tiểu thư khuê các gì cho cam? Đào bưởi xẹp lép, lông mi không dài bằng tui, tóc không mượt mà bồng bềnh như tóc tui, mặt cũng không phúc hậu như tui. Được mỗi cái điệu hơn tui chứ gì? Tui không chịu đâu, tui hận chết mất!"

-"Con nào? Mợ nói gì tui không hiểu?"

-"Cái con yêu nữ cậu hai rước về ý, lúc cậu nhà tui xuống kiệu nó õng ẹo chỉnh áo cho cậu, cậu còn vỗ về nó nữa, cậu thương nó xừ mất rồi, xa mặt cách lòng, chắc cậu quên tui rồi."

Mợ hai khóc lóc ai oán, mợ cả ôm bụng cười ngặt nghẽo.

-"Mợ thức trắng cả đêm nên nhìn gà hoá quốc hử? Cả một đoàn toàn thanh niên trai tráng móc đâu ra yêu nữ? Nó là giai đó, giai nên bưởi đào héo hon là phải rồi. Cậu hai chỉ đập nhẹ lên vai nó thôi mà, vỗ vềlúc nào?"

Mợ Trâm cãi chày cãi cối làm gì có thằng đàn ông nào tóc tai loã xoã người ngợm ẻo lả như lá liễu mùa thu vậy đâu? Mợ Chi hỏi xoáy thế ngày trọng đại như vậy, làm gì có con đàn bà nào lại không mặc váy yếm? Hai mợ tranh luận một hồi không bên nào chịu bên nào, rốt cuộc đành rủ nhau xuống núi nhòm lại.

Kết quả mợ Chi thắng. Mợ Trâm thua, đuối lý cơ mà cười như nắc nẻ. Cổng đình đóng rồi, phía trong cậu hai, phú ông cùng các bô lão đang dâng hương. Bên dưới là hàng ghế của các quan khách, bu mợ, cu Trí, bà hai, cậu cả được ưu tiên ngồi đầu.

Cậu Hưng ban sáng còn chốt trái cửa khóc rấm rứt trong buồng. Mợ Chi phải phân tích mãi, rằng hôm nay cậu không đi đón cậu hai thì cậu quá hèn. Buồn vì người ta hơn mình, vậy buồn cả đời hử?

Cậu nên nhớ, bây giờ cậu chỉ là con trai của phú ông ở ngôi làng nhỏ xíu. Còn cậu hai, Võ Trạng Nguyên của cả nước, việc cậu ấy nhậm chức chỉ là sớm muộn thôi, hằn học, gây hấn với quan lớn, được ích lợi gì đâu? Chi bằng cứ vui lên, quân tử chúc mừng, lấy tấm gương của người ta mà phấn đấu.

Cậu cả nghe vợ, rồi cũng xuôi. Mợ cả nom phong thái của chồng hài lòng vô cùng, trong khi đó mợ hai tiếc hùi hụi, giá kể không ngu thì có phải giờ mợ đang ngồi chễm trệ trong sân đình ngắm cậu không? Nào có phải vắt vẻo trên cành sấu với mợ Chi như bây giờ?

-"Này, thi thoảng cậu hai lén đưa mắt tìm mợ hay sao ý!"

-"Ôi dào không phải đâu, chắc xa quê lâu ngày giờ quan sát đó đây tý mà."

Thẹn thẹn nên nói đại vậy chứ lòng mợ Trâm hoa nở ngập tràn rồi ý chứ. Mợ Chi kêu cái hĩm đói rồi mợ phải vềăn trước đây, mợ Trâm thì

vẫn kiên trì hóng hớt. Mấy cái người trong đó, nói rõ lắm ý, lại còn bao nhiêu thủ tục rườm rà, hết hành lễ với thầy Kim bu Phúc, các bô lão, phát lì xì cho từng người một tới bọn trẻ trong thôn lần lượt lên xin chữ lấy may, xong xuôi cũng tới xế chiều.

Bấy giờ cổng đình mới mở. Đông đúc quá nên cỗ bàn lần này quyết tổ chức ở nhà phú ông, nhà ông thì rộng rồi, ông cho bắc rạp từ đêm qua, mọi người tha hồ đánh chén. Ở mấy ngày ông cũng chiều, chỉ sợ các vị không đủ sức ăn thôi!

Đoàn người nô nức ùa đi khai tiệc, đi cùng Võ Trạng Nguyên lúc nào cũng có lính canh chừng tứ phía, lại còn bao nhiêu kẻ nô nức muốn tới gần chiêm ngưỡng dung nhan. Nháo nhác xô bồ, mợ hai chịu chẳng thể nào mà chen được, mợ đành chạy thật nhanh đến chỗ ngã ba đón đầu, mợ chỉ cần cậu đi ngang qua nhìn thấy mợ một cái là được rồi, cho cậu biết rằng mợ có ra đón cậu.

Mợ thẫn thờ nhìn đám đông tiến tới lúc một gần, đông nghịt luôn, mợ mất dấu của chồng mợ luôn rồi, thấp quá kiễng mãi không nom thấy bóng cậu đâu. Mợ tiu nghỉu cúi gằm mặt đá đá mấy viên sỏi ven đường. Đã buồn nẫu ruột thì chớ, lại còn bị đứa nào chọt một cái vào eo đau điếng chứ, đúng là phạt rồ lên được.

Mợ toan chửi đổng một trận cho bõ tức, mà chưa kịp xả giận, đã bị cái đứa đó kéo tay hoà vào dòng người. Cái đứa ấy, mợ không rõ mặt, nhưng bàn tay này, hơi ấm này, cả tấm lưng rộng lớn và bờ vai vững chắc kia nữa, trong mơ mợ cũng nhớ, cũng mong.

Bên cạnh mợ toàn người là người, chật cứng, đằng sau mợ tụi nó xô đẩy nhau khốc liệt, đẩy mợ đập mặt vào lưng người phía trước. Bàn tay còn lại của người ấy bao bọc nốt tay kia của mợ, rồi vòng hai tay mợ qua eo người ta.

Thi thoảng những ngón tay bị siết rất chặt, sống mũi mợ cay xè, mắt mợ đỏ quạch. Mợ khóc, chẳng biết vì sao lại khóc nấc lên nữa, khóc thì khóc thôi. Có ông Trạng che cho rồi mà, cứ chúi đầu vào lưng ông ấy, lau nước mắt lên áo ông ấy, chả sợ xấu hổ đâu.

Mợ ước khoảnh khắc đó kéo dài mãi mãi ấy, tiếc rằng, giờ khác xưa khác, nay là ông Trạng rồi, có phải cậu hai của riêng mình mợ nữa đâu. Đến cửa một cái ông Trạng phải theo cha đến nhà thờ tổ tông làm lễ, toàn những bậc trưởng bối trong họ, mợ phận đàn bà nên đành chui xuống bếp sắp mâm sắp bát thôi.

Cơ mà cái ông Trạng đó, trước khi đi ông còn bấu eo mợ cái rõ đau, xong mặt ông tỉnh bơ luôn à, ghét nhỉ? Còn sợi dây đỏ mảnh dẻ nữa, đeo trên tay mợ từ lúc nào đây? Xâu qua sợi dây có duy nhất một đoá hoa nhỏ đúc từ đá quý, cũng màu đỏ nốt, màu mợ thích nhất. Trên đoá hoa khắc chữ gì, thì mợ chịu không biết. Mợ Chi cũng chịu luôn, mợ ấy kêu chữ cổ, nhưng cứ nằng nặc đòi cái vòng cho con hĩm.

-"Quên đi, con hĩm nhà mợ còn chưa ra, đeo sao được. Để đó cho con Lúa nhà tui."

Cái Trang phản bác, nghe đồn đây là vòng bình an của ông thầy phong thuỷ, ông có cái túp lều ở cạnh suối Yến trên đường ra chùa Hương Tích. Lều nhỏ xíu mà mỗi năm đón cả ngàn lượt khách quá giang, chủ yếu là nhờ xem tướng, xem hướng xây dựng nhà cửa làm ăn, còn về việc phát vòng bình an, ba năm mới phát một lần, mỗi lần chỉ phát đúng hai cái.

Bởi vậy nên mới hiếm, ai cũng muốn có. Thím Phương chú Trình xin cho bé Ngọc, vợ chồng Nhung Nam xin cho thằng Bắp, vú Năm xin cho con dì Chín, cu Trí năn nỉ dành đồ cho con Dung, gian bếp nghi ngút khói tự dưng sôn sôn cả lên. Tranh nhau mỏi miệng, tiếc rằng mợ hai lắc đầu ngu ầy nguậy, đoạn lừa lừa chạy biến theo thằng ẻo lả.

Nó vẫy mợ từ nãy rồi, thấy mợ ra liền đưa tới căn phòng phía Tây. Mợ vào trong trước, nó ở ngoài ngó nghiêng ngó dọc không thấy ai bám theo liền thở phào đóng kín cửa, run run bê bát ngọc chuẩn bị sẵn kính cẩn đưa mợ.

-"Huyết yến đó mợ, mau, mau ăn cho nóng."

Mợ Trâm tươi cười đón lấy chiếc bát, mùi thơm ngào ngạt quả thực khó cưỡng. Huyết yến, cả đời mợ cũng chưa thấy huống chi là thưởng

thức. Mợ khéo léo múc một thìa nhỏ, vừa định nếm thử thì tình cờ bắt gặp tên đó lén lút lau mồ hôi hột, mợ chợt bần thần, rồi rất nhanh liền lấy lại tinh thần, mợ đưa chiếc thìa về phía nó, nhỏ nhẹ bảo.

-"Ngươi theo cậu vất vả, cho ngươi dùng trước!"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 66

-"Thật ạ?"

Thằng bé mắt sáng long lanh hỏi lại, thèm nhỏ dãi ra nhưng vẫn xin mợ đừng nói gì với cậu. Mợ thấy nó vô tư thì lòng nhẹ nhõm hẳn, chậm rãi thưởng thức canh ngon, hại cu cậu há hốc.

-"Mợ bảo cho con cơ mà? Bà lớn gì mà nói lời không giữ lời."

Có đứa lủng bủng chạy ra mở cửa, có người e hèm hỏi chuyện.

-"Tại mi đó, có bát canh mà làm như cháy nhà tới nơi, làm mợ tưởng có độc."

-"Chả cháy thì thôi à? Huyết yến được thưởng nấu lên tổng cộng có năm bát, chỉ dành riêng cho các vị máu mặt, cậu hai lại sai con đổi bát của cậu đưa mợ, nhỡ bị phát hiện thì có mà ăn cám, cả con và cậu cùng nhừ đòn thôi. Gớm cậu khoẻ cậu sợ gì, có con nè, mợ xem cái thân nhỏ nhắn này xơi ba trượng khéo liệt giường."

Thằng nhỏ ấm ức kể khổ. Mợ hiểu mà, nhà trên bao nhiêu quan khách, đồ quý hiếm như vậy cậu không dùng sẽ đến lượt người khác chứ mợ phận đàn bà, bao giờ cho có phần? Cậu hai liều quá, mợ mà biết chuyện từ đầu chắc nửa thìa mợ cũng chẳng dám nuốt.

-"Tui thật có phúc!"

Mợ cảm thán, nó gật đầu đồng tình. Mợ giúp nó sửa lại mái tóc lởm chởm, nó ngồi bệt dưới đất kể mợ nghe chuyện linh tinh.

-"Con tên Húng, mồ côi từ nhỏ, mùa đông năm kia đi núi về bị cảm lạnh, ngất ngay cạnh cổng trường cậu, được cậu cứu, khi tỉnh dậy liền bán thân cho cậu để tạ ơn. Thực ra ban đầu cậu không chịu đâu, nhưng con sống chết đòi theo, với tại con giúp cậu đuổi khéo mấy cô bám cậu mà."

-"Hử? Cô nào? Tưởng trường toàn nam chứ?"

-"Là thế, nhưng mấy nhà gần trường thì thi thoảng hàng tháng người thân vẫn qua thăm. Từ đợt cậu đậu thi Hội mấy tên học cùng đã gạ nhận em rể. Con cứ ôm cậu phát các cô chạy mất dép, khổ nỗi có một vị tiểu thư vẫn bám dai lắm, cô ấy thề kiếp này không gả cho cậu thì sẽ lên núi đi tu đó, nghe chừng rất cương quyết."

Chẳng riêng tiểu thư đài các, cậu mới về chưa tròn một ngày mà phải tới chục nhà dắt con gái sang tìm mợ. Có nhà chỉ ngỏ lời khéo mong mợ nhận làm chị em kết nghĩa, cho nó ở cùng mợ, thơm lây cái phúc của mợ. Có nhà lại đi thẳng vấn đề luôn, rằng gả cho cậu, giúp mợ chăm sóc cậu, san sẻ gánh lo cùng mợ.

Lại có nhà, mười đời bán nước mắm tiếng tăm lừng lẫy cả thôn, trước nom thấy cậu mợ tránh như tránh hủi, thế nào nay cũng ẵm đứa nhỏ còn chưa mọc răng sữa chạy qua thương lượng.

-"Mợ xem đáng yêu chưa nè, cái môi chúm chím đúng dáng bà hai của ông Trạng rồi còn gì nữa? Mợ về kêu Trạng rằm tháng sau qua rước em nhé, thầy bu em đãi nhà mợ ăn nước mắm cả đời luôn."

-"Ôi chao ôi quý hoá...quý hoá quá, khỏi khí không phải em đây sinh tháng chạp thím nhể?"

-"Vâng, đúng mợ ạ, đúng tháng chạp."

-"Thôi chết, tháng chạp thì khắc với bát tự của cậu rồi, chán thế chứ nị, đành hẹn thím khi khác vậy!"

Mợ ra điều tiếc nuối, đích thân xuống bếp gói ít xôi thịt tình cảm đưa thím, đon đả sai cu Húng tiễn khách. Đoạn, mợ quay lại giật bình rượu từ

tay con Thuận, bảo nhường cái chức rót rượu cho mợ. Nó la oai oái, kêu mợ giờ là mợ lớn rồi, ai lại hành xử như thế, còn đâu quy củ phép tắc nữa?

Nhưng mợ chả thèm quan tâm, mợ thay bộ váy yếm nâu sẫm giả dạng người làm rồi lén lút đi lên nhà trên, đằng nào cái mâm của cậu cũng toàn mấy quan lớn và bạn học cùng trường mới về chơi ban chiều, có ai biết mặt mợ đâu? Mợ chọn chỗ đứng gần cậu nhất, lúc tiếp rượu cũng chủ ý rót cho cậu vơi vơi, tay cậu thường đón cả chiếc chén lẫn tay mợ. Chỉ chạm chút xíu thôi, cậu còn chẳng nhìn mợ, vậy mà lòng mợ bồi hồi khó tả.

Thi thoảng mợ lén cấu eo cậu rồi khẽ nhích người ra chỗ xa xa. Cậu chắc bực mợ lắm, nhưng chẳng trả đũa được. Mợ cười thầm trong bụng, mỗi tội chẳng được bao lâu, tụi bạn của cậu bắt đầu để ý tới mợ, gái quê có cái đẹp của gái quê nhé, nở nang đầy đặn nom sướng hết cả con mắt. Những cái liếc trộm mợ ngày một nhiều, cậu Nguyễn Minh, trưởng nam nhà Thái phó trong men say ngà ngà mở lời.

-"Cậu chấm em rồi đấy, ngày mai theo cậu hồi phủ làm bà năm, khỏi cần cảm tạ."

-"Tui có chồng rồi, tui chỉ thương mình chồng tui thôi."

Mợ cố tình nói to để chồng mợ bớt giận, cơ mà nịnh nọt không ăn thua. Cậu lừ mắt rồi, mợ biết ý cun cút chạy một mạch về phòng. Là phòng thầy Kim bố trí cho mợ, cao ráo thoáng mát, mưa không đến mặt nắng chẳng đến đầu. Có ba đứa người làm đợi để hầu mợ tắm gội. Mợ ngượng nên chỉ nhờ tụi nó chuẩn bị nước thôi. Tại khổ quen rồi ý, sướng chịu đâu có nổi.

Cả ngày mệt nhoài nên vừa lau tóc xong mợ đã buồn ngủ ríu mắt. Nếu cậu ở đây chắc cậu sẽ mắng đó, tóc chưa hong xong cậu chẳng cho đi nằm đâu. Kệ đi, cậu còn bận tiếp khách mà. Đợt trước có lần đang ăn cỗ nhà con Trang cậu bỏ về cùng mợ đấy, nhưng đã là chuyện khi xưa rồi, lúc ấy cậu chỉ là cậu hai thôi, còn giờ, bao nhiêu cặp mắt nom vào, quan lớn quan nhỏ đầu ngồi đó, sao hành động tuỳ tiện được nữa?

Cậu cũng có phòng riêng nên chắc đêm nay chả qua chỗ mợ đâu. Với lại mấy cái bọn công tử ấy chắc còn bắt cậu hầu rượu tới khuya, muốn

trốn e hơi khó. Mợ nghĩ xong gà gật lúc nào không hay, mãi tới khi kẻng đánh canh tư, bị chuột trêu mới mơ màng càu nhàu. Gớm, tưởng nhà cao cửa rộng thì phải hơn túp lều rách chứ, thế nào mà chuột vẫn hoạt động ầm ầm mới tài.

Chuột dưới kia mợ meo meo mấy câu là im re, chuột trên này láo nháo dễ sợ, mợ đạp vài chưởng rồi mà nó vẫn chứ chọt vào lòng bàn chân mợ. Xong còn bò qua váy mợ, lần theo bắp chân mợ, cứ thế nhích dần nhích dần, miết một đường từ eo tới bả vai, tới lúc mợ phát hiện ra mợ vừa chửi oan con chuột thì cả người đã bị đè đến mức không nhúc nhích nổi.

Sống mũi ai kia chạm ngay sống mũi mợ, trán cụng trán, hơi thở quen thuộc dồn dập đan xen. Lồng ngực mợ căng cứng, mấp máy môi nhưng lại chẳng thốt ra được chữ nào, chỉ biết vòng tay qua ôm người đó chặt thật chặt.

Là chồng mợ, cậu của mợ. Là ba cái Tết mợ đợi, mợ chờ. Là nỗi nhớ khắc khoải đằng đẵng từng ngày, là những đêm ôm gối khóc tức tưởi, là những chiều chạy mải miết theo con đê làng hóng tin tức. Tất cả, gói gọn ngay trong vòng tay mợ, sự thực mà ngỡ như đang mơ?

Cổ áo bị nới lỏng, có bàn tay luồn qua lưng mợ, trìu mến vỗ về. Những chiếc hôn nhẹ nhàng quanh xương quai xanh, quyến luyến trên bả vai mềm mại rồi mơn man dọc theo cần cổ trắng ngần, da dẻ mợ tê rần một màu mận chín. Tay mợ bất giác mềm oặt, vô thức buông thõng, ai đó bắt lấy đôi bàn tay lạnh toát ấy, đặt cẩn thận lên vùng bụng nhỏ nhắn, đoạn lại dùng sức ép cả người sát vào với mợ, má áp nhẹ lên chiếc yếm đào, tay vân vê dây yếm mảnh dẻ, ánh mắt trìu mến ngắm nhìn những lọn tóc bồng bềnh, giọng thủ thỉ khàn khàn.

-"Nhớ mợ đến kiệt quệ!"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 67

Khoảnh khắc gặp lại cậu, tình huống như thế nào, đối diện ra sao, nói với nhau những câu gì, đêm đêm mợ đều nghĩ đến. Cậu đi một lèo mấy năm liền, mặc cho mợ bao biện thi thoảng cậu ghé qua nhà lúc tối muộn, dân làng vẫn đồn đại đủ thứ, có người bảo hôm bữa đi công chuyện dọc đường thấy vụ chết đuối, nom giống cậu hai lắm, có kẻ lại khẳng định cậu lấy vợ mới, trốn quê định cư luôn huyện bên đó.

Dẫu biết toàn tin gà tin vịt, nhưng tâm trạng người ở nhà đợi người đi xa nó bồn chồn, nó sốt sắng ghê lắm, mỗi lần nghe lại một lần thót tim. Lo chứ, lo cậu ở nơi mới lạ nước lạ cái không quen, lo cậu ốm, lo cậu bị thầy phạt, ép luyện tập cực khổ, lo trăm lo vạn thứ, lo nhất là cậu quên mất mợ.

Nhỡ mợ già quá, cậu nhận không ra thì sao? Hoặc nếu có nhận ra, sợ cậu chê gái quê một cục, không xứng với cậu nữa. Mợ tính trời tính đất cũng chưa bao giờ tính tới việc sẽ bị kéo vào đám đông như hồi chiều, rồi ngay lúc này đây, người ta còn đang nằm lim dim trên người mợ. Nhớ mợ đến kiệt quệ...chỉ vài từ thôi cũng đủ xoa dịu những cô đơn, tủi nhục của mợ mấy năm qua. Kiệt quệ? Thực ra mợ cũng sắp kiệt quệ rồi, chìm trong hũ mật, ngọt đến kiệt quệ!

Mợ xót chồng cả ngày vất vả nên cố nằm ngoan không cực quậy. Một canh giờ trôi qua, mợ nghe giọng thằng Húng thì thụt vọng vào.

-"Mợ hai...mợ hai...cậu hai có trong đó không...mợ mau gọi cậu dậy đi, theo lệ thì sáng nay phải đi phát quà cho mấy hộ nghèo, phú ông đang đợi cậu ở nhà lớn rồi, trưởng thôn cũng sắp sang đó."

-"Không có, ơ hay cậu đi đâu được nhỉ? Mi chạy loanh quanh tìm xem!"

Mợ muốn cậu được chợp mắt thêm lát nữa lấy lại sức nên tỉnh bơ đáp, thằng nhỏ tin liền, cun cút vâng lệnh. Mợ nào có biết cậu cũng chỉ nằm chứ không ngủ, mợ vừa dứt lời thì vành tai đã bị nhá nhá, cậu kêu phạt mợ tội gian dối. Là phạt á? Phạt kiểu gì không phạt, phạt kiểu này thì...chết mợ mất thôi!

-"Tui còn nói xạo nhiều chuyện lắm ý."

Mợ bạo gan khiêu khích, cậu bấu eo mợ đau điếng, mợ còn chưa kịp la thì cánh môi đã bị bao phủ. Là cậu chủ động hôn mợ, hơi thở nồng ấm còn thoảng chút vị rượu hoa quế khiến mợ dường như cũng chao đảo theo men say, mợ ngây ngô đáp lại, đầu lưỡi nhỏ tinh nghịch chạm vào đầu lưỡi cậu. Ghẹo cậu chút thôi mà bị trả đũa dồn dập, mãnh liệt đến mức đầu óc mợ chuếnh choáng, có những lúc mợ tưởng như mình không thể thở nổi, cả người ngột ngạt tê dại.

Cậu vội nằm sang bên cạnh, ban nãy thấy mợ cậu chẳng nghĩ được nhiều, chỉ khát khao muốn gần mợ, chạm vào mợ, quên mất rằng mợ rất nhỏ, còn cậu, đâu hề nhẹ. Bị đè lâu như vậy, chắc đau lắm, nhưng lại cứ lặng thinh, cậu đi lâu là thế, ở nhà bươn trải nhất định rất cực, vậy mà vẫn lo cho bu cậu, vẫn một lòng đợi cậu, ngốc quá!

Mợ nghiêng người quay sang ôm cậu cười cười, gò má tròn đầy phúc hậu ghê lắm. Một hồi quấn quít khiến dây yếm của mợ hơi lỏng, mảnh vải đỏ tươi quây hờ hững quanh cổ áo tứ thân vô tình để lộ thanh xuân rực rỡ, những ngón tay ram ráp chạm tới nụ hồng e ấp, khẽ mân mê cọ cọ. Má mợ ửng hồng, lòng bàn tay rộng lớn chậm rãi bao bọc nơi ấy, nhè nhẹ vỗ về như xoa dịu trái tim đang run rẩy của mợ.

Cậu nhìn mợ rất lâu, rất chăm chú, ánh mắt cậu, có chút gì đó trìu mến, chút gì đó ấm áp, ngọt ngào không sao diễn tả nổi.

-"Mợ hai, con tìm khắp nơi không thấy cậu đâu cả, con biết thừa mợ nói điêu rồi nhá, thôi có gì để tối làm tiếp, nhanh nhanh mợ ơi kêu cậu ra kẻo phú ông tẩn con nhừ đòn giờ!"

Tiếng đập cửa rầm rầm, tiếng kêu than oai oái hại mợ ngại chín người, vội vàng chỉnh lại váy yếm, búi tóc tai gọn gàng chạy ra mở cửa. Thằng Húng cười hềhề, bên cạnh nó là ba đứa người làm đang đứng trực, đứa cầm khăn đứa bê chậu nước đứa đem áo quần mới chuẩn bị phục vụ cậu. Gớm em nào cũng váy áo xúng xính, son phấn rõ dày, thôi đi ạ, chồng mợ, mợ hầu, khỏi mượn ai.

Mợ đuổi hết, một mình khệ nệ bê đồ vào trong, cậu nom cái dáng lúi húi của mợ, chợt tủm tỉm cười. Mợ được cái tháo vát, làm đâu gọn đấy, mỗi tội so với đàn bà cùng thôn thì tính hơi ích kỷ thôi, máu ghen cũng kinh lắm, vừa giúp cậu cài khuy áo vừa truyền tin vịt.

-"Nghe đồn mấy đứa đó năm ngoái bị ghẻ đó, cậu đừng để nó động vào người, cẩn thận không lây thì toi."

-"Thì chọn đứa nào không ghẻ."

Cậu trêu, mợ nhanh nhảu báo cáo.

-"Ôi dào, dịch ấy mà, đứa nào cũng bị hết, cả cái thôn này mỗi tui là không dính thôi, tại tui đi gặt thuê ở xa mà."

Eo chồng mợ gật gù liền kìa, mang tiếng Võ Trạng Nguyên mà trẻ người non dạ ghê. Mợ sương sướng, tung tăng theo cậu lên nhà lớn, bà cả mặt còn xanh xao nhưng đã dậy sớm ngồi vào mâm rồi, từ giờ trở đi cậu mợ cùng bà hai cũng có tư cách dùng bữa cùng.

Đã là ngày cỗ thứ hai nhưng khách khứa vẫn đông lắm, sân trên sân dưới toàn người là người, nom thấy cậu Lâm bà Yến uất nghẹn họng, bà thềnếu có thể bóp chết cậu bà cũng bóp rồi ấy chứ. Bỏ độc vào thức ăn, sai người dìm xuống giếng, đập đá vỡ đầu, cách nào bà cũng từng nghĩ qua. Cơ mà nghĩ chơi chơi vậy thôi, chứ muốn thực hiện, e rằng hơi khó. Thời thế thay đổi, cậu đâu còn là thằng trẻ ranh nghèo kiết xác thân phận hèn mọn như trước để mà muốn làm gì cũng được?

Sắp làm quan lớn, tương lai chức vị kiểu gì cũng bỏ xa cha bà, nhất cử nhất động đều có bao nhiêu con mắt nhòm vào, sai một li chắc đi ngàn

dặm, không khéo cậu cả phải ăn cơm tù cùng bà, bà nào dám manh động.

Nhưng cũng chẳng thể để bà hai làm càn. Bà đã ra mặt, thì tất nhiên người sánh bước lên phú ông là bà. Bà hai phận làm lẽ, tốt nhất yên ổn đi hàng sau. Bà Phúc ức khỏi nói, vừa nhai đùi gà vừa vắt óc nghĩ cách, suy tới tính lui cuối cùng cũng có kế, ấy chính là lát nữa trước khi ra khỏi cửa, bà sẽ ngáng chân, cho bà cả ngã sấp mặt đi.

Chỉ có điều, chẳng ngờ được tiểu thư bữa nay bớt điệu. Không những không ngúng nguẩy như mọi khi, ngược lại còn chậm rãi từng bước, nghiến răng nghiến lợi chọt cái gót giày gỗ nhọn hoắt lên chân bà. Bà đau tới ứa nước mắt, rốt cuộc đành phải ở nhà chén thêm cái đùi gà nữa.

Cậu hai xa nhà nhiều năm, phong thái đĩnh đạc hơn hẳn. Mợ Chi nghe cậu thưa chuyện với mấy người cao tuổi, thấy hay hay liền ngoảnh sang bắt cậu cả từ nay thôi đừng cứ "tui tui" kiểu trẻ con với nhau nữa, xưng "tôi" bắt chước cậu hai kìa, giống thầy bu với trưởng thôn nữa, người lớn dần đi là vừa. Mợ Trâm phì cười, nhưng mợ cũng ghi nhớ luôn.

Cả nhà đi phát quà được nửa thôn thì thằng Húng tươi hơn hớn lao tới tìm cậu hai, nó kêu tiểu thư gửi thư cho cậu. Mặt cậu rạng rỡ lắm, đọc thư xong còn cẩn trọng nhét vào ống tay áo, tâm trạng vui vẻ hơn hẳn. Sống lưng mợ bất giác lạnh buốt, chân đi theo mọi người nhưng tâm trí thì ở nơi nào mất rồi, mợ cứ bần thần mãi, đến khi một đám đông chạy qua làm ầm ĩ mới ngớ người.

-"Mợ Trâm, hôm qua mợ kêu tháng chạp không hợp bát tự với cậu phải không?"

Bà bán nước mắm hỏi, dường như chỉ đợi cái gật đầu của mợ, bà bán xôi ngay lập tức chen vào.

-"Ừ, con Mai cháu họ tôi, sinh tháng giêng, mợ cũng bảo không hợp bát tự."

-"Dạ vâng, thực sự không hợp thím ạ."

-"Thế mấy người xóm trên, con nhà bà Song sinh tháng hai, con bà Ca tháng ba, con bà Vy tháng tư, con bà Giang tháng năm, con ông Tiệp tháng sáu, mợ đều kêu không hợp bát tự. Rồi chưa kể xóm dưới, từ tháng bảy qua tháng mười một, tháng nào cũng khắc. Vậy rốt cuộc tháng nào mới được hử mợ? Rốt cuộc mợ sinh tháng nào? Bữa nay mợ nói rõ ràng ra đi xem nào!"

Ôi chao ôi, cả đám các bà sồn sồn lên như cái chợ vỡ, mợ cảm giác mấy mụ sắp xé xác mợ đến nơi không bằng. Mợ cuống quá hoá rối, tính sao đây? Tự mợ mua dây buộc mình mà, cậu lại sắp tới nữa chứ, cậu mà biết mợ lén từ chối một đống bà hai tương lai chắc cậu giận mợ lắm.

Mợ biết mà, mặt cậu lừ lừ kia kìa, đến khổ. Mợ đứng trân trân một chỗ, biết tội nên cúi gằm mặt chẳng dám nhìn thẳng vào mắt cậu. Thế rồi tự dưng mợ nghe giọng cậu trầm trầm.

-"Tháng mười ba. Mợ sinh tháng mười ba, tháng mười ba cũng hợp bát tự tôi."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 68

Tháng mười ba là tháng nào hử? Có phải giữa tháng chạp và tháng giêng không? Là cách tính của người trên kinh thành à? Phải chăng trên đó tháng ngắn hơn dưới thôn quê nên một tháng mới nhiều ngày? Hội các bà các mẹ bắt đầu nhao nhao bàn luận, hiển nhiên vẫn có mấy thím tinh ý hơn, biết thừa Võ Trạng Nguyên lấp liếm bênh vợ, nhưng mà thôi, đã nói tới mức đó nghĩa là Trạng cũng chẳng ưng, có lẽ phải tìm tới bà hai thưa chuyện vậy.

Khổ nỗi, bà hai giờ kiêu ngang bà cả chứ đùa à. Gớm, gả cho cậu? Nguyên mợ Trâm gái làng còn chưa đủ hay sao? Muốn rước thêm cả dàn đồng quê về nữa hử? Mơ đi, giờ muốn làm con dâu bà, chí ít cũng phải con quan lục phẩm trở lên, nhé!

Đám đông giải tán dần, trong khi đó đoàn người đi phát quà đã bắt đầu đến nhà vợ chồng ông Tứ. Con trai ông Tứ thua bạc, đem trâu đi cắm mà vẫn chưa đủ trả nợ, nhà cửa tan hoang xơ xác, nghe nói Tết vừa rồi còn không có nổi cái bánh chưng. Cậu hai đặc biệt cho vợ chồng ông thêm năm quan tiền lấy vốn làm ăn, ông bà mừng mừng tủi tủi, chẳng rõ cậu còn nói gì nữa mà khiến bà vợ ông Tứ khóc lóc um sùm, đến đầu chiều thì tự động ra đình gõ kẻng thú tội.

Rốt cuộc sau bao nhiêu năm, mợ Trâm cũng được giải oan cái vụ ăn cắp, sự thật là mợ chỉ đi mót lúa sót thôi, lấy đâu ra nửa sào ruộng mà chôm chỉa cơ chứ. Dân làng bấy giờ mới rõ đầu đuôi câu chuyện, thi nhau bu vào xin lỗi mợ, nịnh nọt mợ, mong mợ tha cho cái tội móc mỉa đặt điều không hay về mợ.

Một điều dạ, hai điều vâng dạ, ba điều mợ lớn, cái kiểu người ta cứ gặp mình là khép nép kính cẩn, mợ Trâm quả thật vẫn chưa quen nổi. Mợ

ngượng chín mặt, len lén chạy ra chỗ cậu với cu Trí đang bàn chuyện. Vừa có người sang báo tin con Dung mới bị đánh sưng trán, thằng bé sốt sắng lắm, nó c`âu cậu hai sớm mai đi chuộc vợ giùm nó.

Bởi cỗ ngày thứ ba chủ yếu khách của phú ông thôi nên cậu đ`ồng ý li`ền. Cậu với nó quyết nhanh quá, hại cả nhà Trâm toán loạn chuẩn bị. Bên ngoài Toàn Trí, cậu hai cùng lính của cậu trang hoàng nhà cửa thì bên trong Trâm, Trang tất bật may váy yếm cho nàng dâu mới. Chuyện cỗ bàn đã có bu Trinh, các thím các dì lo toan, cả hội bà tám rộn ra rộn ràng ghê lắm, vú Năm lên tiếng móc mỉa.

-"Đó, thím Vân nói đúng mà, cậu có rước ai đâu."

-"Ôi dào, ba mươi chưa phải Tết nghe! Với có mấy quả đậu mà lâu la k`êcà thế, nhanh nhanh cái tay lên."

Dì H`ồng bĩu môi dằn mặt vú, thằng Thóc con Lúa lững chứng bò tới, dì véo cho mỗi đứa ít xôi r`ồi xui ra đòi cậu hai b`ồng cho lây cái thơm của cậu. Chúng nó nghe lời nhí nhéo chạy tới ôm chân ông Trạng, cậu nhấc bổng tụi nó lên, ôm thằng Thóc trước ngực, kiệu con Lúa trên vai, hai đứa cười khanh khách, ngay cả con chó cũng ngó lên đ`ầy ghen tỵ.

Phía trong mợ Trâm mặt mày u ám, từ cái lúc biết tỏng mợ chối bà hai của cậu, b`ênoài thì tỏ ra bình thường giữ thể diện cho mợ, chứ trong lòng chắc ghét mợ lắm, suốt từ sáng tới giờ chẳng thèm nói với mợ câu nào. Mãi đến khi trời khuya, cả nhà đi nghỉ hết r`ồi, còn mỗi cái yếm nhỏ mợ đem ra ngoài hiên dựa theo ánh trăng cố may nốt mới thấy cậu đi tới ng`ồi xuống cùng, cẩn thận khoác cho mợ chiếc áo choàng.

-"Tôi tưởng cậu hai hết thương tôi r`ồi cơ. Cả ngày tôi lảng vảng quanh cậu suốt mà cậu cứ lờ tôi hoài."

Mợ nhớ lời mợ Chi nên đổi cách xưng hô, trình bày vô cùng trịnh trọng. Cậu vòng tay qua ôm mợ, cằm ghì nhẹ lên vai mợ nhưng vẫn lặng thinh.

-"Đang còn bực tôi hử?"

Bực chứ, không bực mới là lạ đấy. Khi xưa cậu làm mặt lạnh cái là mợ cuống quít tít mù, lao vào ôm cậu, nhảy lên người cậu, chui rúc bấu víu. Nay thì sao? Lúc chiều cậu đứng ở bụi chuối rõ lâu mà mợ chẳng quấn cậu như trước nữa. Tất nhiên tức tức vậy thôi chứ cậu không nói ra, lầm lì một hồi lâu, đợi tới lúc mợ khâu xong mũi cuối cùng, quay sang thơm chụt một cái lên trán cậu, ra sức năn nỉ mặt cậu mới bắt đầu dãn dãn ra.

-"Thôi tôi xin mà, rước mấy cái đứa đấy về làm gì cho chật nhà. Bà hai, bà ba, bà tư hay bà năm, để tôi làm tất cho, nha."

Tay mợ dịu dàng luồn qua tóc cậu, nịnh nọt, ỉ ôi, mè nheo đủ trò. Thực ra mợ vẫn thế, chẳng qua nghe lời bu nên ban ngày giữ ý cho ông Trạng thôi, chứ lúc không có ai mợ khắc hẳn, có quan tâm tới lễ tiết phép tắc mấy đâu, cứ thế chủ động trèo vào ngồi trong lòng cậu, nép mặt vào ngực cậu thỏ tha thỏ thẻ.

-"Nếu còn chưa hết giận hay là cậu hai phạt tôi đi, phạt như tối qua ý."

Chịu mợ, khôn lỏi là không ai bằng. Nhưng đối diện với cặp lông mày đen nhánh, mi mắt cong vút đang chớp chớp lấy lòng, tim cậu cũng loạn nhịp, cũng chẳng có cách nào cưỡng chế. Cậu cúi xuống, nhá lên gò má tròn đầy, lần này thực sự là phạt thật, bởi mợ thấy đau râm ran, eo còn bị nhéo, nhưng chẳng như mọi khi chỉ nhéo không, bàn tay kia lần qua váy mợ, trêu chọc nơi nhạy cảm nhất.

Cả người mợ nóng rẫy, lồng ngực phập phồng tưởng chừng muốn nổ tung. Gió thổi mây trôi bồng bềnh, trăng khuất dần dần, gà trong chuồng bắt đầu gáy té le, phía buồng nhỏ đã vang tiếng bu Trinh đánh thức con Trang, mợ thẹn đỏ mặt, ngượng ngượng nhoài người xuống. Cậu thế mà không có nửa điểm bối rối, giúp mợ soạn đồ rồi chuẩn bị sang nhà con Dung.

Lần đầu tiên mợ hai được ngồi kiệu mười sáu người khiêng, lính gặp mợ cúi đầu rầm rập, hại mợ bối rối quá cơ. Cậu mợ phải sang trước thương lượng chuyện chuộc vợ, tháng chín năm ngoái mợ với cu Trí, vợ chồng Trang Toàn sang một lần rồi đó chứ, mang hẳn năm chục quan tiền

mợ gom góp lúc trước để đổi vòng, cơ mà nhà đó thấy nhà mợ cần người quá nên kiêu không chịu. Hi vọng lần này cậu ra mặt sẽ khác.

Cậu mợ vừa xuống kiệu đã bắt gặp cảnh con Dung ngồi rửa rau ngoài giếng, thằng chồng tay cầm điếu cày đập liên tục vào đầu nó, miệng chửi inh ỏi đòi tiền đi uống rượu. Dung nó đã không còn là con nhóc ngố tàu năm xưa nữa rồi, máu rỉ đầm đìa dưới trán mà vẫn im phăng phắc, việc nó nó làm, việc chồng nó đánh, nó mặc kệ.

Mợ Trâm vội chạy vào kéo con bé về phía mình, thằng kia đang định choảng mợ thì bị cậu Lâm túm cổ áo, nhấc lên, rồi một phát ném thẳng vào chuồng lợn. Thấy nó đang băm bèo gần đấy, cầm dao ra hực máu quát lớn.

-"Mả cha thằng nào oánh con ông, ông băm sống nghe."

Hùng dũng là thế, vậy mà khi dân làng chỉ trỏ vào ông Trạng, chân tay lại run cầm cập, con dao phay bất giác rơi xuống, toàn thân sững sờ hoảng hốt. Trạng kiệm lời, chỉ hỏi ông đúng một câu, rằng giờ muốn đưa thằng con ông xuống phố huyện để quan xử tội hành hung gây thương tích hay muốn nhận tiền rồi trả người? Tất nhiên, ông đâu có ngu mà chọn phương án một.

Mọi chuyện coi như ổn thoả, mợ Trâm đưa cái Dung về nhà nó, giúp nó cầm máu, trang điểm rồi thay váy yếm. Nó cứ khóc hoài, nãy chồng đánh không khóc, giờ lại sướt ma sướt mướt, khóc từ lúc thằng Trí sang rước về đến khi đôi vợ chồng trẻ mời nước hàng xóm láng giềng. Đôi lúc vẫn có vài người xì xào bàn tán, mỉa mai bu Trinh mang tiếng mẹ vợ Trạng mà rước phải đứa con dâu bẩn, hàng tồn, đồi bỏ đi, nhưng bị mợ Trâm chấn chỉnh ngay, nói nhăng nói cuội mợ chửi cho vỡ mặt ý chứ.

Cũng may giờ mợ lớn rồi nên người ta cũng nhịn đôi ba phần, chứ không lại cãi nhau to. Bu nhìn mợ, lắc đầu cười khổ. Đúng lúc bu chuẩn bị mời quan khách vào mâm thì có lính đến truyền tin, quan về làng, thông báo về việc nhậm chức của Võ Trạng Nguyên. Cậu hai ngay lập tức phải ra đình, mọi người cũng ồạt kéo theo hóng hớt.

Cậu được bổ nhiệm làm Đề đốc, được nắm giữ binh quyền, Chánh nhị phẩm. Vì cậu cũng thi đỗ Thám Hoa bên văn nữa nên còn được thăng thẳng lên làm Trấn thủ, quan đứng đầu và quản chế trấn Đoài. Cái xã nãy, huyện này thì chính là thuộc trấn Đoài đó, nhưng là phạm vi thôn quê rừng núi xa lắc xa lư thôi, chứ còn ở trung tâm của trấn nhộn nhịp sầm uất lắm, người ta hay gọi là xứ Đoài, một trong tứ trấn lừng lẫy có vị thế quan trọng, bao bọc quanh kinh thành tráng lệ.

Thế nghĩa là chức còn to hơn cả cha của bà cả Đinh Phi Yến cơ đấy! Ôi cái làng này, mát mặt ghê nhỉ? Đã làm quan thì chớ, lại còn được ban biệt phủ rộng hai mươi mẫu đất, mợ Trâm nghe hoang mang kinh hồn, xưa ước có sào ruộng để cấy cũng khó, nay lại những hai mươi mẫu đất lận, cộng thêm gần trăm kẻ ăn người ở đi kèm, gì vậy trời? Gà ri hoá phượng hoàng đây hử?

Ý nghĩ thoáng vụt qua trong đầu, mợ lén che miệng cười thầm. Người làng tay bắt mặt mừng ôm nhau nhảy cẫng lên, già trẻ gái trai ai ai cũng sướng. Đám cưới cu Trí càng thêm phần náo nhiệt, mọi người đến chúc cứ phải gọi là ầm ầm, người có ngô cho ngô, người có nếp biếu nếp, vợ chồng trẻ thi nhau hưởng sái quan lớn.

Phú ông quyết định mở tiệc thêm bảy ngày nữa, bà cả ngất xỉu, tháng sau cậu mới chính thức nhậm chức nhưng bà hai đã ra giá trước.

-"Cậu xa nhà nhớ bu quá thì về thăm bu thôi chớ bu không chuyển xuống trấn đâu, hàng tháng nhớ gửi bu tiền là được...à...thêm tổ yến nữa... cả bào ngư với gấm vóc lụa là, có gì đẹp cậu cứ khuân tất về cho bu nhé! Cả đời bu lam lũ vất vả vì cậu, giờ cậu không phụng dưỡng bu thì phụng dưỡng ai nữa, cậu nhể?"

Cậu lễ phép dạ, mợ dự tính tối sẽ rất đông khách từ các nơi tới kêu con Thuận chuẩn bị nước để tranh thủ gội đầu. Cậu cũng lén vào cùng, vò bồ kết giúp mợ, mợ đang tư thế cúi xuống nên cậu không nhìn được mặt mợ lúc này, cười toe toét luôn à. Khổ nỗi ghét cái thằng Húng, nó lại nhí nhéo ngoài cửa kêu cậu ra đình gấp, tiếp tục có quan về, tiếp tục có tin mừng.

Cậu đi r`ồi, mợ vội vàng gột tóc cho sạch r`ồi với cái khăn, cũng nhanh nhanh chóng chóng định ra chung vui với cậu. Cơ mà có lẽ không c`ần, vì cô Mõ đã đi gõ kẻng khắp làng, lảnh lảnh rêu rao.

-"Thứ nam nhà phú ông, Trấn thủ xứ Đoài, học rộngtài cao, tính tình hào sảng, vinh dự được quan Thái Phó cùng quan Chưởng Cơ chọnlàm rể, tiểu thư nhà quan Thái Phó gả cho cậu làm chính thê, tức mợ lớn, tiểu thưnhà quan Chưởng Cơ gả cho cậu làm mợ ba."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 69

Mới có mấy ngày thôi mà toàn chuyện vui đáo để, phú ông tâm trạng lâng lâng như trên mây. Tiểu thư nhà Chưởng cơ, đổi một nửa gia tài của ông may ra thì rước được, nhưng nhà quan Thái phó trước giờ chỉ liên hôn với Hoàng thân quốc thích, có bán hết ruộng vườn đất đai e rằng cũng không mang được kiệu vào sân lớn. Ấy thế mà, chả phải bán gì sất, quan điềm nhiên chấm cậu hai, chuyện thật như đùa.

Ai mà tin cho nổi? Tranh đấu chốn quan trường xưa nay vốn khốc liệt, vì đâu mới vừa đỗ Trạng cậu đã thăng tiến nhanh vậy? Lẽ nào cậu có người chống lưng? Người đó, phải chăng chính là Thái phó? Nếu vậy thì tốt quá, phúc phận nhà ông để đâu cho hết đây hử?

Ông rít điếu thuốc lào, mơ màng thả hồn lơ đãng. Ngược lại, con dâu cả của ông đầu óc căng hơn dây đàn. Chết toi, cậu Lâm xấu như quỷ mà vừa mới làm Trạng quan đã gả con gái, cứ cái đà này nhỡ cậu Hưng đỗ không khéo Thánh Thượng ban công chúa cũng nên.

Ôi chao ôi, có trách cũng chỉ trách cậu thôi. Ở đâu ra cái người trắng trẻo bụ bẫm, ngon giai đến thế hả trời?

Lòng dạ mợ thấp thỏm, cuống quít lao tới thư phòng rủ cậu đi chơi. Mợ quyết rồi, từ nay sẽ chỉ học đủ đỗ Thám Hoa là được, không đỗ cũng kệ, mợ tình nguyện ở cái chốn làng quê này với cậu cả đời.

Cậu trìu mến nhìn mợ, mấy bữa nay đi đâu cũng thấy ca ngợi thằng hai, tâng nó lên tận trời cao, tiệc tùng ca múa từ sáng đến tối, rõ làm màu, rõ nhàm chán, hại cậu phát mệt. May còn có mợ thương cậu, cùng cậu xuống phố huyện, thi thoảng cho cậu nghe ngóng con hĩm trong bụng.

Trong xe ngựa, cậu mợ đang tình củm ngút trời thì tự dưng bên ngoài có mấy thằng ôn con chặn đường, nháo nhác hỏi tung tích mợ Trâm. Ơ hay, mợ hai ở đâu cậu hai còn không biết, mắc mớ gì đến lượt cậu biết? Khổ cái cậu chưa kịp xỉa xói đã bị mợ Chi đưa tay bịt miệng, mợ mở rèm xe, kêu tụi nó thử lên thác nước trên núi xem.

Bọn lính cúi đầu cảm tạ, cậu hai đứng cách đó rất xa nhưng hình như cũng nghe được, vội vã lao đi. Cậu và mọi người đã tìm mợ gần một canh giờ, khắp các hang cùng ngõ hẻm quanh làng đều không thấy, lời nói của mợ Chi xem như thắp lên chút hi vọng nhỏ nhoi, mà rốt cuộc, trên thác rộn ràng là thế, tiếng chim chóc ríu rít, tiếng thú rừng hú vang, tiếng lính nhao nhác tìm người, nhưng lại không có tiếng của mợ.

-"Cái thuở Võ Trạng Nguyên còn phận hèn, rất nhiều người muốn hỏi Trâm, nhưng mợ nhất định không chịu, chỉ một lòng muốn gả cho cậu."

Giọng bu Trinh buồn buồn, cậu ngạc nhiên quay lại, cẩn thận đỡ bu xuống dưới, vừa đi bu vừa tâm tình.

-"Ba cái Tết cậu xa nhà, phần vì chuộc vòng, phần vì sợ cậu thi rớt, sợ cậu bị áp lực nên mợ ra sức dành dụm. Nền bà con gái liễu yếu đào tơ, muốn kiếm tiền thì cùng lắm đi mò cua bắt ốc hoặc dệt vải, làm bánh, nấu chè đem bán. Đằng này mợ tham, mùa khoai người ta thuê gánh đồng ý liền, đêm về vai bầm tím cả mảng, đến mùa lúa gặt thuê cấy thuê đủ cả, đỉa bám dầy dặc quanh bắp chân, có bữa nhai cả nắm lá thuốc vẫn không cầm hết máu."

Nhắc lại xót con gái, bu ứa nước mắt, bu kể hôm nghe tin cậu sắp về, vì lo cậu chê già nên mợ vội vã chạy ra chợ mua son phấn để trát. Bu biết dù mợ có trát mấy tầng thì cũng chẳng đẹp được bằng con quan, bu hiểu tính mợ đôi lúc bốc đồng, ích kỷ hẹp hòi, nhưng bu vẫn mong cậu nể tình xưa, sau này đừng hắt hủi mợ, tội nghiệp mợ.

Cậu toan nói đôi lời trấn an bu, nhưng cổ họng nghẹn đắng. Cậu vẫy tay ý bảo lính đưa bu về trước, còn mình thì trầm ngâm rẽ qua thác nước. Vẫn khu đất trống đó, vẫn là cái cây sồi già đại thụ, dưới gốc sồi có ngôi nhà nhỏ do chính tay cậu dựng, qua năm tháng, màu gỗ đã bạc đi nhiều.

Bên trong, ai đó đang nằm co quắp một xó. Thấy mợ, những tưởng sẽ nhẹ nhõm đi phần nào, nhưng nghe tiếng mợ khóc tức tưởi, lòng cậu lại trĩu nặng. Tay cậu áp lên bắp chân mợ, trầm trầm hỏi.

-"Đỉa cắn, còn đau không?"

-"Chân không đau, cơ mà tim đau, đau muốn chết luôn đây này!"

Mợ gào ầm ĩ, cậu khổ sở ngả người xuống bên cạnh, vòng tay qua ôm mợ vào lòng, cẩn thận kéo trễ vai áo, môi miết nhè nhẹ trên bả vai nhỏ nhắn, nơi đã từng bị quang gánh hàng đè đến tím tái.

-"Đọc cho tôi tờ giấy này!"

Mợ ấm ức ra lệnh, cậu ngoan ngoãn nghe lời.

-"Mười tạ gạo tẻ, năm tạ gạo nếp, hai tạ đỗ xanh, một tạ lạc..."

Cậu càng đọc mợ càng nổi máu điên. Rõ ràng thư tình mà, thư mợ lấy trộm trong phòng cậu, móc đâu ra gạo đỗ lạc? Mợ hỏi ai gửi, nghe đáp án quan Thái phó, cảm giác thất vọng tràn trề, sự thực là của tiểu thư, tiểu thư nào thì mợ không rõ, hà cớ gì cậu phải giấu giếm?

Mợ buồn bực tránh cậu, ánh mắt u uất nhìn lơ đãng qua cửa sổ. Mỗi khi cậu buồn, chỉ cần mợ ríu rít bên cạnh tâm trạng cậu sẽ khá hơn nhiều. Bởi vậy, lần này thấy mợ tủi thân cậu cũng muốn gần gũi mợ, an ủi mợ. Cậu ghé sát mợ hơn, hàng khuy nhỏ bị tháo dần, từng nụ hôn mải miết rong ruổi dọc theo sống lưng mợ, eo mợ, cậu cũng hôn rất lâu.

Mợ không rõ vì sao cậu lại thích eo mợ đến vậy? Tiểu thư thì sao? Cậu thích cô ấy ở điểm nào? Rước tiểu thư về rồi, cậu sẽ tình cảm với cô ấy, dịu dàng như cái cách cậu đối xử với mợ bây giờ, phải không? Tay cậu đưa lên rút dây yếm, nhưng mợ lại vô thức giữ lấy, giọng mợ khản đặc.

-"Cậu về đi, tôi muốn ở một mình!"

Mợ đã đuổi cậu, như thế đó. Giá kể cậu đừng gian dối mợ chuyện bức thư, giá kể cậu rủ mợ cùng bỏ trốn hoặc hứa đại dù có bao nhiêu vợ sẽ vẫn thương mợ như xưa. Giá kể cậu nán lại, dỗ ngọt mợ vài câu.

Nhưng không, lòng mợ, cậu chẳng hiểu gì sất. Khi đó giận nên nói lẫy chút, mợ đâu có ngờ rạng sáng hôm sau v`ê làng, đã không còn được gặp cậu nữa, bên tai mợ, chỉ văng vẳng tiếng trách móc của thằng Húng.

-"Chính mợ ép cậu vào chỗ chết. Tôi hận mợ."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 70

Sao có thể? Vừa mới đêm qua cậu còn sai con Trang lên núi ngủ cùng mợ, cậu lo mợ đói nên nhờ nó đem xôi gà chả lụa theo mà. Khi ấy mợ biết cậu vẫn còn quan tâm đến mình nên nguôi nguôi rồi. Lúc hai chị em nằm tâm sự chuyện trò, bu thằng Thóc hỏi mợ tính bỏ cậu hả?

Mợ mắng con điên, dỗi dỗi chút thôi chứ bao nhiêu công mới được cậu rước về, mới cua được cậu, khiến cho cậu động tâm với mợ, bỏ là bỏ thế nào? Chết cũng không bỏ, nhá!

Nó nghe ra đập lưng mợ rầm rầm, trách móc hờn gì mà hờn lắm, đồ ngu ngốc. Chồng đã yêu chiều thế thì tranh thủ cơ hội mà xin thằng cu tí. Có con rồi, mẹ quý nhờ con, mai sau tiểu thư kia vào cửa có ghê gớm đến mấy cũng không đuổi được mợ, giống bu Phúc đó. Mợ nghe em gái phân tích thấy có lý lắm, thao thức suốt cả đêm dài, chỉ mong trời mau mau sáng còn về làng nịnh cậu, ôm cậu, làm lành với cậu.

Khổ nỗi, thời khắc mợ nghĩ thông suốt, thì lại chẳng thấy bóng dáng cậu đâu!

-"Là đi từ hôn sao?"

-"Mợ dở à? Từ thế nào được mà từ? Người ta là tiểu thư nhà quan Thái phó đấy, tự dưng chẳng có lý do chính đáng liền bị từ hôn, danh dự quẳng đi đâu? Rồi liệu quan có để yên cho cậu sống không? Quan Thái phó là chức quan rất to, cực kỳ có thế lực trong triều đình, mợ có hiểu không?"

-"Vậy cậu tính đi đâu? Tôi theo cậu."

-"Theo sao nổi? Giặc Xiêm đang chiếm đóng ba trấn lớn ở gần biên giới phía Nam, nửa tháng trước Đô Đốc cầm một vạn quân đi mà nghe tin

báo về thương vong mất già nửa, cậu hai đem thêm ba ngàn quân hỗ trợ khác nào tự ném mình vào hang cọp? Cậu còn chưa nhậm chức, đáng nhẽ đợt ra quân này phải là Thống Chế, cơ mà tại mợ còn gì? Chẳng phải vì mợ khóc, mợ dỗi nên cậu mới quyết đi để tạm hoãn hôn? Đến khổ, vết thương cũ còn chưa khỏi hẳn."

-"Vết...vết thương cũ?"

Mợ run run hỏi, thằng Húng thở dài thườn thượt.

-"Tháng chạp vừa rồi phủ Quốc Oai gặp nạn thổ phỉ, ông thầy nhân cơ hội lệnh cậu đi dẹp loạn. Khi ấy tôi ghét ông dễ sợ, bao nhiêu học trò chẳng sai lại sai cậu, lại vừa mới thi xong đang đợi kết quả, nhỡ chưa nhận tin đậu đã ngỏm củ tỏi thì uổng à? Nhưng sau mới thấy ông có tầm nhìn, vì vụ đó cậu lập công lớn nên sau khi đỗ Võ Trạng Nguyên lập tức được phong Đề Đốc, được cầm binh, chứ không còn khướt."

Quá nhiều thông tin dồn dập một lúc, mợ cố gắng hít thở thật sâu để bình tĩnh tiếp nhận. Giờ mợ mới nhớ ra, thảo nào bữa trước cậu chỉ cho mợ cài giúp khuy áo ngoài, mợ còn tưởng cậu vẫn ngại. Càng nghĩ mợ càng giận bản thân mình, vô tâm vô ý, mợ cứ đứng trân trân một góc, tay chân run cầm cập, cả người căng cứng muốn nổ tung.

-"Tại mợ, tất cả là tại mợ, tại mợ làm quá! Đàn bà con gái gì mà ích kỷ, cả làng này, cả xã này, cả cái đất nước này, chả ai quá quắt như mợ. Hễ làm quan lớn, năm bảy bà thì có sao? Quan Thái Phó có tận chín bà kia kìa! Người ta tiểu thư còn chịu chung chồng, mợ là cái thá gì mà ngúng nguẩy dỗi hờn, ép cậu vào bước đường cùng! Tôi mà là cậu, tôi bỏ quách mợ đi cho rồi!"

Phải, nó chửi rất hay, rất chuẩn! Tất cả là tại mợ!

-"Đây, đôi vòng bình an cậu xin ở chùa, cái có bông hoa tặng mợ rồi, còn cái có chiếc lá này giờ cậu cũng kêu tôi đưa mợ nốt, dặn nếu cậu có chết trận thì mợ tìm người khác tặng lại họ, người ta sẽ che chở cho mợ."

Nó đặt chiếc vòng vào lòng bàn tay mợ rồi lao ra ngõ chạy thẳng. Từ đó, mợ không gặp nó nữa, cũng chẳng có tin tức của cậu. Phú ông biết chuyện, gật gù tán dương trai trẻ cống hiến cho đất nước thế là tốt. Bà cả chỉ mong giặc đánh cậu hai như tử luôn đi, khỏi làm quan. Bà hai thì chẳng quan tâm lắm, bà giờ ở nhà lớn, ăn uống thoả thích, người làm tấp nập, sướng chả để đâu cho hết. Có bữa bà còn gọi mợ Trâm lên, ban cho bát chè sen long nhãn, ngọt ngào vỗ về.

-"Ôi dào, nghĩ làm gì gầy người. Uống đi cho bổ, nói gở miệng cậu hai có mệnh hệ gì thì cũng tính là bất hiếu, bu đẻ cậu ra, tần tảo sớm hôm nuôi cậu lớn mà cậu lại bỏ bu đi trước. Nhưng dẫu sao trong cái rủi có cái may, nếu thế chẳng phải bu được phong là mẹ anh hùng, mợ là vợ anh hùng, gớm tới lúc ấy, lụa là gấm vóc, vàng bạc châu báu, không xuể đâu mợ ạ."

Rõ ràng bu có lòng tốt khuyên nhủ, vậy mà mợ tự dưng nổi khùng, ném thẳng bát chè vào vách tường, bu mà không tránh kịp có khi mẻ trán cũng nên. Cái loại đàn bà thôn quê vô học, chả ra thế thống gì sất.

Mợ trước mặt bu cứng rắn là thế, vậy mà về tới túp lều lá lại ôm đầu gối ngồi thu lu một chỗ. Nhà lớn rộng quá mợ ở không quen, kể cả hôm bão lớn mái dột nước tanh tách xuống đầu thì mợ vẫn ngủ ở đây thôi. Xuân qua hạ sang, nhành phong lan treo bậu cửa sổ sắp nở hoa rồi, cậu, khi nào thì về đây?

Cậu sẽ về chứ? Sẽ không sao đâu, phải không? Cùng lắm là bị thương, nhưng chỉ bị thương thôi nhé! Về với mợ, mợ chăm cậu, không làm quan được cũng tốt, mợ sẽ nuôi cậu, mợ có sức, mợ làm được, đâu sợ chết đói.

Sớm nào tỉnh giấc mợ cũng chạy ra mộ thầy xin xỏ. Hai chiếc vòng bình an mợ luôn đeo trên tay, cứ tối muộn trước khi đi ngủ mợ lại chạm vào, âm thầm cầu nguyện lấy may. Vậy mà, đêm nào mợ cũng gặp ác mộng, có hôm mợ mơ thấy ngàn mũi giáo đâm vào ngực cậu, mợ gọi hoài, gọi mãi, kêu tới khản cổ nhưng cậu không tỉnh lại nữa. Còn mợ, tỉnh giấc, nước mắt giàn giụa ướt đẫm đôi gò má.

Chẳng phải trước khi lấy cậu đã xác định tư tưởng rồi còn gì? Lúc ấy còn xin cậu có rước vợ mới về thì thương tình tháng qua phòng mợ một

đêm. Cớ làm sao, thời gian trôi qua, tính tình mợ lại ngày càng tệ hại?

Bu bảo, do mợ được cậu cưng quá sinh hư! Là lỗi của mợ, chưa bao giờ mợ hận bản thân mình đến thế! Mợ hận mợ ngu xuẩn, nhỏ nhen, ương bướng. Ước cho thời gian quay trở lại, hôm ấy, mợ sẽ ôm cậu thật lâu, giữ cậu thật chặt, cậu đi đâu, mợ bám theo đấy. Làm lẽ thì làm lẽ, mợ hai thì mợ hai, mọi người vẫn hay gọi là mợ hai đấy thôi, có sao đâu?

Mợ nhớ cậu, nhớ đến kiệt quệ!

Mợ mong cậu, mong mòn con mắt, chiều chiều lại chạy ra hàng nước hóng tin. Rồi một ngày cuối tháng bảy, cũng có người từ phương Nam ghé qua, họ báo, Đề Đốc tử trận rồi. Mợ ôm chân người ta hỏi đi hỏi lại, là Đề Đốc hay Đô Đốc? Thế nhưng, đáp án chỉ có một.

Người đó đi rồi, mợ cũng không nói gì thêm nữa. Không khóc, không kêu gào, chỉ lẳng lặng qua chợ mua một xấp vải trắng, đoạn ghé qua hàng bún riêu nhà mình, dặn cái Dung tiền dành dụm của mợ giấu ở cái hộp gỗ đặt dưới thúng khoai trong túp lều lá, sau này cu Trí, bu Trinh, trăm sự nhờ nó.

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 71

Dung ngoan ngoãn vâng dạ, nhưng thấy mợ nói năng ngập ngừng lạ lạ, con bé lo sốt vó, nó mặc kệ hàng họ, chạy một mạch về méc chồng. Bu Trinh cu Trí nghe kể hốt hoảng lao sang tìm Trâm, cũng may, mợ vẫn còn đang gội đầu, cu Trí vội cầm xấp vải vứt đi, bu nhẹ nhàng đến gần khuyên nhủ.

-"Chuyện ngoài đình, bu nghe rồi, mợ tin làm gì? Toàn hoa cà lá cải."

-"Không phải đâu bu, đêm qua cậu báo mộng mà, cậu vẫy tay gọi con."

Mợ bình thản vừa lau tóc vừa đáp, thái độ mợ dửng dưng khiến bu phát sợ. Bu lôi mợ về nhà nhưng mợ một mực không chịu, mợ xin lỗi bu mợ bất hiếu nhưng lấy cậu rồi thì mợ sẽ theo cậu. Bu giận quá chửi mợ tùm lum, hàng xóm láng giềng thấy ầm ĩ vội ghé qua can ngăn.

-"Dì nói mợ Trâm nghe này, chết phải thấy xác, hiểu không?"

Vú Năm cùng mọi người ra sức gật đầu đồng tình, mợ thì khác, mợ cương quyết bảo giờ mợ không nhanh chỉ sợ lỡ cơ hội đầu thai cùng kiếp với cậu, đến khi đó dì chịu trách nhiệm được không? Dì Hồng đơ người, thím Vân đành nhảy vào bịa bừa.

-"Ôi dào, âm tào địa phủ người ta còn tra khảo sắp xếp chán ra ấy, thủ tục phải mất cỡ một năm mới xong cơ. Giả như tin kia bị sai, cậu vẫn khoẻ mạnh, về biết mợ không còn thì cậu tính sao? Kể cả trường hợp xấu nhất, vậy tới lúc đó ai lo hậu sự cho cậu? Bà hai hử? Con mụ ấy chỉ biết ăn thôi, mợ biết thừa mà? Nghe thím, có thương thì thương cho trót, nha!"

Mợ ngồi đờ đẫn một góc, bu nom mợ phát xót. Đáng nhẽ cậu chỉ xa nhà hai năm, nhưng vì thi Đình hoãn tới tháng chạp, ra giêng mới có kết

quả thế nên kéo thành ba cái Tết, quãng thời gian quá dài so với tuổi xuân của con gái. Bằng tuổi mợ, chúng nó đã tay bồng tay bế hết rồi, còn mợ, đêm đêm vẫn lẻ loi.

Cứ ngỡ cậu đỗ đạt, mợ được hưởng phúc, ai ngờ mới gặp nhau được vài bữa cậu lại ra trận, chẳng biết khi nào quay về. Chẳng biết, còn có thể về không? Thôi thì được ngày nào hay ngày đấy, bu nhờ mọi người khuyên giải, nói chán chê mợ mới bình tâm lại, bu sai Trí cõng mợ về với bu.

Nhà nhỏ, nhưng ít ra còn có chị có em, có bu, mợ sẽ bớt cô đơn. Người mợ gầy rộc, có bữa chỉ húp chưa tới lưng bát cháo, có bữa bu quát, bu ép thì nuốt được già nửa đĩa xôi nhỏ, nhưng xong lại nôn tới tấp. Cu Trí thương chị lội xuống ao bắt tép đồng về rang tóp mỡ lá chanh đổi bữa, cái Dung ngồi xổm trên bờ mặt bu ồn rười rượi, nó ngoảnh vào trong ngó mợ rồi quay ra hỏi chồng.

-"Sao cậu mợ không bỏ trốn hử anh Trí? Cậu dư sức nuôi mợ mà."

-"Trốn mà được à? Trốn đâu cho thoát? Với giả sử thoát được rồi thì tui, Dung, bu Trinh, Trang Toàn rồi cả nhà phú ông có sống yên không?"

Dung chán nản gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, thằng Trí lượm đầy giỏ tre bò lên bờ trát bùn vào gò má con nhỏ, hại nó la toáng lên. Mợ Trâm nheo mắt nhìn theo hai đứa, Trí bám Dung ghê, Dung rửa rau nó kéo nước, Dung thổi cơm nó rút rơm, lúc Dung ra vườn hái lá chanh, cu Trí còn bí mật chạy theo ôm vợ từ phía sau rồi quay vòng vòng trêu ghẹo.

Mợ chợt mỉm cười, nếu là cậu thì sẽ chẳng cần tới hai tay đâu, chỉ một tay thôi cũng có thể quắp mợ gọn ghẽ. Khi đó sao nhỉ? Bụng mợ vắt qua cánh tay cậu, cả đầu lẫn chân đều chúi xuống đất, người cong cong như con tôm đến khổ. Liệu rằng sau này, có được "khổ", như thế không?

Có còn được nhảy lên người cậu, bấu víu, mè nheo, nhõng nhẹo đủ kiểu?

Có còn được cậu đưa đi hái mận, ngồi vắt vẻo sau lưng cậu, cắn một miếng lại đưa cậu một miếng?

Có còn được trông thấy cậu?

Chắc là có thôi nhỉ? Nếu không kiếp này, thì đành đợi kiếp sau vậy. Cậu vẫn nợ mợ thằng cu tí đó, mợ sẽ sớm đòi được thôi. Mợ tự trấn an, bật cười, xong lại bật khóc, trong lòng man mác nỗi chua xót khó tả.

Thời gian chầm chậm trôi, trăng khuyết rồi trăng lại tròn, mợ nhớ đêm rằm ấy, mợ Chi bụng to vượt mặt vẫn tất tưởi chạy sang nhà bu Trinh, hổn hển kể lể.

-"Ối chao ôi bữa trước hai bu đánh nhau tanh bành khói lửa, tất cả chỉ vì bát tổ yến bu Phúc nếm trộm. Bu Yến kêu bu đánh bu Phúc không phải vì tiếc miếng yến, mà đơn giản bởi vì muốn chính đốn lại nề nếp gia phong. Bu Phúc chẳng vừa, bảo giờ bu là mẹ của tướng sĩ có công với đất nước, bu Yến dám lên mặt như vậy là láo, xong lao vào cắn trả. Kết quả một bu sái quai hàm một bu rụng răng cửa."

Kể chuyện vui như thế mà cái mặt mợ hai cứ méo xệch xệch, ghét ghê. Mợ cả bĩu môi hích tay, giả bộ bâng quơ.

-"Hôm nghe tin Đề đốc tử trận thầy Kim liền sai người vào phương Nam lượm tro cốt về lập bàn thờ. Khổ nỗi, lúc tới nơi thì người nhà ông ta nhận mất rồi. Mợ đừng ăn năn nữa, thực ra trận này ngay từ đầu Thống chế đã trốn nên kiểu gì cũng tới lượt cậu hai thôi, chẳng qua là ra quân trước cả khi nhận lệnh. Ấy thế lại càng may, điềm nhiên ngồi vào ghế Thống chế, được các quan trong triều ca ngợi không ngớt, còn gửi thư về cho mợ nữa này, có nghe không? Hay thôi?"

Đêm khuya quá, mợ sợ mợ đang mơ mất. Mợ tự vả vài phát vào má, thấy kêu bôm bốp mới run run hỏi han tình hình cậu giờ như nào, vết thương cũ sao rồi, có bị đâm chém thêm ở chỗ nào không?

-"Ôi dào ai mà biết, nhưng trong đây cậu viết cậu vẫn cầm cự được. Trước khi cậu trút hơi thở cuối cùng thì cậu không cho phép mợ tái giá."

Mợ Chi chậm rãi đọc, thư viết vội nên ngắn tẹo mà, có mỗi câu đó thôi. Cậu hai cũng thật, lo bò trắng răng, hâm hâm. Mợ hai cũng hâm nốt, ngồi thẫn thờ lẩm bẩm một mình.

-"Cho dù cậu không còn thở nữa, thì tôi cũng chẳng tái giá đâu."

Rõ ngốc, ngốc hết thuốc chữa, mợ Chi cằn nhằn đứng dậy. Thực ra mợ chỉ than thở vậy thôi, về tới phòng mợ hì hục châm đèn dầu, tỉ mẩn viết lại lời mợ Trâm rồi cẩn thận nhờ người gửi đi, mất già nửa tháng sau thư mới ra tới sa trường.

Mưa lớn triền miên mấy ngày không dứt, khi ấy Đô đốc lên kế hoạch muốn bắt chước người xưa đóng cọc ngầm dưới đáy rồi dụ địch ra sông lớn. Thống chế phản đối, cho rằng địa hình nay khác xưa khác, làm thế e rằng chính quân ta cũng khó thoát. Đô đốc tặc lưỡi thở dài, bảo cùng lắm là liều chết một phen. Có điều Thống chế vẫn lắc đầu, khẳng định nhất định phải sống sót trở về.

Binh lính được một phen trố mắt, phải chăng trước mặt họ là Thống chế hùng dũng uy nghiêm không sợ trời cũng chẳng sợ đất? Thế nhưng lại sợ chết! Cơ mà chết, thì có ai không sợ? Không ngại gươm sắc đao nhọn, không lo đau đớn, không tiếc thân mình, tuy nhiên nghĩ tới mẹ già con thơ vợ khờ ngày qua ngày mòn mỏi đợi chờ, lại sợ.

Ai cũng muốn được gặp mặt người thân, dù chỉ là cơ hội nhỏ nhoi. Bởi vậy họ đồng tình cùng kiên nhẫn đợi thời cơ chín muồi. Toàn quân đoàn kết cùng vô số lần bày binh bố trận tỉ mỉ, chiến trận khốc liệt rồi cũng có ngày dừng. Địch còn vài mống vội vã rút quân, ta cũng chẳng vẻ vang gì, thất thoát gần ba phần tư.

Đô đốc trọng thương nằm liệt giường. Thống chế ổn hơn một chút, ngực băng bó mấy lớp nhưng vẫn phi ngựa thục mạng. Dẫu sao đi chăng nữa, được trở về là tốt rồi. Có vết thương này âu cũng tốt, chẳng phải đó là cái cớ hoàn hảo nhất để thoái hôn hay sao? Một người không khoẻ mạnh thì đâu xứng làm rể nhà quan nữa?

Chỉ là, Võ Trạng Nguyên tính vẫn không nhanh bằng Thái phó tính. Ngày cậu v`êtới thôn, cũng là ngày người cậu muốn gặp nhất bị bắt đi. Nhà cửa tanh bành xơ xác, bu Trinh ngất xỉu, Dung đang cố gắng dìu bu từ đống rơm vào nhà, cu Trí run rẩy đưa cậu hai phong thư bọn họ để lại, nội dung vô cùng ngắn gọn.

"Nội trong vòng bảy ngày, đem kiệu hoa tới rước mợ cả và mợ ba. Bằng không thì đem quan tài tới rước mợ hai."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 72

Thằng Húng lấm lét ngó nghiêng, sắc mặt cậu hai giờ còn khó coi hơn cả khi nghe tin cả kho lương thực bị địch thiêu trụi. Nó thỏ thẻ khuyên cậu cứ tạm nghỉ ngơi, có gì mai suy tính cho chu đáo. Dẫu sao cũng tận bảy ngày, đi đâu mà vội? Phân tích hết nước hết cái, thế nhưng cậu vẫn cứ vội.

Vội quay về nhà phú ông, vội phá cửa chuồng đổi ngựa, phong độ lúc đánh trận của cậu, mất tiêu đằng nào rồi? Húng lắc đầu thở dài, sốt sắng lựa con ngựa tốt tốt rồi ra sức đuổi theo cậu. Tuy lâu nay nó chuyên chạy vặt mấy việc tủn mủn như cơm nước giặt giũ, gấp mùng gấp mền, nhưng sống ở nơi sa trường lâu thành quen, đường xa trắc trở đến mấy cũng chịu được chứ không ẻo lả như xưa nữa.

Đúng như nó dự đoán, cậu tới phủ Thái phó đòi người. Ngặt nỗi, ngoài dự đoán của nó, lão còn chẳng thèm đề phòng, cửa giả mở rộng thênh thang, người làm chưa tới canh hai đã thổi đèn đi nghỉ, và đặc biệt là, mặc cho cậu hai tìm kiếm cả đêm cũng không thấy bóng dáng mợ hai đâu. Trong gian nhà cuối cùng cạnh vườn đào, yếm đỏ bọc lọn tóc đen nhánh đặt ngay ngắn trên bàn, kèm mẩu giấy thách thức.

"Nếu còn cố chấp thì lần sau thứ rụng xuống sẽ không đơn giản chỉ là mấy sợi tóc."

Đi thẳng vào trọng tâm vấn đề, ngữ điệu đanh thép sắc bén, còn ai vào đây nữa? Húng run cầm cập, còn cậu thì giận tới mức đập tan chiếc bàn gỗ, nó biết cậu lo cho mợ, nó biết cậu chiều mợ, cưng mợ nên muốn chống lệnh. Cậu thật ngốc, mợ cả với mợ ba thì có gì không tốt đâu?

Năm xưa cậu sốt cao sình sịch, mợ ba trộm thuốc quý ở nhà rồi thức cả đêm canh lửa, cậu quên rồi sao? Khi quân đội hết lương thực, nếu không

có mợ cả năn nỉ cha thì lấy đâu chỉ trong ba ngày đã có chục tấn lương khô được chuyển tới?

Ngay lúc này đây, khi Thái phó âm thầm nhốt cậu thì người liều lĩnh thả cậu ra ngoài, chính là mợ cả đó thôi. Quả không hổ danh tiểu thư nhà quan, không những cầm kỳ thi hoạ đều xuất chúng mà ngay tới khả năng thuyết phục cũng hơn người, chỉ chưa đầy một nén nhang, tiểu thư đã có cách khiến cậu đồng ý quay về nhậm chức Trấn thủ xứ Đoài, nhận phủ nhận đất, đốc thúc người làm chuẩn bị kiệu hoa rước vợ.

Tại phủ Thái phó, người làm hay tin tốt cũng nô nức chăng đèn kết hoa, Chưởng cơ vuốt vuốt vài cọng râu ngắn cũn cỡn cười sang sảng.

-"Đại ca, kính phục, kính phục! Hãm được con ngựa này thì từ giờ dòng họ Nguyễn nhà chúng ta xem ra khởi sắc rồi. Nghe nói Đô Đốc trọng thương nặng, Thống chế là truyền nhân của lão thầy, liệu có khi nào..."

Thái phó khẽ nhếch mép, chuyện đâu có đơn giản như vậy? Bao nhiêu năm mở trường lần đầu tiên có học trò lão cân nhắc nhiều tới như vậy, tính toán cẩn trọng từng đường đi nước bước, nghe đồn đã âm thầm nhận làm trưởng nam, giúp lão lo hương khói sau này. Thánh Thượng hết mực coi trọng cựu thừa tướng, e rằng cái chức Đô Đốc cũng chỉ là đệm lót đường.

Chưởng cơ Nguyễn Đăng Mão, con trai thứ chín nhà họ Nguyễn, làm quan bát phẩm sáu tháng mới được thăng thất phẩm, vào sinh ra tử không biết bao nhiêu trận chiến, lết lên cái chức Chưởng cơ mất ròng rã mười bảy năm. Ngay tới anh cả của hắn, Nguyễn Minh Mẫn, chạm tới cái ghế Thái phó tóc cũng chuyển sang màu hoa râm.

Trong khi đó Võ Trạng Nguyên chỉ mới dẹp một đợt thổ phỉ đã thành Đề Đốc, đi đánh thêm trận nữa, về liền thành Thống chế, thời gian ngắn như vậy vừa giữ binh quyền vừa cai trị cả trấn lớn, xưa nay chắc chỉ có con trai phú ông.

-"Thôi đừng xét nét nữa, sắp thành người một nhà rồi. Thực ra đỗ cả văn lẫn võ xưa nay cũng không nhiều người. Ta đã cho điều tra, Trấn thủ

từ nhỏ bị bà cả ngược đãi, phú ông lạnh nhạt, bà hai thì mắc thói tham ăn, cho nên chỉ c`ần chúng ta c`ầm trịch được mợ hai, coi như ván này thắng."

-"Dẫu sao quan trọng nhất vẫn là lão th`ầy già ưng mắt với đại tiểu thư thôi, nữ nhi được đại ca nuôi dạy có khác, chả bù cho con bé Thục Quyên. Nó mà không đòi lên núi đi tu thì em nhất định sẽ gả cho thằng lính theo em mấy năm nay đấy, nhà nghèo nhưng nó ngoan, mình lệnh không rước bà hai kiểu gì nó cũng nghe!"

-"Dở hơi, đàn ông dăm thê bảy thiếp là chuyện bình thường, mà nghĩ ngợi thế sao từ đ`ầu bảo để nhỏ Quyên lên làm mợ hai lại không thích?"

-"Ờ, thì tại người ta gả trước mấy năm trời, cướp cái chức mợ lớn đã là quá đáng lắm r`ồi, đằng này..."

Dào ôi, chả có gì quá đáng sất! Một đằng con gái nhà quan, một đằng nông dân đặc sệt nửa chữ không biết, chưa đuổi khỏi nhà là may đó. Thái phó hào sảng phân tích, đoạn phủi tay xuống bếp ngó qua tình hình cỗ bàn.

Võ Trạng Nguyên được cái nhanh gọn lẹ, ngay hôm sau đã mang kiệu tới rước đại tiểu thư. Rạng sáng ngày tiếp theo kèn trống í ới, pháo bông rực rỡ cùng đoàn người long trọng sang nhà Chưởng cơ. Nội trong chưa đ`ầy hai ngày, đã đón mợ cả và mợ ba v`ề phủ.

Người dân trong trấn háo hức chẳng kém, thi nhau kiễng chân ngoài cửa, ph`ần vì nhòm mặt Trấn thủ mới nhậm chức, ph`ần vì muốn chiêm ngưỡng dung nhan mợ cả, nghe đ`ồn khuynh nước khuynh thành như tiên nữ giáng tr`ần ấy. Ngoài ra quan lớn quan nhỏ khắp các vùng lân cận đ`ều tấp tấp nập tới chúc mừng, tiệc tùng la liệt, người làm hơn trăm mà việc vẫn không ngớt tay, hại anh Húng đứng chỉ đạo mỏi hết cả miệng.

Mấy cái đứa này, mang tiếng được tuyển chọn kỹ càng mà chân yếu tay m`ềm, so với các bà các thím ở quê thì thua xa. Nhớ đâu cái mụ H`ồng đấy, ho nhẹ một cái là cả đàn bò đã sợ phát khiếp r`ồi, đằng này con Quế kia, bảo giữ dây thừng thôi nó cũng rơm rớm. Thôi, dẫu sao được cái đứa nào đứa nấy cũng trắng bóc, đi ra đi vào nom bổ con mắt dễ sợ.

Húng sướng, cậu cũng sướng, cậu ngắm gái đến đờ đẫn cả người. Ôi dào, đàn ông cả mà. Tuy nhiên lạ mỗi cái rằng từ lúc rước mợ ba về cho tới khi trăng lên cậu vẫn ngồi đúng góc đấy, tĩnh lặng như tượng đá. Nó sực nhớ đêm qua đem mợ cả về cậu mợ còn chưa động phòng, chợt thấy có gì đó sai sai?

Mợ ba ngồi bên cạnh vẫn rót rượu đều đều, mợ cả đoan trang đứng dậy, nhỏ giọng gọi Húng ra ngoài dặn dò.

-"Trong đây ghi chỗ mợ Trâm bị giam lỏng."

-"Sao mợ có được? Mợ sai người nghe lén phải không? Thái phó mà biết khéo giết mợ mất, quan đòi sau tiệc năm ngày mới thả người mà."

-"Không lo, hổ dữ còn không ăn thịt con nữa là...mau bảo cậu đi đón mợ hai, để lâu tội nghiệp...không cần nói mẩu giấy do mợ đưa...cậu bớt khó xử..."

Húng ngoan ngoãn vâng dạ, nó thương mợ lắm, nhưng tuyệt đối không phải mê đắm luyến ái nam nữ đâu, chỉ đơn giản là ngưỡng mộ thôi, giống tình cảm nó dành cho cậu. Mợ cả làm việc gì cũng chu toàn thấu đáo chứ không nóng nảy bộp chộp như mợ hai. Công nhận Thái phó cao tay, người giấu đâu không giấu, giấu ngay trong phủ cậu.

Mợ bị nhốt dưới hầm chứa đồ, nơi này tối đen như mực nên mợ chịu không phân biệt được mình đã ở đây bao lâu. Chỉ biết thi thoảng lại có người cầm đèn dầu đem theo cơm canh, nữ còn đỡ, nam thì y như rằng giở trò nhăng quậy. Mợ nhớ không nhầm mợ đã đánh sưng đầu dăm bảy thằng rồi thì phải, bố lếu bố láo là không xong với mợ đâu.

Bữa nay có thằng dữ quá, mợ đập tan bình chứa dầu, tay cầm ngọn đèn hươ hươ doạ thiêu trụi tất cả, nó hãi tè ra quần, tái mặt chạy biến. Nó đi rồi, mợ sợ cháy nên thổi đèn, vừa mới thở phào nhẹ nhõm thì lại nghe tiếng bước chân dồn dập. Mợ nín thở cầm đòn gánh đứng nép một góc, đợi tên đó vào thì điên cuồng phang đập túi bụi.

Ngặt nỗi, thằng cha này hình như không phải thằng ban nãy, thân thể cường tráng nhanh nhẹn lắm. Tối thế mà hắn vẫn tránh ngon nghẻ, lại còn bẻ đòn gánh của mợ gẫy răng rắc, dùng một tay dễ như không bắt lấy hai cổ tay mợ, siết mạnh. Mợ cũng chẳng phải dạng vừa, cúi xuống ra sức cắn. Tên này thật lạ, bật máu rồi mà vẫn không chịu buông tha cho mợ, cũng không đánh lại trả đòn mợ, chỉ là...tay còn lại...khẽ xoa xoa eo mợ.

Tim mợ giật thót, run run ôm chầm lấy người nào đó. Chồng mợ, lồng ngực rắn rỏi như này, có thể ẵm mợ lên như thế, cưng nựng cụng trán vào trán mợ, thì nhất định là chồng mợ!

Không sai, cậu còn sống. Cậu, rốt cuộc cũng quay về rồi!

Là cậu, bằng xương bằng thịt, chứ không phải ảo ảnh trong mơ.

Mợ an ổn nằm trong lòng cậu, mặc dù cậu đưa mợ đến gian phòng nhỏ phía Đông, đi qua đường tắt nhưng mợ vẫn nghe được tiếng ca hát, tiếng chúc tụng cười đùa, tiếng người làm í ới gọi mợ cả mợ ba, xa xa thấp thoáng vải đỏ bay phấp phới, mợ gần như cũng hiểu đôi ba phần. Để tránh cậu khó xử, mợ chậm rãi mở lời trước.

-"Chuyện khi xưa tôi sai rồi. Cậu rước thêm hai bà hay mười bà cũng là lẽ thường tình. Tôi chỉ dám xin cậu đừng bao giờ bỏ lại tôi nữa. Cậu sợ xấu mặt thì tôi không làm vợ cậu, tôi là người làm thôi cũng được, cậu thương ai mặc cậu, nhưng đi đâu thì nhớ cho tôi theo với, kể cả là đi đánh trận, được không?"

Giọng mợ rất nhỏ, rất khàn, khó khăn lắm mới nói được hết ý. Cả người mợ choáng váng, mệt mỏi, rã rời, chân tay đau nhức khó chịu, lâu nay mợ đâu có dám ngủ, mợ sợ bị người ta hại. Mợ gái quê một cục, so với các mợ kia đã chẳng là gì, nhỡ mà làm sao mợ lo cậu sẽ vứt bỏ mợ. Mợ cố gắng gượng đợi cậu hứa, cậu gật đầu rồi mợ thấy an lòng hẳn, toàn thân nhẹ bẫng. Mợ cười, mợ còn muốn ngắm cậu thêm chút nữa, nhưng tầm mắt mợ cứ mờ dần, mi mắt nặng trĩu khép chặt, đôi gò má xanh tím vẫn vương hàng lệ dài.

Gò má cậu cũng ươn ướt, cậu khẽ áp má mình lên má mợ, giọng cậu trầm trầm.

-"Nếu có ngày tôi lỡ thương một người con gái khác, thì đó chính là mợ của kiếp sau!"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 73

Nếu mợ nghe được, nhất định mợ sẽ rất cảm động, nhất định sẽ nhổm dậy ôm cậu, ríu ra ríu rít bên cậu, đeo bám không rời. Cậu cẩn thận xem xét từng vết bầm trên người mợ, trầm ngâm thở dài. Trước phận hèn nên thi thoảng lại ăn đập thừa sống thiếu chết, nay chồng công thành danh toại, vẫn bị người ta chèn ép.

Cái số mợ khổ. Tại lấy cậu nên khổ. Tay sần đằng tay, chân xước đằng chân, vất vả lam lũ nhưng chẳng bao giờ ca thán.

-"Ngốc."

Cậu mắng, mợ bữa nay hiền quá, chẳng thèm dậy trả treo. Phía kia nhà lớn đại sảnh nhộn nhịp náo nức, phía này trong gian phòng nhỏ, cậu xắn ống tay áo đun nồi nước, giúp mợ lau rửa rồi quay trở vào trong tủ gỗ lấy ra một chiếc bọc bằng gấm, trong đó có rất nhiều váy áo đẹp.

Hôm bữa phải sắm sửa rước mợ cả mợ ba, thằng Húng theo phụ cậu, mỗi món đồ lượm được nó đều hỏi, nôm na rằng chiếc yếm đào mợ cả mặc vừa không, đôi hài xanh nõn chuối mợ ba đi sẽ như nào? Cậu nghe rõ, ngặt nỗi cậu chẳng có đáp án, thứ duy nhất cậu biết là so với mợ hai thì chiếc yếm đó quá nhỏ, đôi hài có vẻ hơi rộng. Rốt cuộc, Húng tự quyết. Còn cậu phía sau lẳng lặng gom hết những món cậu ưng cho mợ nhà cậu.

Quả thật vừa khít, mợ đẹp quá, còn đẹp hơn trong tưởng tượng của cậu rất nhiều. Người mợ đã bớt lạnh, sắc mặt cũng không còn nhợt nhạt như khi nãy, tâm trạng cậu phấn chấn hẳn, vui vẻ nằm xuống bên cạnh rúc vào hõm vai mợ, nhẹ thơm dọc xương quai xanh, quyến luyến theo cần cổ nhỏ nhắn rồi dừng lại ở cánh môi căng mọng.

Nụ hôn ấy, chỉ từ một phía nhưng đầy kích động, mê đắm và cuồng dại. Da dẻ mợ dần chuyển sang màu phấn hồng, mợ mơ thấy Tết năm nọ cậu dẫn mợ lên núi, bọn họ chơi trò đuổi bắt trong vườn đào rực rỡ sắc xuân. Cậu ác lắm, bắt được mợ là tóm eo mợ quay vòng vòng, hại mợ chóng hết cả mặt. Nhưng rồi mợ lại gắng sức bật lên, gian xảo cắn môi cậu, cậu nhá lại mợ, mợ cười khúc khích.

Vùng quê đó, tuy nghèo đói, tuy dột nát, nhưng chỉ có cậu và mợ, thật tốt! Chẳng như nơi đây, mợ sốt cả tuần liền, ngủ mê man li bì, lúc tỉnh giấc đã không thấy cậu đâu. Thay vào đó là hơn chục đứa người làm, đứa nào đứa nấy trắng như trứng gà bóc, tấp nập đem khăn ướt, trà bánh và điểm tâm tới hầu mợ.

Một điều bẩm mợ, hai điều thưa mợ, ba điều dạ mợ, mợ nghe mà sởn hết cả gai ốc. Mất chút thời gian đầu bỡ ngỡ ngượng ngùng thôi chứ mợ thích nghi khá nhanh, dẫu sao giờ là vợ hai của Trấn thủ rồi, mợ không thể cứ quê mãi được. Mợ cố nhớ lại phong thái của bà cả khi xưa, lạnh lùng hắng giọng ra lệnh.

-"Pha mợ chậu nước ngâm chân, đừng nóng quá cũng đừng lạnh quá!"

Nói xong chính mợ cũng thấy hoang mang, ấy thế mà tụi nó nghe lời răm rắp, cun cút xuống bếp chuẩn bị. Ở biệt phủ này ngoài bếp tổng thì mỗi gian phòng lại có bếp riêng, nghe đồn gian của mợ cả bếp còn rộng gấp ba lần bếp của mợ cơ.

Mợ hai vẫn chưa có hầu gái, bởi vậy trong lúc ngâm chân tụi nó thi nhau nịnh nọt. Chuyện, đi theo các mợ nhàn hạ, lương bổng cũng cao, ai chả thích. Mợ cả mợ ba thì đem người từ nhà tới nên chỉ còn cơ hội thành người của mợ hai thôi. Mợ đưa mắt đánh giá một lượt, điềm nhiên chọn con xấu nhất, tên Quế.

Thực ra trừ cái nốt ruồi to bằng cả con ruồi đậu ngay ngắn bên má trái thì Quế cũng xinh chứ bộ, lại còn được cái dẻo mồm dẻo mép. Nó vừa bóp vai cho mợ vừa ton hót cậu đang ở Trấn đường xử lý công vụ. Xứ Đoài tuy giàu nổi trội so với các xứ còn lại, nhưng chính vì dư của ăn của để nên

nhiều tệ nạn, bài bạc đề đóm, hút nha phiến đủ cả, các quan cứ tới rồi lại lắc đầu cong mông bước đi, cái trấn này, bao năm vẫn thế.

Mợ hai sốt ruột ghê lắm, không có con nhỏ nhắc nhở phận đàn bà phải giữ gìn lễ tiết khéo mợ chạy ra ngoài đó ôm chầm lấy cậu ấy chứ, nhớ chết đi được! Nó kêu bảy ngày nay cậu đều ở với mợ đó, đáng nhẽ ra cậu phải ở gian của mợ cả một tháng sau tân hôn cơ, thế cho nên giờ mợ khoẻ rồi thì tốt hơn hết là đến chào người ta một câu cho phải phép, tránh hiềm khích sau này.

Mợ thấy cũng có lý nên trang điểm qua rồi theo con Quế. Ôi chao ôi cái nhà gì mà nó rộng dữ vậy, từ gian của mợ tới gian của mợ ấy mà cứ như đi từ lều lá của mợ về nhà bu Trinh ý. Trên đường mợ bắt gặp mấy thằng bị treo ngược trên cành đa già, là mấy thằng trêu mợ đây mà. Quế bảo cậu đích thân treo lên đấy, cứ đến bữa thì cho xuống húp bát cháo. Cậu ghê thật, mợ nán lại nhặt mấy quả thị chín ra sức ném lên, khoái chí cười như nắc nẻ.

-"Mợ cả."

Con Quế lễ phép chào, đoạn hốt hoảng bấu tay áo mợ hai. Mợ hai giật mình quay sang, ngó nghiêng ngó dọc mà có thấy mợ cả đâu? Hình như là tiểu thư Minh Châu chứ nhỉ? Nhiều năm trôi qua rồi, mợ không dám chắc nhưng cũng phải giống đến bảy tám phần ý. Vẫn cái vẻ đẹp đó, đẹp đến choáng ngợp, mấy năm qua hè năm nào mợ cũng xuống phố huyện đợi tiểu thư, còn dặn cả ông chủ cửa hàng cầm đồ nếu gặp được thì chuyển lời nữa nhưng vẫn chưa có duyên tái ngộ. Giờ thì tốt quá rồi, mợ mừng huýnh, chạy tới cầm tay tiểu thư hỏ hởi xin chuộc vòng.

Trái với dự đoán của mợ, nét mặt tiểu thư thoáng sửng sốt, đôi mắt phượng long lanh ngạc nhiên hỏi.

-"Vòng nào mợ nhỉ?"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 74

Mợ hai kể lể một thôi một hồi mà mợ cả vẫn ngây ngốc chẳng hiểu gì, mợ bảo mợ chưa bao giờ rời khỏi phủ nhiều ngày như vậy, thêm nữa nếu ra ngoài nhất định sẽ dùng khăn che mặt, đặc biệt là ít khi bắt chuyện với kẻ lạ.

-"Ơ nhưng tôi nhớ rõ ràng mợ còn dặn tôi mợ tên Minh Châu mà."

Mợ hai thắc mắc, vú nuôi mợ cả từ thuở lọt lòng như chợt hiểu ra vấn đề, hớn hở phân trần.

-"Dào ôi, thảo nào, mợ nhầm nhé, mợ nhà tôi tên Minh Thuỳ, con bà lớn. Còn cái người tên Minh Châu ấy, có thể chính là con rơi của Thái phó, con mẹ nó là gái bán hoa, mồi chài đủ kiểu nhưng nào có được bước vào cửa, tụi nó sống ở ngoại thành. Con khốn nạn chẳng biết tu mấy chục kiếp mà lại được cái nhan sắc hao hao tiểu thư nhà chúng tôi, toàn lợi dụng đi gây sự rồi đổ vạ, đến bực mình. Loại nghiệt chủng rủa cho nó chết sớm đi cho đỡ chật đất..."

Mợ cả hơi nhíu mày, vú Oanh biết mợ không thích chuyện xấu trong nhà bị người ngoài gièm pha nên đang thao thao bất tuyệt cũng đành im bặt. Trong khi đó mợ hai vẫn cố hỏi.

-"Ngoại thành là về phía nào?"

-"Về phía Tây, nhưng đường xá xa xôi lại nhiều thổ phỉ, đợi việc của trấn hòm hòm, cậu bớt bận rồi tôi bảo cậu đưa mợ đi."

Giọng mợ Thuỳ nhỏ nhẹ, đoạn mợ đưa mợ Trâm dạo một vòng quanh phủ, đi tới đâu mợ giảng giải tới đó.

-"Đất rộng quá, lại nhiều người làm nên tôi cho trồng thêm mấy luống rau, khóm này gieo bắp cải...khóm này cấy khoai lang...chỗ kia cạnh vườn hồng mợ thấy không...chỗ đó tận dụng trồng rau thơm...bên cạnh là chuồng nuôi gà, sau này sẽ thêm lợn bò ngan vịt nữa...dưới ao mới thả cá trắm thôi, hôm nào rảnh tôi sẽ sai người ra chợ mua thêm cá quả về nuôi."

-"Mợ...mợ có thật là tiểu thư nhà quan Thái phó không thế?"

Mợ Trâm sửng sốt hỏi lại, mợ Thuỳ ngượng chín mặt.

-"Phải mà. Nhỏ Quyên cười tôi rỗi hơi, tại làm quan thì kiểu gì mấy thứ đó chả được dân biếu...nhưng tôi...tôi không thích thế...tôi không thích họ bàn tán về cậu như cái cách họ xì xào về cha tôi...với cả ở nhà hơn trăm miệng ăn, như vậy thì mỗi tháng cũng tiết kiệm được kha khá. Mợ ở quê mấy cái này rành hơn tôi, có chỗ nào chưa hợp lý mong mợ chỉ bảo, tôi sẽ sửa."

-"Ừ...không...không có..."

-"Mợ tiêu gì cứ tới phòng quản gia lĩnh tiền, chỉ cần điểm chỉ xác nhận là được. Thoải mái nhưng đừng huyênh hoang quá, giả dụ như những món hàng lớn hơn năm chục quan chẳng hạn, mợ nói với tôi, tôi sẽ cho người bí mật đi mua rồi lén đem về cho mợ. Tuyệt đối đừng ra mặt trả giá, nhỡ bị kẻ xấu bắt gặp họ lại đồn đại không hay về cậu, kêu cậu vơ vét của dân."

-"Mợ dặn thêm mợ ấy không được ngồi lê đôi mách nhiều chuyện, không được ăn ở ngoài, với cả ra khỏi cổng là phải đi nhẹ nói khẽ cười duyên nữa!"

Mợ Quyên từ đâu nhảy vào phụ hoạ. Mợ Quyên nhỏ hơn mợ năm tuổi, mợ Thuỳ kém mợ ba cái xuân xanh, hai đứa con nít ranh cơ mà dạy dỗ mợ đủ thứ trên trời dưới biển, dẫu biết tụi nó có ý tốt, nhưng mợ vẫn cứ bực bực kiểu gì ấy.

-"Tôi hiểu, các mợ khỏi nhiều lời. Tôi theo cậu nhiều năm rồi, tôi không nghĩ cho cậu thì chẳng ai nghĩ cho cậu đâu!"

-"Tính tôi hay lo tôi dặn vậy thôi mợ đừng để bụng, cùng là thân gái lấy chồng xa nhà, chẳng hi vọng được mợ yêu thương như chị em ruột, chỉ mong đừng ghét bỏ nhau."

Mợ Thuỳ nhu mì giảng hoà, mợ Quyên nhìn mợ Trâm khinh khinh rồi bĩu môi chạy thẳng. Mợ Trâm ậm ừ đại cho qua chứ kêu không ghét là không ghét được luôn ý hả? Vậy thì tiên nữ quá, mợ lại chỉ là người phàm thôi!

Là người phàm, nên đêm đến thấy chồng mợ đưa người con gái khác về phòng, thấy bóng dáng nào đó dịu dàng cởi áo tứ thân, thấy dây yếm mỏng manh bung ra rồi nhẹ nhàng rơi xuống, thấy ánh đèn lờ mờ vụt tắt, tim mợ, chợt quặn thắt.

Gian phòng đó, tối đen như mực.

Tâm trạng mợ ngoài này, còn tăm tối hơn thế! Một tháng cậu ở bên mợ cả, là một tháng mợ đứng trân trân dưới tán liễu rủ, nhìn chằm chằm bóng người bên trong. Có những lúc đau lòng đến mức chỉ muốn đâm đầu luôn xuống cái hồ bên cạnh, để sớm mai cậu thức giấc, điều đầu tiên cậu trông thấy sau khi mở cửa phòng là xác mợ đang nổi lềnh bềnh.

Nhưng xong rồi thì sao? Cậu chưa chắc đã thương xót, ngược lại cái Dung, cu Trí, bu Trinh sẽ lại phải sống khổ.

Hôm bữa con Quế đọc thư Trí gửi cho mợ nghe, nó kêu tậu được thêm hẳn năm sào ruộng nữa rồi, đang cất nhà gỗ bự lắm, bu dặn mợ giữ gìn sức khoẻ mau mau có cu tí. Cứ nghĩ tới sống mũi mợ lại cay cay, mợ Thuỳ không như bà cả đâu, mợ lấy bao nhiêu tiền gửi về quê mợ ấy cũng chẳng bao giờ phàn nàn, mợ ấy cực tốt, tốt đến mức mợ thấy hổ thẹn.

Thẹn vì đôi khi người ta chẳng làm gì nên tội mà mợ lại muốn xông vào bóp chết. Mợ Thuỳ không như mợ Quyên thấy người là lao vào ôm ấp vồ vập, mợ ấy luôn giữ khoảng cách nhất định với cậu. Cậu tránh mợ Quyên như tránh tà, có bận tránh nhiệt tình quá còn hại mợ ba ngã chổng vó, nhưng với những câu hỏi của mợ Thuỳ như công việc ở trấn ra sao, bao

nhiêu ổ cờ bạc bị triệt tiêu rồi hay đã thu được hết nha phiến chưa cậu đều đáp hết.

Đặc biệt cái hôm nấu cháo phát cho dân tị nạn cậu còn rẽ qua cảm ơn vợ lớn rất lịch sự. Mợ ức chỉ muốn úp cả nồi cháo lên đầu mợ cả, thế nhưng lúc mợ bị cháo bắn ra tay, chính mợ ấy lại là người hốt hoảng sai người đưa mợ hồi phủ. Lính vừa hạ kiệu, mợ liền chạy một mạch về phòng trùm chăn kín mít, nhịn mãi rồi, giữ thể diện đủ rồi, giờ một mình có ai đâu mà phải bày trò?

-"Tôi cũng đứng lù lù ở đấy, mắt cậu lác hay sao? Ừ thì không phải đề xuất của tôi, nhưng tôi cũng góp công mà, cháo do đích thân tôi bỏ hành. Sao cảm ơn mỗi ai kia? Mang tiếng Trấn thủ mà đối nhân xử thế thua con bò!"

Mợ ấm ức xả giận, định mắng thêm vài câu nữa cho bõ, nhưng ai ngờ tự dưng văng vẳng đâu đây lời chất vấn đầy nghiêm túc.

-"Bôi bác mệnh quan triều đình, nên phạt như nào cho phải?"

Cái người đó đã chui tọt vào chăn từ bao giờ rồi, vừa nhá vừa cù, hại mợ mắc cười, ngọ nguậy liên tục. Nhột nhột khó chịu ghê lắm, nhưng tới lúc người ta tha bổng không trêu nữa, mợ lại thấy chút gì đó mất mát, mặt xị như bị rách, phụng pha phụng phịu.

-"Phạt nhẹ thế ăn thua gì? Tội nặng như vậy phải đè ra hành hạ đến chết mới đáng!"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 75

C`ầu được ước thấy, cả vùng bụng bị cánh môi kia không ngừng rà soát. Dạo này ban ngày cậu bận, ban đêm thì ở miết với mợ cả, tính ra từ ngày cậu đi đánh trận v`ề mợ mới được cậu ôm hai l`ần, l`ần đ`ầu đúng cái hôm cậu xuống h`ầm kín đón mợ, l`ần thứ hai là hôm nay.

-"Khi nào rảnh rảnh thì ghé qua với tôi, một vài khắc thôi cũng được, tôi nhớ cậu!"

-"Ngày nào chả gặp, nhớ gì mà nhớ."

Cậu đáp nửa đùa nửa thật. Ừ thì ngày nào cũng gặp, nhưng là gặp lúc ăn cơm, gặp cùng bao nhiêu người. Với cậu, phải chăng đã đủ r`ồi hay sao? Chắc vậy, cậu giờ có mợ cả mợ ba, lại còn bao nhiêu h`ầu gái tươi xanh mơn mởn, tim không chia năm cũng xẻ bảy, thời gian đâu mà để ý bà già quê mùa như mợ nữa?

Nỗi phi`ền muộn u ám giày vò tâm trí mợ, giận giận bực bực, đấm bùm bụp lên lưng cậu. Cũng chỉ là châu chấu đá voi thôi, cậu chẳng h`ề tức giận, đ`ầu khẽ áp lên vùng bụng dưới của mợ, kệ mợ đánh, bàn tay thô ráp mò mẫm từng lớp da thịt, vụng v`ề lách qua t`ầng váy mỏng tang, nhè nhẹ bao bọc đoá sen ướt át.

Trống ngực mợ đập loạn, những ngón tay run rẩy rơi trên bả vai vững chãi. Chiếc hôn ấm áp thấp d`ần, dư vị ngọt ngào xao xuyến khiến tim mợ thổn thức từng h`ồi. Khoảnh khắc ấy, nếu cậu lừa mợ rằng trước giờ người cậu thương nhất là mợ, có lẽ mợ cũng tin.

Tiếc rằng, chút hạnh phúc mong manh ngắn ngủi như một giấc mộng đẹp. Chuyện cậu bên mợ, yêu thương mợ, ân c`ần xoa thuốc lên chỗ bị

bỏng, dịu dàng kéo mợ vào lòng khi mợ khóc nấc, hoá ra chỉ là ảo tưởng của chính mợ.

Lúc mợ bừng tỉnh hoàng hôn đã đỏ ửng một góc trời, con Quế kêu mợ mau dậy chải tóc còn kịp dùng bữa tối. Mợ nghi hoặc hỏi cậu hai đâu, cậu hai có qua không? Nó ngạc nhiên thưa nó ngồi ngoài hiên tám chuyện cả chiều, làm gì thấy bóng ai qua đây? Mợ ban đầu còn chưa tin, nhưng lúc người làm dọn bàn, các mợ đợi khoảng một khắc thì thấy cậu từ ngoài Trấn đường trở về, quần áo còn chưa kịp thay mới chợt chạnh lòng.

Bàn tròn bốn ghế, chỗ của mợ cả lúc nào chả gần cậu, mợ ấy là chính thê mà. Còn một chỗ bên cạnh nữa nhưng mợ ba tới sớm nên tranh được, mợ hai đành phải ngồi đối diện với chồng. Ba mợ dịu dàng mời cậu dùng cơm, bữa nay nhà bếp làm gà ri nướng mật ong thơm phưng phức, có hai chiếc đùi béo ngậy thì cậu hai gắp cho mợ cả mợ ba mỗi người một chiếc, riêng mợ hai được mỗi cái cánh nhỏ xíu. Mới ban đầu mợ hơi tưng tức nhưng thấy bát cậu cũng giống mợ, chợt nhớ chuyện trước kia bu Phúc tham ăn, mỗi lần thịt gà cậu mợ toàn ngồi gặm những phần thừa thãi bu chê rồi nhìn nhau tủm tỉm cười nên mợ lại nguôi nguôi.

Từ khi chuyển đến biệt phủ này, cậu hiếm khi cười với mợ như xưa. Có mỗi cái bận mợ húp canh sùm sụp, hai mợ kia giật mình quay sang nhìn, mợ biết mình thất thố, xấu hổ nhòm trái ngó phải, sau khi quan sát mợ Thuỳ mợ Quyên kỹ càng mới từ tốn đặt bát xuống bàn, dùng chiếc muôi nhỏ múc từng thìa canh thưởng thức, uống xong lại từ tốn dùng khăn tay chấm chấm khoé môi. Chẳng hiểu mợ làm sai ở chỗ nào mà hại cậu ho sặc sụa, miệng còn cong cong như kiểu cười đểu mợ ý, rõ ghét.

Xong cứ xẩm tối lại kêu thằng Húng đưa mợ toàn bộ đồ bẩn. Mợ ba biết chuyện tíu tít kéo chị họ ra giếng chỉ trỏ.

-"Nè mợ xem kìa, eo cả tá người làm thì không sai, mà có phải riêng áo quần đâu, còn chăn màn rèm đệm nữa, một mình nó lụi hụi đánh vật với hai chậu thau đầy đến bao giờ cho xong? Xem ra trong lòng cậu thì nó chẳng hơn con nhỏ ở phòng giặt đồ mấy."

Thực ra chuyện này mợ cả biết lâu rồi, mợ từng đề nghị nếu cậu không hài lòng với người làm thì để vú Oanh giặt cho nhưng cậu không chịu, cứ hễ đồ trong phòng cậu, mợ hai đều phải giặt hết.

Mợ hai sống ở nơi thôn quê lâu nên có vẻ mọi việc chẳng nặng nề như mợ ba tưởng tượng. Trước gặt thuê cấy thuê bận bịu liên tục nó quen chân quen tay rồi, giờ làm vợ quan lớn nhãn rỗi buồn chán quá thể, giặt mấy bộ đồ thì có thấm gì đâu, huống chi là đồ của chồng mợ.

Ngó thấy mợ cả mợ ba đang ngồi xích đu phía xa chuyện trò ríu rít, mợ đoán cậu bận công chuyện nên đêm nay ở gian chính diện, bởi vậy sau khi phơi phóng xong, rút đồ khô gấp gọn gàng mợ không đợi thằng Húng qua lấy mà tự mình đem sang. Gặp cậu, lí nhí bảo để mợ giúp cậu thay áo quần, nhưng cậu lại giật giỏ đồ rồi lặng lẽ đóng cửa, để lại mợ đứng bên ngoài ngơ ngác như trời chồng.

Căn phòng đó có gì bí mật? Có gì quý giá mà không cho mợ vào? Từ bao giờ mợ trở thành người xa lạ? Từ khi nào mợ cứ có những giấc mơ giống y như thật? Là do nhớ cậu quá chăng? Mong nhiều đến mức tẩu hoả nhập ma?

Mợ ngồi thu lu dưới hiên, thẫn thờ nhìn ánh trăng lưỡi liềm dần lên cao. Tuy có hơi lạnh nhưng mợ chả nỡ về đâu, dù sao ít ra ở đây thì khoảng cách vẫn gần cậu hơn một chút.

-"Gớm thôi, mợ nhấc mông lên cho con nhờ ạ, đàn bà con gái ngồi chềnh ềnh chẳng ra cái thể thống gì sất, chướng mắt ghê á."

Thằng Húng sao dạo này nó thích giáo huấn mợ giống bu mợ vậy?

-"Kệ mợ, mày lo việc của mày đi."

-"Ối dào, may sao cậu rước được mợ Thuỳ về đấy, chứ đường đường là Trấn thủ xứ Đoài mà có chính thê như mợ thì kiểu gì cũng có bữa muối mặt."

Có đứa chán nản xỉa xói, có người cáu tiết đang định đập cho nó một trận thì bị ai đó giữ lại. Là cậu, nó nhe răng bĩu môi lườm đểu mợ, vênh váo thách thức mợ dám hành hung nó đấy.

Ừ thôi, mợ chịu rồi. Trước mặt cậu mợ sao dám hỗn? Chỉ là, mợ không ngờ nó được ăn hai phát tát của cậu, mạnh đến mức hộc máu mồm.

-"Đây là ai?"

Cậu chỉ vào mợ, gằn giọng hỏi. Thằng nhỏ phần vì đau, phần vì sốc, nó cứ ấp úng nghẹn ngào mãi.

-"Mợ...mợ...mợ Trâm...mợ...hai..."

-"Nhớ lấy!"

Cậu chỉ nói đúng hai từ đó rồi bỏ vào trong, thằng bé ở ngoài cứ run cầm cập, dập đầu xin lỗi mợ hai liên tục, mợ còn chẳng thèm để ý luôn, nhân cơ hội cửa mở mợ liền lẻn vào với chồng, thấy tóc cậu hơi ươn ướt, hình như vừa mới tắm xong. Lần này lại không đuổi mợ nữa, lạ thật?

-"Có món đồ bí mật cậu giấu rồi chứ gì? Chắc hoan ái với mợ cả xong yếm váy rơi lung tung nên ban nãy phải vội đóng cửa dọn dẹp, tôi biết thừa."

-"Mợ giỏi."

Cậu khen ngợi mợ, đoạn lại cúi xuống chăm chú xem xét báo cáo cùng kiến nghị của quan các huyện gửi lên trấn, thỉnh thoảng dùng bút lông phê duyệt hoặc gạch gạch. Mợ ngoan ngoãn ngồi bên cạnh, lấy trong túi thư khi xưa cậu gửi về đem ra xem xem, ra điều mình cũng rất bận rộn.

-"Chữ này là chữ Ngọc nè, chữ này là chữ Trâm. Chỗ này viết, mong tới ngày tái ngộ. Tui đọc đúng không?"

Cậu quay sang bẹo má mợ, đoạn kéo cánh tay mợ viết lên một hàng, mợ hỏi nhưng cậu chẳng chịu nói gì cả, bực cậu ghê. Ngắm nghía mãi sực

nhớ ra đôi vòng bình an thường đeo chỉ còn một chiếc. Nếu không phải là thấy nó đang chễm trệ trên cổ tay cậu chắc mợ sẽ rất hoảng, nhưng cậu lấy khi nào nhỉ? Sao mợ chẳng hề hay biết gì?

Mợ ngủ gật từ canh mấy mợ còn không rõ cơ. Sớm ra đã thấy cậu lên Trấn đường rồi, còn mợ thì vẫn ríu cả mắt, ít ra tỉnh giấc trên giường của cậu nên mợ có thể chắc chắn đêm qua mợ không mơ, cũng không mộng du gì cả, chắc chắn là cậu ôm mợ vào buồng trong. Mợ vui đáo để, hai má hây hây hồng, cùng lúc đó, tiếng thì thụt ngoài vườn mỗi lúc một rõ dần.

-"Mợ hai không biết chữ đấy, tụi bay biết không?"

-"Uầy, thật hay điêu thế? Nghe cứ hoang đường kiểu gì ý?"

-"Thề, thật, tao đứng canh bên ngoài thấy mợ hỏi cậu mà. Với mợ này trông thế mà xảo quyệt nhé, chạy hẳn tới phòng cậu lả lướt, tội nghiệp mợ Thuỳ. Chả hiểu mợ hai có cái vẹo gì mà Trấn thủ không bỏ quách đi cho rồi?"

-"Ôi dào bỏ sao được, mợ trước ở chỗ quê gần núi, mấy cái con dân nữ sống cạnh rừng nó biết dùng ngải đấy, cậu hai bị trói cả đời là cái chắc. Nghe đồn vì bu mợ hai dùng bùa nên thầy mợ ấy mới chết sớm."

Mợ giận sôi máu, cái lũ điêu toa xảo trá không dạy cho một bài học xem ra không được. Thực tình mợ cũng mới chỉ vụt được con nhỏ đó ba roi, còn việc nó xảy chân ngã xuống hồ là tại nó hãi mợ nên cuống cuồng chạy để tránh đòn.

Mợ thừa nhận sau đó mợ đuổi tụi kia toán loạn nên chả để ý tới nó nữa. Nhưng tại hồ rất nông nên mợ không nghĩ cơ sự lại trầm trọng như vậy. Không ngờ được, chưa đầy hai canh giờ sau mợ Quyên đã đem theo toàn thanh niên trai tráng lực lưỡng tới tìm mợ, phẫn uất làm ầm ĩ.

-"Mau, mau trói mợ hai lại rồi đem dìm xuống hồ. Luật trấn đã định, mợ hại chết người khác như nào thì mợ phải chết đúng như thế."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 76

Hại chết? Có nhầm không vậy? Cùng lắm là uống vài ngụm nước căng bụng chứ chết thế quái nào được mà chết? Chết mà dễ thế à? Kể cả có ngỏm thật thì cũng còn lâu xác mới nổi, chưa gì đã sồn sồn lên như con điên thế?

Cơ mà đã gọi là con điên thì điều gì cũng dám làm thôi, cái Quế bị người của nó giữ rồi, giờ nó nhất quyết dìm mợ xuống thì mợ ngu mới đứng im cho nó bắt. Ngó qua toàn đứa cao to cơ bắp cuồn cuộn, mợ biết bản thân mình chẳng thể đấu nổi nên len lén lấy chiếc kéo từ giỏ đựng đồ thêu thùa, nhanh như cắt lao về phía mợ Quyên, ghì sát vào cổ mợ ấy quát lớn.

-"Thả con Quế ra, có gì đợi cậu về nói tiếp. Cậu muốn dìm tôi thì tôi chịu, ngoài cậu ra cái nhà này không ai có quyền hỗn với tôi cả."

Mợ Quyên sợ mợ Trâm làm liều nên đành phải nhượng bộ. Đúng ra con nhỏ kia mới chỉ hôn mê bất tỉnh thôi, thầy lang đang khám cho nó nên mợ Thuỳ còn phải trực bên đấy. Mợ ba mong nó ngỏm củ tỏi quách đi, để xem cái tội sát nhân mợ hai chạy đằng nào cho thoát?

Mợ Trâm ban nãy mạnh miệng nhưng lòng lo ghê lắm. Nếu như trước kia ở chốn làng quê, bà cả có đánh, có hại cậu mợ thì cũng chỉ là chuyện cỏn con trong nhà thì giờ đây tình thế đã hoàn toàn khác. Giáo huấn người làm không phải việc gì quá ghê gớm, nhưng cùng lắm là phạt quỳ, vài bạt tai hoặc vài trượng, chứ mang tiếng vợ quan Trấn thủ mà hại người tới mức thừa sống thiếu chết nhất định sẽ to chuyện.

Là mợ nóng nảy gây phiền phức cho cậu, mợ thấy tội lỗi quá, lúc cậu mới về mợ còn chẳng dám nhìn thẳng vào mắt cậu. Một bên mợ Quyên ríu

rít thưa gửi, một bên con Hành thỏ thẻ ngậm máu phun người.

-"Bẩm cậu, em gái con chỉ lỡ lời bảo mợ hai không biết chữ. Ai ngờ đâu mợ từ đâu lao tới đánh nó, giật tóc nó rồi dí đầu nó xuống nước, mợ dìm nó đến ngất xỉu."

-"Ngươi điêu toa phét lác. Cậu hai, là tụi nó vu khống tôi dùng bùa mê hoặc cậu, tôi tức quá tôi quật con Hẹ vài roi, nhưng nó ngã xuống hồ là do nó xảy chân chứ tôi không hề dìm."

-"Mợ hai, mợ có gan làm mà không có gan nhận hả? Mợ hèn vậy thử hỏi có xứng đáng làm vợ Trấn thủ không? Cậu hai, mong cậu tra xét chuyện này rõ ràng, trả lại sự công bằng cho em gái con."

Con Hành nước mắt như mưa, mợ Quyên sụt sịt giả bộ thương cảm, lũ người làm bị mợ đánh ban nãy ghi hận nên đồng loạt đứng ra làm chứng vu khống mợ. Một cái mồm của mợ không cãi nổi chục cái mồm đồng thanh leo lẻo, mợ ức phát rồ.

Thằng Húng đứng xem kịch hay trong lòng không khỏi mừng thầm. Thực tình ban đầu nó không hề có ác cảm với mợ, nhưng tại mợ ép cậu ra trận, rồi tính tình mợ đanh đá cá cày khiến nó càng ngày càng không thể chấp nhận nổi. Chỉ vì mợ mà cậu tát nó, nếu là mợ Thuỳ thì nhất định sẽ xin cậu dừng tay, còn mợ Trâm ngược lại chỉ đắc chí đứng nhìn, quá độc ác!

Hơn trăm người làm tụ tập về gian phòng chính diện, lần này mợ sai rành rành ra, để xem cậu bao che cho mợ kiểu gì? Không lẽ cậu bạt tai từng đứa một? Làm thế thì ai mà phục? Cậu chắc không suy nghĩ nông cạn như vậy chứ?

-"Những ai chứng kiến mợ Trâm dìm cái Hẹ, đứng ra giữa."

Giọng cậu trầm trầm, tụi nó mười đứa hồ hởi ngay lập tức nghe lời, mợ hai cuống quít nhảy ra thanh minh.

-"Đâu có, không có đứa nào cả. Tôi có dìm ai đâu mà chứng với chả kiến."

-"Tôi chưa hỏi mợ!"

Nói với người làm thì nhẹ nhàng, nói với mợ lại đanh thép, nãy giờ người ta vu oan cho mợ, mợ còn chưa thèm khóc, thế nhưng bị cậu nặng lời một câu thôi mắt mũi cay xè hết cả.

Húng, Quyên cùng tập thể chục nhân chứng nom điệu bộ mợ hai, lén lút liếc nhau cười sướng. Cậu uống hết chén trà Húng dâng mới chậm rãi đứng dậy, sai người nhốt chín đứa vừa đứng ra giữa vào trong phòng kín, chỉ còn lại đúng con Hành, cậu cùng nó và những người còn lại ra hồ tản bộ.

-"Ban nãy mợ Trâm dìm cái Hẹ ở chỗ nào?"

-"Dạ, ở cạnh gốc liễu này cậu ạ, mợ đập nó ghê lắm, mẻ cả trán, không tin cậu tới phòng thăm nó mà xem."

Con Hành khẳng định chắc nịch, cậu gật đầu. Đoạn sai lính bịt miệng nó trói tạm vào gốc liễu, tiếp tục gọi nhân chứng thứ hai, hỏi đúng như thế, mặc cho con Hành lắc đầu nguầy nguậy, âm ư ra hiệu, thằng Tỏi vẫn chẳng hiểu gì sất, nó một mực bảo mợ hai dìm Hẹ ở mạn hồ gần gốc cây xoan đào.

Nó sau đó được bịt miệng trói ở gốc xoan đào, lần lượt từ đứa thứ ba tới đứa thứ mười, mỗi đứa khai một kiểu, từ gốc na, gốc xoài cho tới nhãn vải cam quýt mít dừa đủ cả.

-"Ôi cha cha, chết chửa, tụi nó thông đồng vu hại mợ hai."

-"Phải đó, nếu nói thật thì phải trả lời thống nhất chứ. Eo thân trâu thân ngựa mà dám nhờn với chủ, bọn này bị dìm thật cũng đáng."

Đám người làm bắt đầu xôn xao, mợ Quyên run vã mồ hôi hột, thằng Húng buồn nẫu ruột. Cậu cho tháo khăn bịt miệng mười nhân chứng sống,

có đứa hãi quá nhận tội luôn, có đứa cứng lắm nhưng thấy cậu hai lừ lừ tiến tới gần, nhớ lời đồn cậu từng tay không tóm cổ hai thằng giặc cùng lúc rồi đập đầu chúng vào nhau thì sợ tái mặt, vội vã kêu do con Hành xúi dại.

Khổ em Hành, chưa kịp khai ra kẻ chủ mưu thì mợ Thuỳ đi tới trước mặt cậu, đoan trang quỳ xuống.

-"Cái Hẹ đã tỉnh, tình hình không còn nguy hiểm nữa. Chuyện tới nông nỗi này tất cả là tại tôi, tôi thân là chính thê nhưng lại không quản lý việc nhà chu đáo, hại cậu nhọc lòng, tôi xin nhận hai mươi trượng chịu phạt."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 77

Mợ Thuỳ tính cách y như cái tên của mợ ấy, nết na thuỳ mị đảm đang, bọn làm mướn ai ai cũng quý. Thế nên nghe mợ nói vậy, rất nhiều người trong đó có thằng Húng thương xót quỳ xuống xin chịu đòn thay mợ. Cậu đỡ mợ đứng dậy, dứt khoát bảo không phải lỗi của mợ, giờ cậu còn có công chuyện ngoài trấn, những việc còn lại mợ thay cậu xử lý cho chu toàn.

Mợ Trâm đứng ngây ngốc nhìn bóng cậu khuất dần. Khi nãy mợ để ý trán cậu rất nhiều mồ hôi, quầng mắt hơi thâm, chắc đêm qua cậu thức khuya. Cậu bận bịu tối ngày, mợ thì toàn gây rắc rối, chẳng bù cho ai đó nhu mì như nước, cậu có thương người ta hơn cũng đáng lắm.

Mợ buồn buồn chạy về phòng, hì hục tìm giấy chép lại mấy chữ cậu viết trên cánh tay mợ. Giá kể có mợ Chi ở đây thì tốt, mợ đỡ tò mò đoán già đoán non. Mợ Thuỳ cũng biết chữ nhưng mợ không muốn hỏi, phải chăng do hai mợ cùng chung chồng?

Ngoài việc đó ra thì mợ chẳng có thành kiến gì với mợ Thuỳ cả, mợ ấy xử lý mọi thứ rất minh bạch. Mười đứa người làm mỗi đứa lĩnh năm trượng và đều phải tới dập đầu tạ tội với mợ Trâm trước khi bị đuổi về quê.

Chị em con Hành con Hẹ sau khi xin lỗi mợ hai thì liền tới tìm gặp riêng mợ cả, nức nở thưa gửi.

-"Mợ cả...mợ cứu tụi con với, con là bị mợ Quyên xúi làm bậy, mợ ba còn doạ nếu con không nghe lời thì mợ sẽ sai người cho con Hẹ uống thuốc độc luôn, tụi con bị cha dượng bán đi từ nhỏ, giờ mợ đuổi tụi con chả còn chốn dung thân."

Mợ cả dặn dò tụi nó kín mồm kín miệng, đoạn thương tình cho chúng ít bạc, ngoài ra còn viết thêm bức thư gửi hai đứa tới cửa hàng vải nhà Thái phó làm việc. Vú Oanh chán nản thở dài, việc mợ Quyên gây ra mợ Thuỳ có ngốc đâu mà không biết? Nhưng dẫu sao máu mủ ruột thịt chả nhẽ mợ cả lại bỏ mặc mợ ba? Nghĩ đến tiểu thư nhà mình danh giá biết bao mà phải quỳ gối chịu ấm ức để bao che cho ai đó vú thấy bực bội dễ sợ.

Hết Minh Châu tới Thục Quyên, hà cớ gì cứ gây sự rồi mợ cả phải đi đằng sau dọn dẹp hộ? Chỉ vì mợ là đại tiểu thư sao? Hay do tính mợ lành dễ mủi lòng? Hai mợ cùng được gả cho cậu hai, vì đâu bè phái nhà họ Nguyễn lại giao việc trộm con dấu của cậu cho mợ Thuỳ? Đợi người làm lui hết, vú mới dám thưa chuyện với mợ.

-"Đã tìm được người làm dấu giả rồi mợ ạ."

-"Tốt lắm. Làm xong thì gửi về cho cha tôi!"

Vú Oanh há hốc, tưởng là tráo của cậu hai rồi đem con dấu thật đưa Thái phó chứ? Mợ dám phản cha, phen này mà bị lộ chắc quan chôn sống mợ mất thôi. Vú lo sốt vó, khuyên giải tới tấp, ngặt nỗi mợ bỏ ngoài tai lời vú, lẳng lặng xuống bếp quán xuyến người làm chuẩn bị cơm nước.

Bữa tối chỉ có hai cậu mợ, nghe bảo lúc chiều mợ Quyên mợ Trâm choảng nhau, một mợ sái chân một mợ sưng tím cả mảng tay. Mợ ba đi lại khó khăn nên tạm nằm trên giường nuốt cháo loãng, trong khi đó mợ hai còn đang bị chồng phạt quỳ nửa canh giờ.

Mợ Trâm ấm ức kinh khủng, cái cành mận trĩu xuống sân gian bên ấy nhưng mà gốc cây mận thuộc vườn bên gian của mợ mà, rõ ràng mợ trèo cây hái trước, mắc mớ gì mợ ba đu lên tranh của mợ. Dù sao cả hai cùng có lỗi, thế nhưng cậu chỉ phạt mỗi mợ?

Người mợ toàn mùi rượu thuốc, đã bảo chỉ bị bầm ở tay rồi cậu còn đè ra bôi hết chỗ này tới chỗ kia. Giả bộ quan tâm thôi chứ mợ biết thừa, bực mợ nên nhân cơ hội tẩn mợ đó, đập mợ rõ đau. Xong còn mắng mợ lần sau mà để trầy da nữa thì cậu băm sống luôn.

Mợ sợ cậu ghét mợ nên chẳng dám cãi lấy nửa lời. Trong bụng giận lắm nhưng thấy mợ cả ghé thăm vẫn cố gượng cười. Mợ Thuỳ đem sang bát bánh đúc nóng hôi hổi, khéo léo xúc một thìa, nhỏ giọng đùa cợt.

-"Ăn chút đi, được đại tiểu thư nhà quan Thái phó bón cơ mà?"

-"Chả thèm, mợ về phe mợ ba chứ gì, mợ về đi, tôi còn bận quỳ, không tiễn!"

Vú Oanh khó chịu nhíu mày, mợ Trâm ở nhà Thái phó chắc bị bà cả vả sưng mỏ từ lâu rồi. Mấy lần vú định dạy cho mợ biết thế nào là thứ bậc trên dưới nhưng tiểu thư hiền nên toàn ngăn, thành ra mợ ngày một lếu láo.

-"Mợ biết cha của mợ ba là ai không? Chưởng cơ Nguyễn Đăng Mão, chính là chú ruột của mợ cả, nếu mợ là mợ cả thì mợ xử sự như nào?"

Vú bực bội hỏi, mợ Trâm hơi nguôi nguôi, vừa ngoảnh sang thì thấy cổ tay mợ cả đeo chiếc vòng bình an giống hệt của mợ, chỉ khác mỗi mặt đá là đoá mẫu đơn tím hồng, loại hoa trồng rất nhiều trong vườn gian bên đó. Lòng mợ bất chợt chua chát khó tả. Mợ run run đỡ lấy bát bánh đúc ăn ngấu ăn nghiến, cố ăn nhiều, ăn nhanh để kiềm lại tiếng nấc nghẹn trong cổ họng.

Xưa kia nghèo đói đi cấy cả ngày về mới được củ khoai luộc, nay chơi chán ra vẫn có bánh thơm thơm đầy đặn nhân, thật tốt! Chồng mợ đỗ đạt cao, được ban phủ phân đất, trên dưới kẻ hầu người hạ, mợ không còn phải thức khuya dệt vải, cậu không còn phải dậy sớm lên núi, cuộc sống khấm khá như vậy, mợ còn tham lam gì nữa?

Húng đứng từ xa nghe tiếng mợ hai cười vang liền hí hửng chạy về báo cáo cậu hai, nó còn kể thêm mợ Thuỳ tốt bụng đem đồ ăn qua cho mợ Trâm rồi, có vẻ như cậu cảm động nên đêm đó nó thấy cậu qua chỗ mợ cả. Sớm hôm sau tâm trạng cậu khá tốt, xế chiều kết thúc công việc ở trấn đường, gặp người dân mời mua dưa lê cậu còn lấy tất mấy gánh.

Nghe bảo cái giống dưa này xuất phát từ thôn nhà cu Thóc là thằng Húng đoán được cậu mua cho ai rồi. Thế cơ mà cái người ấy ngu xuẩn

không biết đi ều, chỉ biết chọc điên cậu là giỏi.

Húng còn mải buộc ngựa với cho tụi nó ăn nên chưa rõ đ ầu đuôi câu chuyện ra sao, chỉ biết lúc nó v ềtới thư phòng thấy mợ hai đưa cậu hai tờ giấy gì đó, xong cậu chưa thèm nhìn đã xé tan tành. Mợ đánh cậu ghê lắm, cứ nhằm ngực mà đấm, cậu mặc kệ, hình như thấy thái độ cậu lãnh đạm nên mợ tủi thân hay sao ấy, lớn giọng tuyên bố rõ hùng h ồn.

-"Cậu hai...để tôi nói cậu nghe nhé! Từ giờ trong mắt tôi, cậu chỉ là quan lớn, là Trấn thủ xứ Đoài, không hơn!"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 78

Hai canh giờ sau khi gây lộn với cậu, mợ vẫn thấy mợ đúng. Từ canh giờ thứ ba trở đi thì bắt đầu hơi hơi hối hận. Ôi chao đúng kiểu giận quá mất khôn!

Chuyện là trưa nay ngoài Trấn đường cậu cùng các quan thảo luận phương án phòng chống lũ lụt thì ở nhà mấy bà vợ tụ họp liên hoan. Đang ăn uống vui vẻ bỗng con Thư đỡ mợ Quyên loạng choạng đi ra, tự dưng không đâu mợ ba lại hỏi mợ đọc xem thơ mợ ấy viết có hay không?

Trước mặt bao nhiêu khách quý mợ đành giả bộ suýt xoa ca ngợi, nào có ngờ cả bàn ăn cười phá lên rồi thì thụt nói xấu mợ, cư nhiên mợ thành kẻ thừa, ngây ngốc như một con dở. Mãi tới khi người làm bê tổ yến lên, rồi nom thấy dáng mợ Thuỳ thanh mảnh đi tới họ mới thôi đùa cợt. Đến trưa mấy đứa phòng quản gia thì thụt méc mợ chẳng có thơ thẩn gì sất, chỉ có hàng chữ viết gọn lỏn.

"Mợ hai nửa chữ bẻ đôi cũng không biết. Mợ hai ngu như bò đội nón."

Mợ hận dễ sợ, chỉ muốn lao vào băm vằm cắn xé mợ ba, mỗi tội nghĩ tới vụ mới bị phạt quỳ nên đành kiềm nén hít một hơi thật sâu cho đỡ bực, rồi hừng hực khí thế rủ con Quế xuống phòng học chữ.

Cả cái trấn này chắc có mỗi phủ của cậu dạy chữ cho kẻ hầu người hạ, là đề xuất của mợ Thuỳ, cậu thấy hợp lý nên ưng chuẩn ngay. Ban đầu có mợ ở đấy tụi nó hơi khép nép ngại ngùng, nhưng xong thấy tính mợ xởi lởi dễ gần chứ không xa cách như mợ cả mợ ba thì thả lỏng hơn hẳn, mấy cái chiếu trải kín nền nhà, người làm với chủ ríu rít như cá mè một lứa.

-"Cái nét này đẹp ghê ý, mày viết sao mày chỉ mợ với?"

-"Mợ phải cầm bút cho chắc vào, rồi dứt khoát đưa một đường từ trên xuống dưới."

Mợ lân la hỏi han chữ vừa học là chữ gì, có đứa ghé tai mợ giảng giải rất nhiệt tình, mợ thích chí vỗ vai nó tán thưởng. Mải mê quá nên mãi sau mới biết người ngồi cạnh mình chính là trưởng nam nhà Thái phó. Cậu này tính mê gái mợ ấn tượng suốt từ đợt gạ mợ làm bà năm, đến giờ vẫn còn gạ đó, chả đường hoàng gì sất.

Cậu Nguyễn Minh từ nhỏ sống nơi phồn hoa nhộn nhịp đâu có thiếu gái, ngặt nỗi chưa từng thấy ai đẹp như Trâm cả, đẹp lạ lùng luôn. Chẳng mảnh dẻ như bà cả nhà cậu, cũng chẳng eo ót như bà tư hay yểu điệu thoát tục như Minh Thuỳ, người nó cứ nần nẫn ấy, khúc nào ra khúc nấy nom chỉ muốn nổ mắt. Vẫn biết là vợ hai của em rể rồi, cơ mà cứ liếc qua thôi lại chực nhỏ nước dãi.

Cái thứ gì đâu, cuốn hút cả thân hình lẫn tính cách. Khi còn chưa nhận ra cậu thì hồhởi quấn quít, hỏi nọ hỏi kia. Khi ngoảnh sang biết biết rồi, nghe cậu tỉ tê dụ dụ ngay lập tức nổi trận lôi đình.

Từ thuở cha sinh mẹ đẻ tới giờ mới có người dám chửi cậu, dám lớn tiếng nhiếc cậu phận nam nhi mà chẳng đứng đắn, nhân cách thua xa em gái. Ôi, cậu nghe sao mà bùi tai đến thế! Giá kể cậu gặp Trâm sớm hơn vài ba năm, nhất định cậu sẽ bắt vềbằng mọi giá.

Mợ mắng chán thì ôm giấy bút bỏ về. Con Quế chạy theo thì thà thì thụt.

-"Ban nãy con thấy cậu hai đứng ngoài cửa phòng, tay còn cầm theo túi dưa lê, con định qua gọi mợ mà thế nào ngoảnh đi ngoảnh lại chẳng thấy bóng cậu đâu."

Dưa lê á? Hồi xưa thi thoảng con Trang hay đem sang cho mấy quả, đất thôn bên đó tốt, trồng được giống dưa thơm lừng, cắn một miếng ngọt lịm cả người. Khi ấy mợ cứ ăn dưa là cười tít mắt, mợ thích ghê lắm, không ngờ cậu vẫn còn nhớ. Lòng mợ chợt ấm áp lạ thường, hớn hở đem giấy qua thư phòng cậu, tíu tít khoe khoang.

-"Chữ đẹp chưa nè cậu hai nè, mới học buổi đầu tiên thôi đấy, thấy tôi giỏi không? Dưa đâu thưởng cho tôi đi!"

Mợ hí hửng đợi chờ, ai ngờ dưa thì chả thấy đâu, chỉ thấy mặt cậu đen ngòm, cau có cầm giấy xé vụn. Mợ biết so với mợ Thuỳ thì chữ mợ cũng chỉ là giun là dế. Nhưng khen một câu mất gì đâu? Không thì nói chưa được tròn trịa thanh thoát lắm, lần sau cố gắng hơn.

Chẳng phải vừa xong đi tìm mợ hay sao? Vì đâu chưa đến một canh giờ thái độ đã quay ngoắt, nổi cơn tam bành hung hãn? Ơ mà nghĩ lại hung hãn phải chỉ mợ mới đúng, còn cậu, thực chất chưa từng nặng tay với mợ. Nhưng thế mới khiến mợ nổi đoá, tại cậu kiệm lời, tại cậu lạnh nhạt, hại mợ trốn sau bụi chuối khóc rưng rức.

Con Quế xót ruột đem cho mợ quả xoài xanh an ủi. Càng ở lâu với mợ Trâm nó càng quý, càng phục. Mợ kiên cường ghê lắm, hôm trước thấy mợ ba đem người tới bắt mà không hề nao núng, còn nhanh trí đảo ngược tình thế. Có bữa mợ buồn, mợ kêu đắng miệng, nhưng mợ vẫn cố ăn, mợ bảo sợ gầy nhom xấu xí cậu chê. Mợ còn kể nhiều lúc muốn bỏ đi, ngặt nỗi chả ưng ai nhiều như ưng cậu, sợ đi rồi đêm đêm lại khóc vì nhớ cậu thì khổ, một phút dại khờ uổng bao nhiêu ngày chờ mong.

Với cả nghĩ tới bu cùng các em ở quê sống sung túc hơn nhờ tiền mợ gửi về hàng tháng nên thôi. Mình chán cuộc sống của mình nhưng nếu cuộc sống đó có thể giúp người thân của mình hạnh phúc thì lại thấy có ý nghĩa, lại tiếp tục cố gắng.

Mợ cười gượng, khệ nệ đứng dậy rủ Quế ra ngoài trấn chơi. Mợ cố ý mặc vải nâu cho người ta bớt nhận ra vợ Trấn thủ. Vừa ra khỏi cổng thì gặp kiệu của cậu Minh, mời mọc nhiệt tình kinh lắm, nhưng mợ còn lâu mới thèm ngồi. Mợ cùng Quế lang thang khắp chợ nọ chợ kia, cầm theo cả đống bạc mua sắm điên cuồng. Chiều tối nghĩ cậu bên mợ cả nên mợ chẳng về nữa, thuê hẳn phòng trọ khang trang nhất, đặt tiệc thịnh soạn, thỏa thích thưởng thức.

Mợ mải vui, mợ nào có biết ở nhà Húng phải chịu trận lôi đình. Cậu hỏi mợ đang làm gì? Nó chỉ còn nước tỉnh bơ giả ngốc.

-"Dạ bẩm cậu, mợ cả đang thêu yếm, còn mợ ba chơi chuyền với tụi con Thư."

Tay cậu đập bàn đánh rầm, nó giật mình thon thót. Cậu đập thêm phát nữa, nó sợ toát mồhôi hột, lặng lẽ nhìn theo vệt máu ban sáng đã ngả nâu thẫm. Đó, thành quả của mợ hai đó. Thử hỏi có ai ác ôn như mợ, chồng trọng thương mà cứ đấm rầm rầm như quân thù quân hằn.

Khoảng một khắc sau con Phượng đem thuốc mới sắc xong qua phòng, khép nép đặt trên bàn cậu, cậu hỏi thì nó dại mồm khai thật rằng lúc chiều vừa thấy mợ nói gì với cậu Minh ngoài cổng, xong đi đâu thì không biết. Nó vừa dứt lời, bát thuốc bị ném bay ra ngoài cửa sổ, máu trên áo cậu cũng lan dần thành mảng lớn, đậm một màu đỏ sẫm.

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 79

Phủ Trấn thủ đêm ấy được một phen náo loạn, trong khi đó mợ hai phớt đời lêu lổng ngoài quán trầm trồ xem các vị cô nương hát chèo. Giọng trong trẻo quá, câu từ da diết sâu lắng, khi róc rách như suối chảy, lúc êm ái như lời ru ngọt ngào, mợ ngồi nghe mãi tới canh tư mới chịu đi ngủ, hôm sau thức giấc đã quá trưa.

-"Mợ cũng biết ca đấy. Hồi xưa ở quê hễ có vụ liên hoan là cô Mõ lại chọn mợ đứng hàng đầu hết, vì mợ đẹp nhất thôn mà. Giờ thì khác rồi, ở cái nhà này, so với mợ ba chưa chắc mợ đã được ngang hàng huống chi mợ cả?"

Mợ thủ thỉ tâm sự với Quế, nó ngước lên gương đồng nom mợ đang vấn tóc cho mình, khuyên mợ đừng nghĩ nhiều, đàn bà mỗi người một nét, biết đâu cậu hai lại thích cái dáng của mợ thì sao? Giống như nó nè, nó thấy ở bên mợ sướng nhất, mợ tuy nói năng hơi thô nhưng người chất phác thật thà, thân thiện với người làm, chăm sóc, chải chuốt cho nó y như em gái vậy.

-"Ở trấn này có hàng kẹo kéo rất ngon, bữa nay con mời mợ nha, nhưng con chỉ đủ tiền mua cho mợ hai que thôi, mợ đừng chê đấy."

Con nhóc thỏ thẻ, mợ phì cười giật đuôi tóc nó trêu chọc. Mợ mợ con con bận buôn dưa bán lê nên không để ý ông già nằm ngay gầm cầu, mợ Trâm suýt nữa thì bị chân lão cán ngã. Ông ấy xin lỗi rối rít, mợ nhìn chiếc chiếu rách tươm, nhìn áo quần vá chằng chịt thì cho ít bạc vụn, đoạn thương cảm dặn dò.

-"Ông ơi, đừng nằm đây đêm đến sương xuống lạnh lắm. ông mua đồ ăn rồi thuê tạm cái nhà trọ nào rẻ rẻ mà tá túc. Nhà ông ở đâu? Có việc gì

mà lên trấn?"

-"Cảm ơn đại ân đại đức của cô. Nhà lão ở đây hai mươi dặm, con gái lão bị ba tháng trước bị Cai đội bắt đi, lão đánh trống kêu oan khắp huyện nhưng không ai thèm ngó ngàng, đành phải khăn gói quả mướp tới tìm Trấn thủ."

-"Trấn đường ở cách đây không xa, để con dắt ông đi."

Mợ đề nghị, ông lão buồn rầu xua xua tay.

-"Không cần, lão cũng vừa ở Trấn đường về. Lính gác bảo vết thương ở ngực của Trấn thủ bị rách miệng, sưng và phồng rộp, ra rất nhiều máu, đêm qua bất tỉnh nhân sự rồi, chẳng biết bao giờ mới khỏi."

Lão thở dài kể lể, mặt mợ tái nhợt, mợ run run dắt con Quế ra chỗ khác hỏi chuyện.

-"Có khi nào là ông già rồi nên lãng tai? Cậu...cậu hai bị thương hồi nào chứ?"

-"Ơ cái đợt đánh trận đó, thấy tụi nó truyền tai nhau Đô đốc nằm liệt giường, Thống chế cũng trọng thương, cơ mà gặp cậu hai thấy cậu vẫn bình thường nên con tưởng chỉ là tin đồn nhảm thôi."

Quế nhanh nhảu thuật lại, mợ Trâm sững sờ như hoá đá. Từ lúc mợ tỉnh lại, mợ chỉ mải ganh tị chuyện mợ cả mợ ba, còn việc cậu từng ra trận, mấy tháng trời xung quanh chỉ toàn gươm đao giáo mác, nguy hiểm cận kề thì mợ lại quên khuấy mất. Mợ chưa từng hỏi thăm xem cậu ở ngoài chiến trường ăn uống ra sao, có đói có rét có thiếu thốn, có bị đau ốm chỗ nào không?

Sống mũi mợ cay xè, mợ vội vã chạy thục mạng về nhà. Trước gian phòng của cậu, kẻ hầu người hạ xếp dài hai hàng dọc, đứa bê thuốc đứa cầm khăn. Mợ ba thấy mợ liền hầm hầm tiến tới vả mợ hai cái.

-"Đừng tưởng tôi không biết nghe, hôm qua mợ đánh vào vết thương của cậu. Chính mợ hại cậu ra nông nỗi này."

Ừ, tại mợ. Mợ nóng nảy, mợ ngu xuẩn, mợ nhận hết. Tim mợ đau lắm, mợ muốn gặp cậu ngay bây giờ. Van nài mợ ba chẳng được, mợ bực bội đẩy mợ ấy ra xa, mợ Quyên chân đau nhưng vẫn nóng máu chồm lên giật tóc mợ Trâm, hai mợ đánh nhau tưng bừng khói lửa. Thằng Húng từ trong lao ra, gào khóc ầm ĩ.

-"Con lạy mợ hai, mợ thôi làm loạn giùm con được không ạ? Mợ biết không? Lúc toàn quân thắng trận, hễ ai bị thương nặng đều được đặc quyền nằm kiệu về nhà, riêng cậu hai băng bó tầng tầng lớp lớp vẫn phi ngựa về với mợ, rồi mợ bị bắt, cậu lại lập tức đổi ngựa đi tìm. Rước thêm mợ cả mợ ba, mợ phải đoán được lý do chứ, phải không mợ? Rước thì cũng đã rước rồi, đến mợ cả tiểu thư vạn người mê còn chịu chung chồng, cái thứ mợ gái quê sao đỏng đảnh thế mợ?"

-"Tôi...tôi...cho tôi vào với cậu..."

Mợ ứa nước mắt cầu xin, nó liều mạng chặn mợ, uất hận xả tiếp.

-"Váy yếm mợ mặc hàng ngày rực rỡ như vậy, sao mợ chưa từng thắc mắc ở đâu ra? Mợ sốt gần một tuần, là ai tận tình chăm mợ, đút mợ từng miếng nước? Tay mợ bầm, ai bôi rượu thuốc? Còn mợ thì sao? Chồng mợ đau ốm chưa khỏi mà mợ đập như kẻ thù vậy hả mợ? Mợ không xứng, mợ không xứng theo cậu!"

Tụi người làm len lén liếc nhau rồi lại liếc mợ hai. Mợ bủn rủn khuỵ xuống, người ngợm rệu rạo thất thần. Thằng Húng mắc cái tính đàn bà lải nhải rõ nhiều, nó bị mợ cả phạt quỳ hai nén nhang vì tội hỗn láo. Mợ Thuỳ lôi mợ Quyên dậy đưa về phòng, trước khi đi còn quay lại dặn dò.

-"Thầy lang dặn cậu cần nghỉ ngơi, tạm thời cái Quế nấu cho mợ hai bát canh ấm rồi giúp mợ thay váy yếm, lát cậu tỉnh qua thăm sau."

Quế ngoan ngoãn vâng dạ, mợ Trâm đờ đẫn bám tay nó. Cơ mà mợ chả đủ kiên nhẫn để nghe theo sự an bài của mợ cả, tới gian của mình rồi mợ

liền đóng kín cửa, len lén chạy ra vườn, trèo tường đi lối tắt. Chẳng phải do mợ leo cây không giỏi mà là tâm mợ lo lắng bất an, tay chân run rẩy nên cứ bị trượt hoài, lúc nhảy được qua cái cửa sổ gian bên cậu còn bị ngã lông lốc. Mợ cố nhịn đau, nghĩ chỉ cần nom thấy chồng một cái là mừng rồi, ấy vậy mà, tìm mãi, đợi mãi, đợi đến tối mịt cũng chẳng thấy cậu đâu.

Nghĩ bụng có khi cậu ở bên gian mợ cả nên mợ lặng lẽ sang thăm dò. Vẫn hai cái bóng quen thuộc đó, một người giúp người kia cởi áo tứ thân. Chỉ là, hôm nay đèn lại không hề tắt, bù lại trong đêm vang lên giọng nói sốt sắng.

-"Mợ chẳng chịu tìm cách giữ Trấn thủ ở lại qua đêm, nhỡ mợ hai hay mợ ba chửa con trai trước thì tới lúc đó hối chả kịp."

Hả? Vú Oanh? Chứ không phải cậu với mợ cả chuẩn bị ân ái sao? Nhưng cậu bị thương thế mần nhau kiểu gì nhỉ? Vậy còn mọi khi? Ôi chao ôi đến hài, mợ từng ở bên ngoài nom trộm cả tháng, nhưng ghen quá hoá ngu, đến cái bóng của chồng mình cũng không nhận ra. Nếu là cậu thì mợ cả đứng chưa tới vai đâu, huống chi hai người trong kia cao ngang ngang nhau.

Cái dây yếm bung ra rồi nhẹ nhàng rơi xuống, thực chất đâu có đen tối như mợ tưởng tượng. Chẳng qua vú giúp mợ Thuỳ tháo dây thắt đằng sau lưng để thoải mái hơn thôi. Ngày xưa bu mợ cũng hay dặn con gái đi ngủ phải nới lỏng cho đào còn lớn, tiếc rằng mợ vô tư chả để ý. Giờ nhớ nhớ rồi bất chợt cười ngây ngốc. Bên trong mợ Thuỳ an ủi vú đừng quá lo lắng, vú chải tóc cho mợ, thở dài ca thán.

-"Mợ thương người ta tới vậy, sao còn đồng ý gả cho Võ Trạng Nguyên?"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 80

Mợ Thuỳ lặng thinh, ánh đèn dầu bập bùng phản chiếu bóng dáng thanh mảnh mân mê hai chiếc vòng, một chiếc đính đoá mẫu đơn, chiếc còn lại hơi giống vầng trăng khuyết. Thì ra mợ cả có đôi vòng bình an riêng, thì ra chẳng phải do cậu hai tặng, thì ra, mợ đã hiểu nhầm nhiều đến thế!

Dù gì đi chăng nữa mợ còn được gả cho người mợ thương, ngày ngày vẫn được nhìn thấy người ấy, được người ta bao bọc che chở. Còn mợ Thuỳ thì sao? Phận đàn bà con gái thật khổ, ngay đến tiểu thư nhà Thái phó cũng chẳng hơn.

Mợ lủi thủi quay vềgian phòng chính diện đợi cậu. Thằng Húng đang chăm chỉ dọn dẹp nhà cửa, mợ liếc thấy chiếc giỏ mây đựng vỏ chăn và đồ bẩn liền đem ra ngoài giếng, bứt mấy quả bồhòn dựa theo ánh trăng cẩn thận vò vò. Húng vừa quỳ xong đầu gối còn mỏi, sợ bị phạt tiếp nên lật đật rẽ qua dặn dò.

-"Mợ đừng có nói với cậu con để mợ giặt đồdính máu nhé, cậu quật chết con!"

-"Ừ. Mày giỏi. Cậu cũng giỏi, giấu nhẹm à."

Giờ mợ đã hiểu nguyên do mợ không được phép vào phòng cậu, vì đâu cậu chẳng cho mợ giúp cậu thay áo quần.

-"Mợ thôi cái giọng xỉa xói đi được không? Cậu sợ mợ lo nên mới vậy, mợ chả thương cậu gì sất. May được mợ Thuỳ hiền thôi, chớ phải con ý, con mà là đàn bà con đảm bảo cướp cậu trong vòng một nén nhang."

-"Thế nên mày mới là đàn ông đấy!"

Gây nhau với cái mợ hai chỉ tổ bực mình, trái ngược với mợ cả nói câu nào Húng phục câu đấy. Nó chẹp miệng bỏ vào trong ngủ trước, mợ hai với chút xíu đồ mà thơ thẩn mãi tận canh năm mới phơi phóng xong. Từ lúc dọn tới biệt phủ ít khi mợ thức tầm này, cũng là lần đầu tiên mợ thấy con Phượng lò dò bê chiếc khay lớn sang gian mợ.

-"Mợ ơi bữa nay nấu bào ngư nhưng chẳng thấy cậu hai đâu, mợ dùng tất nhé!"

-"Mợ cả bảo mày thế hử?"

-"Không phải ạ. Chắc mợ biết thầy dạy cậu hai chứ, thầy khi xưa là thừa tướng, của ngon vật lạ nào có thiếu thứ gì? Cậu bị trọng thương nên thầy gửi đồ bổ dưỡng lên trấn, cho riêng cậu thôi, nhưng cậu toàn dặn con san một nửa đem sang cho mợ. Ơ hay những bữa trước con Quế nó ăn lén của mợ mất rồi, nên mợ không biết?"

-"Không, là mợ ăn."

Nhưng gà tần, huyết yến, vi cá, mợ tưởng đồ bọn nó ninh dưới bếp, đâu ngờ được do bên cậu đưa qua. Mợ nhấp thìa canh mà cổ họng nghèn nghẹn, vừa ăn vừa hì hụi mở tủ ngắm nghía bọc vải cũ kỹ. Đợt đó mợ bị bắt đi, nào có kịp mang theo thứ gì, cái này chắc cũng là chồng mợ sai người gói ghém đem lên cho mợ.

Từ ngày chuyển đến biệt phủ, thư cu Trí gửi lên, thư hồi xa nhà cậu gửi về, mợ xem cả trăm lần rồi. Chỉ có thư tiểu thư viết cho Võ Trạng Nguyên thì mợ ghen nên chưa thèm động đến. Bữa nay nghĩ thế nào mợ lại đem xuống phòng viết chữ kêu tụi nó đọc thử.

-"Mười tạ gạo tẻ, năm tạ gạo nếp, hai tạ đỗ xanh, một tạ lạc...hình như là lương thực gửi cho những người dân bị thổ phỉ cướp bóc hay sao ý mợ ạ, do Thái phó quyên góp."

Vậy chắc thư này Thái phó viết, còn tiểu thư chỉ là người gửi thôi. Cậu cũng từng đọc cho mợ nghe, nhưng lúc ấy mợ chẳng thèm tin. Tránh cậu,

đuổi cậu, dỗi cậu, hại cậu phải ra trận trốn hôn, mợ thấy mình sao mà lố bịch?

Mọi thứ cậu đều lo cho mợ tươm tất, ngay cả vườn mận đằng sau, khi xưa mợ từng trầm trồ ngưỡng mộ bu Yến thì nay vườn của mợ còn rộng gấp năm gấp bảy vườn bu, trăm gốc mận chạy dọc thành hàng thẳng tắp, ở gần cửa sổ trồng cây mận đại thụ, hoa trắng muốt phủ kín xích đu gỗ.

Những lúc rảnh rỗi mợ hay thích ngồi chơi ngoài đây, tại chiếc xích đu này biết hùa theo gió đung đưa chứ không cần người đẩy. Nhưng giờ hãng sớm, nắng hồng xuyên qua kẽ lá rọi sáng lấp lánh giọt sương mai, cánh hoa kia còn chẳng động, cớ gì xích đu cứ đung đưa đều đều?

Mợ ngoảnh lại ngó nghiêng, sửng sốt khi thấy sợi dây thừng buộc bên dưới khéo léo luồn qua lỗ nhỏ trong buồng. Mợ tò mò chạy vào, nhưng cả dây lẫn lỗ đều mất tăm. Mợ đi tới đi lui quanh gian của mình, sực nhớ ra căn bếp này nhỏ hơn các bếp khác, tuy nhiên chiều dài của tất cả các khu nhà lại bằng nhau. Không lẽ còn có thêm phòng nữa? Ở đâu? Gần buồng mợ nằm sao?

Đêm đến, đợi người làm ngủ hết, mợ rón rén đóng kín cửa, đoạn châm nến quan sát bốn phía. Mợ thậm chí còn kéo cả tủ áo quần ra chỗ khác nhưng chẳng phát hiện ra cái gì sất. Cuối cùng, phía giường mợ nằm, bên trên vách tường có một bức tranh sơn thuỷ lớn, chả nhẽ trong tranh ẩn chứa điều gì kì bí? Mợ chúi đầu vào ngắm ngắm nghía nghía, hại nến thiêu tranh cháy âm ỉ, lúc mợ phát hiện ra thì đã bị mất một mảng lớn rồi.

Tiếc lắm, cơ mà thấy sau tranh là cửa chứ không phải tường, cửa mở hé thấy bóng cậu thì suýt hét lên vì sướng. Mợ nom rõ cả chiếc dây thừng, là chồng mợ, kéo xích đu trêu mợ. Những giấc mơ như thật, hoá ra lại chẳng phải mơ.

Cậu bảo, ngày nào cũng gặp, nhớ gì? Quả thực, ngày nào cũng gặp. Cậu ngồi tựa trên chiếc ghế dài, tự mình thay thuốc, từng thớ vải băng trắng thấm máu đập vào mắt mợ, giày vò xâu xé tâm can mợ.

Thương cậu! Xót cậu! Nhớ cậu!

Nhưng thấy cậu chuẩn bị đi về phía này, mợ lại bối rối không biết đối diện sao, luống ca luống cuống thổi nến trèo lên giường giả bộ ngủ say. Mợ nghe tiếng bước chân chầm chậm tiến tới lúc một gần, ai đó mắc màn cho mợ rồi chui vào cùng, tình cảm dụi đầu vào cổ mợ, bàn tay ram ráp thi thoảng vừa bấu vừa xoa eo mợ, nhẹ nhàng như sợ mợ thức giấc.

Mợ cố cắn môi thật chặt, nhưng rốt cuộc vẫn bật khóc. Mợ ôm cậu, hôn nhẹ lên trán cậu, luồn qua mép áo chạm nhẹ tới vết thương trên ngực, nghẹn ngào tức tưởi.

-"Tôi sai rồi, đập cậu, mắng cậu, tôi sai. Kêu cậu chỉ là Trấn thủ không hơn, tôi ngu miệng tôi nói linh tinh, cậu đừng để bụng."

Cậu của ban nãy điềm đạm bao nhiêu thì cậu của lúc này hỗn loạn bấy nhiêu. Chút ngòn ngọt, chút bực bực, chút ấm ức, như một đứa nhỏ cương quyết bỏ tay mợ ra, lạnh lùng quay người sang phía khác.

-"Cứ nằm như vậy sẽ mỏi lưng lắm đấy!"

-"..."

-"Ghét tôi rồi à? Tôi phải làm sao để chồng tôi nguôi giận đây?"

Mợ quan tâm kéo chăn, cậu lẳng lặng hất xuống. Mợ biết tội mợ dày dặc chất đống nên đành nằm im thin thít. Nửa canh giờ qua đi, mợ len lén nhích tới, chẳng dám đụng chạm đâu, sợ cậu khó chịu, nhưng vẫn mong được gần hơn chút xíu. Mợ tưởng cậu đã say giấc, nào ngờ nghe giọng nói trầm trầm bên tai.

-"Bỏ nhà theo người ta rồi thì còn về làm gì nữa?"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 81

-"Ớ ai vậy? Ai bỏ nhà theo ai? Tôi á? Oan quá! Tôi có bỏ đi h ồi nào đâu? Hay cậu ám chỉ cái đêm tôi ở nhà trọ không v ề? Nhưng tôi đi chơi mà, đi xem hát cùng con Quế. Người ta mà cậu nói ở đây là nó ư?"

Ngữ điệu của cậu xem ra không được vui vẻ cho lắm, chắc cậu ghét nó r ồi, cậu ghét nó thì mợ sẽ đuổi nó cho cậu đỡ ngứa mắt.

-"Đuổi nó sang phòng giặt đ ồhoặc vào ở gian khác chuyên tr ồng rau củ thôi cậu nhé, chớ đuổi hẳn tội nghiệp con bé, nó dễ thương mà."

-"..."

-"Nha, cậu hai nha!"

Mợ hết giải thích đến năn nỉ thành khẩn mà cậu chẳng thèm đáp lấy nửa lời. Không gian tĩnh mịch như tờ khiến lòng mợ b ồn ch ồn không yên, li ều mình sờ thử trán người bên cạnh chợt thấy lạnh toát. Mợ hoảng quá xuống giường xỏ dép mò mẫm thắp li ền mấy ngọn nến sáng choang, đ ồng thời c ầm theo chiếc đèn nhỏ chạy vội sang gian cậu.

Bên bếp lửa h ồng âm ỉ, con Phượng lim dim gật gà gật gù. Mợ chẳng nỡ sai nó nên tự mình rót thuốc, đổ thêm nước vào niêu đất r ồi vội vã trở v ềbu ồng đánh thức cậu.

-"Không mượn mợ quan tâm!"

Cậu hậm hực cảm thán, mợ dịu dàng dỗ dành.

-"Tôi xin mà, tôi sai, tôi hư tôi hỗn cậu phạt tôi sau, cậu hai ngoan, uống thuốc nha, uống một hớp thôi!"

-"Nóng."

-"Thế để tôi thổi cho nguội nha!"

-"Nhỡ mợ bỏ độc thì sao?"

Ôi trời ạ, cậu hỏi gì lạ vậy? Mợ lấy đâu ra độc, mợ bỏ làm gì? Hại cậu hả? Cậu làm sao thì mợ sống được à? Để chứng minh cho sự trong sạch của mình, mợ chủ động uống trước một thìa. Còn chưa kịp nuốt xuống cậu đã ngồi dậy, hai tay áp chặt má mợ, môi chạm môi, dứt khoát đòi lại chỗ thuốc của mình, đoạn thản nhiên như không.

-"Quả thật không có độc!"

Mợ ngượng chín hồng cả người, nhưng vẫn rụt rè thăm dò ý tứ người ta.

-"Thìa đầu không có độc nhưng các thìa sau thì chưa biết chừng. Có khi tôi vẫn nên thử lần lượt hết ý cậu nhỉ?"

Cậu nhìn mợ chăm chú, trìu mến gật đầu. Trống ngực mợ thổn thức từng hồi, cứ như thế mợ bón cho cậu hết bát thuốc, theo một cách rất đặc biệt. Đến thìa cuối cùng, cậu mãi chẳng chịu dứt, mà mợ cũng không muốn lìa xa.

Cậu đỡ mợ đặt lên đùi, chân mợ nghịch ngợm quấn quanh hông cậu, tay khẽ vỗ vềtrên bờ vai vững chắc. Những mơn man nhẹ nhàng khờ dại như mồi lửa thổi bừng nhiệt huyết trong cậu, bao mong nhớ, khắc khoải, đợi chờ, bao ngày tháng xa cách bức cậu phát điên. Nụ hôn cuồng dại kia lướt qua vành tai nhỏ rồi trượt xuống cần cổ nhỏ xinh, bất giác nhá không ngừng.

Lực khá nhẹ nên mợ chẳng thấy đau, chỉ tê tê ngọt ngọt như gió cuối thu lùa qua vườn mận thôi. Cậu hiếm khi làm mợ đau lắm, ngay cả khi mợ láo nhất cậu cũng chưa từng phạt nặng.

-"Mợ thương ai nhất?"

Có thể do bị ốm nên cậu hờn mợ nhiều hơn hẳn mọi ngày. Mợ bẽn lẽn cúi xuống mở khuy áo cậu, cẩn thận hôn miết xung quanh chỗ băng quấn chằng chịt, ranh mãnh đùa cợt.

-"Thương nhất Trấn thủ xứ Đoài."

-"Vậy nếu tôi không còn là Trấn thủ xứ Đoài, mợ còn thương không?"

-"Còn chứ, Võ Trạng Nguyên bao người hâm mộ, tôi cũng không ngoại trừ."

Cậu cau có chau mày, mợ biết ý nép vào cậu, thỏ thẻ nịnh nọt.

-"Mạng này tôi cho cậu cũng được."

Sắc mặt cậu dãn dãn ra đôi chút, cậu ghé tai mợ thủ thỉ còn chưa đầy một năm nữa, dặn mợ kiên nhẫn đợi. Mợ chẳng rõ đợi cái gì, nhưng mợ vẫn rúc vào lòng cậu cười mãn nguyện. Những ngọn nến le lói rụi dần, cậu của những đêm sau không châm chọc mợ nữa, chỉ hay thích trầm ngâm quan sát mợ thay băng cho mình rồi đôi lúc phát sốt lại áp lên yếm đào mè nheo đủ kiểu.

-"Ban nãy thấy mợ nhìn Húng âu yếm ghê, hay tôi gả mợ cho nó nhé?"

-"Hả? Âu yếm cái khỉ. Tôi lườm nó đó, cái thằng vừa ẻo lả vừa hỗn, lấy nó thà tôi lấy cậu Hưng còn hơn!"

Ý mợ chỉ đơn giản là so với cậu cả nó còn không bằng thì sao mà mợ ưng nó được. Thế nhưng cậu đã hiểu ngay sang thành mợ luyến tiếc người tình năm ấy, chọt eo mợ đau điếng. Mợ khổ tâm mắng cậu con nít, cậu chả những không xấu hổ, ngược lại bình thản đáp.

-"Thì người ta kém Trâm hai tuổi mà."

Mợ thua! Cơ mà mợ cứ bồi hồi xao xuyến lắm ấy, thi thoảng bắt gặp cậu đứng gần mợ cả mợ không khó chịu như xưa nữa, phàm là nữ nhân không có tình ý với chồng mợ, mợ đều có thể bao dung để chung sống an

ổn. Nghe loáng thoáng thấy hai người nói chuyện Thái phó sắp ghé thăm, cái ông sai người nhốt mợ dưới hầm đây mà, mợ ghét ông lắm!

Hôm gặp mợ đếch thèm ra nghênh đón, Thái phó cũng chẳng có hơi mà để tâm, căn bản lòng lão đang chất chứa nhiều việc ngổn ngang. Trong phòng kín, đại tiểu thư nhà họ Nguyễn quỳ dưới đất chịu cơn lôi đình của cha, Thái phó cầm roi vụt liên hồi.

-"Ngươi còn dám cãi bỏ thuốc rồi? Bỏ rồi mà Trấn thủ vẫn có thể lên trấn đường đầu đầu như vậy? Hắn to gan dám tống giam Cai đội, em họ ngươi ưng con dân nữ đó là phúc phận cho cả tổ nhà nó, thằng cha nó không biết điều còn đem kiện, nhẽ ra phải đánh cho vài trượng rồi đuổi chứ? Hắn làm như vậy là không nể mặt nhà vợ."

-"Xin thầy bớt giận...quả thực...bé gái đó còn nhỏ...rất đáng thương..."

-"Ngươi! Các cụ dạy cấm có sai, con gái là con nhà người ta!"

Thái phó giận sôi máu, khệnh khạng rẽ qua bàn tiệc được chuẩn bị thịnh soạn, nhân lúc chỉ có mợ cả và vài thuộc hạ thân thích ở đó, đích thân lão lấy ra gói bột màu trắng đổ vào một trong năm bát canh gà trên bàn, đợi tới khi tận mắt chứng kiến Võ Trạng Nguyên dùng hết mới an tâm phần nào.

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 82

Tất nhiên có người cha vợ nào lại ám sát con rể? Lão chỉ đơn giản muốn vết thương kia chậm tiến triển để Chưởng cơ tiếp tục cai quản binh lính trong tay Thống chế. Mấy ngàn quân lận, mỗi đợt thưởng xuống đem bớt của mỗi người dăm bảy tiền thôi đã được cả đống gia tài. Chưa kể vải vóc lương thực hàng tháng, đem chỗ đó đi cứu trợ những vùng khó khăn, lấy danh nghĩa Thái phó quyên góp, dân chúng tin yêu, tiếng thơm lưu lại ngàn đời.

Chuyện quan trọng nhất, Thống chế cứng đầu cứng cổ nhưng Chưởng cơ thì khác, Thái phó bảo một chưa từng cãi hai, kẻ cầm quân chính là kẻ có quyền. Thái phó vuốt râu cong môi thoả mãn, lão cho rằng gừng càng già càng cay, ngặt nỗi lão không ngờ được, chỉ trong vài khắc ngắn ngủi lão tiếp chuyện với con rể, con gái lão đã âm thầm đổi bát canh.

Kết thúc yến tiệc, vú Oanh sốt ruột dìu mợ cả về phòng. Tiểu thư của vú thân thể mỏng manh như nước, sao có thể chịu được thứ thuốc khỉ ho cò gáy đó? Tiểu thư nôn ra rất nhiều máu, cánh môi đỏ thắm dần chuyển màu trắng bệch.

-"Để tôi gọi cậu, nếu mợ đã âm thầm chọn Trấn thủ thay vì Thái phó thì cũng nên cho cậu biết mợ đã cứu cậu rất nhiều lần, tôi tin người như cậu sẽ có trách nhiệm bảo vệ mợ."

-"Đừng...xin vú...thương tôi thì đừng..."

Mợ Thuỳ mấp máy môi nài nỉ, tay mợ vẫn cầm chặt đôi vòng bình an, nước mắt lặng lẽ rơi. Vú nom mợ ruột gan nẫu nề, mợ yếu không dậy được nên việc sắp xếp nhà cửa chuẩn bị trang hoàng đón các bu đều giao cho vú. Qua đó chừng hai tuần, phu nhân nhà Thái phó, phu nhân nhà

Chưởng cơ ghé thăm từ sáng sớm, bu Phúc, bu Trinh vì đường xá xa xôi cách trở nên mãi tối mịt mới đặt chân tới trấn.

Cậu cùng ba mợ ngồi mâm dưới, các bu bề trên ngồi phản lớn trải lụa thượng hạng. Bu Phúc thấy sơn hào hải vị mắt sáng như sao, cắm đầu cắm mặt vào đánh chén chẳng thèm quan tâm tới ai sất, bu Trinh mới ở quê ra còn chưa quen, bu mợ Quyên chỉ mải để ý con gái, bu mợ Thuỳ cảm thấy ba người còn lại không cùng đẳng cấp với mình nên khá kín tiếng, rốt cuộc mang tiếng ở phủ Trấn thủ cả tuần mà cũng chẳng mấy khi tám chuyện với nhau.

Ba bu kia xa con gái lâu ngày, hàn huyên sớm tối, riêng bu Phúc rảnh rỗi chẳng có việc gì nên dạo chơi đây đó chán lại nhảy vào thư phòng cậu Lâm dò xét xem có cái gì quý giá còn cuỗm về.

-"Nghiên mực này chắc đúc từ ngọc lục bảo, màu hợp với mệnh cậu Hưng...ấm trà hay ghê nhỉ? Rót nước nóng vào thì rồng hiển linh, đem về biết đâu năm sau cậu thi may mắn...giấy trên đây tốt gớm..."

Cậu Hưng, cậu Hưng, cậu Hưng...đầu bu chỉ nghĩ tới cậu Hưng nên miệng lẩm bẩm tên cậu hoài. Bu vơ vét đầy túi vải, lúc ngẩng lên tình cờ gặp mợ cả lẳng lặng đứng sau tấm rèm, lừ lừ như ma chơi hại bu thót tim.

-"Cậu Hưng...là...anh trai cậu Lâm...con...con...bu Yến...nhưng bu...bu thương như con ruột."

Có tật giật mình thành ra lắp ba lắp bắp, mợ Thuỳ không thắc mắc gì cả, chỉ dịu dàng mời bu thưởng chè long nhãn. Bu biết nó chả làm gì bu đâu, nhưng những đứa tâm tư kín đáo nom cứ nguy hiểm kiểu gì ấy, nếu cho chọn thà sống với con Chi hoặc con Trâm ít nhiều còn dễ chịu hơn.

Mợ Trâm từ cái lúc gặp bu Trinh mừng huýnh hỏi han hết chuyện này tới chuyện kia. Ở quê nhà gỗ cất xong rồi nhìn khang trang lắm, mợ Chi đẻ con hĩm xinh đáo để, dì Hồng bán giá rẻ nên thằng Toàn mới tậu đôi bò sữa tặng vợ, con Dung dâu thảo dâu hiền cơm nước giặt giũ đâu ra đấy, gánh bún của bu nhượng lại cho vợ chồng nó.

Từ bà cả, phú ông tới các thím các cô, nói chung mọi người đều khoẻ. Riêng dì Chín biết tin bu sắp lên trấn còn lặn lội ghé sang, đặc biệt gửi cho cậu mợ hai giỏ thịt chua lá ổi. Bu vừa kể vừa nhai trầu tỏm tẻm, trìu mến ngắm mợ hoài không chán. Con gái bu giờ là vợ quan lớn, khoác trên mình toàn lụa là gấm vóc nom duyên dáng yêu kiều ghê, bu mát ruột mát gan vì mừng cho Trâm.

-"Đàn ông dăm thê bảy thiếp chẳng phải chuyện gì to tát, mợ lựa lựa các mợ kia mà sống, đừng có đành hanh quá cậu chán cậu bỏ thì khốn. Với liệu mà xin cậu thằng cu đi chớ ở cái tuổi mợ tụi nó chả tay bồng tay bế rồi."

-"Eo, bu nói đi đâu thế...chả vội...ơ mà bu ơi...ăn gì để dễ đẻ cu tí nhỉ?"

-"Cha bố nhà chị, vừa mới bảo không vội cơ mà?"

Bu mắng, mợ ngượng chín hồng. Mợ bám bu riết, thủ thỉ thâu đêm suốt sáng mãi đến lúc bu chuẩn bị về thôn mới thôi. Lúc tiễn bu mợ cười tươi lắm, khi kiệu rước bu khuất bóng dần tự dưng lại oà khóc rưng rức như một đứa trẻ, con Quế từ đâu chạy tới hốt ha hốt hoảng.

-"Ôi mợ ơi, khi nào mợ nhớ thì bảo cậu cho về ở với bu nửa năm. Mợ nín đi, tụi nó đang bàn tán chuyện vô cùng kinh khủng kia kìa, mợ nghe chưa?"

-"Chưa, chuyện gì?"

-"Thì...thì nhá...chiều qua mợ ba trèo lên hái ổi, đại khái bị trượt chân, xong tưởng ngã sấp mặt rồi ai dè cậu vừa hay đi qua, cậu đỡ mợ gọn ghẽ trong lòng, tình cảm cúi xuống hôn mợ say đắm, rồi sau đó mần mợ hùng hục cả đêm. Bọn con Thư rêu rao rằng trong ba mợ thì có mỗi mợ hai bị cậu hắt hủi thôi, chắc chê mợ gái quê, con điên dễ sợ luôn."

Bọn nó đồn vậy cũng phải, chuyện cậu qua phòng mợ, ngay cả con Quế cũng không biết mà. Dạo này mợ mải bên bu mợ, chắc cậu cô đơn quá nên tìm mợ ba giải khuây, tại là tại mợ vô tâm thôi, nhưng lòng cứ hậm hực tưng tức, đêm đó cậu mang cho trái ổi lê bổ sẵn mà mợ nhất định lắc đầu.

-"Chẳng thèm, đem sang cho mợ ba ý!"

-"Được."

Cậu phán câu xanh rờn, đoạn tỉnh bơ đứng dậy, làm ra bộ chuẩn bị rời đi. Mợ giận tím mặt, vội vàng chạy vụt lên dang hai tay ra chắn người đối diện.

-"Không được, đêm qua ở chỗ mợ ba r ồi thì đêm nay phải bù đắp cho tôi."

-"Bù đắp kiểu gì?"

Cậu hỏi, khoé môi khẽ tủm tỉm. Mợ rối rối cuống cuống, kéo cậu vào giường chữa thẹn để tôi thay băng cho. Cậu ngoan ngoãn theo mợ, vết thương đã bắt đ ầu mọc da non nhưng hễ trông thấy mợ lại xót ruột, lại sụt sà sụt sịt.

-"Tội cậu, tội cả tôi nữa. Cậu qua phòng mợ cả, cậu cưng mợ ba, mọi người đ ều rõ, có mỗi tôi, trong lòng cậu tôi có quan trọng hay không thì chả ai thấ u, ngay cả tôi cũng không dám chắc."

Mỗi l ần mợ ủ rũ đ ều bị cậu cù eo nhột ghê gớm. Bàn tay mang theo hơi ấm mân mê chạm tới nụ anh đào kiêu hãnh, chút ma sát nhẹ nhàng xem kẽ những cử chỉ âu yếm thân mật của ai kia khiến l ồng ngực mợ ngột ngạt, gò má nhuộm một màu phấn h ồng.

-"Tôi thương mợ như nào, mình tôi biết là đủ."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 83

Giọng cậu trầm trầm, mợ bĩu môi hờn nọ hờn kia, rằng thương thì có gì mà phải giấu nhẹm, nói như vậy nghĩa là cậu chẳng thương mợ chút nào rồi, đêm qua ở với mợ ba chắc vui ghê lắm. Giá mợ biết sự thể chỉ đơn giản là cậu thấy mợ ba suýt ngã thì đỡ, còn lại mợ Quyên tự ảo tưởng rồi chém gió chắc mợ đã không ghen đến thế.

-"Mần chi mần dữ vậy...đang bị thương mà còn tham..."

Mợ xị mặt bóng gió, cậu chẳng buồn giải thích, chỉ thích chọc mợ thôi.

-"Vết thương lành lâu rồi."

-"Còn phải đắp thuốc thì vẫn tính là chưa khỏi."

Miệng mợ càu nhàu không dứt, tay bận quấn băng cho chồng, cẩn thận thắt nút, mải nhẩm tính xem còn bao nhiêu đợt thuốc nữa là ngưng nên không để ý hàng cúc nhỏ đang bị tháo dần, mảnh yếm mỏng manh chẳng thể che chắn nơi thanh xuân tròn trịa tràn đầy sức sống.

Cậu hôn mợ, cánh môi ấy dịu dàng vỗ vềnhững thổn thức trong mợ, quyến luyến dây dưa trên từng tấc da thịt mịn màng. Mợ mê cậu từ cái thuở cậu còn mười ba, sớm tối lẽo đẽo bám theo cậu, mặt dày xin phú ông gả cậu cho mợ. Bao nhiêu năm trôi qua, cậu giờ đã là đấng nam nhi tráng kiện, khí phách hiên ngang vững vàng, là quan lớn, là rể nhà Thái phó, nhà Chưởng cơ. Còn mợ, đơn giản vẫn chỉ là mợ, vừa quê một cục, vừa già nua.

-"Tôi biết đôi khi tôi nhỏ nhen..."

-"Chỉ đôi khi thôi hả?"

Bị cậu hỏi vặn, mợ ấp úng lấp liếm.

-"Thì nhiều khi...ôi chao cậu biết tôi mà...bản tính ích kỷ nó ăn vào máu rồi...khó sửa lắm...mợ cả dáng dấp yểu điệu thanh thoát, mợ ba nhỏ hơn tôi năm cái xuân xanh, sức trẻ phơi phới mơn mởn, cậu động lòng cũng chẳng lạ...cơ mà...đừng mải mê gian bên đó rồi lạnh nhạt gian bên này..."

Mợ tủi thân dặn dò, cậu nhá eo mợ mãi chẳng nhả, đầu áp lên bụng mợ, bàn tay rộng lớn hờ hững lách qua mép váy mềm mại. Đầu óc mợ rối ren mụ mị, mợ chẳng nhớ rõ những gì xảy ra tiếp theo, chỉ mang máng cậu gọi mợ, rất âu yếm.

-"Trâm!"

Mợ dạ nhẹ nhàng, cậu trườn lên kéo mợ vào lòng, chậm rãi thủ thỉ.

-"Không ai đẹp bằng mợ!"

Vành tai mợ đỏ ửng, còn chưa kịp hỏi cho rõ ràng cả người đã bị siết chặt, cậu cùng mợ hoà quyện, từng nhịp tim, từng hơi thở. Những đau đớn tê rát dần được thay bằng những yêu thương ngọt ngào, lòng mợ bồi hồi xao xuyến, dập dềnh chênh vênh như từng đợt sóng nhấp nhô vỗ bờ dạt dào.

-"Cậu hai lại bắt đầu thương tôi như ngày xưa, phải không?"

-"Đã bao giờ hết để bắt đầu?"

Cậu hỏi, mợ cọ sống mũi mình quanh sống mũi cậu, môi chạm môi nũng nịu.

-"Thì đợt tôi mắng cậu, đập vào ngực cậu xong cậu giận còn gì, cậu kêu không mượn tôi quan tâm nữa, tôi buồn chết đi được. Mà ban nãy ý, cậu chỉ nói xạo an ủi tôi hay tại gu gái của cậu khác người nên cậu thấy hai mợ kia đẹp thua tôi?"

-"Tại tôi chưa từng ngắm kỹ."

-"Ôi chao, chắc cậu bận việc trên trấn à? Khi nào rảnh cậu có ngắm không?"

-"Chắc có."

Cậu thản nhiên đáp, mợ hơi lo lo, rối rít ngăn cản.

-"Thôi khỏi đi, chẳng có gì đặc biệt đâu, rảnh mắt thì cứ ngắm tôi đây này."

Mợ nhanh nhảu đề nghị, một canh giờ sau chẳng hiểu chuyện gì xảy ra, chỉ nghe từ buồng mợ vang vang tiếng mè nheo oán trách.

-"Á...nhột tôi...cậu...cậu làm cái gì thế?"

-"Mợ kêu tôi ngắm mợ mà?"

-"Cậu nào chịu ngắm không? Cậu hư hỏng lắm, với tôi đâu có kêu cậu ngắm chỗ đó."

-"Vậy tôi chuyển chỗ khác!"

-"Chỗ đấy còn nhột hơn chỗ ban nãy."

-"Vậy tôi về phòng."

-"Cậu về phòng thật không hay cậu qua chỗ mợ ba?"

-"Tôi chưa biết."

-"Vậy không được...thôi cậu cứ ở đây đi cho lành, tôi ngoan là được chứ gì?"

Bên trong mợ hai cười đùa khúc khích, bên ngoài mợ ba thâm tím mặt mày. Ban tối ghé chỗ mợ Thuỳ chơi thấy cậu hai không qua đó mợ hí hửng mừng thầm lẻn vào phòng cậu, nằm trên giường lớn đợi cậu. Chờ đến mọt gông, mợ còn tưởng cậu bận việc ngoài trấn, nào có ngờ?

Những đêm sau mợ tiếp tục rình, tưởng cuộc vui sẽ chỉ được ba bảy hai mốt ngày, ai dè một tháng, hai tháng qua đi, sắp sửa sang quý mới, tiếng nỉ non ông ẹo vẫn chẳng dứt, cái giọng mợ Trâm lúc ỏn ẻn lúc sang sảng khiến mợ đây nổi hết da gà. Lạ chỗ kẻ hầu người hạ trong nhà, chẳng ai biết cậu hai kỳ thực qua đêm ở gian bên này, cửa chính cậu chưa hề bước vào, lối sau vườn mợ canh cũng không thấy bóng, chả nhẽ khi xưa thầy dạy võ cho cậu có dạy phép biến hình?

Nếu có phép đó thật, thì phải sang phòng mợ mới đúng. So với đứa con gái già đau già đớn ấy, mợ có gì kém cạnh? Mợ vì cậu bao lần cãi cha, từ thuở bé có việc động trời mợ cũng chưa từng ngủ muộn, ấy vậy mà cậu chỉ sốt thôi lòng mợ đã như lửa đốt, sốt ruột trốn ở lại trường thức trắng đêm canh thuốc.

Nhớ khi xưa mợ đứng trân trân chứng kiến đại tiểu thư nhà họ Nguyễn cùng cậu hai thương lượng. Vì quá thích cậu nên mợ khóc lóc cả đêm năn nỉ mợ Thuỳ, mợ ấy dễ mềm lòng, đâu có khả năng chống cự nước mắt của mợ. Mợ cứ nghĩ, một năm sẽ dài lắm, sẽ đủ để cậu nảy sinh tình cảm với mợ, quen hơi mợ. Nhưng cứ đà này, e rằng một năm trôi qua, Phó Quản cơ đến đón mợ cả, còn mợ, cuộc đời mợ sẽ đi về đâu?

-"Mợ hai chả duyên dáng tý nào mà được cả cậu hai lẫn cậu Minh mê tít."

Con Thư bĩu môi chê bai, mợ Quyên giật bắn mình lắp bắp gặng hỏi, nó ngơ ngác kêu thấy cậu Minh toàn nhòm trộm mợ hai. Mợ Quyên mừng như bắt được vàng, vội vã nhảy chân sáo đi tìm anh họ hỏ hởi gợi chuyện.

-"Nếu tôi có cách khiến mợ hai thành người của cậu, cậu chịu rước không?"

-"Còn phải hỏi?"

Trưởng nam nhà Thái phó thòm thèm đáp lời, say Trâm quá rồi, lần nào qua thăm Thuỳ cũng phải lảng vảng loanh quanh ngó Trâm một cái mới đành lòng ra về. Về đến nhà, nghĩ tới lại chảy nước dãi. Giá kể chồng

Trâm trai hèn nhà nông, chắc cậu cướp lâu rồi, khổ nỗi, Võ Trạng Nguyên oai phong lẫy lừng, anh tuấn ngời ngời, cậu ra uy đâu nổi.

Những tưởng phải hẹn Trâm kiếp sau, ai ngờ có một ngày cậu được ôm Trâm trong lòng, hôn lên đôi môi đỏ mọng của Trâm. Cậu nhớ mãi khoảnh khắc ấy, chân tay Trâm mềm nhũn, ngoan ngoãn thuận theo ý cậu. Ánh mắt Trâm vô hồn nhưng gợi tình vô cùng, còn ánh mắt Trấn thủ xứ Đoài, có thể nào đau thương hơn?

Trong phút chốc trưởng nam nhà Thái phó thấy cả người mình nhẹ bẫng, thân thể bay vút vắt qua gốc mận già. Mợ Thuỳ mặt tái mét van cậu hai tha cho anh trai, mợ Quyên mím môi đầy mãn nguyện, thằng Húng bên cạnh điên máu muốn tăng xông.

Điên mợ hai không giữ tam tòng tứ đức, điên mợ phản bội cậu, váy áo xộc xệch lang chạ với trai, điên mợ đã gian dối rồi còn không biết lỗi, cứ trơ trơ giương mắt nhìn cậu. Khóc? Khóc thì được cái gì? Chí ít cũng nên lao xuống ôm chân cậu, giải thích nọ kia, hoặc cầu xin sự tha thứ chứ? Đằng này, cái thứ đàn bà đổ đốn, chẳng biết nhục thì thôi còn nằm lì trên giường không nhúc nhích.

Tưởng được cậu thương mà to lắm hả? Tưởng được cậu cưng chiều là có quyền đâm cậu vậy sao? Gương mặt cậu, cớ sao u uất đến thế? Vì một con giẻ rách như vậy, có đáng không?

Nó nặng lòng nhìn theo bóng cậu khuất dần, cậu nể mợ Thuỳ nên không ra tay với cậu Minh nó hiểu được phần nào, chứ riêng cái loại lẳng lơ kia tha bổng thì quá nhẹ nhàng rồi. Hôm nay, dù trời có sập, nó cũng nhất định đòi lại công bằng cho cậu. Đợi các mợ lui hết, nó xông vào cầm roi quật mợ hai tới ngất lịm, đoạn tự tay cắt luôn mái tóc dài của mợ, khi chỉ còn những lọn tóc lởm chởm xung quanh, nó vứt phăng cái kéo, mệt mỏi lớn giọng gọi người làm.

-"Bay đâu, đem mợ hai ra giếng cạo đầu cho sạch, sau đó bôi vôi, lột váy áo rồi nhét vô bao tải, thả bè trôi sông."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 84

Con Quế nghe tin khóc thét, dập đầu lạy Húng tới tấp nhưng bị Húng táng cho một trận rồi nhốt trong chuồng ngựa. Tụi người làm chẳng dám cãi nhưng nghĩ mợ hai phận gái tội nghiệp, cộng thêm ở chung với mợ lâu ngày có chút tình cảm nên không nỡ nặng tay, đành sụt sịt cầu khẩn.

-"Mợ hai, tụi con không cạo đầu hay lột váy áo của mợ, cũng không buộc thắt nút đầu bao tải. Tụi con để cả cái gậy dài kèm theo, nếu mợ tỉnh được mợ tự chèo vào bờ rồi lánh đi nơi khác sống nha mợ, nhỡ có mệnh hệ gì xin mợ đừng làm ma oán tụi con, tụi con là bị ép buộc thôi."

Mấy đứa trẻ ranh yếu bóng vía, đẩy bè đi xa lâu rồi mà vẫn thấy run cầm cập. Còn chưa hoàn hồn đã bị Húng doạ đứa nào dám méc cậu anh tùng xẻo hại cả lũ toát mồ hôi lạnh, hồn vía tứ tung loạng choạng chân nọ đá chân kia va xừ vào Thái phó, cư nhiên được thưởng một trận đòn nhừ tử.

Lão cầm roi mây, nghiến răng nghiến lợi quật, lão còn sai lính chuẩn bị sẵn thùng muối xát cho thật xót. Con gái lão cuống quít chạy tới xin xỏ, lão chẳng những không nhượng bộ, ngược lại còn lôi nó vào phòng kín xả giận.

-"Ngươi...cái loại bất hiếu nhà ngươi! Ngươi hẳn biết Trấn thủ đã đòi lại binh quyền? Theo lý mà nói hắn ít ra phải liệt giường nửa năm nữa, là ngươi đổi bát hay lén lút cho thuốc giải?"

-"Bẩm thầy, bữa đó thầy cũng ở đấy, con sao dám múa rìu qua mắt thợ? Thuốc giải thì chỉ mình thầy có, con nào biết hình dạng ra sao?"

Đại tiểu thư nhà họ Nguyễn điềm tĩnh trả lời, vú Oanh cúi gằm mặt không dám nhìn thẳng vào mắt Thái phó, chỉ lo để lộ sơ hở gì thì bữa nay

sống dở chết dở. Bát canh, rõ ràng mợ đổi, thuốc giải do cậu Minh trộm cho mợ, ngay cả con dấu mợ vừa giao ra khiến cha nguôi ngoai phần nào cũng là dấu giả, vậy mà sắc mặt mợ vẫn bình thản như không.

Anh trai mợ đắp thuốc xong định ghé qua cảm ơn em gái, ngặt nỗi thấy nó bận quỳ nghe cha giáo huấn nên thôi. Võ Trạng Nguyên quả nhiên lợi hại, nếu như cậu chẳng phải là anh vợ chắc ban nãy tan xương nát thịt. Cậu nhấc cái chân đau khệ nệ bước lên kiệu về nhà, đi được một đoạn chợt nghe giọng thằng đầy tớ hớt ha hớt hải gọi với.

-"Cậu ơi...cậu Minh...nguy..nguy rồi,
Phó...Phó...Quản...cơ...mất...rồi..."

-"Mất mất cái gì? Cậu đã dặn bao nhiêu lần rồi? Ăn với chả nói cho nó gãy gọn vào, phải có đầu có cuối, nghe chửa?"

-"Cậu Nguyên đi cứu tế...bị lũ cuốn trôi...dân tìm được đưa về..tìm thầy lang...nhưng không kịp...canh năm sáng nay cậu đã khuất núi..."

Thằng nhỏ rưng rức kể lể, cậu Minh bàng hoàng không thốt lên lời. Kiệu đưa cậu tới phủ người bạn từ thuở nối khố, cậu không tin đâu, sống thấy người, chết thấy xác. Có khi thằng ranh lại định giở trò trêu cậu ấy chứ? Cậu cho là vậy, nhưng không, cuộc đời này, luôn có những bất ngờ khiến con người ta trở tay chẳng kịp!

Mới ngày nào nó còn cõng Thuỳ chạy theo cậu chơi trò đuổi bắt? Nó rất thích chế tác đồ gỗ, khi còn nhỏ nó kêu phải mở tiệm ngay giữa kinh thành, bán những vật dụng mỹ lệ nhất do chính tay nó đẽo. Thế nhưng cha chỉ gả Thuỳ cho quan tam phẩm trở lên, nó bất đắc dĩ theo cậu vào trong núi tầm sư học đạo.

Những ngày tháng sống ở trường, có nó cậu như hổ mọc thêm cánh, hai đứa là cặp bài trùng chuyên đi phá phách chọc ngoáy các bạn học khác. Kỳ thi ấy, nó đã làm tốt ngoài sức mong đợi. Tiếc rằng, sự cố gắng của nó so với kết quả của ai kia thực chẳng đáng là bao. Ấy thế mà nó nó chưa từng khuất phục, ban ngày làm Phó Quản cơ, đêm đến dùi mài văn võ để mấy năm nữa dự thi lại, quyết chí đứng đầu bảng.

Xưa kia, nó dạy cậu viết những chữ đầu tiên. Hôm nay, cậu giúp nó lo liệu hậu sự. Tay nó vẫn cầm chặt chiếc túi thơm bị dính bùn đất nhem nhuốc, là chiếc túi Thuỳ thêu năm mười hai tuổi, cõi lòng cậu, u ám đến tột cùng. Cậu với giấy bút viết vội vài chữ rồi nghèn nghẹn đánh tiếng gọi.

-"Bay đâu, mau đem thư này giao cho đại tiểu thư."

Đầy tớ tức tốc khởi hành, tới phủ Trấn thủ gặp cậu hai, nghe nhắc tới tên cậu Minh cậu khẽ chau mày, nhưng nói muốn gặp mợ Thuỳ thì cậu lại phất tay cho đi. Húng đứng cạnh ỏn ẻn bóp vai cho cậu, lúc thấy mợ ba nó len lén nhường mợ hầu cậu. Mợ đứng phía sau nên nó chả rõ cậu có biết không, cậu của nó tuyệt vời nhất, chỉ những ai đẹp người đẹp nết mới xứng với cậu.

-"Cậu hai, đồ của cậu con không lấy về được, tại con không biết ở đâu, với con chả thấy nom mợ Trâm, con Quế cũng chạy đằng nào mất tiêu."

Cái Phượng thành thật báo cáo, thằng Húng cười xuề xoà lấp liếm.

-"Ôi dào, chắc mợ dắt theo con Quế sang nhà Thái phó rồi."

-"Cũng phải, mợ mê cậu Minh thế cơ mà?"

Mợ Quyên thêm dầu vào lửa, cậu nghe giọng mợ ba ngay lập tức đứng dậy kêu Húng đưa mợ về phòng. Húng thấy ánh mắt mợ ủ rũ liền dẻo miệng nịnh nọt.

-"Cậu thật, mợ ba dẫu sao cũng do cậu rước về, cậu gần gũi mợ một chút thì có làm sao? Cậu xem mợ ba mỏng manh như lá liễu duyên dáng yêu kiều, ngược lại mợ hai người đã nần nẫn thô kệch còn mất dạy, chuyện mợ tằng tịu với cậu Minh mà đồn ra á, gớm cả làng cả nước người ta chửi mợ thối mặt ấy chứ."

Từng từ từng chữ nó thốt ra, đều muốn tốt cho cậu. Thế nhưng cậu lại ném cả nghiên mực vào mặt nó, ánh mắt cậu sắc lạnh, giọng nói vô cùng hung dữ.

-"Mợ có mất dạy thì cũng chưa đến lượt ngươi lên tiếng!"

-"Dạ...con...con sai...cậu...cậu bớt giận..."

-"Chuyện hôm nay ai dám hé răng nửa lời thì xéo khỏi phủ."

Húng sợ thót tim, nó nghe tiếng đập bàn của cậu, rồi lại nghe tiếng chân bàn gãy rắc làm đôi. Nó định bò ra ngoài dặn dò người làm lệnh của cậu thì đâm sầm phải con Quế, cả người toàn mùi phân ngựa hôi rình, mặc nó lườm nguýt bịt miệng con ranh đành hanh cắn tay nó, đoạn to gan xông tới mắng cậu sa sả.

-"Cậu hai, tháng trước có vụ mèo mả gà đồng cậu xử bà đó gánh phân, còn khuyên chồng bà ta nếu tức quá thì đuổi về nhà mẹ đẻ chớ đừng nặng tay. Cậu được người người trong trấn ca ngợi, con lúc đó nể cậu ghê lắm, giờ mới rõ cậu giả tạo thấy ớn! Vợ người ta thì cậu nhẹ nhàng, còn vợ mình thì cậu sai đầy tớ cạo đầu bôi vôi, lột váy áo nhét vô bao tải, thả bè trôi sông. Ban nãy trời vừa có dông, nước sông chảy xiết như vậy thử hỏi mợ thoát thân kiểu gì? Ôi chao ôi, hổ danh Trấn thủ xứ Đoài, cậu độc ác biết bao cậu ơi!"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 85

Gớm, dám chửi cậu giả tạo thấy ớn, dám nhiếc cậu ác độc? Con này nó ăn gan hùm mật báo gì mà lộng ngôn thế hả trời? Bữa nay nó không bị cậu đập cho xanh mặt thì Húng bé bằng con kiến nhá! Ơ cơ mà lạ chửa? Cậu lừ lừ quay sang trừng mắt nhìn nó mới máu chứ? Người nó nổi mề đay rần rần, hãi quá nên lắp bắp khai báo.

-"Cậu...cậu đừng giận con...con làm như vậy bởi vì con quá thương cậu, thấy bất công cho cậu, con đàn bà lẳng lơ ấy không xứng làm mợ hai của cậu...với cả tụi nó thả mợ ở cái sông ngay nhà ấy mà...chả chết được đâu..."

Nó lải nhải phân tích tới lui, cậu thì không đủ bình tĩnh để nghe nó nói. Cuộc đời Húng, chắc chưa khi nào nó bay xa đến thế, một phát từ hiên nhà ra hồ cá! Tay không cậu còn có thể tóm được hai thằng giặc nữa là chỉ mình thằng Húng dặt dẹo ẻo lả, nó khổ sở lội bì bõm, nước mắt kèm nước mũi, nước mũi kèm nước hồ. Con Quế hả lòng hả dạ cầm đầu toán người làm chạy tới vênh váo.

-"Cậu hai kêu tụi tôi canh ở đây, cấm không cho Húng lên bờ, chừng nào mợ hai về phủ thì Húng được phép xuống chuồng ngựa dọn phân. Còn nếu mợ hai có mệnh hệ gì dìm Húng luôn để theo hầu mợ."

Húng sốc nặng, nó mà biết con Quế vừa bịa chuyện chắc nó còn sốc nữa. Cậu đâu rảnh dặn dò nhiều như vậy, ban nãy cậu vội lấy ngựa rời phủ rồi. Sông dài vài dặm, hai bên có rặng phi lao chạy thẳng rất đẹp, người lớn thích ra đây hóng gió, thỉnh thoảng quét lá, vỏ cây về đun, trẻ con mê dắt trâu đùa nhau lặn ngụp. Vì để an toàn cho dân trong trấn nên quý trước mợ Thuỳ khuyên cậu sai lính xây cọc chắn ngang cửa sông, lúc đó cậu chê mợ quá cẩn thận, giờ ngẫm lại thấy may.

Cọc tre vừa cao vừa sát nhau, theo lý mà nói mợ hai không thể bị cuốn ra biển được. Vậy mợ đâu? Gần hai canh giờ không thấy bóng dáng mợ, cậu bắt đầu hoảng loạn, nỗi sợ mợ bị dìm chết khiến đầu óc cậu quay cuồng, cậu cố trấn an mình bằng những suy nghĩ tích cực, rằng nếu mợ bị rơi xuống sông, thì chí ít chiếc bè sẽ vẫn còn ở đó, quãng đường vừa rồi phải chăng cậu đã bỏ sót thứ gì?

Mưa rào xối xả khiến mực nước dâng cao hơn mức bình thường, có thể nào bè của mợ hai dạt ra ngoài? Cậu sốt ruột quay ngựa, một lần nữa tỉ mỉ để ý từng cánh đồng rải rác quanh sông.

Mất thêm nửa canh giờ, cậu mới kiếm được chiếc bè nhỏ trôi vào ruộng lúa đầy bùn đất, thấy cả bao tải như lời tụi nó miêu tả, nhưng người cậu cần, thì lại mất tăm. Lồng ngực cậu đau thắt như bị ai dùng kiếm khoét lỗ lớn, đau tới mức chân tay rụng rời, thân thể mất thăng bằng mà khuỵ xuống.

Cái thời khắc cậu tuyệt vọng nhất, đâu đó vang vang tiếng ca líu lo, giọng ca vô cùng quen thuộc. Cách chỗ cậu chừng vài bước chân, có người tóc tai lởm chởm lọn ngắn lọn dài, đang hì hụi cọ rửa khuôn mặt lấm lem, cậu của lúc đó, khoé mắt đỏ ửng nhưng cả người chợt thấy nhẹ bẫng.

-"Cậu hai! Cậu hai về rồi à? Sao quỳ dưới đấy bẩn?"

Mừng quá, mợ nhẩy cẫng lên bờ, ba chân bốn cẳng nhào tới ôm cậu. Cậu đẩy mợ ra, lạnh lùng đứng dậy đi thẳng. Hình như hơi sai sai thì phải? Giận mợ à? Giận cái gì nhỉ?

Một vài hình ảnh chập chờn trong đầu, sắc mặt mợ dần tái mét. Ban nãy còn tưởng đi cấy mệt quá nên ngủ quên ngoài ruộng, thấy người toàn bùn bẩn liền theo phản xạ nhảy xuống ao gột sạch, giờ mới ngớ ra làm vợ quan rồi cấy gì mà cấy nữa? Là tại mợ mắc tội tày trời, thằng Húng khỉ gió đòi cạo đầu thả mợ trôi sông!

Nhớ đêm trăng tròn tháng trước, cậu ôm mợ trong lòng bảo phải đi thị sát vùng lũ, chỉ mấy ngày thôi nên mợ không nhì nhèo đòi theo. Ai dè tình hình nguy cấp các quan đều bị mắc kẹt cả tháng, mợ rảnh rang chả có việc

gì nên học ủ rượu mận. Cái lúc nghe tin cậu sắp về mợ nôn nóng đào lên, tình cờ cậu Minh đi qua xin vài hớp, mợ cho liền.

Tại rượu lên men theo cách của dân trấn này nên mợ chả biết uống vào có đau bụng hay ngộ độc không, cộng thêm sẵn ghét trưởng nam nhà Thái phó nên mợ cho thử trước. Cậu ấy khen ngon, mợ tò mò nếm, thấy ngon thật.

Lạ cái càng uống càng thèm, hai người tu lấy tu để hết cả nửa vò lớn, sau đó mợ buồn ngủ rũ rượi, khi tỉnh dậy đã thấy cậu Minh hôn mợ, thấy cậu Lâm nhìn mợ đầy bi thương, mợ đau đến xé gan xé ruột, chỉ muốn chồm xuống quỳ lạy xin cậu tha thứ, nhưng lúc đó chắc do vẫn còn say rượu nên người mềm oặt chả cử động được.

Giờ mới hối lỗi, liệu có quá muộn? Cậu hẳn là ghét mợ lắm, quất ngựa về trước luôn rồi! Mợ nom theo ứa cả nước mắt, sụt sịt một hồi, chợt thấy cậu quay lại, hầm hầm xông tới đưa tay vòng qua eo mợ, ném thẳng lên lưng ngựa, bực mợ tới mức chỉ lững thững bên cạnh chứ không thèm ngồi cùng mợ.

Mợ cứ lấm lét nhìn cậu, hổ thẹn không biết bắt đầu từ đâu cho phải? Thi thoảng cậu vô tình chạm ánh mắt mợ, lửa giận trong cậu lại bốc ngùn ngụt. Chẳng phải cái người này mọi khi dẻo mỏ lắm hay sao? Giờ lại câm như hến? Thách thức cậu? Xa nhau đằng đẵng một tháng, cậu nhớ hơi mợ, bất chấp lũ lớn chạy về với mợ, còn mợ, món quà mợ tặng cậu quả nhiên khó lường. Vì cậu cưng mợ, bám mợ riết nên mợ cho mình cái quyền lang chạ với trai chà đạp cậu?

-"Giờ về phủ Thái phó phải không?"

Cậu hỏi đầy chua chát, hiếm khi cậu mở lời trước. Mợ run quá nên gật đầu đại, mãi sau thấy cậu nóng mặt mới khôn ra, lắp bắp chữa lời.

-"Về..về phủ Trấn thủ...cho tôi về nhà...lúc nãy đâu có biết cậu xóc xỉa đâu, cứ tưởng cậu có công việc gì cần gặp Thái phó chứ."

Miễn là cậu chứa chấp thì làm trâu làm chó mợ cũng chịu. Bu Trinh hay bu Phúc mà nghe được chuyện này chắc các bu tẩn mợ chết, bản thân mợ cũng thấy xấu hổ nhục nhã. Về tới cổng cậu không thèm đỡ mợ xuống ngựa, mặc mợ chật vật xoay xở, móng tay sắc vô tình sượt qua cổ ngựa, nó đau phi thẳng lên đâm sầm vào chiếc kiệu phía trước.

Kiệu đổ, vú Oanh bên trong chật vật kéo mợ Thuỳ ra kêu la thảm khốc. Hình như mợ vừa đi đâu về, yếm trắng váy đen rất trang nhã, tóc bện gọn gàng cùng dải lụa trắng, cả người cũng trắng bệch nhợt nhạt không chút huyết sắc.

Cậu hai thấy vậy liền bồng mợ cả về phòng, đến nơi cậu định đặt mợ xuống giường nhưng mợ bất chợt ôm siết lấy cậu, mặc vú dỗ dành mợ cứ một mực rúc vào lòng cậu, bật khóc tức tưởi. Cậu không đẩy mợ cả ra, chỉ thở dài ghé tai mợ ấy nhỏ giọng khuyên nhủ, mợ Trâm đứng bên ngoài nghe chẳng rõ, chỉ là, trong lòng có chút gì đó gờn gợn.

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 86

-"Mợ hai...mợ hai à? Phải mợ hai không đấy? Mợ hai ơi thằng Húng nhốt con trong chuồng ngựa hôi rình lên à, mãi tới lúc tụi nó cho ngựa ăn con mới trốn được ra...nhưng con trả thù nó rồi mợ ạ, nó bị dìm dưới hồ lâu quá nên xỉu, giờ còn chưa tỉnh."

Con Quế mừng mừng tủi tủi chạy tới ôm mợ hai kể lể, người mợ ướt át tanh tanh mùi bùi, hai mợ con dắt nhau về phòng. Quế pha sữa dê với nước ấm, cẩn thận trải thêm cánh hoa hồng vào thùng gỗ lớn, nhanh nhảu báo cáo tình hình ở nhà.

-"Mợ cả vừa đi đưa tang về đấy mợ ạ, phó Quản cơ chết, nghe đồn cậu Nguyên với mợ Thuỳ là thanh mai trúc mã. Quá tốt mợ nhỉ? Chớ mợ cả tưởng người khác cậu Lâm lại mang tiếng bị mọc sừng."

Quế còn nhỏ, chuyện tày trời nó có thể nói thản nhiên như không. Mợ Trâm thì khác, cùng phận đàn bà với nhau, tự dưng thấy thương xót. Mợ khi xưa mới hay tin chồng tử trận đã chả muốn sống nữa là mợ cả, tận mắt tiễn biệt người mình thương về nơi chín suối.

Bởi có chút đồng cảm nên những ngày sau thấy người làm kêu cậu hai thường xuyên qua giúp thầy lang chữa bệnh cho mợ cả lòng mợ cũng không phiền muộn nữa. Cậu hay dùng bữa gian bên đó, bàn ăn ở đại sảnh chỉ còn mợ Trâm nghe mợ Quyên càu nhàu.

-"Cả cái phủ này chả nhẽ không tìm được ai khác hay sao mà cứ nhất định phải là cậu? Buồn chết đi được, ăn chả ngon miệng gì sất!"

-"Ôi cậu đường đường là Võ Trạng Nguyên, cái phủ này làm gì có ai đủ lực để truyền cho mợ cả như cậu? Với đợt này mợ bị nặng lắm, thấy vú Oanh bảo cứ ăn vào là nôn ra, nằm mê man suốt, tỉnh dậy thì chẳng nói

chẳng rằng như cái xác khô. Hồi ở trường bao nhiêu lần mợ giúp đỡ cậu, giờ thầy lang nhờ chả nhẽ cậu chối? Như thế nào đáng mặt nam tử hán đại trượng phu?"

Con Thư lanh lợi phân tích, nó kêu giữa bọn họ có giao tình, nhưng là tình đồng chí, là ơn huệ phải trả, chứ tuyệt nhiên không phải tình cảm nam nữ. Mợ Quyên gật gù tán đồng, liếc sang nom mợ Trâm chít cái khăn mỏ quạ bu ồn cười dễ sợ, tại tóc tai te tua tơi tả nên phải che đi, đáng đời loại gái quê mà dám tranh chồng với mợ. Nó bị cậu hắt hủi rồi, thi thoảng mợ rình chỉ nghe tiếng nó với con Quế chuyện trò với nhau thôi.

Ôi chủ nào tớ nấy, con Quế hỗn y như con Trâm vậy, dám giả lệnh cậu dìm Húng. Khi tỉnh thằng nhỏ mom mem tới tìm cậu, nức nở xin cậu ra mặt đòi lại công bằng. Cậu thế mà trả cho nó thật, đích thân giúp nó cạo trọc đầu rồi tống thẳng xuống chuồng ngựa. Húng từ đó sống kiếp dọn cỏ, ban đầu ấm ức ghê lắm, hận mợ hai nhưng sợ bị đuổi nên chẳng dám láo. Nó nghĩ mợ cũng hận nó, nhưng có bữa gặp nó hỏi thấy mợ phủ nhận.

-"Thôi mày bị thế là đáng đời rồi, mợ chả thèm chấp nữa."

Phải, đáng đời nó hành xử quá phận, đáng đời mợ được cậu cưng mà không biết điều, chỉ suốt ngày gây sự. Mợ lấy thằng khác e rằng giờ này đang vác cái mặt sưng húp rưng rức chạy về quê rồi, đâu ra có chuyện vẫn đường hoàng ở phủ Trấn thủ làm bà hai? Cậu suy cho cùng, vẫn chẳng thể buông bỏ!

Đêm đêm mợ trèo vào căn phòng kín, mò mẫm qua đường hầm đi tới phòng cậu, chỉ là cứ đứng thôi chứ làm gì có gan đẩy cửa. Mợ nhớ cái hôm cậu mợ ở ngoài sông về, sau khi tám chuyện với Quế mợ kêu nó ra ngoài trước, bên trong mợ tự mình tắm rửa. Một lát mợ nghe tiếng bước chân chầm chậm, bàn tay ai đó ghì mạnh lên bờ vai mảnh khảnh của mợ.

-"Mợ và cậu Minh? Nói tôi nghe!"

Cậu quát lớn, mợ run cầm cập, nói năng lung tung mất kiểm soát.

-"Tôi...tôi uống rượu...tôi say mất...tôi sai rồi...xin cậu...tôi sai...lần sau có chết tôi cũng không dám...xin cậu đừng đuổi tôi...van cậu..."

Mợ khóc lóc nài nỉ, ánh mắt cậu cay đắng nhìn mợ, cậu hỏi.

-"Tôi mới đi một tháng, mợ đã say bí tỉ không biết trời đất là gì, vậy những năm tôi xa nhà, mợ ăn nằm với tất cả bao nhiêu thằng? NÓI!"

-"Không có...không có đâu...chỉ có duy nhất một lần này thôi. Tôi thề độc, tôi mà nói sai sét đánh tôi đen thui, tôi biết thân tôi không gột được nữa...tôi biết cậu hai giận...hay cậu hai phạt tôi cho nguôi ngoai...tôi kêu tụi nó đập tôi chục trượng nhé? Hai chục? Hay ba chục?"

Thấy cậu không phản đối nên mợ định nhổm dậy đi chịu đòn, tiếc rằng, còn chưa kịp đứng lên đã bị cậu đẩy xuống. Mợ ngã ngửa, chới với trong thùng nước lớn, cậu giật mình đưa tay toan đỡ mợ, khổ cái là mợ hiểu nhầm ý cậu nên thôi giãy dụa, nhắm nghiền mắt cam chịu.

-"Cậu muốn dìm chết tôi hả? Không cần cậu bẩn tay, tôi tự kết liễu, nếu tôi chết đổi lại cậu hai hả lòng hả dạ thì tôi nguyện ý."

Mợ cương quyết tự nín thở, cậu giận tím mặt, chẳng còn cách nào khác đành phải nhảy vào trong cùng mợ, lôi đầu mợ ra khỏi mặt nước, đập lưng vỗ má bắt mợ thở. Mợ ho sặc sụa, cậu với chiếc khăn lớn bọc mợ gọn ghẽ, vác mợ trên vai rồi quẳng vào giường, điên tiết răn đe.

-"Khi nào tôi muốn, tôi tự tay bóp chết mợ, hiểu chưa?"

-"Tôi...tôi hiểu."

Mợ lí nhí đáp, gò má bị cậu nhá mạnh, phải mất mấy ngày mới hết bầm. Con Quế chê mợ ngốc, nó kêu đáng nhẽ mợ nên bảo mợ bị cậu Minh gài bẫy, gian dối một chút có sao? Đằng này mợ chọc cậu giận phừng phừng như thế khéo kiếp này cậu chả thèm nhìn mặt mợ nữa đâu. Quả thật sau đó cậu không sang phòng mợ nữa, có tình cờ gặp thì toàn tránh, nhưng nếu cho lựa chọn lại mợ vẫn thành thật thôi, mợ gạt ai thì gạt, chứ riêng với cậu thì chả dám điêu toa phét lác đâu.

Mợ từ giờ sẽ ngoan, sẽ giúp cậu quán xuyến nhà cửa. Mợ cả bệnh rồi, cậu bận chuyện trên trấn, mợ Quyên chỉ thích hái hoa bắt bướm, chạy nhảy lêu lổng nên toàn bộ công việc nhà do mợ hai lo, sợ cái gương thằng Húng nên đầy tớ nghe lời mợ răm rắp.

Mợ hai không giống mợ cả đứng chỉ tay năm ngón, từ nhổ cỏ, xới đất, tới nấu cám cho lợn, thấy tụi nó làm chưa năng suất mợ đều nhảy vào chỉ bảo tận tình khiến cho bề dưới có cảm giác gần gũi. Tuy nhiên về mặt quyết toán các khoản thì mợ lại khá chậm, học chăm chỉ mà mới nhận được hết mặt chữ thôi, sổ sách chất đống mợ xem chỉ tổ hoa mắt chóng mặt chứ sao giải quyết được, đành bảo quản gia cất đi đợi mợ Thuỳ khỏi ốm.

Giờ mới rõ mợ Thuỳ giỏi quá trời, đàn bà con gái nhưng tầm nhìn rộng lớn ngang đấng nam nhi, các bà vợ quan khác có đất đai bạt ngàn toàn bỏ hoang hoặc xây dinh thự lớn, mấy ai biết quy hoạch như mợ cả? Trồng gì xong thu hoạch cũng nhiều vô kể, nhà ăn không hết sẽ đem bán, tiền thu hồi phần rót vào kho phần cho người nghèo.

Mợ hai thấy mình chỉ tháo vát chân tay thôi, còn về cái đầu thì thua xa mợ cả. Hồi chửa mợ bu Trinh ăn gì mà mợ ngu dữ vậy nhỉ? Mợ thở dài thườn thượt, thẫn thờ ra vườn lượm cà pháo, vặt được non nửa thúng thì thằng Thông, phó quản gia chạy tới hỏi chuyện.

-"Mợ hai, ba yến hạt giống cải thìa ban sáng đưa tới là mợ nhận?"

-"Ừ, mợ nhận, là do mợ Thuỳ đặt tháng trước."

Mợ kiếm giấy đặt hàng của mợ cả có biên nhận của bên giao trong túi áo tứ thân đưa cho nó, thằng bé vội đưa cho cha, quản gia Thứ. Ông vội xem, đoạn hoảng hốt thưa gửi.

-"Ôi chết toi, cái này không phải nét chữ của mợ cả, nhưng sao mợ xuất những năm trăm quan đưa tụi nó?"

Mợ Trâm hơi hoảng, thật thà đáp lời.

-"Tại...tại họ kêu giống cải thượng hạng từ cung đình...ông xem kỹ chưa?"

-"Kỹ rồi mợ, thấy chất lượng kém quá chừng tôi đã nghi nghi, với cải vàng cải bạc cũng không có cái giá cắt cổ vậy đâu mợ, mợ bị lừa rồi mợ ơi!"

Ông Thứ khổ sở cảm thán, con Thư nghe chuyện hay lao về méc mợ ba. Mợ sướng, xông tới vừa lớn tiếng bắt mợ Trâm đền tiền vừa xỉa xói.

-"Các cụ dạy cấm có sai, nhiệt tình cộng NGU dốt ý, chính là phá hoại."

-"Tôi...tôi xin lỗi...tôi đền..."

-"Tiền đâu mà đền? Nom cái thân mợ xem, chít khăn như bà già tám mươi, giờ đem ra lầu xanh bán chắc gì đã hốt nổi trăm quan?"

Biệt phủ lại được phen nhốn nháo, cậu hai từ trấn đường về thấy ầm ĩ liền ghé qua vườn cà. Mợ Quyên phấn khởi tường thuật, quản gia Thứ nói y hệt như vậy, chỉ có điều thái độ từ tốn hơn. Thằng Thông lén nhìn mợ Trâm e ngại, cậu hai làm quan chưa lâu nhưng tiếng thơm lan xa, cậu minh bạch ai ai chả biết, cha mợ Thuỳ cậu còn chả nể huống chi mợ Trâm? Hệt như nó dự đoán, cậu phân xử rất rõ ràng.

-"Nội trong bảy ngày mợ hai không bù được năm trăm quan thì tống khỏi phủ."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 87

Mới vừa nãy còn có vài đứa bĩu môi chắc mẩm cậu sẽ bao che mợ, thì thụt ca thán với nhau rằng đời bất công, gièm pha mợ hai đủ kiểu, nay thấy cậu hai chả thiên vị ai thì tự dưng kẻ hầu người hạ trên dưới đều trầm trồ thán phục. Mợ ba hả hê kinh khủng, mợ cố ngân nga thật dài, thật cao, thật chua.

-"Ối Trâm ơi Trâm, chuẩn bị về quê với bu đi nha Trâm!"

Mợ Trâm ngứa tai dễ sợ. Về quê? Quên đi, mỡ đấy mà húp. Mợ bỏ công cua cậu biết bao ngày tháng từ thuở thiếu nữ, dồn bao tâm huyết mới hơ ấm được cái hòn đá lạnh như băng ấy, về thế nào được mà về?

-"Quyên khỏi dặn, còn tẫn bảy ngày thì chưa biết mèo nào cắn mỉu nào đâu."

-"Ấy, ngốc, giờ cứ gói ghém áo quần rồi chập tối lên đường có phải hay không? Vừa được cái tiếng mợ bỏ cậu vừa đỡ nhục vì bị cậu tống khỏi phủ."

Gớm mợ ba, nói nhăng nói quậy hổ danh con gái nhà quan. Gái bỏ chồng dân làng cười chê thối mặt thối mũi chứ tốt lành gì mà kêu được cái tiếng?

Khi xưa ở thôn mợ, có vài đứa hễ giận chồng chuyện nhỏ xíu thôi cũng ngúng nguẩy xách đồ về nhà mẹ đẻ, kiểu muốn dằn mặt thằng chồng, cho nó nhớ nhung đau khổ xong tới dỗ dành năn nỉ. Nhưng hỡi ôi, đời có phải mơ đâu? Về được dăm bữa nửa tháng nó đã rước ngay con khác, thầy bu không chịu nổi miệng đời cay nghiệt nên đành dắt sang nhà thông gia trả người, đến khổ!

Bu mợ tất nhiên chả như người khác, nếu mợ lỡ dại chắc bu chứa chấp mợ như đợt chứa con Trang thôi. Nhưng mợ trâm trừ những lúc bồng bột sốc nổi ra thì khi bình tâm suy nghĩ thấu đáo thấy thương bu nhiều lắm, bu già rồi, mợ đâu còn mười ba mười bốn mà làm cái trò con nít ranh hại bu ban ngày ra đường phải cúi gằm mặt, đêm về lén lau nước mắt?

Mợ nhất định sẽ sống sao để bu tự hào về mợ. Sáng nay ngu nên bị lừa, sau này rút kinh nghiệm không phạm sai lầm nữa, sổ sách năm nay xem chưa hiểu thì cố gắng tiếp tục học chữ học tính toán, đợi năm sau thông thạo. Làm vợ Trấn thủ xứ Đoài thôi chứ gì? Rồi mợ sẽ làm thật tốt cho coi!

-"Cái loại quê một cục, mắc ớn à!"

Mợ Quyên tiếp tục dè bỉu, mợ Trâm bực mình đáp trả.

-"Ừ, đây quê đấy. Quê thì sao? Quê cơ mà là mợ hai nhé, còn đằng ấy tiểu thư khuê các hẳn hoi mà lại làm mợ ba thôi à?"

Có người tức tím mặt, có người định xổ thêm một tràng nữa cho bõ ghét nhưng bị cậu lườm lườm nên thôi, lầm lũi đem thúng cà pháo xuống nhà kho cất. Con Quế tình cờ liếc qua thấy cậu hơi cười tủm, trìu mến nom theo bóng mợ. Nó sốc, tại nó tưởng cậu bực mợ chứ? Con bé ngây người một lúc mới ba chân bốn cẳng chạy theo méc mợ, ngặt nỗi mợ chả chịu tin. Mợ rủ nó ra giếng rửa chân tay sạch sẽ thơm tho cùng nhau sang thăm mợ Thuỳ.

-"Này, tôi có việc cần năm trăm quan gấp, mợ cho tôi vay được không? Từ giờ tôi sẽ chi tiêu dè xẻn, thi thoảng ra chợ buôn bán lặt vặt nữa, đảm bảo trả đủ cho mợ trong vòng ba tháng."

-"Mợ cần nhiều tiền vậy làm gì?"

Mợ Trâm phân trần đầu đuôi câu chuyện, mợ Thuỳ gượng dậy sai vú Oanh lấy ra chiếc hộp chứa bảy thỏi vàng ròng, kêu chỗ này bét cũng ngần ấy tiền, mợ cất đi đợi hôm cậu hỏi đem nộp là được. Mợ Trâm mừng huýnh cảm ơn rối rít, nán lại hàn huyên đôi chút, mợ Thuỳ còn yếu nên

chẳng nói được nhiều, cơ mà có một câu khiến mợ Trâm băn khoăn ghê lắm.

-"Kỳ lạ thật, đơn đặt hàng chỉ mình tôi với chủ nông trang biết."

Đêm về, mợ Trâm cứ thao thức mãi, nếu đúng là như vậy, phải chăng người lừa mợ có quan hệ với nhà đó. Gà gáy canh năm mợ đã tò mò bật dậy quấn khăn kín mít, áo quần rách rưới lẻn xuống dưới nông trang kia quan sát. Mợ trốn trong bụi rậm rình mấy ngày liên tiếp, thuộc mặt gần hai chục đứa người làm mà không thấy thằng nào giống thằng bán cải cho mợ. Chiều ngày thứ sáu, ngay cái lúc mợ thất vọng nhất, đang định lủi thủi quay vềthì nghe giọng ông chủ than vãn.

-"Có khổ tôi không cơ chứ? Hạt giống cải thìa loại xấu thì bị trộm mất, loại tốt thì mọt hết thế này sao mà giao đúng hạn cho phủ Trấn thủ được đây? Chỉ e phải đền đống tiền thì toi."

-"Ôi dào, khỏi lo, để sai cậu Dậu đến nói khó, đảm bảo không mất một cắc."

Bà vợ thủ thỉ an ủi, ông chồng cảm kích vô cùng, kêu đầy tớ sang nhà cậu Dậu, mợ Trâm thấy nghi liền bám theo. Ối làng nước ơi, ngoài quả râu quai nón ra thì cái mặt nó giống y sì đúc cái thằng bán cải, úi giời ạ, chính nó đấy!

Mợ ghim mày rồi con ạ, giờ mợ vềgọi hội tẩn chết mày. Bảy thằng to cao lực lưỡng nhất phủ Trấn thủ được triệu tập, ngày thường chỉ quanh quẩn ở nhà chẻ củi xách nước, giờ có việc cần vận động cơ bắp đâm ra hớn hở phấn chấn hẳn. Thằng Dậu ấy thế mà hèn, mặt hơi sưng sưng đã khóc lóc xin tha, nó thương chị gái nên giúp thôi chứ có được xu nào. Cái loại chị bất lương, mợ Trâm lôi đứa nhỏ đến hỏi tội bà chủ nông trại, bà trốn quanh mãi, đến khi bị doạ lôi lên trấn đường mới nức nở khai báo do thua bạc nên làm liều.

Ông chồng choáng váng muốn hộc máu, ông lấy tiền dành dụm trả cho mợ Trâm, mợ nom ông trói vợ vào giọ lợn, đánh cho nhừ tử rồi nhất quyết sai người đem đi bán mà sởn hết cả gai ốc. Ngẫm cái lúc cậu điên mợ,

nhưng thấy mợ sặc nước ho liên tục vẫn lấy khăn bọc mợ, vỗ lưng cho mợ, bất chợt mắt mợ đỏ hoe.

Mãi khuya mợ mới về tới phủ, việc đầu tiên là qua chỗ mợ Thuỳ. Trong vườn mẫu đơn bạt ngàn, đèn lồng treo xen kẽ toả ra thứ ánh sáng mơ hồ, mợ Thuỳ ngồi đoan trang trên chiếc ghế tựa, cậu hai đứng bên cạnh, chỉ tay lên ngôi sao sáng nhất trên nền trời trong vắt.

-"Cậu Nguyên ở đó, cậu ấy sẽ luôn dõi theo tiểu thư."

Mợ Thuỳ nhìn theo ngôi sao kia, chua xót có, tiếc nuối có, ăn năn có. Chỉ là, tại sao ánh mắt mợ ấy nhìn cậu hai, lại có chút gì đó giống ánh mắt cô Hoàng Anh khi xưa đến thế? Mợ bần thần quay người tìm vú Oanh trả vàng rồi lặng lẽ về. Trong phòng bọn nó đã chuẩn bị sẵn nước ấm rải cánh hoa thơm ngát, mợ hài lòng khép cửa, thả hồn theo hơi nước nghi ngút. Cả ngày mệt mỏi nên mợ ngủ gà ngủ gật, mãi tới lúc nghe giọng nói trầm trầm mới giật nảy mình.

-"Ngày mai đem cây trâm này tạm giao cho quản gia, bảo đây là đồ trước kia phú ông cho mợ, đây là ngọc quý, đáng giá ít nhất hai ngàn quan."

Mấy thằng đầy tớ nhọc quá nên chắc lăn quay ra ngủ rồi chứ chưa báo cậu chuyện mợ đã lấy lại đủ tiền. Cậu ngồi cạnh chiếc bàn lớn, đang chăm chú xem tập giấy luyện chữ của mợ, sắc mặt có chút nhợt nhạt. Làm quan tham thật sướng, ăn chơi phè phỡn suốt, chứ như cậu hai nghiêm minh và cẩu toàn quá đâm vất vả. Vụ lớn vụ bé cứ chất thành chồng như núi trên trấn đường, những việc nhỏ dù có giao cho bề dưới nhưng đến cuối cậu vẫn xem lại, thành ra bận rộn tối ngày.

Cậu được dân chúng tin tưởng mợ tất nhiên phổng mũi, nhưng cũng xót cậu chẳng kém. Vết xước trên tay kia khiến lồng ngực mợ nhói đau. Mợ nhướn người với váy áo, thắt vội dây yếm rồi rón rén chạy tới bóp vai cho cậu.

-"Cậu hai thi thoảng có nhọc thì ghé qua đây, tôi chăm cậu, nha!"

Chính là cái giọng này, cái giọng thỏ thẻ bùi bùi, cái điệu bộ xun xoe nịnh nọt, cái mặt phụng phịu dễ ghét. Một vài cánh hoa nhỏ vẫn còn vương trên lớp da thịt mịn màng của mợ, mùi hương thoang thoảng nhưng sức sát thương thì vô cùng lớn. Bàn tay cậu vô thức đưa lên chạm lưng mợ, mợ bạo gan ôm lấy cậu, cằm nhỏ ghì sát trên đầu cậu, lòng mợ xốn xang khi cặp lông mày dày rậm ấy cọ cọ trên xương quai xanh mảnh khảnh.

Những giọt nước từ mái tóc chưa khô không ngừng thấm xuống ướt thẫm yếm đào, qua lớp vải mỏng manh, cánh môi cậu chạm tới nơi nào đó tròn trịa đầy khêu gợi. Tim mợ mềm nhũn, khoé mắt rưng rưng, ấp úng hỏi cậu.

-"Cậu hai hết bực tôi rồi phải không? Hay còn giận cơ mà vẫn thương ý, chẳng nỡ xa tôi, tôi chỉ cần nhìn qua là biết, cây trâm đó do chính tay cậu khắc."

Mợ xúc động quá nên trót lỡ lời, tự dưng thấy mình dại gần chết, đang yên đang lành gợi chuyện cũ, châm lại ngọn lửa ngùn ngụt trong lòng cậu làm chi không biết? Cậu rất nhanh lại giống cậu thường ngày, đẩy mợ ra, lạnh lùng bảo.

-"Tôi đâu có rảnh như mợ."

-"Ôi dào, nói xạo, tay bị dùi đâm chảy máu còn chối. Nhìn này, đường nét không quá tinh xảo nhưng rất thân thuộc, giống hệt cái vòng đá quý của tôi. Mà nói thật tôi không rảnh đâu nhé, tôi bận bù lu bao việc luôn!"

Mợ lanh lợi phân tích, đoạn lượm ngay chiếc trâm ngọc, thích thú bỏ vào túi. Mợ còn định lấy thuốc xoa cho cậu, nhưng cậu không chịu, tỏ rõ thái độ chán ghét mợ, mặc kệ mợ năn nỉ ỉ ôi đêm nay ở với mợ vẫn cương quyết về phòng, trước khi đi còn bỏ lại câu xanh rờn.

-"Ừ, mợ bận. Bận uống rượu với trai."

-"Cậu cũng bận ngắm mẫu đơn trong đêm mà."

Mợ lủng bủng trong miệng, nói lí nhí nhỏ xíu à, tiếc rằng cậu nghe không sót một từ. Mợ trách nghe hay lắm, thử hỏi đàn bà chốn này có ai như mợ? Mới ngày nào cùng ai kia mần nhau say sưa, bữa nay đã tỉnh bơ hờn chồng.

-"Tôi nói mợ nghe, ngắm mẫu đơn hay thược dược là việc của tôi, mợ khỏi cần nhằn, bởi mợ chẳng đủ tư cách!"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 88

đã đi được g`ần 9/10 chặng đường, chúng ta đang ở những khúc cua cuối cùng, chúc mọi người tháng 12 vui vẻ!!!

Ôi d`ồi ôi bu Trinh ơi là bu Trinh hỡi! Sao bu lại có đứa con gái đ`ần độn đến vậy hả trời? Thốt ra câu nào hỏng việc câu đấy mới ngu chứ, hại cậu giận đen mặt, h`ầm h`ầm bỏ đi mà chả thèm sập cửa lối tắt.

Mợ lau qua mái tóc, khoác thêm chiếc áo r`ồi đánh li`ều chạy theo. Qua gian bên đó, mợ ng`ồi thụp xuống góc tường, trốn đằng sau tấm rèm cửa cho cậu khỏi biết. Thi thoảng mợ hé ra ngó trộm thấy cậu cứ lủi thủi một mình, tay c`ầm chiếc khăn uyên ương khi xưa mợ thêu giật giật vò vò, áo qu`ần vẫn vứt đ`ầy trong giỏ, từ hôm giận mợ có cho mợ động vào đâu, trẻ con ghê lắm.

Mợ khẽ mỉm cười, phủi váy đứng dậy đem đ`ồ qua giếng giặt sạch sẽ, xong xuôi chui vào chỗ cũ đã thấy cậu đang duyệt tấu sớ từ các huyện gửi lên. Mợ bu`ồn ngủ rũ rượi, ngáp ngắn ngáp dài, đằng xa vang vang tiếng cậu.

-"Khuya r`ồi, mợ v`ề phòng đi!"

Mợ giật bắn, cậu biết mợ trốn trong đây từ h`ồi nào vậy? Lâu chưa? Sao bây giờ mới đuổi? Đuổi thật không hay giận nên nói lẫy? Chịu, phải thử mới rõ được. Mợ làm bộ yểu điệu bò vào g`ầm bàn, ôm chân cậu nũng nịu.

-"Nhọc muốn xỉu, chả bước nổi nữa ý, cậu kêu tụi nó qua khiêng tôi v`ề."

Nếu cậu ngứa mắt thật, cậu nhất định sẽ sai lính tới khuân đi, tại l`ần trước nghe đ`ồn mợ Quyên bị tống cổ như vậy mà. L`ần này mợ Trâm đợi

mãi chả thấy động tĩnh gì thì mừng rơn cọ cọ mặt vào đầu gối cậu, lim dim nhắm nghiền mắt.

Cậu tưởng mợ buồn ngủ thật nên cúi xuống vòng tay qua lưng mợ, xốc mợ dậy rồi bồng về giường, giường của cậu đó. Mợ đoán thế vì đoạn đường rất gần, cậu nằm xuống cùng mợ nhưng xa cách lắm. Mợ đành giả bộ bị mộng du khua chân múa tay loạn xạ xong đổ rạp vào lòng cậu.

Mợ tính cả rồi, cậu mà đẩy ra mợ sẽ mộng du thêm lần nữa.

Nhưng không, cậu nằm im mới cưng chứ! Thậm chí lúc cậu quay người, mợ còn cảm nhận được cánh môi họ khẽ chạm nhau, chắc vô tình thôi nhưng mợ run khủng khiếp. Cậu nghịch nghịch mấy lọn tóc lởm chởm của mợ, chậm rãi bảo.

-"Khi xưa bị địch dùng giáo đâm thẳng vào ngực, tôi cũng không thấy sao cả. Bởi tôi biết, ở nhà còn mợ đợi tôi. Bởi tôi nghĩ, dù như nào mợ cũng vẫn thương tôi...còn bây giờ..."

Cậu chỉ giãi bày có nhiêu đó thôi, đoạn luồn tay qua áo cấu eo mợ. Cậu hai tính trầm, nói được vậy là nhiều, nói tới đó là mợ hiểu sơ sơ rồi. Ruột gan mợ nẫu nề tê tái, muốn giãi bày để cậu thấu lòng mợ nhưng lại sợ vuột mất khoảnh khắc ấm áp này nên giấu nhẹm để khi khác.

Chỉ là, kiềm chẳng nói thì dễ, kiềm không rơi nước mắt lại khó! Thấy cậu vỗ vỗ bên gò má, mợ nhanh trí nức nở mè nheo.

-"Có con hổ đuổi theo tôi, nó muốn ăn thịt tôi, cậu hai ở đâu về cứu tôi với."

Cậu thế mà tin sái cổ, kéo mợ sát hơn, hôn nhẹ lên những giọt nước mắt của mợ, dịu dàng trấn an.

-"Ngoan, đừng sợ, tôi bắt nó rồi."

Lòng mợ ngọt ngào lắm. Thì ra cậu hai không ghét mợ nhiều như mợ tưởng, chắc bực vụ kia nên trước mặt còn dè chừng giữ khoảng cách với

mợ thôi.

Sáng hôm sau cậu đã dậy sớm luyện võ, còn mợ chạy vù vù về phòng lấy tiền, lúc mợ dõng dạc trình bày chiến tích với cả đại gia đình, kẻ hầu người hạ vỗ tay trầm trồ ngưỡng mộ, mợ liếc nhìn cậu mong được khen ngợi, khổ nỗi cậu chỉ lườm mợ thôi. Mợ tủi thân quay đi, được một lúc nhớ lời con Quế méc nên đột ngột ngó lại, tình cờ bắt gặp cậu đang dõi theo mợ, khoé môi hơi cong lên, mợ chợt cười ngây ngốc.

Cậu hai thật biết làm bộ nha! Mợ biết thừa rồi ý, để mợ tính coi, coi làm sao cho cậu hết giận sạch sành sanh đây? Từ giờ mợ không gây sự, ngoan ngoãn giúp cậu quán xuyến nhà cửa đâu ra đấy, liệu cậu có động lòng không nhỉ? Mợ Thuỳ mấy bữa nay sắc mặt đã khá hơn, thi thoảng cũng ra ngoài cùng mợ thưởng trà.

-"Nét kia viết sai rồi, viết lại đi!"

-"Ừm...mợ chỉ tôi vậy không sợ sau này tôi giỏi hơn mợ à?"

Mợ Trâm hồn nhiên thắc mắc, mợ Thuỳ tủm tỉm lắc đầu. Mợ Trâm lại tiếp tục đem sổ sách ra nhờ mợ Thuỳ dạy cho cách kê khai tính toán. Mợ Thuỳ hơn hẳn ông quản gia Thứ, nói năng lưu loát mạch lạc, giảng giải tới đâu mợ Trâm hiểu liền tới đó. Ngày qua ngày hai mợ vừa đốc thúc người làm, vừa trò chuyện linh tinh, mợ Thuỳ kể mợ Trâm chuyện ở phủ Thái phó vô cùng nghiêm ngặt, từ nhỏ đã phải học tam tòng tứ đức, đi nhẹ nói khẽ cười duyên, sai một chút thôi cũng bị phạt. Mợ Trâm nghe cảm thông lắm, cứ nghĩ con gái nhà quan ăn sung mặc sướng, ai dè phàm là con người sống trên đời này, ai cũng có nỗi khổ riêng.

Mỗi lần nói chuyện với con Quế mợ Trâm lại nhắc đến mợ Thuỳ nhiều hơn, rằng mợ dạy mợ Thuỳ đan giỏ, mợ ấy đan khéo quá trời. Mợ dạy mợ Thuỳ chưng thịt mắm tép, vú Oanh hỏi cậu hai có ngon không, cậu hai gật đầu. Một tiểu thư như mợ Thuỳ lại thích la cà cùng mợ, học hỏi mợ cái này cái kia, thật quá dễ thương đi!

Quế tinh ý nhận xét, mợ đã không coi mợ Thuỳ chỉ đơn giản là mợ cả nữa rồi. Hình như nó nói đúng, xưa ở quê có bu Trinh, Trang, mợ Chi, các

dì các thím để buôn dưa, từ ngày xuống trấn một mình mợ lẻ loi lắm. Con Quế dẫu sao phận người làm, thái độ khép nép kính cẩn, còn mợ Thuỳ thì khác, mợ ấy không kênh kiệu như mợ Quyên, hai người bằng vai phải lứa tối ngày thủ thỉ tâm tình.

-"Mợ Trâm, tháng trước thầy tôi cho tôi miếng ngọc bội phượng hoàng nhìn thích mắt lắm, tôi kêu người đúc thêm miếng nữa rồi, hôm nào đem qua tôi với mợ cùng đeo."

Mợ thừa nhận, mợ cảm động.

Mợ thừa nhận, mợ Thuỳ đứng bên cậu hai, trai tài gái sắc xứng đôi vô cùng.

Có một ngày nọ, cậu xuống huyện thị sát từ sớm, chiều muộn mới về phủ. Các mợ cùng ra đón cậu, mợ Quyên, mợ Trâm vui đến mức chẳng giấu được nụ cười trên môi. Riêng mợ Thuỳ vẫn giữ thái độ điềm tĩnh đúng mực, nhưng khi cậu vừa xuống ngựa, mợ cả lại dịu dàng tiến tới, khẽ nhón chân nhặt lấy chiếc lá khô rơi trên vai cậu, cẩn thận giúp cậu phủi qua lớp bụi bẩn ở vạt áo. Xong xuôi, mợ nhanh chóng lùi lại, e lệ cúi đầu nhường cậu đi trước, gò má vẫn còn hơi ửng hồng.

Mợ Trâm quan sát một hồi chợt thấy mình tắc trách, làm vợ cậu ngần ấy năm nhưng hiếm khi mợ đối xử với cậu tinh tế như vậy. Hồi ở quê nhiều bận mợ cứ chực cậu đi núi về là nhảy lên ôm vai bá cổ, đu bám quấn quít hệt cây tầm gửi, mè nheo kêu nhớ cậu, bắt cậu khiêng ra chỗ này, đòi cậu vác qua chỗ kia mà vô tâm quên rằng cậu còn đang mệt.

Mợ Thuỳ bây giờ, không chỉ âm thầm chăm sóc cậu mà còn hỏi han dân tình thế sự, những điều mà chắc kiếp sau mợ nghe mới hiểu. Mợ thở dài xuống bếp nấu cơm chiều cùng tụi nó, một lát có đứa gọi.

-"Mợ ơi mợ cả bảo mợ qua nhà kho học cách ghi sổ, với mợ ấy có cái gì cho mợ ý."

Chắc là ngọc bội phượng hoàng rồi, mợ Trâm lật đật quay người. Éo le thay, chẳng có miếng ngọc nào cả, cũng chẳng có mợ Thuỳ, chỉ có ánh nến

bập bùng cháy chiếu rọi gương mặt anh trai mợ ấy, hắn như hổ đói lao tới ôm hôn mợ.

-"Để Trâm đợi lâu rồi. Nghe nói Trâm mong tôi lắm phải không? Đừng trách tôi nhé, bạn tôi vừa mới qua đời nên tôi để tang nó, tháng sau tôi hứa sẽ đem kiệu tới rước Trâm về làm bà năm."

-"Cậu khùng à? Nói nhăng nói quậy, buông tôi ra!"

-"Trâm đừng giấu nữa, tôi biết cả rồi. Trấn thủ lạnh nhạt khiến Trâm buồn tủi, Trâm ngày đêm thương nhớ tôi, trong mơ cũng gọi tên tôi, tôi xót lắm."

Mả cha thằng nào hay con nào bơm đểu hại mợ, mợ mà biết mợ giết không tha. Nhớ nhung cái chó gì cơ chứ? Trong mơ gọi tên? Thật sự là mơ rồi! Loạn thật rồi! Trớ trêu ở chỗ mợ càng đẩy cậu Minh càng tưởng mợ ngại, cố sức ôm thật chặt. Mợ điên tiết giãy giụa kịch liệt, chỉ mong nhích được ra chỗ để dao gần đó, với lấy một cái chém thằng cha này tan xác đi, rồi tính sao thì tính.

Tiếc rằng, mợ còn chưa ra kịp, cửa nhà kho đã bị mở toang.

Cậu hai sững sờ nhìn mợ, mợ Quyên căm phẫn chỉ trích mợ. Mợ Thuỳ thì sửng sốt không nói lên lời. Mợ Trâm liến thoắng phân trần sự việc, mợ cả ngơ ngác quay sang nhẹ nhàng phân trần.

-"Tôi...thực sự tôi không hề nhắn mợ hai, nhưng chắc còn nhiều ẩn tình, cậu đừng vội trách mợ ấy."

-"Phải đó, sắp giờ cơm chiều rồi ai mà thèm nhắn nhủ nữa chứ. Chắc chắn mợ hai nhớ trai nên lén lút hẹn hò. Kinh thật, mần nhau ở đâu không mần, mần ngay trong nhà kho mới hoành tráng, chưa đầy một năm mà mợ cắm lên đầu cậu cả đống sừng thế này, thật nể phục cái độ trơ trẽn của mợ!"

Mợ ba bĩu môi xỉa đểu, cậu Minh nhân cơ hội thương lượng mong cậu hai nhượng vợ, mợ Trâm một mực không chịu, mợ Thuỳ nhỏ nhẹ khuyên

cậu có gì bình tĩnh giải quyết, mấy người nói qua nói lại một hồi thì nghe cậu hai quát lớn.

-"Trừ mợ hai thì tất cả cút hết!"

Giọng điệu đầy uy lực của người từng cầm binh quyền, ai dám kháng lệnh? Khi nhà kho chỉ còn hai người, mợ đã rất cố gắng để giải thích, nhưng cậu không nghe, cánh cửa bị đóng sầm lại, con dao nhọn nhất, bén nhất được rút ra, vứt thẳng về phía mợ.

-"Đâm tôi trước, rồi thoải mái theo hắn!"

Lời lẽ của cậu, cớ sao chua chát đến thế? Ánh mắt cậu nhìn mợ, vì đâu tang thương như vậy? Lần này mợ không sai, mợ không có gì khuất tất với trưởng nam nhà Thái phó, mợ cũng không theo ai cả, tại sao cậu không chịu tin mợ? Lỗi lầm cũ chưa nguôi ngoai, hiểu lầm mới lại bắt đầu chất chồng. Rốt cuộc mợ phải làm sao? Mợ có nên móc hết ruột gan mình ra cho cậu coi? Mợ đau đớn cầm lấy cán dao, nhưng không phải chĩa về phía cậu, mà là ghì sát lên cổ mình.

-"Bỏ xuống ngay!"

Mặc cậu doạ sẽ quẳng mợ xuống sông, mợ vẫn hiên ngang lớn giọng.

-"Cậu đứng yên đó cho tôi. Cậu dám bước một bước tôi dám cứa một đường."

Sắc mặt cậu tái nhợt, không còn cách nào khác đành phải nghe theo mợ. Xưa ở chiến trường từng bị bắt sống, cậu cũng chưa một lần thoả hiệp. Vậy mà nay, mợ hai, người nhỏ xíu, cao không tới vai cậu, cậu lại bất lực.

-"Giờ cậu có dỏng tai lên nghe tôi nói không thì bảo?"

Cậu gật đầu, mợ chẳng ngờ có thể khống chế cậu dễ dàng như vậy, khí thế phừng phừng xả một thôi một hồi, trình bày rành mạch từ lúc mợ nấu canh thiên lý cho cậu thơm ngon ra sao đến lúc vào kho bị cậu Minh ôm rồi mợ đẩy mợ đạp cậu ấy như nào, đoạn mợ hùng dũng kết luận.

-"Cậu hai...à không đúng...Võ Trạng Nguyên...Thống chế...Trấn thủ xứ Đoài...tóm lại bẩm quan lớn, ban nãy tôi bị kẻ xấu hại, mong quan suy xét kỹ càng. Mà kể cả tôi sai thì quan phạt tôi, mắc mớ gì kêu tôi đâm chồng tôi? Chồng tôi có mệnh hệ gì thì tôi sống được à? Hay giờ để tôi chết ngay và luôn tại đây cho quan vừa lòng?"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 89

Điên quá nên to mồm bất chấp với cậu vậy thôi chứ mợ có khùng đâu mà đang yên đang lành đi kết liễu đời mình? Nom cậu kìa, mặt trắng bệch như trời sập đến nơi, nom mắc cười dễ sợ. Mợ được nước càng tinh tướng, cơ mà gào nhiều quá nên khản cổ, vừa khát vừa nhọc. Đã vậy nhà kho lại chả sạch sẽ gì cho cam, rơm rạ bọ chét đầy rẫy hại mợ ngứa ngáy khó chịu, thế rồi mợ chỉ hơi lơ đễnh một chút đã bị phản công ngay tức thì.

Không hổ danh Võ Trạng Nguyên, chỉ một viên sỏi cũng có thể khiến đối phương giật bắn mình, vô thức đánh rơi con dao xuống đất. Giờ mợ đã hiểu lý do cậu thắng trận, cậu nhạy bén ghê lắm. Mợ cũng hiểu vì sao cậu giận phừng phừng tiến tới bóp cổ tay mợ đau điếng.

-"Thân đàn bà mà lại đi thách thức chồng, phận làm dân nhưng lại hỗn xược với quan, phép tắc quẳng đi đâu rồi? Nếu hôm nay quan lớn là Thái phó thì cái mạng của mợ còn giữ được không?"

Cậu nghiêm túc cảnh tỉnh, mợ ngẩn người đăm chiêu suy ngẫm. Mợ công nhận mình hành xử bốc đồng, nhưng suy cho cùng vẫn ấm ức nên oà khóc nức nở.

-"Tôi sai rồi, tôi xin lỗi cậu hai. Cũng tại tôi oan ức ý, tôi thương cậu hai nhất trên cái cuộc đời này, thà rằng tôi tự đâm tôi còn hơn đâm cậu."

Riêng xét về khả năng mè nheo nịnh hót thì khó kiếm ai hơn được mợ, hai mắt long lanh chớp chớp tỏ vẻ uỷ khuất xong lại rụi đầu vào ngực cậu phụng pha phụng phịu. Nước chảy mãi rồi đá cũng phải mòn, cậu không kiềm được đưa tay xoa nhẹ đôi gò má mợ, khẽ hắng giọng.

-"Đi theo tôi."

Mợ dạ rõ ngoan, bám mép áo cậu lững thững đằng sau. Lúc đi ngang qua bếp thấy cái đứa hại mình đang nhởn nhơ tám chuyện liền bức xúc méc cậu. Cậu sai người kêu nó qua chỗ cậu mợ, mợ điên tiết mắng xối xả, bé Cẩm sợ tái mặt, run rẩy quỳ xuống bẩm báo.

-"Con...con...con được cậu Minh cho thỏi bạc, cậu ấy bảo con giúp cậu truyền lời rằng mợ Thuỳ cần kiếm mợ Trâm. Mà cậu Minh là anh trai mợ Thuỳ nên con tưởng thật...con van con lạy cậu mợ tha cho con...đừng đuổi con, tội nghiệp con...con không còn nơi nào đi cả..."

Mợ Trâm mắc tật nóng nảy sồn sồn nhưng tính tình phổi bò dễ quên, thấy cái Cẩm có vẻ thật thà nên thôi bỏ qua. Cậu hai thì trái ngược, nó vẫn bị phạt trừ nửa tháng lương, đặc biệt cậu Minh đang ngồi chơi xơi nước với em gái tự dưng lính từ đâu xông tới khiêng cậu ném ra khỏi phủ.

Mợ Quyên thở phào nhẹ nhõm, chính mợ bịa rằng mợ Trâm thương nhớ cậu Minh, đứng sau giật dây kích bác ông anh họ, đợi khi ông ấy lừa được mợ hai liền sai người tới méc cậu, đoạn tỏ vẻ hoảng hốt chạy theo bơm đểu. Tuy rốt cuộc công mợ thành công cốc nhưng cũng may chưa bị phát hiện. Trước tranh chồng với mỗi cái đứa quê mùa thô kệch đã đủ mệt mỏi rồi, giờ thêm cả đại tiểu thư đài các yêu kiều, mợ nhọc tâm ghê.

Sự đời trớ trêu, đùng một cái cậu Nguyên ngỏm củ tỏi, bà vú Oanh già đau già đớn rồi còn thích lo chuyện bao đồng, tối ngày ra sức vun vén.

-"Cậu hai ăn thử canh gà nhé, mợ cả đích thân nấu đó cậu."

Một nồi canh đã là gì? Bát đũa cậu dùng đều do mợ ấy tự tay lau đó, bám theo mợ Trâm hỏi chuyện xưa cũ của cậu hai suốt thôi, người chả bị rôm sẩy gì sất cơ mà hay đỏ mặt ghê lắm, mong cậu quan tâm bỏ xừ đi được nhưng cứ giả bộ đoan trang, mợ đây biết thừa, rõ làm màu! Con Thư nom mợ Quyên thở dài ủ rũ liền nhanh nhảu giành ưu thế.

-"Cậu dùng thử món cải thìa xào đi ạ, công sức của mợ ba đó cậu."

-"Công gì ý Thư nhỉ?"

Con Quế bĩu môi xỉa xói, Thư bị dồn vào thế bí, cuống quá hoá ngu.

-"Gớm, mợ ba không đi tè thì lấy đâu ra nước cho các người bón ruộng? Ruộng không bón thì lấy đâu đất tốt cho rau nảy mầm? Rau không nảy mầm được thì hái đâu ra lá để xào?"

Nó càng nói càng thấy mình chí lí, phân tích hăng say đến mức không hề hay biết mợ ba mặt đen kìn kịt, con Quế ôm cột nhà nghiêng ngả bò toài, vú Oanh đau thắt ruột vì cười nhiều, mợ Thuỳ thường ngày rất xem trọng thể diện mà cũng không nhịn nổi, tủm tỉm lấy khăn che miệng. Cậu hai nhẹ buông đũa rời bàn, mợ hai hí hửng bám theo cậu rủ rê.

-"Đêm nay qua phòng tôi nhé!"

Cậu lắc đầu, mợ tiu nghỉu dỗi hờn.

-"Kệ, tôi đợi cậu. Canh tư cậu mà không qua tôi đập đầu vào gối tôi nín thở xong tôi chết cho cậu coi, cậu không thương tôi nữa thì tôi cũng chả thiết sống!"

Ừ, mợ vừa doạ cậu đấy, thì sao nào? Cậu chẳng đánh chẳng đuổi mợ đâu, cùng lắm cậu mắng hoặc phạt quỳ chứ gì, mặc xác, mợ chả sợ, lè lưỡi trêu cậu rồi lủi về phòng tắm rửa. Thực tình ban nãy buồn buồn nên nói nhăng nhít vậy thôi, đâu ngờ canh ba vài khắc mợ đang thẩn thơ thêu thùa đã thấy bóng dáng quen thuộc.

Sang chỗ mợ mà thản nhiên giải quyết sổ sách trên trấn, coi mợ như không khí vậy hử? Ghét dễ sợ! Mợ lo phòng tối hại mắt cậu nên lật đật đứng dậy châm thêm mấy ngọn đèn, thấy vai áo cậu bị bong chỉ liền dịu dàng đứng bên cạnh tỉ mẩn khâu vá, thi thoảng lại ghé sát vào cổ cậu thì thầm chuyện này chuyện kia.

Ban đầu mợ thầm phục khả năng tập trung của cậu, tại mợ nói hoài nhưng cậu cứ lặng thinh, sau để ý mới tá hoả, cậu hai đang cầm trong tay tờ giấy trắng. Mợ chớp mắt lia lịa, cố xem đi xem lại, quả thật tờ giấy đó nửa chữ cũng không có. Luồn xong mũi kim cuối cùng, mợ lén cười gian, đoạn làm bộ yếu đuối.

-"Thôi xin phép cậu hai tôi đi nằm trước nhé, vừa nãy bị vấp ở thềm cửa chả biết có bị trật khớp hay không mà cái chân nó nhức quá trời!"

Dứt lời, mợ cố ý bước chân cao chân thấp, tập tễnh cất giỏ đồ may vá rồi lại chuệnh choạng rẽ qua giường trùm chăn kín mít. Chưa đầy một nén nhang mợ đã nghe tiếng bước chân tiến về phía mình, có người luồn qua chăn chộp lấy chân mợ vặn vặn bấm bấm. Cái huyệt chi lạ lùng ghê, lúc đau điếng lúc nhồn nhột, hại mợ suýt bị lộ tẩy. Cậu tiếp tục xoa nắn đầu đầu, lòng bàn chân mợ ấm dần, dễ chịu lắm. Lát sau mợ thấy cậu chủ động nằm sát cạnh mợ, lách qua mảnh vải mỏng ngậm lấy xương quai xanh khẳng khiu, giọng điệu nỉ non.

-"Đừng thương ai hơn tôi!"

Ngọt ngào len lỏi từng ngõ ngách trong tim, mợ ngượng ngùng tháo dây yếm rồi ôm cậu thật chặt, quả quyết khẳng định từ thuở xa xưa làm vợ cậu, mợ chưa từng thương ai hơn cậu, mãi mãi chỉ là của mình cậu.

Mợ xoa lưng cậu, dịu dàng vỗ về cậu, cậu nhận ra mợ đã thức, nhưng cậu chỉ biết cười khổ. Giả như trên đời có trận đánh nào mà mợ hai đứng đầu bên địch, có lẽ cậu sẽ đầu hàng luôn, khỏi đánh mất công, vì không sớm thì muộn cậu cũng sẽ thua mà thôi. Hơi ấm từ mợ mạnh hơn bất cứ loại mê dược nào, khiến cậu quyến luyến chẳng thể rời, nụ hoa chúm chím đầy những dấu hôn của cậu, nơi sâu thẳm nhất trong mợ bị bàn tay kia khiêu khích đến bủn rủn. Mợ tưởng như có ai đó vừa quẳng mình xuống hố sâu không đáy, cứ rơi mãi mà chẳng biết bấu víu vào đâu, cho đến khi nghe tiếng đập cửa rầm rầm.

-"Mợ hai...bẩm mợ hai...con Quế đây mợ...mợ ơi nguy rồi...mợ ba không đâu lại trèo lên ngọn cau làm loạn, tụi nó tìm mãi chẳng thấy cậu. Mợ Thuỳ ngoài đó khuyên can chả được, kêu con tìm mợ qua một chuyến."

-"Mợ biết rồi, mợ qua liền!"

Mợ hai đánh tiếng cho người làm mà thẹn muốn độn thổ, luống cuống bật dậy vấn tóc chít khăn gọn gàng, cậu hai giúp mợ thắt lại dây yếm, mợ

trìu mến nhìn cậu cười cười rồi vội vã chạy ra ngoài. Mợ Thuỳ nom thấy mợ rối rít hỏi han.

-"Hai mợ có cãi nhau gì không mà mợ ấy sồn sồn lên thế?"

Ôi cãi thì cãi suốt cơ mà làm gì tới mức quẫn bách như vậy? Suốt ngày lên mặt tiểu thư sang chảnh ấy thế mà nông nổi, gặp khó khăn phải bình tĩnh giải quyết chớ, ầm ĩ hại cả nhà đang đêm cũng phải bò dậy đốt đuốc sáng trưng, đến khổ!

-"Gọi cậu đi, cậu không ra tôi không xuống!"

Mợ Thuỳ kiên nhẫn dỗ dành, vú Oanh chán quá kiếm ít hướng dương chia cho kẻ hầu người hạ, bọn họ cùng mợ Trâm trải cái chiếu ngay ngoài vườn, túm năm tụm ba chơi chuyền. Mãi tới canh năm người mà mợ Quyên mong đợi mới rẽ qua, mợ bắt đầu sướt mướt nghẹn ngào.

-"Cậu hai, từ ngày rước tôi về cậu chả chịu sang phòng tôi, tôi buồn lắm, tôi lao xuống ao tôi chết cho cậu coi. Cậu không thương tôi nữa thì tôi cũng chả thiết sống!"

Mợ Trâm đang cắn hướng dương tự dưng sững sờ, câu này nghe quen quen? Á à, mợ biết rồi nhá, dám trộm bài của mợ, láo nháo thật! Mợ Quyên vừa nức nở thảm thương vừa ti hí mắt lươn liếc xuống bên dưới. Chẳng phải đồ gái quê như mợ Trâm dùng chiêu này thành công rực rỡ hay sao? Mợ đây con gái Chưởng cơ chả nhẽ thua kém?

Tiểu thư Thục Quyên chết vì bị chồng hắt hủi, còn ra thể thống gì nữa?

Phen này cậu có mười cái lá gan cũng chẳng dám liều!

Thấy cậu lừ lừ tiến tới, hội bà tám phủi váy khép nép khom lưng xếp hàng. Mợ ba lòng lâng lâng mừng thầm, rộng lượng kêu nếu cậu trèo lên đưa mợ về phòng, dành thời gian bên mợ thì mợ sẽ tha thứ cho cậu, bằng không từ nay cậu mợ âm dương cách biệt.

Trấn thủ xứ Đoài trầm ngâm nghe mợ trình bày hết, đoạn trầm trầm hạ lệnh.

-"Bay đâu! Đem dao ra đây!"

Kẻ hầu người hạ kẻ nào kẻ nấy tái xanh mặt mày, con Thư lắp bắp hỏi cậu cần dao làm gì? Nó nghe cậu thản nhiên bảo.

-"Chặt cau, tận dụng gỗ đóng quan tài!"

Mợ ba suy sụp đến mức trượt chân ngã thật, may chưa ngã xuống ao mà chỉ lao vào đống rơm thôi. Mợ Trâm lẩm bẩm chê mợ Quyên ngốc, có bắt chước cũng không xong, được cái dáng thanh thoát hơn mợ thôi chứ cua trai thì thua xa mợ.

Vú Oanh nom điệu bộ tự tin của mợ hai chẳng được thiện cảm cho lắm, cái thứ gì đâu vợ lẽ mà ngang nhiên tranh chồng với vợ cả. Cậu hai thì cứ âm thầm dung túng cho mợ hai, vú chả hiểu cái con nhà quê này có điểm gì hấp dẫn nữa, mãi cho tới một tuần sau đó, khi cậu hai bị lính bắt giải tới kinh thành, thấy mợ Trâm tới nhờ cậy mợ Thuỳ vú mới hiểu được phần nào.

-"Cậu không bao giờ bòn rút lương bổng của lính đâu, mợ tin tôi đi. Tôi xin mợ đó, mợ quen biết rộng rãi mợ cứu cậu giùm tôi, đừng để quan trên chém cậu. Coi như tôi van tôi lạy mợ, cậu mà qua ải này mợ muốn tôi làm trâu làm chó gì tôi cũng chịu."

-"Ôi chao mợ làm gì mà nghiêm trọng thế? Mợ xin mợ Thùy như vậy thì mợ cũng nên hiểu cho mợ ấy, thân làm mợ cả, sinh trưởng nam trước cho cậu là trọng trách, mợ có thương tình thì uống giúp tôi bát thuốc này."

Vú Oanh mặc cả, con Quế run rẩy ngăn mợ Trâm nhưng mợ gạt tay nó, bưng bát uống liền một hơi. Giao dịch của mợ với mợ Thuỳ coi như thành công, mợ Thuỳ nhất định sẽ cứu cậu, lòng mợ nhẹ bẫng, mợ bước được vài bước thì ngã lăn ra đất bất tỉnh. Con Quế la toáng lên, mợ Thuỳ sai vú Oanh bịt miệng lôi nó vào buồng trong, đoạn mở toang cửa kêu khóc thảm thiết.

-"Người đâu! Mợ hai xảy ra chuyện lớn rồi, mau gọi thầy lang tới cứu mợ, mau lên, mợ hai có mệnh hệ gì thì cậu về cậu chém chết tụi bay!"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 90

Cậu bị bắt, cư nhiên cả phủ cũng bị cô lập. Ban đầu mợ cả tính để mợ ba giả ốm hòng qua mặt lính gác, nhưng với thái độ của cậu với mợ ba, chỉ e tụi nó không sợ, rốt cuộc đành phải lợi dụng mợ hai để kiếm thầy lang tới. Xong xuôi mợ thuyết phục lão cho người kéo kiệu âm thầm rời phủ.

Tới quán trọ phía Đông xứ Đoài, mợ liền dùng nửa nén bạc thuê ngựa tốt, vội vã đi vào trong núi. Cầm kỳ thi hoạ mợ đều giỏi, tiếc rằng, lúc này lại chẳng hữu dụng. Ngựa vẫn khó thuần, mợ bị hất xuống đến ba lần, nếu như đoạn đường đi qua là sỏi đá chứ không phải bùn đất, có lẽ mợ đã mất mạng.

Ở phủ, vú Oanh xót mợ sốt ruột sốt gan. Lúc mợ Trâm hết thuốc mê tỉnh dậy, vú đã giải thích cặn kẽ sự tình, riêng chuyện sinh trưởng nam thì vú thừa nhận do vú thấy ấm ức cho mợ cả nên cố tình bịa thêm để thử lòng mợ thôi. Mợ hai nom thế mà sống có tình có nghĩa, thảo nào được cậu trân trọng.

Nhưng suy cho cùng, còn lâu mới bằng mợ cả!

Liệu trên đời có người đàn bà nào vì cậu mà dám âm thầm phản cha hết lần này tới lần khác? Cam tâm tình nguyện uống độc dược, nửa đêm nửa hôm thân gái một mình đi tìm người giúp đỡ, thời khắc theo kiệu thầy lang trở về cả người bầm dập tím tái, sốt sình sịch suốt nhiều ngày liền.

-"Tôi bảo mợ Trâm này chớ, mợ không ở các phủ khác mợ không biết đâu. Bà cả chỉ cần e hèm một cái thì bà chín cũng như bà hai đều sợ són vó lên rồi. Đây mợ Thuỳ đối đãi với mợ như chị em ruột, mợ ấy cũng hết lòng hết dạ vì cậu, mợ xem có gì thì nhường cậu, chịu khó giữ đức hạnh

đừng suốt ngày quấn lấy cậu, khuyên cậu sang gian bên này cho vui cửa vui nhà."

Vú Oanh vừa xấp nước khăn lau người cho mợ cả, vừa xuống giọng nỉ non. Đêm đó mợ Thuỳ nhìn cậu với ánh mắt gì, ngày ngày tốt với cậu như nào, chả nhẽ mợ Trâm lại không thấu? Người ta có ân với cậu, bảo mợ khom lưng quỳ lạy, bảo mợ cung phụng tối ngày mợ cũng chịu. Nhưng bảo nhường, e rằng nhường không nổi. Mợ thương mợ ấy, thế còn bản thân mợ, ai thương mợ?

-"Trưởng nam, nếu có thể mợ cả cứ việc sinh trước. Còn chồng tôi, tôi yêu, tôi quấn, chẳng liên quan tới cha con thằng nào sất. Có giỏi thì cạnh tranh công bằng, tôi chấp mợ đẹp hơn tôi."

-"Mợ đúng là cái loại hồ ly ích kỷ."

-"Ối giời, vú chưa chồng vú hiểu thế quái nào được? Ở đó mà to còi."

-"Thôi, tôi xin vú, xin mợ hai. Nội trong ba ngày sẽ có biến lớn, mợ ba chắc sẽ rất sốc, mong mợ hai đừng tìm mợ ấy gây sự, thêm nữa, khả năng cao sẽ có ông già râu tóc bạc phơ ghé thăm phủ, nếu tôi chưa khoẻ thì mong mợ với vú đối đãi ông ấy cẩn thận."

Giọng mợ Thuỳ yếu ớt, những gì mợ dự liệu, sau đó quả thật chẳng lệch chút nào. Mợ hiểu cha mợ, vẫn biết cả cha và Chưởng cơ thông đồng, nhưng một khi mọi thứ bị phanh phui, cha sẽ phủi tay mà đổ hết lên đầu em trai. Với ông, máu mủ ruột rà đâu thể sánh ngang tiền tài danh vọng?

Cậu được thả, nhưng Chưởng cơ Nguyễn Đăng Mão, chú mợ, lại bị tước mũ quan đày ra biên ải xa xôi. Mợ ba khóc cạn nước mắt, mợ cũng đâu có nuốt nổi cái gì? Có lẽ thầy bu hận mợ lắm, mợ chính là loại con gái theo chồng bán đứng cha. Vú Oanh an ủi, lỗi không phải ở mợ. Ư thì tội của mợ là nhái con dấu thật, nhưng nếu Thái phó không dùng để lén lút tạo lệnh giả bòn rút quân lương, sau đó phủi tay đổ hết tội cho cậu hai thì đâu đến nỗi.

Lão thầy già gật gù đồng tình, cha nuôi tới còn sớm hơn so với tính toán của mợ. Từ nhỏ mợ đã được nhận làm nghĩa nữ, lão thương mợ còn hơn cha ruột. Có thứ gì tốt đều giấu đi đem để dành cho mợ, ngay cả nam nhân lão chọn cho mợ cũng là người xuất sắc nhất. Ban đầu lão vì con gái yêu nên để mắt tới Võ Trạng Nguyên. Sau dần, lão cảm thấy dường như lão đã coi hắn như khúc ruột của mình. Lão nhận thêm một đứa con nữa, tụi nó, chính là uyên ương hồ điệp, trai tài gái sắc, sinh ra là để dành cho nhau.

Tiếc thay, nghe đồn bị chia rẽ bởi cáo chín đuôi, tới giờ vẫn chưa động phòng. Chẳng rõ con nhỏ bỏ bùa mê thuốc lú gì cậu hai mà bao nhiêu năm ở trường, hễ rảnh cậu lại tranh thủ làm mướn cho các học trò của lão, khi thì đúc cái này trạm chổ cái kia, khi lại dạy cầm cung vót chông, com cóp được bao nhiêu tiền liền gửi hết về quê. Có bận đang tập quyền nghe người ta báo tin ở nhà mợ Trâm bị cảm lạnh nằm liệt giường cả tuần thì thất thần trượt chân ngã vật, lão lay mãi không cử động, tưởng toi rồi, ai dè ngó qua thấy mắt đỏ hoe.

Mợ Trâm, nghe danh đã lâu mà nay mới có cơ hội được diện kiến. Mặt tròn xoe, đôi gò má núng na núng nính, eo khá thon nhưng trên dưới nần nẫn thịt, chả có chút thanh thoát nào yêu kiều nào, chả hiểu đẹp ở đâu?

Mợ với người cố nhân năm ấy, giống nhau như đúc, giống từ gương mặt tới cách đánh cờ ngu, quân đen quân trắng bốc loạn xạ, học mãi mấy đêm mới hiểu được cách chơi. Mợ khác cái Thuỳ, chẳng thèm tính toán dè chừng gì hết, cứ đi đại, được ăn cả ngã về không, có ván được lão thả cho thắng sướng, cái mặt hơn hớn kể ra cũng hơi dễ thương.

-"Thầy là thầy cậu hai cơ mà thầy hồ đồ. Con nói cho thầy nghe một bí mật động trời nhé, chắc thầy sốc lắm! Vụ con dấu do Thái phó tham lam, còn Chưởng cơ chỉ thế mạng thôi. Thầy ngốc bỏ xừ đi được!"

Lão nghe mợ ba hoa suýt sặc nước trà. Mợ tưởng chuyện quan trường đơn giản như chuyện dưới quê nhà mợ ư? Phàm là con cờ còn giá trị lợi dụng, lão sao đã vội đá khỏi bàn cờ? Đấu đá phe cánh, cứ để Thái phó đảm đương, khi nào dọn dẹp xong xuôi, lão tự có cách đẩy Trấn thủ xứ Đoài lên

nắm quyền, cơ mà nói mợ hai cũng chả hiểu nên lão chỉ vuốt râu cười khà khà.

Mợ thấy tâm trạng lão tốt tốt liền lén rót trà liên tục. Cái lão già quái thai, thức chi mà thức giỏi, đêm nào cũng bắt mợ hầu chuyện, xong ép cậu phải về phòng mợ cả chứ. Bực khủng khiếp mà chẳng dám đầu độc lão, chỉ dám lén lút thêm tâm sen và thảo dược an thần vào trà, lão hớp nhiều tới canh tư lăn ra ngủ như chết, mợ giật râu chán chê mê mỏi còn chẳng nhúc nhích.

Mợ hí hửng chuồn vội, chui rúc lẻn vào khu vườn mẫu đơn rực rỡ. Tầm này chắc ai kia còn say giấc nồng, mợ cũng chả rõ có sao mợ lại qua đây trước nữa, phải chăng tại lâu không được gặp riêng cậu, trong lòng có chút khó chịu? Mợ tiu ngỉu ngồi thụp xuống đất ôm đầu gối, rồi bất chợt cả người mợ bị nhấc lên, ai đó vác mợ vượt rào quay về vườn mận, tới bụi chuối mới thả mợ xuống trách móc.

-"Chịu mợ, bị trai khuân đi mà im thin thít."

Ôi chao cái điệu hờn, của Trấn thủ xứ Đoài hay của con nít lên ba đây? Mợ xì một cái rõ dài, kiễng lên ôm lấy cậu.

-"Người ta biết thừa là đằng ấy rồi mà. Nhớ chết đi được ý, nhớ đến héo mòn tê tái, nhớ phát kiệt quệ luôn đây này!"

Mợ nựng ngọt lịm, cậu phì cười đưa tay kéo chân mợ lên đặt vòng qua hông mình, mợ được thể quấn cậu chặt thật chặt. Xưa mợ hay thích đu bám cậu như này, giờ làm quan rồi mợ ít về vập cậu hơn, lắm lúc thấy hơi thiếu thốn. Trở về phủ nhiều ngày rồi, bữa nay mới có cảm giác thực sự là quay về.

Bởi, ngay lúc này đây, mợ đang ở trong vòng tay cậu.

-"Tôi thương cái người tôi đang ôm kinh khủng khiếp ý!"

-"Chẳng thấm vào đâu so với cái người đang ôm mợ thương mợ."

Cậu nói nhỏ quá, mợ nghe chưa đã nên hách dịch chất vấn.

-"Ai cơ? Cái người đang ôm tôi là ai cơ?"

-"Tôi sao biết được? Mợ phải hỏi người đó chứ!"

-"Ừm...vậy cậu đoán xem...giờ tôi muốn thơm người ta một cái liệu có được không nhỉ?"

Mợ thỏ thẻ mơi cậu, cậu nghiêm túc từ chối.

-"Một cái chả bõ."

Eo, cậu thật, cứ hại con gái nhà người ta xao xuyến bồi hồi là như thế nào nhỉ? Mợ ngượng chưa kịp hưởng lộc thì cậu đã chủ động hôn lên trán mợ, miết dọc theo sống mũi, miên man quanh đôi gò má rồi dừng lại ở cánh môi căng mọng. Tim mợ tan chảy theo từng nhịp thở đan xen, ngón tay ai kia hết nghịch ngợm thắt nút yếm đào lại dịu dàng mơn trớn sau gáy khiến da dẻ mợ tê rần, cậu hôn mợ rất sâu, mãnh liệt nóng bỏng và đầy cuồng loạn.

-"Mấy bữa trước cậu hai ở nhà lao có bị đánh không? Có được ăn cơm đầy đủ không? Gớm tôi lo chả ngủ được, lo tụi nó chém đầu cậu, cậu có lo không?"

Hễ gần cậu là mợ lại như bị hút hồn, mãi mới nhớ ra chuyện chính để hỏi han. Mợ bị cậu bẹo eo phạt cái tội lơ là mất tập trung, nhưng xong cậu vẫn vuốt ve mấy lọn tóc mai ngố ngố của mợ, đoạn thủ thỉ trầm trầm.

-"Có lo, lo chết rồi vài năm nữa mợ tái giá mợ quên tôi liền."

-"Khiếp, khắc cốt ghi tâm rồi, quên thế nào được mà quên?"

Mợ phản bác, cậu cười hiền, cổ áo tứ thân của mợ bị nới dần, bờ vai đỏ ửng những dấu yêu, cậu mợ quấn quít bên nhau mãi tới khi nghe tiếng e hèm phía xa. Ngó qua có lão già mặt mũi bối rối khó xử, cũng phải, bắt gặp trai gái bồng nhau chim chuột trong bụi chuối, ai mà tự nhiên cho nổi?

-"Liệu liệu mà ăn sáng cho ấm bụng còn ra Trấn đường."

Lão nói tỉnh bơ rồi lộc cộc chiếc gậy trúc rẽ qua sân lớn. Phía chân trời khi đó đã ửng hồng, cậu hai lưu luyến nhá nhẹ lên má mợ hai, chỉnh sống áo cho mợ gọn gàng mới đặt mợ xuống để đi theo thầy. Cậu vừa bước ra khỏi vườn, thầy đã quay lại đánh úp, quả không hổ danh lão kỳ vọng, ra tay bất ngờ như vậy mà cậu vẫn tránh được. Thầy khiêu chiến cậu thêm nửa canh giờ, cậu né gọn ghẽ, rốt cuộc thầy đành lắc đầu cười khổ.

-"Ngươi giờ đủ lông đủ cánh rồi."

-"Con không dám."

Nó mới vừa lễ phép thưa gửi là thế, ấy vậy mà thấy mợ hai cùng người làm bê mâm cơm lên đại sảnh đã theo phản xạ liếc qua đó một cái. Nam nhi đại trượng phu thế này thì chết, giống hệt thầy hồi trẻ. Xưa kia lão cũng si mê bà ấy chẳng kém cậu mê mợ bây giờ, nhưng lão biết cân nhắc, lấy sự nghiệp làm trọng. Đường tiến quan của lão thuận lợi vô cùng, nhưng càng lên cao, lão lại càng cảm thấy cô độc, người xưa thì đã không đợi được mà bỏ vềquê lấy chồng.

Ai có thể lấy một người đàn bà đã trao thân cho lão? Lão phát rồkhi hay tin hắn chỉ là một thằng nông dân nghèo, hơn nữa, họ cưới chạy bầu. Họ có với nhau tổng cộng ba người con, đáng đời loại phụ nữ lẳng lơ sau này phải chịu cảnh goá bụa. Suốt bao nhiêu năm ròng rã, lão chỉ biết người ta cũng là đồng hương với cậu hai chứ chưa từng hỏi chính xác ở thôn nào, bởi lão sợ, nếu biết lão sẽ điên khùng lao đi tìm người đàn bà bội bạc ấy.

Cái người mà, kể cả cách nói chuyện, cách chửi đổng, cũng giống mợ Trâm y như đúc. Là giống thật, hay do lão già rồi hoá lẫn? Sự tò mò giày vò tâm trí lão, khiến lão dần dần sao nhãng nghĩa nữ của mình, chểnh mảng dự định của lão lúc đầu khi đích thân tới phủ là tác thành cho đôi nhỏ. Thay vào đó, lão trò chuyện với mợ hai ngày một nhiều, có cái gì đó thân quen lắm, lão không tài nào giải thích nổi.

Mợ dễ giận, dễ buông. Và cũng hơi khờ, kiểu gái quê thật thà chân chất, có hôm mợ kể lão chuyện mợ mắc lỗi lớn suýt bị cạo trọc đầu, lão

nghe qua biết liền mợ bị gài, lão thương tình bày mợ cách rửa hận. Mợ phấn khởi khủng khiếp, ngay lập tức thay quần nâu áo vải, để tóc bù xù bôi mặt nhọ nhem chạy tới Trấn đường gõ trống ầm ầm.

Dân chúng thấy chuyện hay đổ dồn tới hóng hớt, mợ được lính giải vào bên trong, liếc thấy Trấn thủ ngồi trên cao, mợ cố nén cười, cúi đầu lạy ba cái rồi kính cẩn trình bày.

-"Bẩm quan lớn, dân nữ có oan khuất, mong được quan lớn minh xét!"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 91

Vì mấy chap cuối dài hơn so với những chap đầu tiên nên truyện Làm Dâu Nhà Phú Ông sẽ chỉ còn một vài chap nữa là full. Sau đó, bản thảo truyện sẽ được chỉn chu phát hành sách giấy trong thời gian sớm nhất. Cảm ơn vì sự yêu thương của cả nhà dành cho cậu Lâm mợ Trâm.

...

Quan điểm tĩnh ân chuẩn cho mợ trình bày. Mợ tường thuật đâu ra đấy, kể lại câu chuyện với tình tiết y hệt, chỉ thay tên nhân vật vì sợ ảnh hưởng tới danh tiếng của cậu. Ban sáng lão thầy kêu chán trà thèm rượu, mợ nhớ tới cái vò rượu mận khiến mợ ngủ mê man không biết trời đất là gì liền hí hửng đào lên rót ra hai bát bê tới thư phòng mời lão, trong bụng thầm mong lão nốc vào rồi lịm luôn mấy ngày cho mợ đỡ mệt.

Có điều lão mới chỉ ngửi mùi thôi đã chê mợ đầu óc non kém, kêu muốn hại lão thì phải về bồi bổ thêm cho khôn ra đã. Mợ chột dạ nhưng vẫn gân cổ lên chối, ai thèm hại lão, rượu là do mợ tự ủ đó. Thế rồi, tự dưng tâm trạng nẫu nề, mợ dốc bầu tâm sự về vụ mợ với cậu Minh mải vui say tứa lưa, mợ ăn năn mãi không nguôi, đêm đêm đều tự trách bản thân đần độn.

-"Ối chao công nhận ngươi đần thật, rượu này bị bỏ thuốc mà chẳng biết."

Thầy mắng mợ, đoạn lệ khệ bê một con mèo tới cho nó nếm thử, nó có triệu chứng y như mợ, càng uống càng hăng, uống xong thì lăn ra bất tỉnh. Biết được sự thật hai canh giờ rồi mà nhắc lại mợ vẫn thấy căm phẫn cực độ, trước bàn dân thiên hạ kêu oan vô cùng dõng dạc.

-"Bẩm quan lớn, dân nữ trước giờ thương chồng hơn mạng. Kẻ xấu làm như vậy hòng bôi bác nhân phẩm của dân nữ, hại dân nữ sống dở chết dở, một thời gian dài bị chồng ghẻ lạnh khốn khổ, mong quan lớn minh tra."

Dân bu quanh đấy bất bình chẳng kém, bọn họ nom trộm thấy vẻ mặt Trấn thủ phẫn nộ ghê lắm, còn khủng khiếp hơn cả vụ quan huyện bắt cóc hàng loạt thôn nữ tháng trước. Quan khẳng định sẽ đòi lại công bằng cho cô gái tội nghiệp kia, đoạn lệnh cho cô ấy tạm thời lui xuống.

Cái uy của quan khiến người ta tin tưởng, bọn họ giải tán dần, chẳng ai mảy may phát hiện người vừa rồi là mợ hai của quan. Mợ giải toả được lòng nhẹ gánh hẳn, lăng xăng chạy về nấu bát chè đậu đen nếp cẩm tạ ơn lão thầy già, tại mợ để ý lão mặt mũi vẫn trẻ chán mà khổ cái râu tóc bạc phơ như ông cụ.

-"Thầy chịu khó ăn cho bổ, bu con cũng chạc tuổi thầy, tuy lam lũ vất vả nhưng tóc còn đen lắm. Mà sao thầy từ quan sớm thế? Lúc choảng nhau với cậu hai con thấy sức thầy vẫn dẻo dai mà."

-"Tại ta sợ bà mối."

Gớm, nom con mợ hai kìa? Trêu có chút xíu mà nó ngạc nhiên như chuyện động trời vậy. Thực ra chủ yếu do chán chốn thị phi, cơ mà ngày ngày Thánh Thượng đưa bà mối tới cửa thúc giục việc hôn sự cũng khiến lão mệt mỏi muốn xỉu. Cái con người điên khùng ấy còn tưởng lão đồng bóng, thương xót ban cho chục trai tráng vạm vỡ, cả triều đình cười như được mùa, lòng tự tôn của lão coi như bị ném xuống biển. Từ đó, một đi không trở lại.

Mợ Trâm cười ngất, lão lẩm bẩm rủa đàn bà trên đời đều bất lương như nhau. Mợ trề môi nhạo báng lão cứ ác cảm thì còn ế cả đời. Lão bực bực đuổi mợ biến đi nấu bún riêu cho khuất mắt lão. Hình như ở vùng cậu hai mợ hai ai cũng nấu bún giỏi, mỗi lần lão thưởng thức tưởng như cả bầu trời kỉ niệm ùa về. Các cô nương mơ giàu nọ giàu kia, riêng bà ấy, lại mơ có gánh bún nhỏ của riêng mình. Cái loại người thích an phận chả ôm chí lớn, thật đáng ghét mà.

Đến tầm chiều tối tin quan giải oan cho cô gái ban sáng đã được thông báo khắp trấn, ai cũng mừng cho cô. Riêng trong biệt phủ của Trấn thủ còn lan truyền một tin kinh dị hơn, rằng cậu hai nghe chuyện người nghĩ chuyện ta, nghi ngờ mợ hai bị hại, đang cho người lùng sục tìm vò rượu để kiểm chứng.

Mợ Quyên có tật giật mình, vội sai con Thư lẻn vào vườn mận đào rượu đem vềhòng phi tang. Số nhọ, nó bị cậu tóm sống. Nó trung thành nên nhận hết tội, nó với cậu Minh thông đồng, mợ ba không liên can. Ai chả biết nó điêu toa, nhưng vì mợ Thuỳ năn nỉ nên cậu hai nể, không truy cứu thêm gì ngoài việc đuổi nó ra khỏi phủ.

Mợ ba hay tin mặt mũi trắng bệch, trong vòng chưa đầy một tháng, cha mợ gặp nạn, người thân thiết nhất với mợ bị tống đi, người chồng mợ hết mực thương yêu cũng chả nhòm ngó đến mợ, cuộc đời của mợ, chưa từng thê thảm đến thế! Tất cả là tại mợ hai, mợ hai chính là khắc tinh của mợ. Mợ tự tay thêu hình nộm mợ hai, hàng đêm không ngủ được đều lấy ra châm, uất hận rủa mợ hai sớm ngỏm cho đỡ chật đất.

Thực tình nếu biết dạo này mợ hai sức khoẻ yếu chắc mợ ba chẳng phải nhọc công như vậy. Con Quế thoa thuốc cho mợ mà sốt sắng mãi, nó cứ đòi méc cậu, mỗi tội mợ chả cho. Tội nghiệp mợ mới trẻ măng đã bị đau nhức xương khớp, trái gió trở trời lại giở chứng, bữa nay nặng đến mức chả dậy dùng cơm chung với cả nhà được.

Lúc nghe người làm báo tin mợ nhọc nghỉ sớm, cậu hai liền rời bàn luôn. Mấy ngày qua tâm trạng cậu rất tệ, nhớ tới những lời khi xưa chỉ trích mợ cậu lại tự hổ thẹn. Rõ ràng biết thừa những gì đẹp đẽ nhất của mợ đều trao cho cậu, nhưng nóng giận ghen tuông vẫn cứ làm ra những chuyện ngu xuẩn, khốn nạn tới mức hỏi mợ ăn nằm với bao nhiêu thằng. Chắc khi ấy, mợ tủi thân lắm. Giờ đây, cậu cũng chả dễ chịu chút nào.

Cậu đi nhanh sang gian của mợ, lặng lẽ ra hiệu cho con Quế rời khỏi rồi tiến tới thay nó bóp lưng cho mợ. Mợ nằm bẹp dí trên giường, người sôn sốt mơ màng nên chả hay cậu tới, tiếp tục thỏ thẻ tâm tình với Quế.

-"Thư ngày xưa cậu viết cho mợ đấy, hồi đó mợ chưa biết chữ đâu, toàn phải nhờ mợ Chi đọc hộ. Đọc một lần xong mợ vẫn thích nghe lần hai, đọc lần hai xong lại thèm lần ba, nhiều bận bị mợ Chi mắng xơi xơi mà vẫn phải nhịn ý. Xong lúc nào mợ thuộc làu làu rồi thì mợ chả cần mợ ấy nữa, mợ đem ra ruộng này, đi cấy đêm mợ cũng đem, thi thoảng mở ra xem thấy như có cậu bên cạnh."

Lòng cậu nặng nề khó tả, mợ thì thản nhiên buôn dưa lê.

-"Ôi cái ngày xưa ấy vất vả lắm ngươi không tưởng tượng được đâu. Mợ đi gánh khoai nặng trĩu cả lưng, đêm về nhức chả ngủ nổi. Chưa kể có đợt bị đỉa bám chân chảy máu toé loe nom khiếp lên được, mợ cứ sợ cậu về cậu chê xong mợ lo nơm nớp cả tháng, may mà rồi cũng khỏi. Mùa hạ gặt lúa thì rặm ngứa hết người, tại mợ gặt nhiều, gặt cho nhà con Trang thằng Toàn, nhà bu mợ, xong lại đi gặt thuê, khi đó nghĩ cố được đến đâu thì cố, nhỡ cậu trượt còn có vốn làm ăn. Ai biết cậu đỗ cao thế, biết trước đã chẳng dại, để giờ đau lưng đến khổ."

Sống mũi cậu cay xè, còn mợ, vẫn cứ kể chuyện vui, vẫn cứ cười toe toét.

-"Có cái bận ao làng cạn, mợ ham hố bắt tép khuya. Xong mệt quá lịm mất, sáng ra người ta nom thấy tưởng mợ chết, vội vã về kêu bu mợ, doạ bu một phen khiếp vía, gớm, mợ mà dễ chết thế à? Nực cười nhỉ Quế nhỉ?"

Cái con này mọi khi lanh lắm cơ, tự dưng ăn phải cái bả gì mà kiệm lời thế? Mợ gọi chán chả được, bực bội quay người lại, không thấy tăm hơi nó đâu, cậu thì ngồi bên mợ từ lúc nào, khoé mắt đỏ quạch.

-"Cậu hai sao vậy?"

Mợ hoảng hốt hỏi thăm, cậu đáp bị đau mắt, nhưng cậu tra thuốc rồi. Mợ yên tâm nhích qua gối đầu lên đùi cậu. Mãi mới có dịp cậu chủ động tới mà không cần mời mọc, mợ muốn bật dậy lắm cơ mà sức yếu, đành mở lời năn nỉ.

-"Tôi nhọc quá, tôi chợp mắt một lát, cậu đừng về vội nhé!"

Nói rồi, mợ thiêm thiếp mất. Cậu bu ôn bu ôn lách tay qua gáy mợ, nhấc mợ lên ôm chặt. Mợ khi xưa khổ sở vất vả, âu cũng tại cậu. Mợ bây giờ bị di chứng, cũng tại cậu nốt. Đáng ra mợ phải đánh cho cậu một trận mới đúng, mợ cứng cỏi chẳng ai bắt nạt nổi, thế nhưng lại luôn chịu nhún nhường cậu, mợ thật ngốc hết thuốc chữa. Nghĩ tới mợ, nghĩ đến những năm tháng cơ hàn túng quẫn, tim cậu chợt đau thắt. Cậu xót xa hôn trán mợ, ghé tai mợ năn nỉ.

-"Tôi sai rồi, mợ thức nói chuyện với tôi chút được không?"

Mợ im lặng.

Từ ngày cậu rước mợ về, cậu chỉ hơi chau mày mợ đã cuống lên nịnh nọt tới tấp rồi, rất ít khi mợ như vậy, rất ít khi cậu gọi mà mợ chẳng thèm thưa.

-"Mợ giận à?"

Mới đầu cậu còn tưởng mợ dỗi hờn chút thôi, sau dần, mặc cho cậu hối lỗi như nào, mợ vẫn ương bướng không nghe. Mặc cho thầy lang chuẩn đoán mợ chỉ hơi sốt, nhưng việc mợ nằm bất động suốt cả đêm liền doạ cậu một phen khốn đốn. Mợ kêu mợ chỉ chợp mắt một lát, cơ mà mợ hứa một đằng mợ làm một nẻo. Ít nhiều mợ cũng nên thức giấc giữa chừng kêu khát hay đói chứ? Đằng này mợ cứ im thin thít, mợ muốn cậu đột quỵ theo mợ mới chịu sao?

Vài canh giờ ngắn ngủi trôi qua, đã có đến mấy chục thầy lang từ khắp nơi ra ra vào vào phủ Trấn thủ, kẻ hầu người hạ rối như tơ vò, đến lão thầy già ngồi cắn hướng dương bên phòng mợ Thuỳ cũng lắc đầu ngao ngán.

-"Ốm vặt tý, gì mà làm quá, đến chán lũ trẻ bây giờ!"

Thấy ánh mắt nghĩa nữ của mình đầy ắp sự ngưỡng mộ, lão thương thương an ủi vài câu. Giờ lão cũng chỉ biết vậy chứ chả có cách nào, nhân

duyên tiền định cưỡng ép đâu nỡi, càng dấn thân càng thêm khổ.

-"Thoái hôn với Trấn thủ, thầy tìm cho con người tốt hơn."

Lão đề nghị, mợ Thuỳ nhẹ nhàng khước từ. Xế trưa mợ thấy cậu ôm mợ hai rời phủ. Nhớ hôm trước vú Oanh tự ý để lộ mấy vụ mợ âm thầm giúp đỡ cậu rồi xin cậu đưa mợ đi thăm cậu Nguyên. Mục đích của vú là gì, mợ thừa hiểu, mợ cũng chả cản vú. Cậu đồng ý, ngặt nỗi lúc vú bảo cậu ngồi đằng sau xe ngựa chung với mợ, cậu một mực không chịu, bao biện rằng cậu ngồi đó không quen, cậu sẽ cưỡi ngựa theo sau. Hôm đó cậu không quen, vậy hôm nay cậu quen rồi sao?

Cậu kêu người làm khởi hành, mải chăm mợ hai nên không để ý mợ cả đứng trân trân nhìn theo đến khi chiếc xe khuất bóng. Có thể vì đổi gió, xe vừa ra khỏi trấn thì mợ hai khẽ hé mắt, lim dim nhìn cậu ngây ngô kiểu vô tội lắm.

-"Cậu hai giận tôi ngủ lâu à?"

Cậu bị sao ý, cậu nhìn mợ chằm chằm, miệng mỉm cười nhưng nước mắt rơi sượt xuống gò má mợ. Nhất định cậu có chuyện gì buồn rồi, cậu cứ như vậy khiến mợ nôn nao khó chịu ghê lắm. Mợ tính nhoài dậy an ủi cậu, có điều cái sống lưng mợ nó đau ê ẩm, đành với tay luồn qua tóc cậu dỗ ngọt.

-"Cậu hai buồn gì mà cứ thất thần vậy?"

Giọng mợ nhỏ quá, cậu biết mợ còn mệt nhiều, nhưng cứ được mợ nịnh là cậu lại không tự chủ được, theo phản xạ tự nhiên làm nũng mợ.

-"Buồn mợ nợ tôi thằng cu tí mãi chưa trả."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 92

Á à, mợ nhớ rồi. Hình như mợ từng xin cậu cho thằng cu tí thì phải? Mợ kêu cu tí, cu tèo hay con hĩm thì mợ cũng mang được hết. Đến lúc cậu cho rồi thì mãi chưa thấy tụi nó xuất hiện. Mợ chả mong nhỏ rãi ra ý chứ, nhưng cái này chắc còn tuỳ phúc dày hay mỏng. Bình thường mợ nhanh mồm nhanh miệng lắm, mỗi tội bữa nay người ngợm tê nhức, đầu óc ong ong chả có sức mè nheo, cứ thế dựa vào cậu mệt mỏi khép mắt.

Cậu lệnh cho người đánh ngựa phía trước đi chậm lại, đoạn kéo kín rèm, chậm rãi dốc ra tay một chút thuốc giúp mợ xoa lưng. Có vẻ mợ thấy dễ chịu, nhịp thở bắt đầu đều hơn chứ không khó khăn như lúc trước. Cậu mợ tới gia trang phía Đông khi hoàng hôn dần buông xuống nhuộm chân trời một màu cam rực rỡ. Thằng Thông thấy xe ngựa lễ phép cùng người làm đón từ xa. Gia trang này rộng gấp rưỡi biệt phủ trên trấn, ở vị trí rất đẹp, bốn bề non xanh nước biếc, cách trường trong núi của lão thầy già chỉ chừng mười dặm, tản bộ ra chợ phiên lớn mất chưa đầy một nén nhang.

Từ lúc khởi công quản gia Thứ đã sai con trai thường xuyên tới đây trông coi, nó cứ chắc mẩm cậu xây khu mới để nuôi thêm thê thiếp bên ngoài như các quan khác, giờ thấy cậu ẵm mợ hai về đây tự dưng sốc chẳng nói thành lời. Mợ chắc bị ốm, mặt mũi tái xanh. Sắc mặt cậu cũng không được tốt cho lắm, nó khom lưng chào cậu, sai mấy đứa đem khăn sạch nước ấm lên hầu cậu mợ nhưng bị cậu đuổi ra ngoài hết, một mình cậu trong đó chăm mợ.

Thầy lang bảo bệnh của mợ sau này không làm việc nặng nữa thì không có gì nguy hiểm. Chỉ có điều xương cốt bị tổn thương, nếu nói có cách chữa dứt điểm trong thời gian ngắn e rằng hơi hoang đường, phải dưỡng sức thuốc thang đều đặn mới dần dà bình phục được. Vậy có nghĩa mợ sẽ còn phải chịu đau dài dài, cậu nhìn mợ mồ hôi nhễ nhại trong lòng phiền

muộn không nguôi. Năm đó thương mợ lấy chồng phận hèn nên cậu xa nhà, nghĩ lại, chẳng biết là quyết định sáng suốt hay sai lầm?

-"Con van bu...van các dì...đừng vứt mảnh lụa của con đi, con lựa mãi mới được đấy, cho con đi theo cậu đi mà, cậu chết trận cậu đang chờ con dưới âm phủ, không nhanh thì không kịp đầu thai cùng kiếp đâu."

Mợ trong mê man lảm nhảm linh tinh, ký ức đau buồn nhất cứ luẩn quẩn trong tâm trí mợ, dùng dằng dây dưa tạo nên những cơn ác mộng kinh hoàng. Cậu xót xa ôm mợ vỗ về, nước mắt mợ giàn giụa, mắt cậu cũng ướt đẫm theo. Cứ thế đi đánh trận, cậu cũng chưa hỏi mợ lời nào, mợ ở nhà chịu đủ mọi cực khổ, cậu phải bù đắp bao nhiêu cho đủ?

Con Mùi rụt rè bê thuốc lên, cậu hai cầm lấy rồi cẩn thận bón cho mợ. Mợ hai ăn phải bả gì mà như bị ma nhập, nó thấy mợ cứ đập cậu rầm rầm. Mợ mắng cậu cái tội lạnh nhạt với mợ, không chịu sang phòng mợ cứ phải để mợ rủ, hại mợ mất hết cả kiêu ngạo nền bà.

Thuốc mợ uống được chút lại trào ra, mắt vẫn nhắm nghiền nhưng miệng thì liên tục làu bàu cau có, chắc mợ bị mộng du thôi, nhưng mợ dữ quá, hất cả bát thuốc nóng vào tay cậu hại Mùi sợ run người. Cậu thì vẫn rất bình tĩnh, sai nó rót bát khác rồi kiên nhẫn dỗ dành mong mợ nguôi giận.

Mấy đứa khác thấy Mùi đứng thất thần cũng lén qua xem, tụi nó chứng kiến một màn mắt tròn mắt dẹt, trên trấn người ta đồn Trấn thủ ghê lắm, đồn vớ đồn vẩn chớ Trấn thủ sợ vợ như sợ cọp ý. Cơ mà vẫn thấy ngưỡng mộ, thằng Thông không lườm chắc còn mấp mé ngoài cửa còn lâu mới chịu xuống dọn dẹp.

Qua hai canh giờ thuốc ngấm nên mợ đã bình tâm trở lại, tụi nó thấy mợ hết chửi bới om sòm bắt nạt cậu liền thở phào mừng rỡ, riêng cậu thấy không quen. Cậu thích mợ hoạt bát lanh lẹ như mọi lần cậu mợ bên nhau. Mặc dù hai mợ kia là tương kế tựu kế rước về, tuy nhiên sống chung một phủ quả thực lắm phiền phức. Mợ ba tối ngày oang oang khiến người ta nghe tiếng đã thấy nhức đầu, mợ cả nhu thuận hiền dịu nhưng cậu ghét cái

cách mợ quan tâm cậu, vì mỗi lần như thế, cậu để ý thấy gương mặt mợ hai liền ủ rũ.

Tuy nhiên mợ Thuỳ đối với ai mợ cũng tốt, cộng thêm cậu Nguyên mới vừa khuất núi, mợ ngoài có ân với cậu còn là nghĩa nữ thầy hết mực cưng chiều, cậu phũ phàng quá thì đâu giống người hiểu đạo lý. Chuyện đàn bà trong nhà cậu kệ các mợ, chỉ là đôi lúc thấy mợ hai say sưa dạy ai kia chế biến những món cậu thích ăn, tự dưng tăng xông muốn lao vào bấu nát eo mợ. Ý gì đây? Làm bà lớn lâu rồi nên lười chẳng thèm nấu cơm cho cậu nữa? Tính san sẻ cậu với người khác? Mợ chán cậu đến vậy thì cậu việc gì phải vồ vập mợ?

Khi đó ấm ức lớn chừng nào thì giờ thương mợ nhiều chừng ấy. Sốt cao như vậy mà tờ mờ sớm tỉnh giấc vẫn cười khúc khích, còn láo toét giở trò tầm bậy nữa chứ. Tưởng cậu ngủ rồi nên cứ vậy trườn lên mân mê gương mặt cậu, hôn trộm môi cậu, dụi dụi chóp mũi vào mũi cậu, trách cậu đẹp mê người hại mợ mê tít thò lò. Sống mũi cậu cay xè, bất thình lình trán cộc trán trêu mợ.

-"Chẳng biết xấu hổ."

-"Kệ tôi."

Mợ vênh mặt đáp, cậu bữa nay không nạt lớn, chỉ nhỏ giọng hỏi mợ đỡ đau người chưa? Sao cậu biết nhỉ? Ối dào, mợ có yếu đuối như tiểu thư nhà quan đâu, xưa giờ quen rồi, ốm đau gì cứ ngủ một giấc sâu dậy khỏi liền. Bữa nay còn lạ nhé, lưng bớt nhức đi nhiều, chân tay dẻo dai chứ chẳng cứng ngắc như mấy bữa trước, cứ như có người xoa nắn rất lâu cho mình.

-"Tôi khỏi rồi, con Quế méc cậu à?"

-"Không, mợ nói mơ."

-"Cậu xạo, tôi ngủ ngoan khủng khiếp luôn. Nết na nhu mì khéo còn hơn mợ Thuỳ lúc thức ấy chứ."

Mợ cãi, cậu im lặng nhường mợ nói cho thoả thích. Một lúc sau như nhớ ra điều gì đó, mợ rụt rè tháo khuy áo cậu, mơn trớn trên từng thớ cơ vạm vỡ, ấp úng mở lời gợi ý, kêu hôm nay ngày tốt, chưa biết chừng cu tí sẽ tới. Cậu bị mợ ghẹo hồi lâu, thân thể nóng bừng như bị lửa thiêu, mất kiểm soát nâng mợ đặt lên người mình, gạt bỏ chiếc váy đen tuyền, cậu cùng mợ hoà quyện.

Vòng tay mợ âu yếm ôm chặt gáy cậu, vài lọn tóc thưa thớt kia rủ xuống lồng ngực cậu, vô tình cọ cọ dấy lên chuỗi cảm xúc mãnh liệt. Khi những giọt sương long lanh thấm đẫm đoá hoa ngọc ngà, người mợ như vỡ vụn, chút tê rát, chút trống rỗng nhanh chóng được lấp đầy bởi ngọt ngào. Hồi ở quê mợ đã từng nghe tụi nó rỉ tai nhau về sự tàn bạo của đàn ông, về những chuyện khốn khổ mà tế nhị vô cùng, nhưng có lẽ cậu hai khác tất cả bọn họ, cậu luôn yêu thương mợ, đôi lúc cậu đối mợ dịu dàng tới mức mợ ngỡ cậu đang nâng niu một khối ngọc quý.

-"Tôi đẹp cỡ nào mà cậu nhìn tôi hoài thế?"

-"Đẹp vừa mắt tôi."

Cậu thản nhiên đáp, ngón trỏ quyến luyến quanh nụ anh đào chúm chím hồng, đoạn tiếp tục phân trần.

-"Ngắm một lần vẫn thích ngắm lần hai, ngắm lần hai xong lại thèm lần ba."

Hử? Đầu mợ nổ đánh đoàng! Cậu bắt chước cách ăn nói của mợ nhé, mợ ba cũng từng bắt chước mợ, ôi chao toàn người chữ nghĩa đầy mình mà cứ thích học đòi mợ mới hay chứ nị. Mợ cười ngất, cái đầu ngọ nguậy dụi dụi trên bả vai cậu, phụng phịu rủ rê.

-"Ôi dào, chỉ cần một tuần cậu qua chỗ tôi bảy đêm thì có mà ngắm thoả thích."

Cậu ừ, mợ lừa được cậu vào giọ thích chí tủm tỉm hoài, cậu lật người lúc nào còn chẳng biết, đến lúc da thịt mơn mởn nhuộm một màu đỏ rực

mới thèn thẹn mắng mỏ vài câu, cậu chăm chú lắng nghe, ngoan ngoãn thừa nhận.

-"Tôi sai nhiều chuyện, mợ phạt tôi cứ phạt, đừng bớt thương tôi là được."

Thái độ nỉ non của cậu thấy cưng à, mợ trộm nghĩ chắc cậu băn khoăn vụ cậu Minh nên ranh ma hạch sách, bắt cậu phải vác mợ chạy quanh phủ. Mợ nhớ cái kiểu vác đấy, cả người mợ như con tôm vắt qua cánh tay cậu. Mợ ba với vú Oanh nom thấy tức chết cho coi, mợ tính toán trong đầu mà sướng rơn luôn, chỉ tiếc, mợ đâu có ở phủ Trấn thủ đâu, nơi nào đây sao cứ như mơ thế?

Phủ gì mà có mỗi mợ làm bà lớn thế này?

Bữa trưa chỉ có hai người, cậu đích thân xuống bếp xào dưa chua tóp mỡ cho mợ. Mợ đun thêm bát canh mướp lạc, cơm trắng với mấy món đơn giản y hệt thời nghèo xơ nghèo xác mà ngon quá chừng. Đếch cần để ý phép tắc gì sất, chiếc chiếu mây trải ngay ngoài hiên, cậu mợ ngồi sát sàn sạt, gắp cho nhau cái nọ cái kia, lấy nhau từ mùa quýt nào rồi mà tưởng như mới rước về không bằng.

Bọn người làm rình rập chỉ chỉ trỏ trỏ, mợ hai trừng mắt với cái chổi rơm ném ra phía xa, tụi nó lè lưỡi chạy biến. Cậu định để mợ ở gia trang bên ngoài luôn, cậu bảo ngày ngày cậu phi ngựa tới Trấn đường nhanh cũng không tới hai canh giờ nhưng mợ sốt ruột cậu thức khuya dậy sớm nên đêm đến tỉ tê nịnh nọt cậu kêu nhớ không khí tấp nập trong trấn. Mưa dầm thấm lâu, sau ba tháng kiên trì năn nỉ, cậu thấy xương khớp mợ ổn ổn đỡ nhức mỏi hơn rồi mới miễn cưỡng đồng ý cho hồi phủ. Vừa hay trở về thì mợ nhận được thư cu Trí gửi lên kêu bu Trinh sắp tới thăm, mợ mừng lắm, mừng đến nỗi thao thức mấy đêm liền, ăn chả vô uống chả vào.

Cứ ngỡ chỉ hồi hộp thường tình, ai ngờ thầy lang qua phán mợ có hỷ sự rồi. Mợ ba hay tin chạy sang xỉa xói, mợ ấy bảo mợ với cậu hai mới làm hoà cách đây không lâu mà bụng mợ đã to tổ chảng thì đứa nhỏ chắc chắn là con hoang. Mợ hai lửa giận ngùn ngụt, muốn cầm đòn gánh qua

phang cho mợ ba một trận, cơ mà nghĩ tới con nên thôi, an phận ở trong phòng tĩnh dưỡng.

Ngặt nỗi, mấy cái lời ác độc của mợ ba nhỏ dần, bất an trong lòng mợ lại lớn dần. Có lần mợ nghe lính kể, cậu Minh tới trấn đường gây sự, quả quyết với cậu hai rằng cậu ấy hưởng mợ hết rồi. Mợ bữa đó mê man như chết, nào rõ sự tình ra sao? Nếu như thằng cu tí hay con hĩm này là của cậu Minh thật thì mợ còn mặt mũi nào để đối diện với cậu Lâm nữa?

Chỉ sợ cậu sẽ giận mợ, tống mợ vềquê! Lòng mợ lo nơm nớp, lo tới mức ngộp thở. Nghe giọng con Quế lanh lảnh ngoài cửa chào cậu hai mới về, trán mợ rịn mồhôi rần rần. Thường chiều tối cậu mới xong việc cơ, bữa nay có chuyện gì đột xuất chăng? Chân tay mợ run lẩy bẩy, rối quá, cuống quá chả nghĩ ra cái gì hay ho cả, đành liều mình lao xuống giường, bò tới ôm chân cậu khóc lóc.

-"Tôi có mang rồi cậu hai. Tôi thềtôi không lang chạ với ai cả...nhưng...cái vụ kia...tôi...thôi dù gì vẫn là tôi dại...giá như lúc đó đừng uống rượu thì hơn...giờ tôi cũng chả rõ có phải con cậu hay cậu Minh?"

Mợ hoảng thành ra mặt mũi trắng bệch, cậu bình tĩnh cúi xuống nhấc mợ lên, tay lau nước mắt giúp mợ, hôn nhẹ lên trán rồi ghé tai mợ trấn an.

-"Không quan trọng, chỉ cần là con của mợ thì sẽ là con của tôi."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 93

Làm dâu nhà phú ông có tất cả 95 chap, truyện sẽ được phát hành sách giấy sau khi kết thúc. Cảm ơn cả nhà đã yêu thương cậu hai mợ hai!

...

Mợ còn tưởng mình nghe nhầm? Không đánh, không đuổi, không bắt mợ uống thuốc bỏ thai, ngược lại còn chấp nhận đứa nhỏ, đời này được bao nhiêu người chồng như cậu? Mợ cảm động bật khóc rưng rức, cậu đợi mợ an ổn lại mới đặt mợ xuống ghế tựa, cầm cổ tay mợ thử xem mạch. Ban đầu mợ thấy cậu chau mày đăm chiêu lắm, nhưng lát sau khoé môi kia chợt cong lên, cậu quỳ xuống vén áo thơm lên bụng mợ chùn chụt, đoạn nghiêm túc dặn dò.

-"Tụi bay ngoan đừng choảng nhau hại bu nhọc nghe!"

Tụi bay? Cậu đang nói với ai vậy? Mợ tròn xoe con mắt tò mò nhìn xuống, tay trái của cậu đan qua nắm tay mợ, tay phải chọt chọt eo mợ tiết lộ.

-"Có nhiều hơn một thằng cu tí."

Gì cơ? Đùa á? Đùa thay thật đó? Cậu hai biết xem mạch thai từ bao giờ vậy? Thầy lang còn chưa biết cậu đã biết, cậu giỏi quá chừng luôn. Mợ tâng bốc cậu lên mây xanh, cậu đỏ mặt giải thích đợt đi cứu trợ vùng lũ có giúp bà mụ cõng mấy thai phụ yếu sức lên thuyền, để cảm tạ cậu bà xởi lởi kêu Trấn thủ vào mạn trong ngồi bà mách nước cho vài chuyện sau này còn chăm phu nhân, còn kêu bà tuy không giỏi như thầy lang nhưng kinh nghiệm có thừa, lĩnh vực này đố ông nào qua được bà.

-"Chắc do nhiều đứa nên bụng to dị thường chứ tụi nó vẫn còn nhỏ cậu nhỉ? Vậy chắc chắn là con cậu hai đấy!"

-"Hiển nhiên."

Cậu gõ đầu mợ chê ngốc. Mợ bần thần một lát tự dưng thấy mình đần thật, giả như con của cậu Minh thì mấy tháng trước mợ ốm người ta bắt mạch phải phát hiện ra lâu rồi chứ đâu đợi tới bây giờ? Ôi chao bị mợ Quyên doạ thần hồn nát thần tính, rõ bực. Mợ nắm tay cậu thỏ thẻ.

-"Ơ tôi nghe bảo có đợt cậu Minh tới trấn đường làm loạn à?"

-"Ừ, đòi rước mợ về. Ý mợ thế nào?"

Gớm cậu hỏi để ghê, mợ đây cũng biết hỏi để chứ bộ.

-"Thế ý cậu ra sao?"

-"Tôi bảo mợ bị bệnh chàm da từ nhỏ, nom khúc ngoài ngon nghẻ thế thôi chứ khúc trong xấu xí lắm. Cậu Minh kêu bữa trước hưởng trọn mợ nên chuyện đó biết thừa rồi, cậu ấy không để tâm."

Cậu tủm tỉm kể, mợ ngơ ngác chối đây đẩy.

-"Ơ, tôi nào có bị bệnh gì? Gớm cái cậu Minh rõ xạo, gà mờ mà làm như mình hay lắm...ơ cơ mà như vậy chứng tỏ...cậu ấy...chả biết gì về tôi sất..."

Mấy từ cuối mợ thẹn nên nói khá nhỏ, còn rụt rè liếc chồng. Cậu miết nhẹ qua eo mợ, khen mợ khôn ra. Mợ thích chí chỉ vào bụng mình hớn hở tâm sự.

-"Con cậu nó đang nằm trong bụng tôi nè! Bao nhiêu con hĩm bao nhiêu thằng cu tí cậu nhỉ?"

Cậu lắc đầu, cái này cậu chịu. Cơ mà mợ vẫn phởn, chẹp miệng kêu bao nhiêu thì bao, cứ có cu tí trả nợ cho cậu hai là được, kể cả chưa có thì

mợ sẽ cố gắng tới bao giờ có thì thôi. Cậu cứ thoải mái mà gửi, đẻ đã có mợ lo!

-"Bẩm cậu, bẩm mợ, kiệu đưa bu mợ tới cổng rồi ạ."

Con Quế nhỏ nhẹ trình báo, mợ Trâm phấn khởi ba chân bốn cẳng lao ra khỏi phòng, sướng quá nên chẳng giữ ý giữ tứ gì sất, thấy bu một cái gào thét ầm ĩ.

-"Bu ơi con chửa rồi bu ạ! Chửa thật luôn rồi ý, chửa nhiều đứa hẳn hoi cơ!"

-"Cha bố nhà chị!"

Bu mắng mợ cái tật sồn sồn mãi chả sửa được nhưng nhìn con gái sống tốt, thấy con rể theo sau lễ phép cúi chào thì khoé mắt rưng rưng, nét mặt tươi tắn không giấu nổi niềm hạnh phúc. Bu mang cả đống quà quê cho cậu mợ, cho hai mợ kia, và đặc biệt hay tin thầy của cậu hai ghé phủ Trấn thủ nên gói thêm cho cả lão nữa. Bu dân nhà quê, chả có cái gì ngoài cái tấm lòng, chỉ mong lão cảm thông đừng làm khó con gái bu giống bà hai năm xưa.

-"Mợ giúp bu đem tới biếu thầy cậu hai nhé, người ta là quan lớn chắc chẳng thèm gặp bu đâu."

-"Ôi dào, bu chớ ngại, thầy cậu nom kiêu ngạo nhưng dễ dãi ấy mà."

Mợ động viên, đoạn hồ hởi đưa bu tới thư phòng của thầy. Ở bên ngoài bu run cầm cập, ấy vậy mà khi đối diện với thầy bu lại hầm hầm phẫn nộ, bực bội giật quà trong tay mợ liệng xuống hô rồi đẩy cửa đi thẳng. Thầy sững sờ như tượng đá doạ mợ sợ hết hồn, mợ đưa tay hươ hươ trước mặt không thấy chớp mắt, đang tưởng lão chết đứng, cơ mà đến bữa tối lại điềm nhiêm như thường.

-"Mợ Thuỳ đâu?"

Lão hắng giọng hỏi, vú Oanh bẩm mợ ba mấy bữa nay bệnh cũ tái phát, mợ cả đang bận sắc thuốc. Lão còn chưa kịp sai người phụ mợ cả thì đâu đó đã nghe giọng nói lanh lảnh quen tai.

-"Mợ Trâm này, hỏi khí không phải chứ thầy đây cũng phải chín chục xuân xanh rồi ý mợ nhể?"

Mợ hai vội vã đáp thầy cỡ tuổi bu, bu bĩu cái môi kiểu rõ coi thường. Thái độ bu khiến mợ xấu hổ kinh khủng, ngặt nỗi bu là bu mợ mà, mợ sao dám nhắc nhở gì bu. Mợ áy náy liếc cậu, sợ cậu giận, ấy nhưng cậu còn đang mải hỏi con Quế canh gà của mợ đã xong chưa nên chẳng để ý, thầy cậu ngược lại bực bội thấy rõ.

-"Ây da, tuổi tác đâu quan trọng, quan trọng là người ta lo cho dân cho nước thì nó phải khác cái con mẹ bán bún ngoài chợ chứ nhỉ?"

Bu Trinh cay nghiến răng ken két, xưa nay nghe mợ kể, nghe người ta đồn bu ngưỡng mộ thầy cậu hai ghê lắm, cứ ngỡ thầy phải già cỡ các vị bô lão trong thôn, là bậc hiền tài hiếm có, nào có ngờ? Sự đời quả trớ trêu!

-"Bu quen thầy ạ?"

Thấy hai người cứ khinh khỉnh lườm nhau mợ nghi ngờ hỏi, bu xổ toẹt luôn.

-"Nào có cái phúc ấy, phận bán bún đây thì chỉ quen được thứ cậu ấm hứa hẹn tầm bậy hại đời con gái nhà lành thôi."

Bu xỉa, thầy móc.

-"Ối giời, nói cho nó có cái câu chuyện thế chứ cũng tội cậu ấm nào bị cắm sừng bởi con đàn bà ăn cơm trước kẻng xong phải cưới chạy."

Thầy vừa dứt lời mợ liền thấy bu đập bàn cái rầm, hắt thẳng đĩa hoa bí xào vào mặt thầy rồi chạy vềphòng khóc tức tưởi. Bu mợ chưa từng như vậy, ít ra là trước mặt mợ, mợ hiếm khi thấy bu uất ức đến thế. Mợ lo cho

bu, muốn tìm thầy già hỏi han nhưng vừa bước ra khỏi cửa đã thấy cậu bảo thầy về núi rồi, trước khi đi còn phán câu xanh rờn.

-"Lần sau cậu rước con đàn bà đó đến thăm thì khỏi mời tôi."

-"Vậy khỏi mời lão luôn!"

Mợ bênh bu nên buột miệng, cậu lo mợ đang mang bầu dễ kích động nên đành gật đầu. Mợ cậy con tha hồ làm nũng chồng, sớm sai cậu bón canh, chiều đòi cậu bồng ra vườn hái mận. Mợ không nuốt nổi quả mận chín đỏ, cũng ghét cái vị chua loét của quả vàng, mợ thích cái quả nào phải đỏ vừa vừa nhưng pha chút vàng óng ánh cơ. Mợ còn luôn có lý do chống chế cho cái sự đành hanh của mình.

-"Thực ra bản chất tôi vốn hiền lành dễ thương lắm, nhưng mấy đứa tụi nó cứ hành tôi khó chịu ghê à."

Thi thoảng mợ làm màu hơi quá, chỉ tiếc cậu bị mợ hành thành lú lẫn, cả một cây có vài trái ở tít trên cao y như mợ miêu tả nhưng vẫn đích thân trèo lên hái, còn đem qua giếng rửa rồi cắt gọt cẩn thận. Ôi mận sao mà nó ngọt thanh, nó giòn tan rôn rốt chấm với muối ớt đến là mê, mợ ăn một loáng hết liền, mắt long lanh quay sang phụng phịu.

-"Sâu róm cắn tôi đau quá!"

Lừa cho cậu hốt hoảng cuống cuồng lên rồi mợ mới bắt đầu kêu đau chỗ này chỗ kia toàn chỗ trọng điểm, điệu bộ lả lướt trêu ghẹo chọc người đối diện muốn điên, cậu bực bội rút dây yếm nhá sâu vào chỗ mợ kêu khó chịu. Mợ lén cười tủm, cậu hai ngốc dễ sợ, toàn bị mợ đưa vào tròng không à. Mấy bữa nay đều là cậu chủ động thân mật với mợ trước, những nụ hôn ngọt ngào quanh nơi bầu bĩnh chuyển dần lên gò má hồng rồi dừng lại quấn quít bên cánh môi mọng nước. Mợ quyến luyến đáp lại yêu thương của cậu, thỏ thẻ mặc cả.

-"Giờ tôi có chỗ khó nên chả cấm cậu sang gian khác, cơ mà nếu cậu có sang thì nhanh nhanh rồi về nhé, tại không có cậu xoa lưng tôi chả ngủ được ý."

Cậu thuận theo ý mợ, thậm chí mợ Thuỳ sai người đến nhờ cậu qua thăm mợ Quyên lát cậu còn lưỡng lự định không đi. Bu Trinh nghe chuyện mắng mợ hai sa sả, càu nhàu mợ ba ốm mà mợ bụng dạ hẹp hòi, không biết hoà đồng với hai mợ kia an yên mà sống. Bu biết cái kiếp chung chồng có nhiều chỗ tủi thân, nhưng bu thương mợ sau này bị người ta ghen ghét đố kỵ bu mới nói vậy. Mợ hiểu lòng bu nên tuy hơi khó chịu vẫn khuyên cậu sắp đi xa vài ngày thì thôi tối sang đó một chuyến.

Mợ Quyên nằm trong phòng tâm trạng buồn chán, thú tiêu khiển duy nhất là đem hình nộm mợ Trâm ra vừa cắm kim độc vừa nguyền rủa. Mợ chửi rất hăng vì mợ không hề biết cậu hai đã rảo bước tới cửa phòng mợ. Cũng chỉ là một hình nộm thôi, cậu đâu nhất thiết phải giận dữ đến vậy?

-"Bay đâu, chuẩn bị kiệu tám người khiêng sớm mai rước mợ ba về phủ!"

Về phủ? Mợ là mợ ba của Trấn thủ xứ Đoài, đây chẳng phải phủ của mợ hay sao? Mợ còn về đâu nữa? Cậu đang đuổi mợ ư? Cậu dám sao? Thiết nghĩ cậu có gì để không dám, cha mợ bị giáng chức, mợ giờ đây biết dựa vào đâu? Nhà mợ thất thế, người làm trở mặt với mợ, chỉ còn mỗi mợ Thuỳ ngày ngày đem thuốc tới chăm sóc mợ, nhưng mợ Thuỳ cũng chẳng lo nổi cho thân mợ ấy huống chi lo cho mợ. Xưa Thái phó có thể ép cậu đem kiệu hoa tới nhà chẳng qua do có sự hậu thuẫn của thầy già. Tưởng đâu đợt trước lão tới tống cổ mợ hai, nào có ngờ chuyện thật như đùa, con gái nuôi suốt nhiều năm trời lại không thân bằng cái đứa thô lỗ cộc cằn mới gặp. Miệng lão chửi suốt ngày nhưng nghe đồn chỉ làm bộ vậy thôi chứ hợp tính mợ hai ghê lắm, thậm chí lão còn dùng cái gậy trúc lão quý như vàng chọc ổi cho mợ ăn.

Cậu biết thầy đã ngầm chấp thuận nên hành động càng quyết liệt, bữa nay cậu đường đường tống cổ mợ, việc đuổi mợ Thuỳ chắc là chuyện sớm muộn. Vẫn biết giữa ba người chỉ là giao dịch nhằm che mắt Thái phó, nhưng mợ cùng chị họ từng giúp cậu hết lần này tới lần khác, bọn mợ chẳng cần gì ngoài được sống yên ổn trong phủ, được cậu quan tâm một chút, cậu sao khó khăn quá chừng?

Có lẽ cậu cũng chả tệ vậy đâu, chung quy cũng tại con yêu nghiệt kia thôi. Mỗi lần nét mặt nó hơi khác chút cậu lại né tránh sự chăm sóc của mợ và mợ Thuỳ. Một con nhà quê thì có cái vẹo gì cơ chứ? Mợ Quyên nằm trằn trọc nghĩ ngợi một đêm máu nóng trào lên tận cổ họng, bên ngoài lính đã chuẩn bị kiệu khiến mợ u uất cực độ.

-"Cậu hai đang đi khảo sát mấy vùng bị hạn hán, chắc chưa về kịp trong chiều nay đâu, mợ lén đi lối sau vườn qua gian mợ cả nhờ giúp đỡ may ra còn kịp."

Con Thơ thủ thỉ mách nước, nó là em gái con Thư, vì mợ bị kẻ hầu người hạ ghét nên mợ Thuỳ phải đón nó từ quê lên chăm mợ. Mợ tin nó sẽ như chị nó, tuyệt đối trung thành với mợ, nhưng mợ mệt, dù sao cũng đường cùng rồi, mợ không thích chơi trò mèo chuột vờn nhau nữa, bữa nay một mất một còn, mợ chả sợ. Mặc kệ người sốt cao vẫn sôi sùng sục mợ vẫn hiên ngang rút con dao phay dưới bếp, men theo vườn mận tìm mợ hai tính sổ.

Giữa mợ hai và mợ ba đã xảy ra những gì, rất ít người chứng kiến. Chiều muộn hôm đó có kẻ dâng thư nặc danh tới trấn đường báo tin phủ Trấn thủ có án mạng. Trấn phó bán tín bán nghi sai lính đi thăm dò một phen, kết quả sau nửa canh giờ phát hiện ra xác mợ ba nằm trong vũng bùn ngay cạnh nhà kho chất đồ.

Tin tức về sự ra đi đột ngột của mợ khiến cả trấn bị một phen kinh hồn bạt vía, nghe đâu mợ còn nhỏ lắm, chẳng rõ quân ác ôn phương nào ra tay? Đến vợ của Trấn thủ chúng còn dám xử thì thử hỏi dân thường là cái thá gì? Xứ Đoài bữa đó đìu hiu lạ thường, từ người già tới trẻ nhỏ đều lo lắng cài then chốt cửa cẩn thận, dao kéo để sẵn đầu giường phòng thân, trong đêm chỉ còn tiếng vó ngựa của Trấn phó dồn dập lao tới phủ Trấn thủ, biệt phủ mà lẽ ra phải là của lão.

Trấn phó năm nay đã ngoài tứ tuần, vật lộn trên chốn quan trường ngót nghét chục năm nhưng vẫn phải cay đắng nhẫn nhịn phục tùng dưới trướng Võ Trạng Nguyên chỉ đáng tuổi con lão. Đường dài mới biết ngựa hay, cổ nhân nói chẳng sai. Ấy thế mà lão cũng đợi được tới ngày này, cái ngày mà

lão đường đường chính chính phong toả toàn bộ phủ Trấn thủ, oai phong tra tấn khảo xét từng người.

Ngoại trừ mợ cả vì quá đau lòng đã xỉu mất thì từ mợ hai đang mang bầu tới mấy bà vú già cả hay kẻ hầu người hạ trong phủ đều phải quỳ rạp dưới chân lão, lần lượt từng người khai báo, ai dám nói láo nửa lời lão chém tan xác. Hầu hết tụi nó đều khai trước khi gặp nạn mợ ba có đem dao tới định tính sổ với mợ hai, nhưng mợ hai không có ở vườn mận nên sau đó mợ ba đi đâu thì không rõ. Riêng chỉ có con Thơ kể giống hệt trong bức thư gửi tới trấn đường.

-"Bẩm quan, mợ Quyên đúng là có tức mợ hai...nhưng được mợ cả khuyên bảo nên mợ nguôi nguôi về phòng rồi...ai ngờ mợ hai nghe tin giận giữ sang tìm mợ ba trả thù, mợ trói con vào gốc mít, còn bu mợ dìm mợ ba tới chết, trên tay con vẫn còn vết dây thừng, mong quan minh tra."

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 94

Làm dâu nhà phú ông, còn một chap nữa là hết truyện. Đây là một bộ truyện khá đồ sộ với nhiều tuyến nhân vật phụ, bởi vậy bên lề mạch truyện chính còn 3-5 ngoại truyện. Về ngoại truyện mình có thói quen tách ra riêng biệt chứ không để cùng với truyện chính vì một là nó chỉ là mẩu truyện nho nhỏ vui vẻ, hai là nếu thêm sẽ làm mạch truyện bị sao nhãng và rối. Quán nước dưới gốc đa làng ngoài bà Lan còn có mợ Chi, cậu Hưng, phú ông bà cả bà hai, quán nước trên trấn thì còn chuyện mợ Thuỳ, thầy già bu Trinh, cậu mợ, mấy đứa nhà cậu mợ,...mọi người muốn gặp lại nhân vật nào hoặc biết thêm về cuộc sống của nhân vật nào thì có thể gợi ý nhé!

Cũng như các truyện khác, thông tin về sách xuất bản, ngoại truyện và các game tặng sách nhím sẽ cập nhập đầy đủ trên facebook cá nhân.

...

Nó kêu khóc thảm thương, mợ hai nghe chuyện bịa điên người định lao tới đập cho nó một trận vì tội lếu láo nhưng bị lính cản. Mợ dạo này nghén nên người yếu hẳn, lại hay khó thở, bu Trinh nom con gái tức tím tái mặt mày xót quặn từng khúc ruột, bu cố gắng bình tĩnh trình bày thay mợ.

-"Bẩm quan lớn, bữa nay trời oi, tôi đưa Trâm đi loanh quanh tản bộ. Lúc ra tới chỗ nhà kho có cây khế chua, mợ kêu thèm nhưng xung quanh toàn bùn bẩn, tôi sợ mợ trượt chân nên dặn mợ đợi, tôi xắn quần lội qua bứt khế cho mợ. Lội được vài bước gì đó thì nom thấy mợ ba cầm dao hung hăng định lao tới chỗ mợ Trâm gây sự, tôi lúc đó cuống quá liền giật vội con dao, mợ mất đà bị trượt chân nhưng chỉ ngã chút thôi, sau đó mợ vẫn đứng dậy về phòng được..."

Chẳng để bu kể hết, quan đã chửi bu láo rồi đập bàn đánh rầm kết luận.

-"Thôi đi, đừng nguỵ biện, chính bà đẩy chết mợ ba. Bay đâu, nhét gông vô cổ bà ta lôi về nhà lao đợi ngày xử trảm đền tội. Vụ án đến đây kết thúc!"

Ôi chao Trấn phó xứ Đoài, xử án còn nhanh hơn thần thám. Vừa mới liếc mắt cái đã nhìn ra thủ phạm, kẻ hầu người hạ ai nấy cũng trầm trồ nhưng không thán phục. Lính thì chả dám cãi lệnh, mợ hai khóc ngất, mặc lính cản, mợ cứ cố nhoài người bò theo bu mợ, vừa bò mợ vừa uất ức chửi lớn.

-"Đánh bỏ cha cái thằng Trấn phó bất lương, mày không đáng làm Trấn phó. Mày có giỏi thì mày đừng bắt bu bà, mày bắt bà mày đây này, bà thách cả tổ cả lò nhà mày đấy!"

Khiếp hồn mợ hai của Trấn thủ, có khác quân đầu đường xó chợ? Trấn phó ngao ngán lắc đầu, nhổ bãi nước bọt đánh phẹt tỏ vẻ chán nản. Bu Trinh lo mợ uất quá nói năng hồ đồ nên quay lại dặn dò con gái.

-"Mợ ngoan, mợ nghe bu về nghỉ đi. Bu không có tội, bu chả sợ, cùng lắm bu tới đoàn tụ với thầy mợ."

Mợ gào lên cấm bu không được tới đó, thầy đi nhiều năm rồi, giờ chắc tái kiếp rồi chứ đợi gì bu? Lính đưa bu lên xe ngựa kéo, chúng nhốt bu mợ trong cái cũi gỗ như cũi lợn, mợ nhìn bóng bu khuất dần mà đau tưởng như có dao găm xẻo từng miếng thịt. Chân mợ tê cứng, mợ đi không nổi, người làm khuyên như nào mợ cũng lắc đầu không chịu vào nhà, mợ nằm vật vã ngoài cổng phủ lẩm bẩm kêu đợi cậu về.

-"Mợ Thuỳ đã tỉnh, mợ đang chuẩn bị hậu sự cho mợ ba, mợ kêu con dìu mợ vào thắp cho mợ ba nén nhang, thôi thì xoá bỏ ân oán kiếp này, chúc mợ ba lên đường may mắn."

Con Quế chạy tới thủ thỉ, mợ Trâm buồn bực sai nó dìu đến gian của mợ ba. Vú Oanh đang xếp váy áo cho mợ để chuẩn bị thiêu, mợ ba thường ngày tính tình trái khoáy nhưng dẫu sao vú nhìn thấy mợ lớn lên từ nhỏ, thi thoảng hay qua phủ Thái phó nhõng nhẹo mợ Thuỳ nên không tránh khỏi

thương tâm. Vẫn biết mợ hai còn lo cho bu mợ, nhưng chỗ tang gia nhà người ta mà mợ làm ầm ĩ quả thật không thể chấp nhận được.

-"Mợ ba, mợ chết không phải do bu tôi hại, mợ biết rõ hơn ai hết. Mợ có muốn đầu thai kiếp khác suôn sẻ thì mợ mau hiện hồn về giải oan cho bu tôi, còn không thì mợ chỉ có nước xuống địa ngục thôi, mợ nghe rõ chưa?"

Chưởng cơ ở ngoài biên ải còn chưa kịp về, bu mợ Quyên cùng họ hàng thân thích nghe mợ Trâm bố láo bố toét thì bốc hoả ngùn ngụt, nóng máu đứng dậy chửi bới. Đôi bên lời qua tiếng lại đinh tai nhức óc, mợ Thuỳ phải huy động đội ngũ mấy chục người làm đang chuẩn bị cỗ dưới bếp lên dẹp loạn. Mợ Trâm tuy bên ngoài cứng miệng nhưng thực tình trong tâm hoảng loạn bất an, mợ nôn rất nhiều rồi đuối sức lịm mất, lúc mợ tỉnh dậy đã là năm ngày sau đó.

Cu Trí với con Dung tới thăm mợ từ lúc nào? Con Trang thằng Toàn cũng có mặt ở đây, từ các em mợ đến các cháu mợ đều chít khăn trắng toát, đứa nào đứa nấy mắt mũi sưng húp. Trên bàn còn phần cho mợ một chiếc khăn, tụi nó chỉ vào chiếc hũ nhỏ bên cạnh, kêu bu ở trong đó.

-"Thằng Trấn phó sợ giam bu ở trấn đường thì cậu hai sẽ cướp người nên trong đêm đó âm thầm giải bu lên quan trên, đi giữa đường cả đoàn xe gặp nạn bị rơi xuống vực sâu, bu...chắc giờ này bu đang nấu cơm cho thầy ở nơi chín suối."

Cu Trí vừa kể vừa gạt nước mắt, con Trang con Dung khóc thút thít, thằng Thóc con Lúa thấy vậy cũng nức nở theo. Trong nhà chỉ có thằng Toàn bình tĩnh nhất, nó trầm giọng hỏi ý kiến chị vợ.

-"Tụi em tính đưa bu về quê, ý bác như nào?"

-"Đã tìm thấy bu đâu mà đưa về!"

Mợ Trâm thẫn thờ cảm thán, cu Trí thở dài buồn bã, bu ra đi oan uổng quá, Trấn phó tử nạn nên đâu còn ai để báo thù, giờ mợ Trâm lại lẩn thẩn như vậy, mình mợ ở nơi này nó chẳng an tâm.

-"Để con Dung với chị Trang ở đây với mợ tới khi nào sinh nhé!"

Trí đề xuất nhưng Trâm không chịu. Mợ biết thằng Toàn còn ông Trần bà Thanh dưới quê, cu Trí xa nhà lâu lễ chạp cũng chẳng có người thờ cúng tổ tiên, rồi vườn tược lợn gà trâu chó nhờ dì Hồng thím Vân sang cho ăn mãi cũng ngại. Còn con Dung con Trang, ai bắt tụi nó xa chồng?

Mợ ăn với các em các cháu bữa cơm chiều, xong xuôi kêu Quế lấy túi bạc, dúi cho mỗi đứa một ít rồi đuổi về quê hết. Người nhà vừa ra khỏi phủ thì mợ thấy bóng cậu từ trấn đường trở về, mợ vội đi lùi vào trong, trốn chui trốn lủi sau đống rơm ôm đầu gối ngồi bần thần một mình.

Cái hũ nhỏ đó là tro cốt của bu mợ sao? Bu thực sự không còn nữa? Là do ai? Do mợ, tại mợ thèm ăn khế, tại mợ không đứng ra nhận tội thay bu, đáng nhẽ mợ nên quyết liệt hơn, cứ thế một dao đâm chết Trấn phó mới đúng, nếu như vậy hắn đã không đem bu đi rồi. Mà không, ngay từ đầu mợ đã sai, mợ nghe lời bu dịu dàng như mợ cả thì biết đâu mợ ba quý mợ, cơ sự sẽ không tới nông nỗi này?

Nhưng mợ ba, rốt cuộc do ai giết?

Ai mà to gan đến vậy? Ai mà dám gắp lửa bỏ tay người, ai có thù với mợ sao không giết mợ luôn đi? Sao lại tính kế với bu mợ? Bu mợ cả đời hiền lành chẳng hãm hại ai bao giờ, quanh năm có gánh bún nhỏ tần tảo sớm hôm chăm chồng nuôi con, chồng mất một thân bu vừa ba đứa nheo nhắt vừa nai lưng ra trả nợ. Mợ với con Trang đi lấy chồng, bu chẳng khấm khá gì nhưng lần nào về cũng thịt gà, bu lên với mợ mới được vài bữa mà mợ thấy bớt nhớ quê hẳn. Bu chiều mợ như cục vàng, còn mợ, mợ hại bu vào chỗ chết.

Người mợ vô thức run lên, mợ nhớ bu quá, mợ muốn khóc mà nước mắt cạn khô. Mợ tự hổ thẹn biết bao, mợ vùi mình vào đống rơm, chỉ mong được trở về những ngày thơ bé, được bu ôm vào lòng hát ru con cò bay lả bay la. Bàn tay thô ráp nào đó khẽ chạm lên má mợ, mợ vội tránh đi, tiếng trách cứ đầy chua chát.

-"Nếu như tôi nghe bu tôi, đừng lấy cậu hai..."

Cả tuần liền sau đó, mợ chỉ nằm bẹp trong giường, ngoài con Quế thì mợ không muốn nom thấy ai hết. Nó hết chạy loăng quăng hóng hớt lại rẽ vào phòng buôn chuyện, có bữa nó báo cậu đã xin được quan trên cho phép tra lại án của bu mợ, có bữa mợ đang mơ màng thì nghe nó kể vụ cậu cho gọi con Thơ.

-"Cậu đích thân xuống bên dưới đối diện với nó mợ ạ, còn chẹp miệng cảm thán xinh xắn như này mà làm người ở thì đáng tiếc quá. Con nhỏ mặt đỏ phừng phừng, chắc nó quên mất tiêu luôn việc tới trấn đường để vạch tội mợ, nó cứ ngây người ra ngắm cậu. Cậu xem xét vết dây thừng trên tay nó, trìu mến đưa lọ thuốc xong bảo gốc mít có tổ kiến lửa, mợ hai độc ác trói Thơ lâu như vậy chắc kiến cắn Thơ đau lắm, nó cứ như bị bỏ bùa gật đầu lia lịa, nước mắt tràn trề bịa tùm lum đau nhức mấy đêm chả ngủ được. Cậu đề nghị để tối cậu sang chăm nó, hỏi nó có chịu không?"

Quế đang hồ hởi buôn dưa bắt gặp mợ Trâm nhíu mày liền sợ sệt phân bua.

-"Ối mợ đừng tưởng thật, cậu bẫy nó mà, thực tình gốc mít đâu có tổ kiến lửa nào đâu. Con này ngốc bỏ xừ đi được, luống cuống khai tinh tinh loạn xạ hết cả lên. Cậu hỏi sau đó ai cởi trói cho nó, nó bịa thằng Húng, nhưng gọi thằng Húng lên lại thành ra nó nói điêu. Rồi đúng tình đúng lý mợ ba bị hại thì nó phải gọi người tới cứu chứ đâu có chuyện cứ ngồi im trong phòng đợi quan đến. Dân tình đứng xem chửi nó như chó, cậu hai lật mặt nhanh hơn lật bánh tráng, vừa nãy còn tình cảm ngọt ngào, ngay sau đó đã lấy khăn chùi tay, doạ dìm nó xuống hồ."

-"Rồi sao nữa?"

Mợ Trâm mệt mỏi hỏi, Quế hứng khởi báo cáo.

-"Nó hãi quá khai thật hết luôn đấy mợ, thì ra vết dây thừng do nó tự siết vào tay cho giống thật, còn vụ khai giả do mợ ba dặn nó có ai hỏi thì nói như vậy, thư gửi tới trấn đường hình như cũng do mợ ba nhờ người viết nặc danh, nhưng sau đó vì sao mợ tự nhiên lăn đùng ra chết thì nó chịu. Nói chung đã minh oan được cho bu mợ, con Thơ bị giam, mợ ba

nếu không làm chuyện bất lương thì sao kết cục lại bi thảm như vậy? Đúng là ác giả ác báo mợ bớt bu ồn nha."

Quế ngọt nhạt an ủi, mợ Trâm cười đắng. Những thứ đó, quan trọng sao? Đối với mợ đã chẳng còn nghĩa lý gì nữa r ồi. Công bằng trả cho bu mợ, thế còn bu mợ, ai trả bu cho mợ? Mợ sống dật dẹo ngày qua ngày như một cái xác vô h ồn, hễ cậu đến thăm mợ li ền quay mặt vào góc tường, nếu cậu dám lại g ần hơn nữa mợ sẽ cào cấu cậu hoặc với gối đánh đuổi.

Con Quế chứng kiến mà xót cả cậu lẫn mợ, nó thương mợ sốc nặng nên th ần trí bất ổn, thương cậu phải nghe mợ càu nhàu tối ngày. Mợ chửi cậu đỗ quan to làm gì để rước thêm hai mợ lận, chửi chính mợ khi xưa dại dột lấy cậu, lúc cậu có thêm hai vợ vẫn cố nán nại phủ, cố lấy mấy đ ồng bạc gửi v ềcho bu làm gì đâu, giờ bu đâu có còn nữa? Biết vậy, mợ sớm bỏ quách đi cho r ồi!

Những lúc như thế, cậu hai chỉ ôm mợ, xin mợ chứ không h ềdám cãi mợ nửa lời. Cậu nhọc tâm chăm bẵm mợ bao nhiêu thì những cái lúc cậu ở ngoài trấn đường, vú Oanh sang lại khiến tinh th ần mợ xuống dốc bấy nhiêu. Cái mụ vú Oanh sao mà vô duyên dễ sợ, mang tiếng tận tâm h ầm canh gà ngọt nhưng miệng lưỡi độc địa đắng ngắt.

-"Ôi mợ thông cảm, bữa nay mợ Thuỳ còn bận cùng cậu đi quyên góp giúp đỡ dân nghèo, chẳng sang thăm mợ được."

Vú còn kể cậu hai dạo này hay thích b ồng mợ cả âu yếm lắm, chân tình tâm sự tháng này thấy mợ Thuỳ cũng nghén ăn chua, có khi năm sau sinh con cùng năm với mợ hai thì vui cửa vui nhà phải biết. L ần nào vú v ềmợ hai cũng đập đ ồ, mợ mang b ầu tính khí thất thường, lại bị mô kích nên hung dữ hơn rất nhi ều. Có bận mợ Thuỳ mới ghé qua thăm, mợ h ầm h ầm ném chén trà sưng vếu trán người ta, chẳng hiểu sao cậu hai chỉ bảo mợ cả qua thư phòng cậu lấy thuốc bôi mà máu ghen của mợ hai đã dâng trào như sóng cuộn mùa bão.

-"Cậu cũng cút nốt đi, biến theo mợ cả v ềthư phòng của cậu đi, để mợ ấy đẻ cho cậu cu tí, khỏi c ần con của tôi nữa."

Cậu hai khổ sở siết chặt mợ hai, mặc mợ cắn, mặc mợ đánh cũng kệ chẳng buông. Mợ bị khống chế nên sinh cảm giác ngột ngạt, càng muốn phát rồ.

-"Cậu lấy tôi cậu được tất cả, danh vọng tiền tài vợ lớn vợ nhỏ. Còn tôi ngu tôi mới lấy cậu, để giờ tôi chẳng có gì cả, bu mất đằng bu chồng mất đằng chồng."

-"Mợ không mất ai cả, ngoan, nghe tôi húp thêm thìa cháo nữa, đợi mợ khoẻ tôi dẫn mợ đi gặp bu."

Tin mừng cậu cũng vừa mới nhận được thôi, hoá ra bữa đó chiếc cũi nhốt bu Trinh mắc kẹt ở lùm cây chứ không rơi hẳn xuống vực, bu may mắn được thầy cứu. Thầy dẫu sao vẫn hơn cậu một bậc, làm việc kín kẽ chẳng để lại sơ hở gì, mãi đến khi cậu giải oan cho bu rồi thầy mới lộ diện. Nghe đâu thầy còn đích thân hộ tống bu về quê, Dung Trí Trang Toàn gặp bu khóc như lũ về, có mỗi mợ Trâm cậu dỗ như nào mợ vẫn không chịu tin, dần dần mợ sinh bệnh trầm mặc, lười nhìn cậu, lười nói chuyện với cậu, đến chửi cũng lười.

Rồi đến một buổi sáng nọ, khi mợ soi mình qua chậu nước, mợ giật mình tưởng đang nhìn ma nữ. Con ma khô khốc mặt mũi xanh lè, mợ nhìn qua cậu đang vắt khăn lau chân tay cho mợ, cậu càng ngày càng phong độ, nhớ tới mợ Thuỳ vẫn trẻ trung xuân sắc, mợ bỗng thấy họ xứng đôi ghê quá. Cậu cho mợ ấy cu tí là phải thôi, cu tí của mợ Thuỳ rồi sẽ giỏi hơn cu tí của mợ, sẽ được cậu cưng hơn, cu tí của mợ nhất định sẽ tủi thân lắm, mợ thương con khoé mắt rơm rớm. Đàn bà mang bầu nhạy cảm khác thường, mợ hai chẳng ngoại lệ, mợ chán chường thu gói đồ đạc, chỉ để lại cho cậu vài chữ vỏn vẹn.

"Cái danh mợ hai của Trấn thủ tôi không thèm nữa, tôi bỏ cậu."

Trước khi về quê mợ ghé qua gian mợ Thuỳ, mợ muốn xin lỗi vụ ném cái chén. Mợ vội nên chẳng gõ cửa, mà nếu như gõ, chắc cả đời mợ sẽ không trông thấy chiếc vòng của mình lần thứ hai. Chiếc vòng đá đỏ cậu khắc tặng mợ. Bận trước ở gia trang bên ngoài cậu từng đưa mợ tới chỗ mợ Thuỳ chỉ để chuộc lại, nhưng không gặp được tiểu thư Minh Châu. Mợ

Thuỳ có chiếc vòng đó từ bao giờ? Sao không đem sang trả cho mợ mà ngồi mân mê lau chùi tỉ mẩn đến thế? Vì đâu mợ giả bộ gõ cửa, mợ cả lại hoảng hốt nhét vội trong hộc bàn, phủi phủi váy áo quay ra tươi cười với mợ? Tất cả, chỉ có một đáp án thôi, là bởi mợ khờ! Mợ lừ lừ tiến tới chiếc bàn, nhanh như cắt cầm lấy chiếc vòng của mình, đoạn mỉa mai.

-"Người trong lòng mợ là ai, cả cái trấn này có thể nhầm lẫn, nhưng đừng hòng qua mắt tôi. Từ con gái trưởng thôn tới con nhà bán cám lợn, con nào mê cậu hai tôi liếc qua là biết liền. Nhưng loại gái như mợ, cho tới bây giờ là loại tôi khinh nhất!"

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 95: Kết

Dứt lời, mợ hai cười khẩy bỏ đi để lại mợ cả một mình trong căn phòng trống rỗng, nước mắt giàn giụa. Đây không phải lần đầu tiên mợ bị khinh rẻ, bởi bản thân mợ cũng ngày đêm khinh thường chính mình. Mợ vốn biết mợ ba không phải do bu mợ Trâm hại, nhưng mợ đã hèn nhát chọn im lặng.

Hôm đó mợ ba liều mình uống thuốc mê rồi nằm lăn ra vũng bùn, tính đổ vạ cho bu con mợ hai. Mợ khuyên mợ ấy mãi không được, còn bị mỉa mai bằng những lời lẽ xúc phạm nên bực bội trở về phòng. Khi quan tới xét loan tin xấu mợ tưởng mợ ba bắt đầu giở trò nên giả ngất tránh đi. Trộm nghĩ mợ hai mợ ba đấu nhau, mợ chẳng làm gì sai, chả có gì phải hổ thẹn. Mợ hai nếu bị giam một thời gian cũng tốt, biết đâu quan hệ của cậu hai và mợ sẽ được cải thiện?

Mợ thực sự chẳng ngờ thân thể ốm bệnh lâu ngày của mợ ba không chịu được thuốc liều nặng, từ giả bị người khác hại thành tự hại mình. Mợ phải năn nỉ mãi cậu mới đồng ý công khai nguyên nhân cái chết là do mợ ba bệnh nên đột quỵ. Mợ hai thoát nạn nhưng bị trầm mặc khiến cậu ngày đêm lo lắng, mợ ấy càng được nước ăn vạ, tỏ ra chán ghét cậu, thậm chí vừa nãy còn bu ồn bực bỏ đi. Vú Oanh mừng huýnh, mợ thì chả vui nổi. Vì những ngày qua chứng kiến cậu bên mợ hai, chăm chút bón mợ ấy từng miếng cháo thì mợ biết, cho dù mợ hai đi đâu, cậu cũng sẽ đi theo mà thôi.

Nhớ mùa hè năm ấy, sau rất nhiều lần bị em gái Minh Châu lợi dụng gương mặt giống mình để giả danh chơi khăm, mợ ức chế không nhịn nổi, quyết định liều mình trốn khỏi phủ, dùng cái tên Minh Châu đi gây loạn. Tình cờ gặp mợ Trâm, lần đầu tiên trong đời mợ thấy chiếc vòng đá đỏ đẹp đến mê hồn như vậy.

Ở trường thi võ ngày đó, nổi bật nhất không phải người ghi danh bảng vàng mà chính là chàng trai mặc kệ nắng trưa gay gắt, thân thể bất ổn vẫn kiên cường hết mình. Hai má mợ chợt nóng bừng, tim gan bủn rủn mỗi lần lén nhìn qua phía người ta. Nỗi nhớ thấp thỏm giày vò mợ từ ngày này qua ngày khác, để rồi tới lần hội ngộ ở ngôi trường sâu trong núi của thầy, mợ vỡ oà khi cậu chẳng đi cùng cô gái kia nữa.

Chỉ là, cậu không đem theo người, nhưng tim cậu thì đã ghim sâu hình bóng ấy. Còn mợ cứ như con thiêu thân lao vào biển lửa, cháy tới rụng rời lông cánh vẫn chẳng muốn quay đầu. Là thầy nhìn ra mợ thương cậu nên im lặng cho cha mợ tác oai tác quái. Mới đầu mợ khuyên cậu nên ưng thuận, bởi nếu không chỉ e thầy cùng cha mợ sẽ dồn cậu tới chỗ chết, mợ nhớ mãi khi ấy cậu khẳng định.

-"Tôi thà chết chứ không phản bội mợ nhà tôi."

Phản bội nghe sao nặng nề? Cậu có quyền rước thêm vợ mà, vì đâu cứ ương bướng như vậy? Thái độ kiên quyết của cậu khiến mợ phải tìm cách khác, đành tìm gặp cậu thương lượng chuyện rước dâu giả. Cho mợ một năm thôi, mợ tin có thể xoay chuyển được cậu. Mợ chẳng cần tranh giành, mợ chỉ muốn ngày ngày được trông thấy cậu, thi thoảng cùng cậu chuyện trò. Cậu giỏi xuất chúng, đặc biệt có cái nhìn thoáng hơn những người đàn ông mợ quen. Cậu không bao giờ khinh đàn bà chõ mồm vào chuyện đại sự, già trẻ gái trai bất kể ai có sáng kiến hay cậu đều tôn trọng.

Cậu thương mợ hai, mợ cố đối tốt với mợ ấy. Con người mợ với ai cũng có thể xởi lởi, trừ mợ hai, chuyện đó sao khó quá chừng? Bởi vì, mợ ghen tỵ. Mợ ngày ngày đè nén mình, cố gắng kết thân với con gái nhà bán bún, già hơn mợ, ích kỷ, nóng nảy và ngoa ngoắt. Dần dần mợ nhận ra con người mợ hai không hẳn toàn điểm xấu, mợ ấy tuy ăn to nói lớn nhưng thật thà chất phác, thân đàn bà nhưng khí phách lạ lùng, cái cách mợ hai thể hiện tình cảm với cậu, khó ai có thể bắt chước. Nói đúng hơn, con gái, khó ai mặt dày được đến thế!

Mợ vì cậu mà tổn thương người bạn thanh mai trúc mã. Cậu Nguyên từng đến tìm mợ, khuyên mợ buông bỏ, tuy nhiên mợ một mực không

chịu. Mợ vừa từ chối cậu bữa trước, mấy bữa sau cậu liền bị lũ cuốn trôi. Mợ hận mợ đã dùng lời lẽ phũ phàng, mợ tiếc người tài, xót thương người bạn từ thuở niên thiếu, trong quãng thời gian mợ khốn khổ vật vã nhất, cậu hai luôn ở bên động viên mợ. Mợ tưởng trái tim cậu đã rung động nên cố ý để lộ những cử chỉ quan tâm của mình, sau này mợ mới hay, cậu hoá ra chỉ là thương hại.

Biết vậy mà mợ vẫn tham luyến, mợ giữ khư khư một chiếc vòng không thuộc về mình, giữ mãi chẳng dám đeo. Nhưng bảo trả lại, thì càng không nỡ. Cái địa điểm mợ chỉ cho cậu để tới chỗ Minh Châu chuộc lại vòng là bịa đặt, những lời dối trá nay bị mợ Trâm phát hiện, lòng mợ hổ thẹn chẳng dám bào chữa gì.

Mợ thẫn thờ sang thư phòng của cậu, mợ muốn là người đầu tiên báo cho cậu biết chuyện mợ hai bỏ đi, mợ chẳng thể làm cậu rung động, mợ chỉ mong cậu mang ơn mình. Thật bất ngờ khi mợ gặp bu Phúc ở đây, lần nào tới chơi bu cũng đi người không, quà quê chẳng bao giờ mang cho cậu, một câu hỏi thăm cũng không có, xểnh ra liền lăm le lượm đồ quý của cậu Lâm đem về cho cậu Hưng.

-"Có vẻ như cậu Hưng mới là con ruột của bu thì phải, còn cậu Lâm thì khác máu tanh lòng."

Mợ bâng quơ hỏi thử, bu giật thót tim chối đây đẩy. Trên tay bu đang cầm khối ngọc quý trị giá mấy chục ngàn quan tiền, là đồ thầy tặng cậu, thấy bu tính cất vào túi làm của riêng, mợ bực bội doạ dẫm.

-"Bu mà dám đem về tôi dám kêu lính tới giải bu ra trấn đường, tiện thể xét lại cái vụ năm xưa đi, xem cậu Lâm có đích thực là con của bu không?"

Thần thái đanh thép của mợ khiến bu toát mồ hôi hột, vừa sợ vừa bực, bu tức tối ném trả mợ khối ngọc. Khổ nỗi tay bu run quá, bu ném thế nào trúng ngay đầu mợ, máu chảy rì rì, mợ đột ngột ngã xuống. Bu lay mợ mãi không tỉnh, hoảng loạn chạy đi kêu lính có kẻ hại mợ cả. Lính theo bu xông tới thư phòng, lính hỏi ai hại mợ, trong lúc rối rắm không bịa được ai cả, lại thấy cậu hai vừa hay tới, bu liền khai bừa.

-"Là Trấn thủ, cậu mợ cãi nhau chuyện đẻ con nối dõi, rồi cậu đánh mợ vỡ đầu. Mau bắt cậu giải đi, phải phân xử nghiêm minh vào."

Ánh mắt cậu u uất nhìn bu, chẳng hiểu cậu là thứ tội nghiệt gì mà bu lại đối xử với cậu như vậy? Lẽ nào khi xưa bu nhặt cậu ở ngoài đống rác? Lính e ngại không dám tiến tới gần Võ Trạng Nguyên, cậu thở dài sai người tìm vú Oanh lo liệu cho mợ cả, đoạn tự mình nhận tội thay bu, đường hoàng để lính dẫn tới nhà lao chịu tội.

Trên đường đi lính của cậu bu ồn bu ồn tâm sự, mợ cả thân thế cao quý, chỉ e ít nhất cậu cũng bị nhốt một năm. Cậu khẽ cười trừ, cậu lại nợ mợ hai nữa rồi. Thôi thì cậu trả nốt cái chữ hiếu cho bu cậu, công nuôi dưỡng khi cậu còn nhỏ xíu, cả công sinh thành nếu có, sau chuyện này, cậu với bu thân ai nấy lo. Cậu mợ bây giờ không chỉ có nhau, gia đình họ còn sắp đón các con, người bà "tuyệt vời" như vậy, cậu thực sự chẳng dám để lũ trẻ nhà mình ở cùng.

Bà hai thấy tình hình ổn ổn liền thở phào nhẹ nhõm, ra sức vác đồ quý đem về quê. Tầm dăm bảy hôm sau bà gặp bà cả nhai trầu bỏm bẻm ngồi ở quán nước đầu đình, con Chín hình như mới qua chơi, gớm chẳng biết được bà cả cho bao nhiêu bạc mà lụp xụp bóp chân hầu bà, còn bà thì hớn hở vọng ra xỉa xói.

-"Ôi chao nghe đồn con trai nhà chị Phúc bị nhốt rồi hả? Đến khổ!"

-"Giời ơi nào có phải con trai em, là con trai chị đang bị giam đó chứ chị Yến."

Bà hai bao nhiêu năm bị đè nén, lại chắc mẩm vụ này cậu mọc cánh cũng chả thoát được nên tức nước vỡ bờ, bà cả nhíu mày đăm chiêu không hiểu ý gì? Dì Chín hốt hoảng lôi bà hai chạy một mạch ra đống rơm, thì thụt hỏi han.

-"Chị Phúc, cậu Lâm có sao không? Tội nghiệp cậu quá, mà chị phát hiện ra cậu Lâm không phải con chị từ hồi nào hử?"

-"Hồi nào? Ngay từ đầu đã biết rồi, hồi mới lọt lòng tôi tráo mà, thằng Hưng mới là con tôi, còn thằng Lâm nó có tội nó phải chịu, dì lo làm gì mắc mệt ra."

Bà vênh mặt tỏ vẻ đắc thắng, dì Chín há hốc ngã phịch xuống đất. Năm xưa cả hai bà chửa to tướng nhưng vẫn ham lên núi thiêng hái lá lộc cầu may, đi được nửa đường thì trời bất chợt đổ mưa lớn, bà hai vô tình trượt chân ngã lên người bà cả, bà cả điên máu vả bà hai suýt sái quai hàm. Phú ông bận việc ở nhà nên hai bà choảng nhau ác chiến lắm, tình cờ thế nào cùng lên cơn đau đẻ. Tụi người làm cuống cuồng chạy về gọi bà đỡ, chỉ còn mỗi dì Chín ở hang đá trên núi trông nom các bà, dì nào có biết, tụi nhỏ lại thọt ra dễ dàng như vậy.

Bà cả sinh đôi hai cậu cu tí khoẻ mạnh đáng yêu, một cậu có vết bớt hình rồng, một cậu có bớt hình rắn. Bà hai thì số khổ, cô hĩm ngừng thở ngay khi vừa ra khỏi bụng mẹ không lâu. Hai bà mệt quá nên xỉu mất, chỉ có dì ngồi khóc tu tu, thương đứa nhỏ xấu số chẳng kịp đón ánh bình minh của ngày mới, thương bà hai bị bà cả gây sự nên sinh non, thương cho số phận bà sau này ngộ như không có con thì còn khốn khổ đến mức nào? Bởi thấy bất bình cho kẻ yếu nên sau khi chôn cất bé gái phía sau hang đá, dì đã đánh liều bồng một bé trai đem sang chỗ bà hai, coi như do bà sinh ra. Nào ngờ, chính bản thân bà hai cũng không vừa, tỉnh táo rồi thấy bà cả vẫn hôn mê liền đem tráo con, có điều, bà chẳng biết dù tráo cả trăm hay cả vạn lần thì tụi nó vẫn do bà cả đẻ ra thôi.

Nghe xong đầu đuôi câu chuyện mặt bà hai trắng bệch không huyết sắc. Những tưởng cậu Hưng và cậu Lâm có nhiều nét hao hao giống nhau là do cùng cha, thì ra hai cậu còn cùng mẹ nữa. Có chăng chỉ khác phần dáng vóc, một cậu cao to bệ vệ vì vất vả bươn chải từ nhỏ, còn một cậu sướng từ trong kén nên người bụ bẫm trắng trẻo.

Còn nhớ năm ấy bà từng thắc mắc dì Chín sao lúc mới sinh báo con gái cơ mà, dì gạt đi kêu bà nghe nhầm. Bà còn nghe bà cả bảo rằng bà thấy bà đau hai lần, dì lại lấp liếm do cậu quý tử nhà bà phúc lớn, mãi chẳng chịu ra. Mấy cái lời nói dối hoang đường đến vậy mà lại có thể khiến hai bà đẻ

tin sái cổ, lỗi phải chăng do các bà cả đời mải kèn cựa nhau, chẳng để tâm tới những chuyện khác?

Hoá ra xưa nay bà chăm chút, bà lo lắng, bà mong nhớ con người. Bà từ bỏ vinh hoa phú quý dưới trấn Đoài vì muốn ở gần cậu Hưng, trong khi đó đứa con gái bé bỏng của bà nằm lạnh lẽo trên núi bà lại chưa từng thắp cho nó một nén nhang. Ngần ấy năm bà com cóp vun vén cho ai? Bà gắng gượng nhẫn nhịn để làm gì khi cuối cùng mọi thứ đều trở nên vô nghĩa. Cha bà phạm trọng tội, tới khi mất người thân không được cúng khấn nhiều trong lòng bà đã thấy khó chịu lắm rồi, nay con gái bà dứt ruột đẻ ra, cứ nghĩ tới việc chưa từng làm cho con được cái lễ tử tế khiến bà đau xé gan xé ruột.

Dì Chín nức nở xin lỗi bà. Xin lỗi, giờ có ích chi? Khi mà đứa nhỏ của bà đã bị vùi lấp thật sâu dưới đống đất đá kia, bao nhiêu năm chẳng ai nhớ tới nó? Khi mà bà của bây giờ, để con ở lại thì thương con nơi rừng núi hiểm trở, đưa con về thì sợ con chẳng quen với nơi mới, sợ con đầu thai rồi vì mẹ mà bị xáo trộn. Mỗi ngày bà cứ hết lên núi lại xuống núi, lúc khóc lúc cười, lâu dần bà thành lẩn thẩn, nghe đồn trong tay có gì bà ăn nấy, cơm hay đất còn chẳng phân biệt được.

Bà hai quẫn bức suốt ngày lảm nhảm linh tinh gọi con, chuyện lan ra khắp thôn khắp xóm, ngoài quán nước vối của bà Lan người ta bàn tán xôn xao hết cả lên, chỉ mình bà cả ở trong buồng khóc sưng mắt. Bà đánh cậu Lâm bao nhiêu lần bà đâu nhớ nổi, bà còn xát muối cho thật xót nữa, mưa gió sấm chớp bà ép cậu xúc lúa ngoài sân, chưa kể đêm đêm bà cầu nguyện cho cậu chết sớm đỡ chật đất. Hỡi ôi sự đời trớ trêu, thằng nhỏ là do bà mang nặng đẻ đau, hỡi ôi, bà ghê rợn chính con người mình. Thân làm mẹ nhưng bà lại thuê người sát hại con ruột, có ác mộng nào kinh hoàng hơn thế?

Giữa đêm hôm thanh vắng, nhân lúc phú ông ngủ say, bà lén gói đồ đạc dắt ngựa trốn khỏi thôn. Bà đi rất lâu, hỏi thăm rất nhiều người mới tới được nơi cậu hai bị nhốt, việc cuối cùng bà có thể bù đắp là nhận tội thay. Thật may mắn lúc lính thả cậu ra bà được nom thấy con một chút.

-"Bu đoán bu Phúc mới là người hại mợ Thuỳ, xưa kia nhiều lần bu bắt nạt bu cậu nên giờ bu hối lỗi bu chịu tội thay. Miếng ngọc này khá lớn, bu cho mấy đứa nhỏ nhà cậu, mợ sinh mấy đứa thì cậu chia thành ngần ấy miếng nhỏ, ngọc quý lắm đấy, cậu nhận nhé!"

Bà thì thầm vào tai cậu, bà thèm lắm được nghe tiếng cậu gọi bu một cách tử tế, bu của cậu, bu đẻ ra cậu chứ không phải bu Yến nhà cậu Hưng, nhưng bà lo cậu áy náy, thương cậu phải bận tâm cái chữ hiếu nên cố gắng kìm nén. Cậu phần vì tưởng bà muốn xoá bỏ hận thù với bu Phúc để sống cho thanh thản, phần vì sốt ruột mợ bụng mang dạ chửa nên không nghi ngờ gì cả, vội vã nhận ngọc bà đưa chạy qua phủ lấy ngựa tức tốc khởi hành về gia trang.

Mấy đêm trước có người lén vào nhà lao báo tin cho cậu thầy già đã đưa mợ về đó rồi. Gặp được bu Trinh nghe chừng mợ vui ghê lắm, chẳng biết mợ đã hết ghét cậu chưa? Khoảnh khắc gặp lại mợ, cậu thấy tim mình đập rộn ràng tưởng như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, còn mợ thì cuống quít nhận lỗi.

-"Tôi biết chuyện rồi cậu hai ơi, tôi biết mợ Thuỳ không hề có chửa như vú Oanh nói nhảm, bu tôi cũng còn sống nhăn răng luôn, bu cười với tôi suốt ngày à, thi thoảng còn mắng tôi nghe sướng hết cả lỗ tai. Tôi thấy ăn năn ghê lắm, vì tôi ngu xuẩn không tin cậu lại cứ đi gây sự vô lý. Tôi xin lỗi cậu nhiều vô cùng, tôi nhớ cậu kiệt quệ mà lão thầy canh gác rõ chặt, mấy lần tôi trốn đi tìm cậu toàn bị bắt tại trận thôi."

Không vì con thì mợ đã sống chết với lão, mợ ấm ức méc chồng. Vẫn cái kiểu mè nheo ỉ ôi, vẫn cái giọng nói nũng nịu ấy, bu hay chê mợ đành hanh, còn cậu, chỉ cần nghe người ta nỉ non liền thấy tâm mình an ổn. Cậu đưa mợ vào gian riêng, đặt mợ lên ghế rồi quỳ xuống bên cạnh, đan mười ngón tay của mình xen kẽ với mười ngón tay của mợ, trầm tư giãi bày.

-"Tôi để mợ đợi tôi hoài, là tôi sai. Mợ vì tôi phải chịu nhiều tủi nhục, tôi sai nốt. Nhưng mợ có thể nào đừng hối hận vì trót lấy tôi được không? Không phải là không còn gì như mợ nói, đến cuối cùng, dù mất hết mợ

vẫn còn tôi. Còn tôi, dẫu cho vinh hoa phú quý, tiền tài danh vọng, vợ lớn vợ nhỏ mà không có mợ, thì thực sự tôi cũng không còn gì."

Mợ cảm động rớt nước mắt, mếu máo đáp mợ không bao giờ hối hận. Nom cậu gầy rộc lòng mợ xót lắm, mợ bầu đi đứng nặng nề cơ mà mợ nhất định không cho đứa con gái nào bén mảng tới gần cậu cả, chuẩn bị nước ấm, thay đồ, tắm gội đầu do mợ đích thân hầu cậu. Lúc mợ đứng lau tóc cho cậu, mợ thấy cậu đột ngột kéo áo mợ, âu yếm hôn miết lên bụng mợ.

-"Cậu hai xấu nha!"

Cậu chữa cháy rằng cậu thăm con, tại cái điệu hống hách đáng ghét của mợ nên mãi tới đêm khuya cậu cũng không thèm tình cảm hơn với mợ chút nào. Cậu chỉ chuyện trò với tụi nhỏ hại mợ bứt rứt muốn điên. Mợ lại sai rồi, sai lắm luôn ý, mợ phụng phịu oán trách.

-"Thấy nó đến tài, thăm con mà chả chịu thăm bu!"

Cậu tủm tỉm véo má trêu mợ, mợ tức mình cầm ngón tay cậu ra sức cắn, nhưng cậu chẳng bực mình, vì cậu đã cúi xuống nhá lại môi mợ từ lúc nào. Nụ hôn của cậu sâu lắng da diết như cái cách cậu vẫn thương yêu mợ, mợ say sưa mơn trớn quanh cánh môi kia, thi thoảng lại đưa lưỡi qua ghẹo cậu.

Tay cậu cẩn thận đỡ đầu mợ, cù cù gáy mợ rồi trả đũa giật tung dây yếm nhỏ, men theo mép áo chạm tới nơi xuân sắc rực rỡ. Nụ hoa ấy nhuộm một màu hồng phấn ngọt ngào, yêu kiều lấp mình bên mảnh lụa mềm mại, người ta nói đàn bà càng lớn càng kém tươi, nhưng mợ của cậu, so với ngày đầu tiên cậu mợ gần gũi thì còn ngọt ngào và đằm thắm hơn gấp vạn lần. Những khiêu khích dồn dập khiến mợ tim mợ bồi hồi khôn nguôi, những nụ hôn ráo riết dây dưa quanh đoá sen ướt át như mồi lửa bùng cháy mãnh liệt thiêu đốt từng tấc trong mợ. Nếu có thể, kiếp này mợ chẳng muốn san sẻ cậu cho bất cứ ai, để trả giá cho cái mong muốn ích kỉ đó, dù phận hèn hay lẽ tranh mợ cũng chấp nhận.

-"Kiếp này cậu là của riêng tôi nhé!"

Mợ giở thói trẻ con nài nỉ, cậu ôm mợ dậy, cùng mợ đan xen từng nhịp tim, từng hơi thở, cùng mợ trải qua những xúc cảm đẹp đẽ nhất. Khi mợ thấy cơ thể mình nhẹ bẫng như đám mây nhỏ trôi dạt phía chân trời xa xa, mợ nghe giọng cậu ấm áp bên tai.

-"Kiếp sau tôi cũng là của riêng mợ."

Mợ ngượng hai má hây hây đỏ, lí nhí nũng nịu mợ chết trong hũ mật mất thôi. Cậu gục đầu lên vai mợ, để lại một dấu hôn thật sâu rồi ngỏ lời.

-"Có chết cũng chôn chung với tôi nhé!"

Mợ gật đầu lia lịa, híp mắt cười ngọt. Chỉ trong mấy ngày đồ đạc của cậu đã được chuyển về gia trang, thư từ quan cũng viết sẵn gửi thầy, cậu nghĩ thầy sẽ có cách an bài thoả đáng nhất. Thầy hay tin tìm bu Trinh gây chiến.

-"Bà xem, do bà, tất cả là do bà chiều con gái sinh hư. Có khác nào hồ ly tinh mê hoặc quan lớn bỏ bê việc dân việc nước?"

Bu bận đóng gói áo quần về quê nên chả thèm nghe, ở đây lâu cũng sốt ruột thằng cu Trí cái Dung, bữa trước mới về xíu đã đi liền, tại thương Trâm đang mang bầu. Giờ có cậu hai thì bu yên tâm rồi.

-"Bà điếc hả? Đừng có giả điếc làm ngơ! Loại đàn bà độc ác chia rẽ cha con nhà người ta hơn hai chục năm trời."

Thầy lủng bủng, bu Trinh giật mình quay sang nhìn người đối diện, lão biết từ bao giờ? Vì đâu mà biết? Lão già chết tiệt lão còn to mồm đổ lỗi cho người khác được hả? Cái ngữ lão đem nhốt giọ lợn cho trôi sông vẫn chưa hết tội đâu, cứ nhìn cái mặt lại thấy ngứa mắt, phát bực mà. Bu khinh khỉnh quay lưng, cứ thế bước đi chẳng thèm từ biệt. Ngặt nỗi cái chân bu chạy chẳng nhanh bằng cái thứ võ công khỉ mốc của lão. Lão chặn trước xe ngựa của bu, bu điên máu muốn xông ra chửi nhau tới bến, ai dè chưa kịp mở lời đã nghe lão lí nhí.

-"Năm xưa...là...là tôi sai."

Thấy bu Trinh hiền hiền đi rồi, thầy rầu rĩ thổ lộ.

-"Tôi thèm...thèm nghe nó kêu tiếng thầy quá!"

-"Thì nó vẫn kêu ông bằng thầy đó thôi, yêu sách cái gì?"

Thầy mắng bu không hiểu chuyện, bu mắng thầy vẽ chuyện. Miệng bu trách chứ lòng bu mềm nhũn, nhớ hôm bu bị áp giải gặp bão nên đoàn xe trượt bánh lao xuống vực, không có lão cứu thì chắc giờ bu ngồi ăn chuối rồi. Thầy đỡ bu lên xe ngựa, nịnh bu ở lại thêm vài hôm, đoạn đưa bu đi dạo quanh trấn. Giữa thầy và bu hôm đó đã trao đổi thương lượng những gì, hoá giải được bao nhiêu hận thù năm xưa thì ngay cả con gái họ cũng không biết, chỉ biết cậu mợ xuống dưới chợ mua dưa lê về nom thấy thầy râu cắt sạch sẽ, tóc nhuộm đen nhánh đang ngồi băm bèo dưới sự chỉ đạo của bu mà sửng sốt rơi phịch cả rổ dưa.

Thầy ở lì gia trang luôn, thầy rất hay hỏi, đến bao giờ? Còn bu rất hay đáp, để xem cái thái độ ông thế nào? Kẻ hầu người hạ tuy chả hiểu mô tê gì nhưng nghe riết thành quen, riêng mợ Trâm rình lúc thầy đi vắng, mợ kéo bu lại hỏi han.

-"Thầy phải lòng bu hử? Bị bu bỏ bùa cho chết mê chết mệt rồi chứ gì? Xong chắc xin bao giờ bu cho cưới chứ gì, con biết thừa."

-"Cha bố nhà chị, nghĩ đi đâu thế? Đầu óc toàn than củi đen sì sì à. Mà bu nghe thầy kể trên triều đấu đá phe họ Nguyễn thua, Thái phó bị cách chức. Cụ thể như nào bu chả nhớ rõ, có điều mợ Thuỳ hình như tự ti về gia thế nên buông bỏ rồi, mợ chưa thuận ý lấy chồng mới nhưng gửi lời chúc phúc tụi bay, cơ mà lúc cậu hai biết vụ cậu là con bà cả cậu có buồn lắm không?"

-"Con chẳng rõ bu ạ, tại cậu đâu có như con bô bô ra đâu. Nghe đồn quan trên đang có lệnh những ai muốn giảm án cho người thân thì có thể dùng tiền chuộc, con đọc thư mợ Chi thấy kêu phú ông bán sạch sản nghiệp cho một người ẩn danh để cứu bu Yến, phú ông nặng tình bu nhỉ? Chỉ là, có chuyện bí mật bu nha, tiền vàng của cậu có bao nhiêu con đều

biết, mỗi tội bữa trước xuống nhà kho thấy trống trơn luôn rồi, bu đoán ra không bu?"

Bu Trinh trầm tư gật đầu. Theo sự mách nước của bu, thầy đi ba ngày trời đem về cái thánh chỉ, nội dung đại loại là nếu cậu hai muốn nhận lại chức Trấn thủ thì từ nay cậu không được nạp thêm vợ. Cậu có vẻ không quan tâm cho lắm, vì dù sao cậu cũng không tính nạp thêm, nhưng mợ nghe sướng như vớ được vàng. Giờ cậu chắc chắn chứ nhỡ đâu sau này mợ già mợ xấu cậu hối hận thì sao? Cứ có cái lệnh bên trên cho nó chắc, mợ hí hửng chạy tới chỗ cậu gợi chuyện.

-"Bao giờ về trấn nhỉ?"

-"Không về nữa."

Cậu lạnh lùng đáp, nhưng vẫn đưa tay phủi phủi cái váy dính đầy hoa cỏ may của mợ rồi lại tiếp tục đóng nôi cho mấy đứa nhỏ. Mợ hồ hởi phân tích bữa đó đến giờ cậu chỉ loanh quanh ở nhà, ngẫm kể cũng phí một thời trai trẻ. Cậu làm ngơ lôi trong túi bức thư mợ viết ra hỏi tội, cái bức thư có vài chữ nhưng từng khiến cậu uất nghẹn.

-"Mợ kêu mợ bỏ tôi!"

-"Eo ơi cái con điên nào bốc đồng chữ nghĩa nét này nét kia loạn xạ hết lên thế? Có con dở nó mới đòi bỏ chứ tôi còn lâu nhé, lấy được chồng to cao vạm vỡ giỏi giang chả phúc tám đời ra, lại lời mấy mụn con giống chồng y như đúc, ai dại gì đâu."

Mợ xoen xoét cái mồm, cậu vẫn chưa nguôi ngoai, xị mặt chất vấn.

-"Con giống tôi y như đúc, vậy mợ thương tụi tôi y như nhau hả?"

-"Nào có, thương thầy nó nhứt quả đất chứ, con đã có thầy nó thương rồi mà."

Cậu cố nén cười quay sang xoa eo mợ, đang chửa bự tổ chảng nên cậu tha cho chẳng bấu nữa, bù lại cậu rất hay thơm mợ, rúc đầu vào cổ mợ hít

hà, quanh quẩn bên mợ sớm tối như con nít, mợ thì đâu già dặn hơn mấy, toe toét suốt ngày.

-"Cậu hai nhấc tôi lên để tôi hái quả xoài xanh kia kìa, nom ngon quá!"

Mợ được chồng nhấc bổng lên, hái được xoài nhưng cắn có một miếng xong lại chán, mè nheo bắt chồng bồng đi hái khế nho cam bưởi. Ăn xong tay bẩn chùi luôn vào áo cậu bị bu Trinh mắng xơi xơi, cậu thì vẫn cười hiền. Mợ bùi ngùi ôm cậu thỏ thẻ hỏi, sao cậu hai chăm chút tôi ghê vậy? Cậu đưa mợ ra giếng rửa tay, ghé tai mợ thổ lộ.

-"Tại tôi muốn cùng mợ già đi!"

Mợ nghẹn ngào không nói lên lời, tựa đầu mình vào ngực cậu mà ứa nước mắt. Mợ cũng vậy, kể cả khi cậu hai đầu bạc trắng, răng long ra móm mém mợ vẫn muốn được ở bên cậu. Những hôm sau mợ vẫn kiên trì khuyên nhủ cậu xem xét chuyện làm quan, mợ nịnh nọt tỉ tê giở đủ thủ đoạn rốt cuộc cũng đạt mục đích. Mợ mang bầu tháng thứ bảy thì cậu mợ cùng lên đường trở về trấn. Biệt phủ cũ cậu cho ngăn thành nhiều lô mở quán trọ, đồng thời có khu cho người nghèo đến ở mỗi khi họ vào trấn kiện cáo. Còn cậu mợ ở biệt phủ nhỏ nhắn hơn, trong nhà kẻ hầu người hạ cũng vừa đủ chứ không đông đúc như xưa.

Dân nhớ Trấn thủ, đứng xếp thành hai hàng ngang chào đón cậu mợ từ xa xa lắm. Cậu vẫn uy phong lẫy lừng như ngày nào, còn mợ, giờ họ mới nom rõ mợ hai của Trấn thủ, à mà nay là mợ cả chứ nhỉ? Mợ đẹp phúc hậu quá, nom mợ khệ nệ xuống kiệu ai cũng xuýt xoa khen ngợi, thầm cầu nguyện cho mợ mẹ tròn con vuông.

Trấn thủ đã về, xứ Đoài lại sống trong những ngày thật yên bình, thi thoảng cứ tới dịp lễ hội họ thường tổ chức ăn uống linh đình, tiếng trống, tiếng chày rộn rã cả phương trời. Người lớn trải chiếu ngồi thành vòng tròn tâm sự nọ kia, trẻ nhỏ cười khanh khách chạy dọc chạy ngang, ới nhau truyền tai câu chuyện dân gian.

Ngày xửa ngày xưa,

Xưa xưa lắm rồi...

Nghe đồn ở xứ Đoài nọ, có ông Trấn thủ từng đỗ Võ Trạng Nguyên, uy dũng bốn phương không sợ trời không sợ đất không sợ giặc, nhưng lại sợ vợ. Quan lớn chi mà ra đường nhát không dám dòm gái, phủ rộng thênh thang không dám rước bà hai, ngày ngày đội vợ lên đầu mà sống. Một bữa nọ, khi quan đang họp ngoài trấn đường với các quan huyện, có tên lính chạy tới la trời la đất.

-"Bẩm...bẩm quan lớn...bẩm các quan nhỏ...mợ lớn đẻ rồi quan ơi...cậu cả...cậu hai...cậu ba đầu ra rồi...nhưng vẫn chưa xong quan ạ...vẫn còn nữa...nãy giờ mợ la quá chừng...mợ kêu giờ Hợi mà chưa thấy quan vác mặt về thì đợi mợ đẻ xong mợ xách rơm tới đốt tươm cái trấn đường."

Mấy ông quan huyện hồ hởi tay bắt mặt mừng, riêng quan lớn mắt mũi đỏ hoe, tay chân run lẩy bẩy, hoảng hốt phóng ngựa như bay hồi phủ. Người dân nghe tin động trời liền ráo riết chạy theo, già trẻ gái trai chen lấn xô đẩy ngã chổng vó mà vẫn nhìn nhau cười khà khà. Hạnh phúc, đôi khi chỉ là được nghe tiếng khóc chào đời của con trẻ! Chỉ đơn giản vậy thôi!

...

HẾT.

Rull, 27/01/2018.

Lan Rua"s Story ~ Porcupine & Duck Family.

P/S. Thank you all, love you!!! <3

Sách sắp phát hành.

LÀM DÂU NHÀ PHÚ ÔNG

Lan Rùa
dtv-ebook.com

Chương 96: Ngoại Truyện

.....Một đời phù du.....

Ôi chao không biết bao nhiêu thằng cu tí, bao nhiêu con hĩm mà mợ nhọc phát điên lên thế này! Nó đau đầu, đau lưng, nhức người, mỏi mệt. Từ sáng tới chiều, từ chiều tới tối, không lúc nào là được dễ chịu cả.

Nó hành mợ, mợ hành con Quế, hành thằng Húng, quát tháo ầm ĩ hết đứa này tới đứa kia, cơ mà vẫn không đã. Lúc nào mợ cũng chỉ mong cậu hai mau mau về thôi, chớ ở nhà mợ nhọc mợ khó chịu chết đi à.

Cậu về một cái, mợ vác bụng ra ăn vạ liền.

-"Cái đợt cậu hai bị ngã xuống hang núi ý, tôi lo lắng đến tìm cậu, ấy vậy mà lúc tôi bảo cậu tìm người tới cõng tôi lên, cậu lại không đồng ý, xong cậu còn kêu tôi nặng lắm, chẳng ai cõng nổi đâu. Con gái ai mà thích bị chê nặng chứ? Hết chê tôi nặng xong rồi lại còn định bỏ mặc tôi chết trong hang đá nữa. Cậu ác ghê lắm!"

Cậu sai thằng Húng dắt ngựa vào chuồng, quay sang chậm rãi hỏi lại.

-"Thế rốt cuộc tôi có bỏ mặc mợ không?"

-"Thì...thì...không có."

-"Lúc tôi cõng mợ lên cớ gì tự dưng mợ chạm môi lên gáy tôi, hại suýt chút nữa cả hai lao xuống dưới. Thử hỏi ai mới là người ác?"

Ơ, sao lại nghe thành mợ có lỗi thế?

Mợ phụng phịu đổi chuyện khác.

-"Eo hồi đó cô Hoàng Anh mua lá thuốc xong cứ mồi chài cậu về nhà, gạ cậu bôi thuốc cho cô ấy, cua cậu lộ liễu đến thế mà cậu chả chịu đuổi người ta đi, chả biết nam nữ với nhau phải giữ ý gì cả, cậu khờ ghê!"

-"Ừ, vậy mợ chưa chồng nhưng đứng giữa chợ tuyên bố tôi và mợ đã qua đêm với nhau, như vậy mới là biết giữ ý sao?"

Mợ không trả lời được, gào lên trách móc.

-"Người ta đang chửa nóng nực mệt mỏi, nhì nhèo tý mà cậu chả nhường lấy một xíu."

Bọn người làm nghe thấy hoang mang dễ sợ, mợ cả nhà mình hay ghê, chả có gì cũng tự dưng lăn ra khóc. Mi mắt mợ long lanh một bọng nước, giọng khản đặc nói lẫy.

-"Nhiều lúc tôi cảm thấy tình cảm cậu dành cho tôi chỉ là phù du thôi ý!"

Cậu thở dài kéo mợ ra vườn mận chơi. Mận nở hoa trắng muốt, cậu ôm mợ vào lòng, âu yếm thơm lên trán mợ, má mợ, cánh môi còn áp lên môi mợ nữa, ngọt ngào ghê lắm. Mợ ngúng nguẩy đập lưng cậu bùm bụp, kêu cậu xấu tính ghê á, cậu cười cười trêu.

-"Mợ mắng tôi làm gì? Dẫu sao cũng chỉ là phù du thôi mà!"

Mợ ngượng, hai má ửng hồng. Nếu như những cánh hoa kia là phù du, nếu như vòng tay cậu, vỗ về nơi cậu là phù du, thì cả đời này, cứ phù du như vậy, là đủ.

****

.....Nhành lan rừng năm ấy.....

Năm ấy, tôi để lại nhành lan hồ điệp ở quán bún riêu nhà bu Trinh.

Không phải tôi quên,

Mà là cố ý!

Mợ đoán do tôi muốn trả công mợ cho tôi nhiều bún nhiều riêu.

Thực tình, cũng không phải như thế, không phải sòng phẳng gì cả.

Chỉ là, cảm thấy sợ, sợ mợ bị dao động bởi một trăm quan của cậu cả, sợ mợ gật đầu đồng ý gả đi mất!

****

.....Anh cu tí con nhà thầy Lâm bu Trâm.....

Tui là anh cu tí con nhà thầy Lâm bu Trâm. Bữa nay tụi tui lại được về quê chơi, túm tụm bên nhau nướng khoai cùng các em hĩm, tui ngồi gần em hĩm nhà cô Hoàng Anh. Em hĩm hỏi tui, lâu ngày không về quê anh Tũn có nhớ em hĩm không? Tui gật đầu. Em hĩm hỏi nhớ nhiều lắm hông? Tui bắt chước thầy tui, kêu.

-"Nhớ đến kiệt quệ!"

Em hĩm cười khúc khích, khen tui khéo ăn khéo nói. Chuyện, tui là con của thầy tui mà! Lòng tui sướng rơn!!!

****

Nhớ Ai Đó Đến Kiệt Quệ!

- Thông tin sách phát hành sẽ được cập nhập đầy đủ trên facebook nhím.

****

.....Anh cu tí mê gái.....

Nhớ hai ba tháng chạp năm nào cậu xa nhà, mợ dậy sớm đồ ít xôi, quay miếng thịt ba chỉ bu Trinh cho rồi xào ít mề gà còn thừa trên nhà phú ông

là thành mâm cơm thịnh soạn cho bu Phúc. Còn mợ thì tất tưởi chạy theo người ta bắt cá chép đem ra chợ bán.

Thấm thoát thời gian trôi qua, hai ba tháng chạp năm nay mợ không vất vả như trước nữa nhưng quán xuyến cỗ bàn của cả phủ lẫn lo luôn cỗ ngoài trấn đường cũng khiến mợ bận bịu túi bụi. Đứa thứ hai và đứa thứ tư mải ngủ khì khì, chỉ có thằng cả và thằng ba theo mợ ra chợ mua cá về thả.

-"Bu ơi cá này ở đâu ra đó bu?"

-"Người ta bắt đó con."

-"Ơ lạ chửa? Người ta bắt xong mình lại thả, thả làm gì hở bu?"

Hai thằng thắc mắc, bất chợt ở đâu có giọng nói ngọng nghịu vang lên.

-"Thả cá để đưa ông Táo về trời hai anh cu tí ạ."

Ối! Em hĩm ở đâu mà dễ thương quá trời quá đất, cái môi chúm chím xinh xinh, cái má hồng hồng phúng phính, hai anh cu tí tít mắt chạy theo em hĩm bắt chuyện. Bu Trâm mải chọn cá, ngẩng đầu lên các anh đã mất tích. Tìm tới tìm lui không thấy hai thằng đâu, bu khóc rưng rức quay về trấn đường kêu thầy.

-"Cậu hai ơi bọn côn đồ nó bắt cóc thằng cả thằng ba rồi cậu ơi!"

-"Ôi hai cái cục thịt của bu, tụi con mà làm sao bu sống thế nào được đây?"

-"Tại chúng biết con nhà quan nên chúng mới bắt đi đấy, bắt đi để đòi tiền chuộc. Tại cậu mà, ai khiến cậu làm Trấn thủ làm gì để giờ con gặp cảnh khốn cùng."

Mợ lớn là vậy, mỗi lần điên lên thì chồng chỉ là con muỗi. Âu cũng tại cậu nhịn mợ nhiều nên mợ được đằng chân lân đằng đầu. Mợ tức mợ cứ bới cậu sa sả, cậu thì chỉ lặng lẽ ngồi nghe, lặng lẽ xoa lưng mợ. Lính nghe lệnh chia nhau đi lùng soát, cậu ngồi trong xe ngựa cùng mợ, ánh mắt cũng

không ngừng quan sát tình hình bên ngoài. Một lát nghe cậu bảo tụi nhỏ kia rồi, mợ hầm hổ lao xuống xe quát tháo.

-"Cái quân khốn nạn nào bắt cóc con bà nhé, bữa nay bà dần cho nhừ tử!"

Mợ vừa dứt lời thì có đôi mắt long lanh ngước lên nhìn mợ, hai thằng cu tí ngồi hai bên mỗi thằng cầm một chiếc bánh rán đưa tới trước mặt mời em hĩm. Em hĩm cắn một miếng nhỏ ở cái bánh của anh cả, cắn thêm miếng nữa ở cái bánh của anh ba rồi mới chóp chép nhai. Hai anh xoa đầu em hĩm cười tít, chẳng thèm để ý bu các anh đang muối mặt quay lại phân trần với thầy.

-"Thì cũng là bắt cóc, nhưng không đòi tiền chuộc mà đòi bánh rán cậu ạ. Thế mà tụi nó cũng chịu."

Cậu tủm tỉm sai lính canh chừng con, đoạn kéo mợ lên xe chọc ghẹo.

-"Đây cũng bắt cóc không đòi tiền chuộc, chỉ đòi ra bụi chuối, bu tụi nó chịu không?"

****

.....Mong được tái ngộ một người.....

Đợt đó, vì vụ hình xăm trên bả vai, mợ nhà tôi hiền ghê lắm.

Có bữa lẽo đẽo theo tôi còn lí nhí tâm sự, tuy giờ không phải băng thanh ngọc khiết nhưng không phải là của cậu cả, chưa phải, không bao giờ phải.

Tôi biết.

Tất nhiên tôi biết. Vì mợ là của tôi.

Mợ chắc vẫn sợ tôi nên không dám nói gì tiếp theo.

Cũng không dám tiến lên trước đi ngang hàng với tôi, một mình lẩn tha lẩn thẩn, không nhìn tôi, không nhìn đường, không thèm nhìn cả ngọn tre

chắn trước mặt.

Nhưng lúc nhìn thấy tôi đứng lại nâng ngọn tre đó lên cao hơn thì lại tủm tỉm cười, hai má hây hây đỏ bám tôi sát hơn.

Cứ hay đi theo tôi như thế, cho đến một hôm vừa tan chợ thì tụi tôi gặp cô con gái nhà trưởng thôn. Cô Hoàng Anh mua hai cân măng khô, còn cả thảy hai cân với non nửa lạng, cô ấy lại là khách quen nên tôi đưa hết luôn cả túi.

Xong xuôi ngoảnh lại chả thấy mợ đâu.

Tôi vội lao đi tìm, may thay trên đường về phát hiện ra có người trốn sau bụi tre sụt sịt. Tôi hỏi thì chống chế.

-"Cậu về trước đi, tôi còn bận chặt măng đó, ai kêu cậu cho người ta hết cả túi măng rồi còn gì."

Có non nửa lạng mà cái giọng mợ ngân dài như kiểu tôi đem hết vàng bạc châu báu đi cho vậy. Cũng không hiểu mợ chặt măng kiểu gì trong khi dao tôi đang cầm.

Tôi cặm cụi kiếm đền mợ cả thúng đầy măng non mà mợ vẫn buồn, tôi tưởng mợ thích ăn măng khô nên lại sang nhà thím Vân hỏi. Nhà thím còn có ít măng ngâm nước mềm sẵn rồi, thím nấu không hết nên cho luôn chứ chẳng bán. Tôi mừng đem vội về nhà, về tới cửa bếp nghe tiếng tóp mỡ rán xì xèo đan xen tiếng mợ lẩm bẩm một mình.

-"Lần sau mà còn dám cậy mua hàng liếc mắt đưa tình với chồng bà, bà hành cho ra tóp nghe chưa?"

Nghe rồi.

Cũng hiểu luôn rồi.

Hoá ra giận không phải do măng, mà do "giấm".

Tôi chợt phì cười, mợ nghe thấy giật mình ngoái cổ lại, rụt rè kêu mợ chỉ nói cho vui miệng thôi chớ mợ hiền lành nhân hậu lắm, nào có hại ai bao giờ.

-"Mợ nói gì mà vui miệng?"

-"Ban nãy...ban nãy cậu không nghe thấy gì hả?"

Tôi lắc đầu, mợ thở phào nhẹ nhõm, nhận bát măng từ tay tôi đem xào. Còn tôi, thi thoảng cứ phải quay đầu đi, tại sợ mợ thấy tôi cười, mợ lại xấu hổ. Xào xong mợ còn đứng dậy thấp thỏm ngó bu, thấy bu sửa soạn váy áo chuẩn bị đi ăn cỗ thì phấn khởi ra mặt, dọn cơm mà cứ luôn miệng kêu tôi ăn nhiều nhiều chút.

Đĩa măng mợ xào khi ấy, mùi hành phi thơm ngào ngạt, thớ măng giòn sừn sựt quyện với vị béo ngậy của tóp mỡ kèm ít cơm cháy vét nồi, đơn giản nhưng ngon ghê lắm.

Nhiều năm sau này, thi thoảng ở dưới trường cũng xào măng, còn xào hẳn với thịt bò, cơ mà mỗi lần như thế, tôi lại ăn không vào.

Mỗi lần như thế, lòng tôi, lại bất giác trùng xuống!

...Có những ngày...tôi đã mong được tái ngộ một người...nhiều đến thế...

****

Nhớ ai đó đến kiệt quệ! Sách phát hành tháng 3/2018.